

Giới thiệu Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi

Thể loại: Ngôn tình, Cổ đại.xuyên không, có chút ngược....

Nội dung của câu chuyện xoay quanh về hai con người si tình nhưng lại giao phó tình cảm sai người đến cuối cùng lại tạo nên một đoạn mỹ khúc tình yêu thê lương.

Giữa báo thù và tình yêu, thì liệu ai thương tổn ai?

Chân tình và quyền lực, ai lợi dụng ai?

Nàng là một quân cờ ẩn núp nơi cung đình lại có thể thành công nhấc lên sóng gió, thay đổi hai lần triều đại, tình yêu trao làm cho kẻ đã đẩy nàng xuống Huyền Nhai.

Hai kẻ si tình giao phó sai người tạo nên một đoạn mỹ khúc tình yêu thê lương.

Báo thù và tình yêu, ai thương tổn ai?

Chân tình và quyền lực, ai lợi dụng ai?

☆ Nàng là một quân cờ ẩn núp nơi cung đình lại có thể thành công nhấc lên sóng gió, thay đổi hai lần triều đại, tình yêu trao làm cho kẻ đã đẩy nàng xuống núi Huyền Nhai.

Hai năm sau, Hoàng tử bạc tình bạc nghĩa biến thành đế vương quyền khuynh thiên hạ. Còn nhi tử mà Tiên đế yêu thương nhất trở thành Vương gia lẫn lộn trong phần son.

Nàng không cam lòng bị lừa gạt, ẩn núp trong cung đình, tùy thời hành động.

Giai lệ ba ngàn, đều là những bộ xương khô. Hồng nhan như hoa miên châm, ôn nhu đôn hậu, nụ cười chứa tàng đao. Dòng nước xiết gọn sóng, hồng nhan chìm nổi.

Nơi nơi chốn chốn nguy cơ, bộ bộ kinh tâm.

Cùng với phi tần đấu đá âm ngoan, cùng quyền thần tranh đua giáo trí.

Lại là ai vân: Ngô nếu đến khanh, sinh vô nhị sắc.

Nhắc lên vô số huyết vũ tình phong, cuối cùng cũng tiếp cận được Hoàng đế, trở thành quân cờ "Trung tâm".

☆ Hắn là thiên tử cao cao tại thượng, hắn đem nàng khinh thân áp xuống, dễ như trở bàn tay: Trẫm đã cảnh cáo ngươi, ngươi không thể yêu hắn!

☆ Hắn là Vương gia phúc hắc nằm gai nếm mật, kiêu diễm vô song, hắn bá đạo nói: Một đời này, những thứ hắn coi trọng, bản vương không cho!

Huynh đệ tranh bá, hươu chết về tay ai? Hai nam tranh nữ, tình về nơi nào? Giang sơn mỹ nhân ai nặng nhẹ, bàn tay hồng nhan định cán khôn!

Không cần mỹ nhân trọng giang sơn, vứt bỏ không chỉ có là giang sơn, còn có tính mạng...

.....

Mỹ nhân ẩn núp trong thâm cung báo thù, trở thành truyền kỳ trong thâm cung.

Xin lưu ý:

Truyện do ta mới tập edit có đôi khi không được hay lắm. Nếu ko thích xin ko đọc. Nếu đọc xin để lại cảm xờ men hay cho 10 sao cho ta có động lực với.....????

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Quyển I - Tiền duyên (một)

Edit: Subo

Thục Nguyên, tháng chạp năm mười ba.

Tây Lương, hoàng thành Đinh Kinh.

"Khụ khụ." Bên trong phòng ngủ truyền ra từng trận ho khan đứt quãng, một nữ tử nằm ở bàn viết, tay cầm bút gian nan viết xuống từng hàng chữ, bàn tay nàng mềm yếu run rẩy không thôi. Đặt bút, lại là một trận ho khan, vài giọt máu đỏ thắm từ khe hở ngón tay gian chậm rãi chảy ra, rơi xuống y phục thượng hạng đẹp đẽ quý giá của nàng.

"Hoàng hậu nương nương!" Một cung nữ khăn trang tiến lên đỡ lấy thân mình lung lay sắp đổ của.

Nàng lắc lắc đầu, nhẹ đẩy tay cung nữ ra, run rẩy mở cơ quan dưới giường, ám đạo bên trong kia, lấy một cái tráp màu đen.

Hoàng hậu lấy nó ra, gọi khẽ: "Vân Tâm, ngươi cất cái này đi, di chiếu..... Khụ khụ, di chiếu ở chỗ này."

Tuân Vân Tâm tiếp nhận tráp trong tay Hoàng hậu, đôi mắt phượng hẹp dài liếc một cái nữ tử trên giường kia, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Tiền đế băng hà đến nay đã hơn mười mấy ngày, Hoàng hậu bí mật không phát tang. Khi sinh thời Tiền đế chưa từng lập Thái tử, Hoàng hậu thế đơn lực mỏng, dẫn tới trong triều bất vương lâm loạn. Các vị Vương gia đều như hổ rình mồi mà nhìn chằm chằm long ý không bỏ kia.

"Vân Tâm, ngươi bốn cung hiện giờ tín nhiệm, chỉ có ngươi. Quyền An vương người sẽ nhanh chóng vào kinh, ngươi đi..... Đi thông tri Tôn Tướng quân, để cho hắn hộ giá Thái Hoàng tử vào kinh!" Hơi thở Hoàng hậu có chút mong manh.

Tuân Vân Tâm lui một bước, quay đầu lại nói: "Người đâu."

Một Phó tướng đi vào, nàng đưa tráp trong tay cho hắn, nhẹ giọng nói: "Đi báo cho Vương gia, nói di chiếu đã tìm được."

"Dạ, mặt tướng lĩnh mệnh!" Hắn trầm giọng nói, chỉ ngược mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

"Tuân Vân Tâm, ngươi..... Ngươi phản bội bốn cung!" Hoàng hậu dường như mới phản ứng lại được, hung hăng trừng mắt nữ tử trước mặt, chỉ tay vào nàng run rẩy không thôi nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Tuân Vân Tâm nhẹ cười một tiếng, thong dong mà xoay thân: "Nương nương, kỳ thật sớm nên làm như thế, Thái Hoàng tử còn thành không được khí hậu. Chẳng lẽ ngài cho rằng sau khi hắn đăng cơ, mẫu tử các ngươi có thể không chế được đại cục sao? Thiên hạ, năng giả cư chi [1], xưa nay đã như vậy."

[1] Năng giả cư chi:

Mà nàng, từ đầu đến cuối đều là người của Quyền An vương.

Đây vốn, căn bản không tồn tại cái gì phản bội.

"Tuân, Vân, Tâm!" Trong thanh âm Hoàng hậu hận ý kéo dài, màu máu đỏ thắm từ khóe miệng nàng chảy xuống, đôi mắt nàng mở thật to, đầy tơ máu: "Ngươi sẽ không có kết cục tốt! Ngươi cho rằng..... Cho rằng Quyền An vương đối đãi thật tình với ngươi sao? A, ha ha ha —— phốc....." Càng nhiều máu từ trong miệng nàng trào ra, người nhìn cảm thấy sợ mục kinh tâm.

"Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương....." Cung nữ vội vàng đỡ lấy nàng thân mình đã xụi lơ xuống.

Tuân Vân Tâm đứng quá mặt, người thắng làm vua, người thua làm giặc, nàng cũng không có lựa chọn nào khác.

"Tuân thượng cung, Vương gia vào kinh, ở Tây Bích nhai chờ ngươi."

Ngoài cửa, thanh âm thị vệ truyền đến.

Trong lòng nàng vừa động, khăn tay không tự giác mà nắm chặt, hần tới, cuối cùng hắn đã tới.

Xoay người, vội vàng rời đi.

Ngựa lương câu tốt nhất đã chờ ở cửa cung.

Thị vệ đỡ nàng lên ngựa, nàng có chút gấp không chờ nổi, hai chân một kẹp chặt bụng ngựa, phi nhanh như bay mà đi.

Tây Bích nhai, nàng còn nhớ rõ thời điểm lúc nàng và hắn mới gặp, cũng là ở nơi đó. Thì ra, hắn cũng vẫn luôn nhớ rõ, khóe miệng bất giác giờ lên một nụ cười ấm áp, nàng vì hắn mà vào Dịch Đình sáu năm, trở thành đôi mắt của hắn ở Dịch Đình.

Hắn nói, chờ hắn thời điểm vinh đăng đại bảo, lúc đó nàng sẽ là Hoàng hậu của hắn.

Đời này kiếp này, vĩnh không tương phụ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Tiền duyên (hai)

Edit: Subo

"Giá ——" dùng sức ra roi thúc ngựa, vào con đường nhỏ, nơi này yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa vang vọng quanh quẩn ở bìa rừng.

Đây là cây phía trước ra, kia mặt lệnh nàng hồn nhiên nhiều thân ảnh liền như vậy đình bặt mà đứng ở nàng trước mặt. Nụ cười kia, chậm rãi cười, không khí rét căm cũng đột nhiên sinh ra một tia ôn nhu.

"Vân nhi." đôi môi mỏng của nam tử khẽ gọi.

Nàng bỗng nhiên khóc thành tiếng, không thay đổi, tất cả, đều không thay đổi.

Sáu năm, nàng và hắn xa cách sáu năm. Giờ phút này, cuối cùng mới lại có thể ở bên nhau.

Gấp đến nỗi không chờ nổi mà từ trên lưng ngựa xoay người nhảy xuống, nhấc lần váy chạy về phía hắn.

Hắn trên người, so chỉ khi đó, hương vị của chiến tranh. Nàng biết, đó là mùi của chiến trường, hương vị thuộc về người chiến thắng. Hắn cũng không phải là thiếu niên quần áo đơn lúc mới gặp, trên mặt hiện giờ, tăng thêm một phảng phất liễm trầm ổn.

Nàng nhào vào trong lòng ngực hắn, để hai tay nam tử hữu lực tùy ý gắt gao ôm lấy mình, nàng chỉ nghẹn ngào mà gọi nhỏ tên hắn: "Vân Khanh." Cái ôm này, là nàng tưởng niệm mỗi ngày trong sáu năm qua, lại không dám gọi ra khỏi miệng.

Hắn gắt gao ôm lấy thân mình nàng, nhẹ giọng nói: "Vân nhi, ta đến rồi."

Nàng hung hăng gạt đầu, nàng biết, nàng biết hắn đến.

Nhẹ lau đi nước mắt, nữ tử ngược mắt chăm chú nhìn hắn. Hắn buông hai tay ôm nàng, trở về thân, mở miệng: "Còn nhớ rõ nơi này không?"

Nàng theo hắn tiến lên, cười: "Nhớ rõ." Sao nàng có thể quên nơi này?

Sáu năm, nơi này vẫn như lúc ban đầu.

Những đóa hoa nhỏ màu hồng nhạt nở hàng năm trên vách núi, Nhai Hạ, quanh năm mây mù bao phủ, liếc mắt một cái, căn bản không thể thấy đáy.

Sáu năm trước, nàng tan cửa nát nhà, người muốn bắt nàng bán vào thanh lâu ép trả nợ, nàng liều chết không muốn, liều mạng trốn thoát. Ở chỗ này, nàng thà chết cũng không muốn vào thanh lâu làm kỹ. Tại đây, thời điểm từng bước lên Tây Bích nhai, nàng ôm quyết tâm hẳn phải chết.

"Người đã cứu ta, ở chỗ này." Nàng nhẹ đưa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn nam tử trước mặt.

Là hắn cho nàng sinh mệnh thứ hai. Nàng vĩnh viễn nhớ rõ, ở Tây Bích nhai, từng có một nam tử, vươn đôi tay cứu nàng vron, cười nói: "Nhớ kỹ tên của ta, Bạc Hề Hành."

Bạc Hề Hành, đúng vậy, nàng sẽ nhớ kỹ.

Chặt chẽ khắc ghi vào đáy lòng mình.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, kéo nàng vào trong lòng ngực, gắt gao ôm chặt.

"Vân Khanh....." Nàng kinh ngạc kêu ra tiếng.

Nam tử đã cúi đầu hôn lên môi nàng, hắn hôn rất ôn nhu, hai cánh tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Tuân Vân Tâm nhắm hai mắt lại, khẽ mở miệng nhỏ, tùy ý cái lưỡi hắn hữu lực linh hoạt mà xâm lược tiến vào, đoạt lấy hương thơm trong miệng nàng.

Thân mình nàng có chút run rẩy, nàng chờ đợi ngày này đã lâu.

"Vân Khanh, sau này chúng ta sẽ không bao giờ xa cách nữa, đúng không?" Nàng hỏi thật cẩn thận, cứ việc, trong lòng nàng đã biết đáp án, lại vẫn như cũ không nhận được muốn hỏi.

Thanh âm nam tử bỗng nhiên vang lên bên ở tai nàng: "Còn nhớ rõ sáu năm trước, ở chỗ này ta cứu mạng ngươi. Ngươi đã nói, cả đời này, mạng ngươi là của ta." Nàng giật mình, bất quá ngăn ra trong nháy mắt, bỗng nhiên cảm thấy bàn tay to của nam tử đột nhiên đẩy thân mình nàng thân mình ra. Nàng kinh hô một tiếng, thân mình đã rơi xuống Huyền Nhai.

Thanh âm hắt lại một lần nữa truyền đến: "Hôm nay, cũng là thời điểm trả lại cho ta, Vân nhi, bổn vương sẽ nhớ rõ ngươi. Chỉ là, hậu vị, ta vốn là không tính lưu lại cho ngươi."

Một câu cuối cùng kia, làm nàng thốt lên "Vì sao" câu hỏi sắp ra tới miệng lại nuốt vào trong bụng.

Nước mắt điền cuồng tràn mi, hắt nói cái gì? Hắt đang nói cái gì?

Nàng vì hắt vào Dịch Đình suốt sáu năm, lại có loại kết cục này sao?

Thân mình cấp tốc ngằm trụ, chỉ có gió thổi bên tai phong càng trở nên chân thật.....

Tác giả Đề Ngoại lời nói: Lão văn tân hồ a, các bảo bối duy trì lão văn nga ~~~

Biển cả di châu búng tay mộng

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-3: Chuyện xưa như mây khói

Edit: Subo

Đầu tháng ba, năm thứ hai Càn Khánh.

Hoàng cung Dĩnh Kinh.

"Tìm đường chết hã! Thánh giá đi qua còn không quỳ xuống!" Lưu ma ma hung hăng đẩy cung nữ trước mặt một phen, cung nữ kia trong lúc nhất thời không đứng vững, bước chân lao đảo, đầu đụng phải ghế đá trước mặt, đau khiến nàng lập tức nhủu mày.

Chung quy, vẫn phải quỳ xuống.

Thánh giá kia căn bản không đi hướng bên này, cách nơi các nàng rất xa chậm rãi đi qua.

Xung quanh là đám cung nhân, mỗi người đều đem thân mình quỳ đến thấp nhất, đầu cúi sát đất một cách thấp hèn.

Bọn họ, đều là cung nhân Dịch Đình đệ tiện nhất.

Cung nhân là không có tư cách nhìn thấy mặt rồng. Đó là đại bất kính, nhẹ thì trách phạt, nặng thì chém đầu.

Mà giờ phút này, chỉ có một người lặng yên ngẩng đầu lên.

Trên thái dương nơi bị đụng vào ghế đá đã sưng đỏ lên, còn hiện ra vết bầm tím. Chỗ bị đụng trúng không hề nhẹ, mà nàng giờ phút này lại như không biết đau.

Ánh mắt chỉ nhìn về phía thánh giá rồi đi xa xa.

Gió tháng ba, ôn nhu thổi nhẹ trên mặt hồ tạo thành những gợn sóng, gió thổi qua, cho người cảm giác thoải mái, vừa ý, lại như không phải.

Nàng nhìn chăm chăm, xuyên qua khe hở của màn hình vừa nhấc lên, nhìn bóng người mơ hồ có thể thấy được. Khoảng cách qua xa, khó có thể nhìn rõ nhưng với nàng, lại giống như có thể nhìn thấy rõ ràng nam tử có đôi lông mi dài.

Nàng khẽ nắm chặt góc áo, cả người có chút run rẩy.

Hai năm.

Chuyện đó đã trải qua hai năm nhưng trong lòng nàng, lại như vừa mới xảy ra. Những điều đó, với nàng mà nói là kỷ ức thống khổ, nàng đã luôn chôn dấu trong đáy lòng.

Vào cung đã hai tháng, nàng vẫn luôn không có cơ hội gặp lại hần dù chỉ một lần. Chẳng sợ, chỉ là một cuộc gặp gỡ.

Hôm nay, từ xa liếc mắt một cái, đã là gặp may mắn.

Đáy lòng, cười lạnh một tiếng, khoảng cách giữa nàng và hần, trước nay vẫn xa như vậy.

Chỉ là, trước đây nàng vẫn luôn không biết, là mắt nàng bị mù thôi.

Phía trước, truyền đến thanh âm Lưu ma ma: “Được rồi, đều đứng lên đi.”

Không khí trang nghiêm lập tức tiêu tán, các cung nữ “Xôn xao” như nổ tung: “Ma ma, mới vừa rồi thật sự là ngự giá của Hoàng thượng sao?”

“Ai, bọn tỷ muội, ta nghe nói Hoàng Thượng lớn lên rất tuấn mỹ!”

“Đâu chỉ vậy, còn rất ôn nhu đó!”

.....

Mọi người mồm năm miệng mười mà nói, Lưu ma ma nặng nề ho khan một tiếng, ngo qua từng người trước mặt, nói: “Một đám đều dùng cái 'mộng đẹp hoàng lương'[1] cho ta! Cũng không biết lấy gương soi mặt mình, còn dám mơ ước đến Hoàng thượng!” Khi nói chuyện, ánh mắt bà ta dừng trên người nữ tử ở giữa. Lưu ma ma khẽ nhăn đầu mày, chỉ vì, nàng kia, vẫn quý như cũ, ánh mắt vẫn nhìn về phía thánh giá rồi đi.

[1] *Mộng đẹp hoàng lương: "Hoàng lương" có nghĩa là kê vàng.*

Ngày xưa có Lưu Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lưu Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn hai mươi năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Bà ta đẩy hai cung nữ trước mặt ra đi lên phía trước, hung hăng đánh một cái lên mặt nàng, mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn! Còn không đứng dậy đi làm việc!”

Nàng bị tát một cái ngã trên mặt đất, Lưu ma ma lại tiến lên một bước, chỉ thấy có một người che ở trước mặt nàng, cúi người xuống đỡ nữ tử trên mặt đất, một mặt nói: “Ma ma đừng nóng giận, người xem thái dương nàng đã bị cháy máu, chắc là mới bị đụng trúng nên hồ đồ.”

Sắc mặt Lưu ma ma giận dữ, nàng nghĩ cả hai sẽ bị mắng chung, lại thấy nàng ta nhỏ cây trâm trên đầu xuống đưa cho bà ta: “Cái này cho ma ma.”

Cây trâm tuy không phải là đồ vật đáng giá lắm nhưng cũng khá đẹp mắt, Lưu ma ma hừ một tiếng, đoạt lấy cây trâm từ trên tay nàng kia, lại nhìn nữ tử trên mặt đất nói: “Con ranh, hôm nay ta bỏ qua cho ngươi!” Bà ta nói xong, xoay người rồi đi.

Một đám cung nữ hoang mang vội vã rồi loạn đuổi theo bà ta.

Nữ tử trên mặt đất lúc này mới thu hồi ánh mắt, cứ việc, nơi đó sớm đã nhìn không thấy ngự giá màu vàng kia.

Nàng chợt cười lạnh một tiếng, chậm rãi nhớ lại cái tên kia đã từng khiến cho nàng kiêu ngạo.

Tuân Vân Tâm

Cái tên kia căn bản bởi vì hần mà đặt, nàng sớm đã không còn dùng, cũng không thể dùng. Tuân Vân Tâm, nàng tìm tâm hần Vân Khanh tâm, nguyên lai, thật sự chỉ là “Tim”, cũng không thể “Đến”.

Hần trong lòng người kia, không phải nàng. Nàng từ thủy đến chung, đều chỉ là hần để vào Dịch Đình một quả quân cờ. Chỉ là quân cờ mà thôi.

Chuyện xưa như mây khói, như ngọn sóng gió thổi qua liền tan. Tất cả đều nhẹ như hồng mao, đều có thể là giả. Thời điểm hần đẩy nàng xuống Huyền Nhai, nàng mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Chậm rãi gợn tay, xoa gương mặt mình. Đã từng đau, đã từng hận, để từng giây từng phút nhắc nhở nàng khi bụi gai dưới vực sâu hủy đi khuôn mặt. Để thời thời khắc khắc nhắc nhở, hần đã làm cho nàng đau, nhắc nhở nàng nhớ kỹ mỗi hận.

Nàng có thể không cần cái gì, chỉ muốn nhìn thấy bộ dáng hần đau khổ mất đi người yêu

Lời nói tác giả: Các bảo bối, mặc kệ đã trưởng thành niên hay vị thành niên, chúc mọi người tết thiếu nhi vui vẻ, sao sao.

Về đổi mới, mong mọi người xem một chút, hôm nay sẽ bắt đầu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chương sẽ có mỗi ngày vào canh hai. Thứ Bảy chủ nhật, canh một.

Quyển 1 - Chương 2: Cung nữ Mục Chước

Edit: Subo

“Tỷ tỷ, ma ma đã đi xa, mau đứng lên đi.” Cung nữ vừa rồi cúi người xuống đỡ nàng: “Trán ngươi bị chảy máu, trở về ta giúp tỷ tỷ băng bó.”

Nàng mới hồi phục tinh thần lại. Ngước mắt, liếc nhìn nữ tử trước mặt. Cười lạnh một tiếng, hất tay nàng ta ra, lập tức đứng lên.

“Tỷ tỷ?” Nữ tử nghi hoặc mà nhìn nàng.

Nàng bước đi về phía trước, đi được vài bước, nàng bỗng nhiên dừng lại, chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua, âm thanh trầm xuống: “Nếu ngươi ở trong cung đã lâu, sẽ biết, ở chỗ này, thương hại người khác, là không có lý trí.” Nói xong, cũng không thèm nhìn nàng ta, nhanh chân bước về phía trước.

Nước mắt, không biết ở đâu từ khóe mắt chảy ra.

Tám năm trước, lần đầu tiên nàng vào cung, mới mười tuổi.

Lúc đó, nàng còn không đủ tuổi vào cung làm cung nữ. Bởi vì lúc ấy có quan hệ với Quyền An vương, đem tuổi của nàng báo thêm hai tuổi mới lừa gạt cho qua. Khi đó, nàng tuổi còn nhỏ, giúp Quyền An vương làm việc, vẫn chưa từng nghĩ tới nhiều như vậy.

Nàng cũng giống cung nữ vừa rồi, bởi vì không đành lòng, nên giúp đỡ người khác. Nhưng chính thời điểm mình gặp nạn, những kẻ đó ngày thường tự xưng tỷ muội tốt, thế nhưng một người cũng chưa từng đứng ra giúp đỡ nàng.

Sáu năm ở Dịch Đình, nàng từ mười tuổi đến mười sáu tuổi, nhìn quen nhân tình hiểm ác, ném hết thói đời nóng lạnh. Rốt cuộc nàng từ một hài tử tâm địa đơn thuần, lớn lên trở thành một nữ tử lạnh lùng ngoan độc.

Tất cả, đều bởi vì yêu hấn, đều là vì giúp hấn.

Vậy mà cho tới nay nàng vì chính mình tìm lấy có. Tính ra mười ngón tay nàng nhiễm đầy máu tươi, cũng chưa từng hối hận.

Thật buồn cười, tất cả những điều đó chỉ là mình nàng một bên tình nguyện thôi.

Giơ tay, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, nàng bỗng nhiên lại khẽ cười.

Nàng cho hấn tình yêu, hấn lại cho nàng vô hạn hận.

Nỗi đau thân thể có thể biến mất nhưng nỗi đau trong lòng, lại vĩnh viễn không thể.

Lúc này, vào hoán y cục, liền nghe được thanh âm Lưu ma ma truyền đến: “Còn nhận được đường trở về à? Còn không đi làm việc! Làm không xong, buổi tối đừng mơ có cơm ăn!”

“Ma ma, trên trán nàng còn bị thương chưa được xử lý, không bằng, để cho nàng về phòng nghỉ ngơi trước một chút. Ta làm thay nàng.” Nàng quay đầu lại, lại thấy cung nữ lúc này.

Chính cái gọi là ăn người ta ngắn nhất, đem người ta nướng tay. Lưu ma ma chỉ hừ một tiếng, không nói nữa.

“Tỷ tỷ mau trở về nghỉ ngơi đi.” Nàng ta thúc giục.

Nàng ngẩn ra, thấy nàng ta đã xoay người đi làm việc. Những cung nữ xung quanh đều đang cười nàng ta ngốc, còn chỉ chỉ trỏ trỏ mà trêu chọc. Nữ tử chân chờ vẫn trở về phòng, nàng cũng cảm thấy nàng ta ngốc.

Thật ngốc. Không, phải nói là nàng ta rất ngốc.

Chỗ trán bị rách chút da, máu đọng lại ở trên mặt, lúc này mới nhìn có chút kinh tâm. Trở về phòng chăm chú xử lý miệng vết thương cho tốt, rồi đi ra ngoài. Nàng cũng không nói rõ vì sao, có lẽ, ở trong tiềm thức, nàng chỉ muốn nhìn cung nữ bên ngoài một chút đến tận cùng có thể ngốc tới khi nào.

Đã nhiều năm nàng chưa từng nhìn thấy như một người giống như nàng ta.

Cũng như hơn hai năm nay, trừ sự phụ ra, đây là người duy nhất nguyện ý trợ giúp nàng.

Thời điểm đi ra ngoài, trời đã khuya, cung nữ kia đang ở trong viện vội vàng làm việc. Nghe được nàng đi tới, nàng ta mới ngược mắt, thờ phỉ phò cười: “Tỷ tỷ, người không cần tới giúp ta đâu, ta làm sắp xong rồi.”

Nàng chỉ nói một câu nhàn nhạt: “Ta không tính tới giúp người, việc là do bản thân người ôm vào, ta không kêu người làm giúp ta.”

Đáy mắt cung nữ hiện lên một tia xấu hổ, ngay sau đó lại cười: “Không sao.” Nói rồi, lại cúi đầu làm việc trên tay.

Nàng rút cuộc nhìn không được, bật thốt lên hỏi: “Đáng giá sao?” Vì một người không chút quan hệ. Nàng ta thật sự rất giống nàng của năm đó, rất ngốc.

Cung nữ ngược mắt nhìn nàng, thấp giọng nói: “Mẹ ta nói, phải làm người tốt, kiếp sau mới không bị chịu khổ. Tỷ tỷ, tên ta là Mục Chúc, tất cả mọi người đều gọi ta là Chúc nhi.”

Đây là nàng lần đầu tiên nàng nhớ kỹ nữ tử gọi là Chúc nhi này, sau lại từ từ lớn lên mỗi ngày, chờ nàng phục hồi sau câu nói “Phải làm người tốt, kiếp sau mới không bị chịu khổ”, không nghĩ tới khóe miệng mỉm cười, đến tận cùng là thoải mái hay là bất đắc dĩ.

Lời nói tác giả: Ha ha, các bảo bối không cần nóng vội, dài dòng trải chán bắt đầu điều, đó là vì về sau xuất sắc tuyệt luân làm chuẩn bị nga.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Phó thị Thừa huy

Edit: Subo

Có cung nữ nhìn thấy nàng đi ra ngoài, ở phía sau nàng chỉ chỉ trỏ trỏ mà mắng cái gì đó. Nàng chỉ mơ hồ nghe rõ một câu "Không biết tốt xấu", khóe miệng nhẹ cười một tiếng, không phải nàng không biết tốt xấu, mà là các nàng đều quá ngây thơ thôi.

Ở chỗ này, không có bất luận kẻ nào có tình cảm ám áp đáng nói.

Người không biết khi nào sẽ chết đi, không biết khi nào mình trở thành quân cờ của người khác.

Ở chỗ này, ai cũng sẽ không thương hại người.

Tựa như, nàng đã từng.

Mới bước ra sân, liền nhìn thấy đình đầu loan kiệu hoa lệ trước mắt đi đến. Nàng giật mình, hoán y cục không phải là nơi các chủ tử sẽ đến.

Cung nữ theo bên cạnh loan kiệu đã thấy nàng, cao ngạo hást mặt lên, liền nghe được thái giám đứng một bên kêu lên chói tai: "Thừa huy nương nương giả lâm ——"

Hắn vừa cất giọng xong, các cung nữ hoán y cục cuống quít chạy ra, quỳ đầy đất. Lưu ma ma cũng vội chạy ra tới, quỳ xuống nói: "Nô tỳ cung nghênh nương nương."

Phó Thừa huy, ngán ngùng trong một đêm, từ ngũ phẩm Tiểu viện nhảy vọt lên từ tam phẩm Thừa huy. Nghe nói, cả người nàng ta mềm mại không xương, dáng múa làm cho người xem kinh diễm, chắc cũng bằng vào cái này mà giành được niềm vui của Hoàng đế. Chỉ là không rõ, nàng ta đang êm đẹp, tới nơi này làm gì.

Mọi người chỉ an tĩnh mà quỳ, cung nữ đỡ người trong kiệu xuống dưới. Đôi giày thêu nhiều hoa hải đường li ti kia chậm rãi tiến tiến lại gần, váy lụa hồng nhạt thoáng phiêu dật, trong không khí còn có thể ngửi thấy mùi hương phấn thơm nhẹ nhàng.

Có thứ gì đó bị ném tới đây, rơi xuống trên mặt đất.

Mọi người ngưng mắt nhìn lại, là một kiện vũ y màu vàng nhạt.

Cung nữ tức giận nhìn mọi người mà quát: "Ai giật hồng quần áo của nương nương chúng ta, thức thời thì tự mình đứng ra. Đừng để nương nương gọi người tra, nếu điều tra ra kẻ nào, kêu người ăn không hết gói đem đi!"

Mọi người phía dưới ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Phó Thừa huy neoh lại mắt phượng, chậm rãi đảo qua phía dưới mọi người, hoàn thanh nói: "Vốn dĩ cũng không có gì ghê gớm, chỉ là vũ y này chính là do Hoàng Thượng ngự tứ, Lưu ma ma."

Thanh âm nữ tử truyền tới, thân thể Lưu ma ma run lên, vội ứng thanh. Nàng ta lại nói: "Xem ra ngươi cũng không thể đảm nhiệm nổi vị trí thượng cung hoán y cục rồi, ngươi có muốn bốn cung tuyển chọn một người khác lại đây tiếp nhận chức vụ này hay không? Hay là, hôm nay, ngươi cho bốn cung một công đạo?"

Sắc mặt Lưu ma ma tái nhợt, bà ta không ngược mắt lên, chỉ cúi đầu mở miệng: "Nương nương minh giám. Tiểu đệ tử (tương đương với câu chữ: kẻ khốn nạn, con ranh,...) đáng chết, còn không tự mình đứng ra nhận tội!" Thời điểm bà ta nói, căn bản không có một chút chần chờ.

Quý gồi trong một góc nàng bỗng nhiên thoải mái cười, sớm nên nghĩ đến kết quả. Toàn bộ hoán y cục, Lưu ma ma không thích nhất, chính là nàng.

Ánh mắt Phó Thừa huy tùy ý nhìn khắp mọi người, nàng kia quý thấp thân hình, mái tóc đen tán loạn cơ hồ che khuất cả khuôn mặt, nàng không thấy rõ bộ dáng của nàng ta. Mọi người nghe nói Lưu ma ma nói như thế, đều sôi nổi phụ họa.

"Ma ma." Mục Chúc nhỏ giọng kêu nàng một tiếng.

Sắc mặt Lưu ma ma tái đi, lạnh lùng nói: "Thừa huy nương nương ở đây còn dám nói vậy, người tới, kéo xuống và miệng!"

Mục Chúc sợ tới mức mở to hai mắt, lập tức có người kéo nàng xuống.

Phó Thừa huy chỉ ngược mắt nhìn lướt qua, cung nữ đỡ tay xoay người, nhàn nhạt một câu "Mang đi", người đã uyển chuyển nhẹ nhàng mà rời đi.

Hai thái giám tiến lên giải nàng đi, nàng bị bắt đứng lên, nhìn chăm chú bóng dáng nữ tử, cắn răng nói: "Trong cung có cung quy, tuy nương nương tuy là Thừa huy, cũng không có quyền lạm dụng tư hình."

Nữ tử trước mặt bước chân cứng lại, chậm rãi xoay người nhìn nàng.

Sau một lúc lâu, bỗng nhiên cười ra tiếng: "Không tồi, đối với quy củ trong cung rất thành thực."

Nàng nôn nao, xem ra người ở bên ngoài cho rằng, nàng mới vào cung hai tháng, lại làm việc ở hoán y cục nơi thấp kém nhất, sẽ không biết cái gì. A, chỉ là không ai biết, hai năm trước, nàng đã sinh sống ở chỗ này hơn sáu năm!

Khi đó nàng ta, Phó Thừa huy còn không biết đang ở đâu đâu.

Ngón tay dài mảnh mai duỗi tới, nắm cầm nàng, nữ tử cười khê: "Phải đa tạ ngươi nhắc nhở bốn cung." Buông lỏng tay, nàng xoay người nói: "Trước không trở về Huyền Hi cung, đi Tuệ Ngọc Cung."

Người phía dưới bỗng nhiên cứng lại.

Tuệ Ngọc Cung, là nơi ở hiện giờ của nữ tử được sủng ái nhất. Trong cung đồn đãi, nếu nàng ta muốn hái sao, Hoàng đế cũng sẽ lấy cho nàng ta.

Như vậy, nàng ta là người mà hán yêu nhất sao? Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Dung nhan nàng

Edit: Subo

Nàng đang quý ở phía dưới, một khắc kia lúc bước vào Tuệ Ngọc cung, trong lòng nàng vẫn luôn thấp thỏm không thôi. Có thể không, ở chỗ này gặp được hán?

Quả nhiên, cho đến khi đi vào, cũng chưa từng nghe bất luận kẻ nào đề cập đến việc Hoàng đế ở đây.

Tâm căng chặt cuối cùng cũng được buông xuống.

"Tần thiếp thỉnh an Huệ phi nương nương." Phó Thừa huy hơi hơi khom người trước nữ tử đang đi tới.

Một tiểu cung nữ tiểu vén rèm châu lên, mang theo âm thanh ho khan rất nhỏ, sắc mặt nữ tử tái nhợt tương phản với màu sắc ngọc châu nhìn nàng ta càng thêm suy yếu, cung nữ đỡ tay nàng, chào Phó Thừa huy rồi nhẹ cười: "Thì ra là muội muội, đã trẻ thế này sao còn đến nơi này của bốn cung?" Nói xong, nàng lại ho nhẹ một tiếng, mới đến ghé dựa phía sau ngồi xuống.

Mặt mày Phó Thừa huy nhăn nhó, xoay người chỉ vào nữ tử phía dưới nói: "Nương nương, cung nữ hoán y cục này làm hỏng vũ y mà Hoàng thượng ban thưởng cho tần thiếp, còn nói năng lỗ mãng, không biết hỏi cái chút nào, mong nương nương cho tần thiếp một cái công đạo!"

“À?” Mặt mày Huệ phi hơi đỏ, ánh mắt dừng ở trên người cung nữ phía sau Phó Thừa huy. Nàng chỉ cúi đầu, không xin tha, cũng không có sợ hãi đến phát run. Nàng lại thấp giọng ho một tiếng rồi hỏi, “Ngươi làm hồng quần áo của chủ tử phải không?”

Sau một lúc lâu, lại không nghe được người phía dưới trả lời nữa câu. Phó Thừa huy cho cung nữ bên cạnh mình một ánh mắt, cung nữ đi qua vài bước, tát một cái lên mặt nàng trên, mắng: “Huệ phi nương nương hỏi chuyện! Ngươi điếc thành hả?”

Nàng vẫn như cũ không có ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt một câu: “Nô tỳ không có.”

“Ngươi! Ngươi còn dám mạnh miệng!” Cung nữ rùng mình, lại muốn đánh tiếp.

Lúc này, bỗng nhiên nghe được thanh âm thái giám bên ngoài truyền đến: “Hoàng Thượng giá lâm ——”

Cung nữ lắp bắp kinh hãi, giơ lên tay rút cuộc không dám đánh lại hạ xuống. Phó Thừa huy cũng ngăn ra, giờ phút này cũng không dám lơ đãng, thấy Huệ phi đã đứng lên, nàng cũng vội quay người lại hành lễ với người mặc một thân mình hoàng gia: “Tham kiến Hoàng Thượng.”

Bạc Hề Hành chỉ liếc mắt một cái, liền nhìn ra tất cả phát sinh nơi này phát sinh rõ như lòng bàn tay. Hắn chỉ vòng qua Phó Thừa huy, nhẹ vịn tay Huệ phi một phen: “Thân thể ngươi không tốt, vì sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?” Thời điểm nói, ánh mắt lãnh đạm quét mắt nữ tử bên cạnh một cái.

Phó Thừa huy hoảng hốt, vội xoay người nói: “Hoàng Thượng thứ tội, là thần thiếp không tốt, thần thiếp không nên tới làm phiền Huệ phi nương nương.”

Huệ phi lại ôn hòa cười: “Hoàng Thượng, cũng không phải chuyện lớn gì. Cung nữ này làm hồng vũ y người ban cho Thừa huy muội muội, tới tìm thần thiếp cho cái công đạo.”

“A? Chỉ là một kiện vũ y thôi.” Hắn nói nhỏ.

Phó Thừa huy kinh hãi một trận, trong cảm nhận của nàng cảm kiện vũ y kia hết sức quan trọng, lại không nghĩ, ở trong mắt hắn, lại là.....

“Nếu ngươi thích bộ quần áo kia, quay đầu lại, trẫm kêu Nội Vụ phủ lại đưa cho ngươi một kiện khác.” Hắn như cũ nhàn nhạt nói, đỡ lấy Huệ phi nhẹ giọng nói: “Không còn sớm, đi vào nghỉ ngơi đi, hôm nay trẫm ở lại đây bồi ngươi.”

Không còn nói thêm cái gì, cung nữ thức thời nhấc lên rèm châu trước mặt, khom người nghênh bọn họ đi vào.

Phó Thừa huy cắn răng, liều mạng khắc chế chính mình: “Tạ Hoàng Thượng, thần thiếp cáo lui.”

Mười ngón lặng yên nắm khăn lụa thật chặt, thì ra ở trong lòng Hoàng đế nàng ta không quan trọng bằng Huệ phi dù chỉ một chút.

Cung nữ trên mặt đất kia bị nàng ta mang đến từ hoàn y cục, hẳn cư nhiên từ đầu đến cuối đều chưa từng liếc nhìn nàng một cái.

Bị hung hăng tát lên mặt, nàng lại không thể đưa tay lên che lại, mà là, trong nháy mắt khi thân ảnh mình hoàng gia xoay người, tâm nàng trầm xuống, ngược mắt nhìn thoáng qua. Khuôn mặt hắn, một nửa ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ.

Trong nháy mắt kia, nàng chỉ kịp nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt Huệ phi.

Thái sinh yên hồng, nhược liễu phù phong. Mi thon dài, đôi mắt mê ly.....

Với nàng tới nói, rất quen thuộc bộ dáng.

Đúng rồi, nàng nhớ tới, khuôn mặt kia nhiều nét giống nàng hai năm trước, dung nhan của nàng.....

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: À cũng đúng, câu Hoàng đế đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Phế phi trong lãnh cung

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Subo

Một lần nữa nàng bị người của Tuệ Ngọc cung mang ra ngoài, nàng biết, kiếp nạn của mình, kỳ thật chưa hề chân chính qua đi.

Phó Thừa huy lệnh cho nàng quỳ gối ngoài Tuệ Ngọc cung, cho đến ngày mai khi Huệ phi giảng tội cho nàng mới thôi.

Cổ kiệu đã ngừng ở ngoài cung, cung nữ đỡ Phó Thừa huy đang muốn lên kiệu, lại nghe thấy có tiếng bước chân người dồn dập chạy tới nơi này. Phó Thừa huy không khỏi ngoái đầu nhìn thoáng qua.

Màu nguyệt bạch, chiếu vào trên người của người đang chạy tới, thì ra là một công công.

“Hoảng cái gì?” Bước chân nàng ta dừng lại, lông mày đẹp khẽ nhướn lên hỏi.

Người tới vội vàng hành lễ với nàng ta, trên mặt lại là một mảnh kinh hoàng: “Hồi nương nương, không tốt rồi, lãnh cung truyền ra ôn dịch! Nô tài vội vàng chạy tới để bẩm báo với Hoàng thượng việc này!”

Nghe nói là ôn dịch, Phó Thừa huy cũng khiếp sợ, một thân toát ra mồ hôi lạnh. Nàng ta cơ hồ theo bản năng thối lui nửa bước, sợ thái giám trước mặt từ lãnh cung bên kia lại đây, trên quần áo lây dính thứ không đồ vật sạch sẽ.

Thái giám kia không dừng lại, nâng bước vọt vào bên trong Tuệ Ngọc cung.

Hiện giờ trong lãnh cung, còn có mấy phế phi đang ở, cũng khó trách thái giám này vội vã muốn chạy tới hỏi ý kiến Hoàng đế như vậy.

Đôi mắt hạnh Phó Thừa huy vừa chuyển, nhanh chóng dừng ở trên người nữ tử đang quỳ trên mặt đất, chuyện vũ y đã chọc cho nàng ta không thoải mái. Hoàng đế cư nhiên ở trước mặt Huệ phi không lưu cho nàng ta một chút mặt mũi, nàng ta không phải hạ nhân, không cần phải lặng yên chịu khinh bỉ. Nàng có khí thế, có thể trút giận lên trên người khác.

Tỷ như, nàng

Vũ y này do nàng là kẻ đầu sỏ gây tội làm hư.

Môi anh đào hé mở, nàng chỉ nhẹ giọng: “Hôm nay xảy ra chuyện, bốn cung cũng sẽ không phạt ngươi. Hiện giờ bốn cung nghĩ lãnh cung không đủ nhân thủ, ngươi đi lãnh cung hỗ trợ đi.”

Đôi tay đặt đầu gối không tự giác mà siết chặt, tốt cho Phó Thừa huy, nhanh như vậy đã bắt đầu quan báo tư thù.

Không có bất luận khúc chiết gì, cũng không sẽ có bất cứ kẻ nào tới thay nàng cầu tình.

Một lúc sau nàng bị đẩy vào đại môn lãnh cung, rất nhanh, Hoàng đế đã sai người phong tỏa nơi này. Thái y đã vội vàng rút khỏi, tùy thân mang đến mấy cái hòm thuốc cũng chưa kịp mang đi.

Ai cũng hiểu, ở nơi này, khả năng nhiễm ôn dịch rất lớn, đều biết sẽ ở lại ở chỗ này vĩnh viễn.

Nàng chậm rãi, đập lên trên phiến đá xanh, cỏ xanh từ khe đá vuron ra cơ hồ cao đến đầu gối. Nàng không có tâm tư quan sát những thứ đó, trong không trung tiếng khóc đan xen nhau nơi nơi ai oán, cũng không biết từ nơi nào truyền tới.

Có cung nữ cùng thái giám chạy ra, chạy về phía cửa.

Thủ vệ cầm vệ quân mặt mỗi người như vô cảm, xông loạn ra, đều xử tử.

Trong lòng nàng không chút sợ hãi, thấy những hòm thuốc còn đang bình yên mà đặt trên bàn. Đi lên trước, giờ tay mở ra, được vật bên trong mọi thứ đều đầy đủ. Nàng chỉ hơi cúi người, nhẹ nhàng ngửi, những loại thuốc trong hòm, đại để đều biết rõ ràng.

Bên tai, tựa như vang lên lời nói của sư phụ. Thầy thuốc mà ngay cả dược liệu cũng không phân biệt được, thì chỉ khiến bệnh nhân bị chết nhanh hơn thôi.

Nàng thất thần, tâm tư thả lỏng chút đã phát hiện có một người khác vào trong điện.

Người đến là một nữ tử, chỉ mặc một bộ y phục lụa mỏng, toàn thân trên dưới không thấy một chút trang sức nào. Trên mặt nàng ta, bởi vì bị nhiễm ôn dịch, đã có những vết màu đỏ đã bắt đầu lan ra.

Nàng không lui bước, chỉ cúi người hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an chủ tử.” Nàng không biết nàng ta là ai, chỉ có thể xác định, nữ tử trước mặt không phải là cung nữ.

Như vậy, ở trong lãnh cung chỉ có thể là một phế phi. Nhưng, cho dù là phế phi, nàng có thể vô lễ, lại không thể không xưng hô với nàng ta một tiếng “Chủ tử”.

Người tới nhẹ nhún mi, cung nữ thái giám trong lãnh cung đã sớm chạy trốn hết nhưng từ thần sắc của nàng, không nhìn ra một tia kinh hoàng. Nơi đó ngược lại, có một sự thông dong bình tĩnh.

Nàng ta đi phía trước một bước, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi biết y thuật?”

Không có phủ nhận chỉ gật đầu.

Nàng lại nói: “Nếu ngươi có thể chữa cho ta, ngày nào đó, ta đương nhiên hữu cầu tất ứng[1].” Ở lãnh cung thời gian đã hơn một năm. Nàng ta bắt đầu là mỗi ngày chờ đợi, đến cuối cùng là tuyệt vọng. Mà hiện giờ, còn sống, nàng ta mới đột nhiên cảm thấy, nên vì bản thân làm cái gì đó.

[1] Hữu cầu tất ứng: muốn gì cho đó

“Chủ tử.....” Nàng quỳ xuống, lại thấy bàn tay thon nhỏ với những nốt đỏ che kín dưới tới chính mình. Nàng không trốn, đột nhiên cảm nhỏ bị nữ tử bóp chặt, nghe thanh âm nàng ta truyền tới: “Nói cho ta, ngươi gọi ta là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Nàng gọi là Toàn Cơ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Subo

"Toàn Cơ."

Hai từ này, từ khóe môi nàng thốt ra. Ánh mắt nàng thẳng tắp không hề lảng tránh, cứ như vậy mà nhìn nữ tử có gương mặt hơi kinh khủng trước mặt.

Tuân Vân Tâm sớm đã chết ở vách tường phía tây Nhai Hạ.

Nàng đã từng vì hắn mà sống, đến tên cũng thuộc về hắn, chỉ là hiện tại, nàng lại muốn vì chính mình mà sống.

Sư phụ nói, Toàn Cơ cũng làm bắc cực tinh, là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời. Nàng cũng nghĩ, để cho người liếc mắt một cái cũng có thể thấy nàng, mà không phải đào tìm đào phổi, chỉ vì một nam nhân không quý trọng nàng.

Nữ tử trước mặt hiển nhiên nao nao, phảng phất là như suy tư gì. Ngay sau đó cười khẽ nói: "Toàn Cơ? Thật là một cái tên hay. Ta gọi là Giang Ánh Dung."

Giang Ánh Dung ——

Toàn Cơ không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cái tên này nàng đã nghe nói qua. Chỉ vì, nàng ta là nữ tử đầu tiên trong các đời hậu phi lịch đại của Tây Lương, mới vừa được sắc phong, ngay cả một đêm ân sủng cũng không có, đã bị nhốt vào lãnh cung.

Đến nỗi, không rõ nguyên nhân, mọi người đều bàn luận xôn xao.

Có người nói, là bởi vì nàng ta không hiểu quy củ, nói lời không nên nói.

Có người nói, là bởi vì nàng ta đắc tội với sủng phi lúc ấy.

Lại có người nói, là bởi vì nàng ta dan díu cùng nam nhân khác, vì chứng cứ không đủ nên Hoàng đế mới không giết nàng ta.

Toàn Cơ chậm rãi thu hồi tâm tư, những lời đồn đãi đó đối với nàng mà nói, không quan trọng gì.

Nàng như cũ, chỉ cung kính mà rũ mí mắt xuống, gọi nàng ta một tiếng: "Nương nương."

Giang Ánh Dung khẽ cười nói: "Đã đã hơn một năm qua không có ai xưng hô như thế với ta, Toàn Cơ, từ lâu ta đã không phải là Ánh Phi."

Sắc mặt Toàn Cơ không có biến hóa gì lớn, nàng như cũ chỉ đạm thanh mở miệng: "Thực nhanh, sẽ phải."

Giang Ánh Dung mặt dài ra, nhìn nữ tử trước mặt biểu tình tràn đầy tự tin, nàng ta đi phía trước một bước, ngồi xuống ghế, thấp giọng nói: "Trước kia ở lãnh cung, không có gặp qua ngươi."

"Hồi nương nương, bởi vì nô tỳ đắc tội với Phó Thừa huy, nên mới bị đẩy vào lãnh cung này." Không có dấu điểm gì, nàng chỉ thông dong mà đáp: "Nương nương vẫn nên về phòng trước, nô tỳ sửa sang thảo dược xong, sẽ đi qua."

Kỳ thật, thời điểm nàng đi vào đại sảnh đã thực không thoải mái. Giờ phút này nghe Toàn Cơ nói như thế, cũng không có miễn cưỡng, chỉ nhú mày hỏi: "Làm sao ngươi biết ta ở chỗ nào?"

Nhìn nữ tử mặc y phục màu tố bạch từ hòm thuốc lấy một loại dược, đưa đến trong tay nàng: "Nương nương chỉ cần nắm cái này, nô tỳ liền sẽ biết ngài đi nơi nào."

"Bởi vì, vị dược này sao?"

"Dạ."

Giang Ánh Dung nhấp môi cười, không nói thêm lời nào, chỉ xoay người đi ra ngoài.

Toàn Cơ thực nghiêm túc tìm mấy vị dược ôm vào trong lòng ngực, sau đó tìm mùi hương kia đẩy cửa phòng kia ra nói.

Màn lụa treo một bên đã nghiêng lệch, trên giường truyền đến tiếng ho khan suy yếu của nữ tử, Toàn Cơ gọi một tiếng "Nương nương", nghe thấy tiếng Giang Ánh Dung lên tiếng, nàng mới đi vào: "Thái y lưu lại dược liệu rất đầy đủ, nô tỳ đã tìm đủ phương thuốc."

Giờ phút này Giang Ánh Dung chỉ nằm lệch qua bên giường, nghe Toàn Cơ nói, nàng bỗng nhiên cười nhạt một tiếng: "Những lang băm đó!" Ngoài miệng tuy nói như thế, trong lòng lại suy tính, nàng ta không biết lúc này bị ôn dịch, hay có người từ giữa làm khó dễ. Chỉ nghĩ những nữ nhân trong lãnh cung, một người cũng đừng nghĩ còn sống đi ra ngoài.

Toàn Cơ cúi đầu không nói lời nào, kỳ thật, trong những vị thảo dược, vẫn còn thiếu một vị dược, chẳng qua, nàng dùng thuốc viên sư phụ cho nàng cũng có thể có công hiệu tương đương. Chỉ là, nàng cho rằng, những lời này nàng không cần nói cho nữ tử trước mặt.

Giang Ánh Dung thấy nàng đã bắt đầu phối dược, chỉ cười khẽ hỏi: "Lãnh cung không phải một mình ta, những người khác, ngươi cũng cứu sao?"

"Nô tỳ không cứu." Nàng ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến.

"Vì sao?"

"Nô tỳ chỉ không muốn bị nhiều người để ý như vậy." Nàng bỗng nhiên ngược mắt, đôi mắt yên lặng khóa trụ trên người Giang Ánh Dung: "Nương nương cũng không phải do nô tỳ cứu, ngài là phúc lớn mạng lớn, không bị nhiễm ôn dịch thôi." Nàng chỉ là cung nữ bình thường trong hậu cung Tây Lương thôi, nếu không phải gặp tình huống lần này đặc thù, nàng sẽ không để cho người khác biết nàng hiểu y thuật.

Chỉ vì y thuật, có thể cứu người, cũng có thể giết người. Nàng không muốn sinh nhiều việc đa đoan.

"Vậy vì sao ngươi lại cứu ta?"

"Bởi vì, nô tỳ không muốn chết ở chỗ này." Từ khi nàng thấy ánh mắt đầu tiên của nàng ta, nàng liền tin tưởng, chỉ cần nàng Giang Ánh Dung tồn tại, nàng nhất định cũng sẽ không chết.

Tất cả mọi thứ, nàng từ trong ánh mắt nàng ta, thấy được hận ý giống nàng.

Có một loại hận, là có thể duy trì một người tiếp tục sống, giống như nàng và nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tấu chương xin hồi kinh

Edit: Subo

"Thật tốt." Giang Ánh Dung hơi gật đầu: "Người thật thông minh, trước kia, làm việc ở đâu?"

"Hoán y cực." Nàng chỉ cúi đầu phối được trong tay, vẫn chưa từng nhìn nàng ta.

Giang Ánh Dung không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ nói khẽ: "Một công việc khổ cực."

"Đạ, chi là, cũng không tính là khổ." So sánh với những khổ cực mà nàng chịu đựng qua, việc đó, chỉ nhẹ như lông hồng.

Hai năm trước, gương mặt nàng bị hủy, vì có thể trị cho tốt, mỗi ngày nàng phải chịu mỗi đau xương cốt. Mùa hè nắng chói chang, trên mặt ngựa ngứa khó nhìn, đau đến làm khó. Sư phụ nói, có thể bôi chút thảo dược giảm đau, tuy không thể hoàn toàn ngừng đau nhưng cũng có chút hiệu quả. Nàng cự tuyệt, bởi vì chỉ có đau như vậy, mới có thể không quên đi nỗi hận kia.

.....

Trận ôn dịch này, giằng co hơn nửa tháng.

Cấm vệ quân thủ vệ nghiêm ngặt, khiến cho ôn dịch chỉ dừng lại ở lãnh cung, không bị lan ra ngoài.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, bên lãnh cung truyền tin tức đến nói, bởi vì nhiễm ôn dịch, người..... Đều bị chết không sai biệt lắm. Chỉ có, phế phi Giang thị và tỷ nữ của nàng ta còn sống." Thái giám Đồng Dân đứng ở bên cạnh hoàng đế thấp giọng nói. Tay nắm bút chu sa chân chờ chút, Giang thị.....

Hắn thực sự là không nhớ nổi đến tột cùng là một nữ tử như thế nào, cũng chưa từng ngược mắt, chỉ thấp hỏi câu: "Ai chữa?"

"Hồi Hoàng thượng, không có ai, ngài đã phân phó các thái y đều rút khỏi nơi đó. Giang thị kia nghĩ đến cũng mạng lớn, không bị nhiễm bệnh."

Cuối cùng Bạc Hề Hành có chút giật mình, không có bị nhiễm, như vậy vận khí không khỏi quá tốt.

Đồng Dân như cũ thật cẩn thận hỏi: "Hiện giờ lãnh cung còn dơ bẩn, Thái Y viện Lý đại nhân nói, tốt nhất là đốt cháy tất cả đồ vật bên trong cho sạch sẽ, cả tòa cung điện, mới có thể tiêu độc. Nô tài muốn hỏi Hoàng thượng, Giang thị kia..... An trí như thế nào?"

Bạc Hề Hành không đáp, chỉ hỏi: "Trước kia nàng ta đang ở nơi nào?"

"Hồi Hoàng Thượng, là Tường Bình cung."

"Vậy tạm thời cho ở nơi đó."

"Chính là Hoàng thượng, Giang thị là phế phi, vậy..... Chỉ sợ không hợp quy củ."

Hắn cười lạnh một tiếng: "Đại nạn không chết như thế, đổi lại cũng là một kỳ nhân. Quy củ là do người định, trẫm nói làm nàng ở tại Tường Bình cung."

Nghe hắn nói như thế, Đồng Dân vội cúi đầu xưng vâng.

"Mấy ngày gần đây Huệ phi thân mình đang bệnh nhẹ, những việc này không cần phải đi làm phiền nàng."

"Vâng, nô tài tuân mệnh."

Gác tấu chương trên tay lại ở một bên, hắn lấy một cái khác, lúc mở ra liếc mắt một cái, thấy rõ ràng một cái tên kia.

Tần Huyền Vương, Thất đệ của hắn.

Mấy quyển tấu chương này đã trình lên hai ngày, hắn vẫn luôn không có thời gian phê duyệt. Giờ phút này nhìn qua một lần, lòng mi hơi cau lại. Tần Huyền Vương muốn hỏi kinh?

Lý do là tể bái Tiên Hoàng hậu.

Năm đó lúc cung biến, Tiên Hoàng hậu bệnh tình đã nguy kịch. Sau khi hắn đăng cơ còn kéo dài hơn ba tháng mới hoăng thế. Hiện giờ tính toán ngày là không sai biệt lắm.

Chỉ là, năm rồi, Thất hoàng đệ hắn lại không có đề cập yêu cầu như vậy, mà nay năm lại.....

Bên ngoài, truyền báo Thừa tướng tới.

Lúc đi vào nhìn thấy lông mày Hoàng đế nhíu chặt, Thừa tướng hành lễ, lúc sau mới nói: "Hoàng Thượng có chuyện gì ưu phiền? Để xem lão thần có thể thay Hoàng thượng phân ưu không?"

Bạc Hề Hành chỉ đặt nhẹ tấu chương trong tay ở trên bàn, thanh âm trầm thấp nói: "Thừa tướng xem đi."

Tiến lên nhìn thoáng qua, sắc mặt Thừa tướng khẽ biến: "Hoàng thượng, chuyện này....." Phiền vương không có chiều chỉ không được hồi kinh nhưng Tần Huyền Vương lại dùng lý do như vậy..... Nếu không đáp ứng, chẳng phải là làm người ta cảm thấy Hoàng thượng không có hiểu đạo?

Bạc Hề Hành đã đứng dậy, khoanh tay đi ra bên ngoài ngự thư phòng. Hôm nay sắc trời rất tốt, bầu trời trong xanh, vạn dặm không mây. Hắn hít nhẹ một hơi vào, khoe môi ôn hòa: "Trẫm chuẩn, hân muốn tể bái vong mẫu, trẫm đâu có lý nào không đáp ứng?"

“Chính là Hoàng Thượng.....”

Giờ tay, ý bảo người phía sau đừng nói nữa. Hân không xoay người, thanh âm lãnh đạm: “Đúng lúc, cũng hai năm trẫm chưa từng gặp qua hân. Truyền Hân Thanh tới gặp trẫm”

.....

Lời nói tác giả:

Uhm, Tiểu Thất phải về kinh.

Giới thiệu chút về “Giang Ánh Dung” ta thề ta thật không biết là một cái siêu nữ kêu tên này, hân, viết thì viết, thể giới này người coi trọng cái tên không phải rất nhiều sao? Lại nói, người liên một cái nữ xứng, đại gia không cần cùng ta so đo.

Thứ Bảy chủ nhật canh một, lần trước cũng đã thông báo rồi.

Các bảo bối, đoạn ngo vui về.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Yêu khắc cốt

Edit: Subo

Trên đỉnh đầu là tấm biển kim quang lấp lánh ba chữ “Tường Bình cung”.

Vào cung hơn ba tháng, lần đầu tiên Toàn Cơ rời khỏi Hoán Y cục tới một nơi xa.

Giang Ánh Dung thân mình vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nàng đỡ nàng ta trở về phòng. Toàn bộ Tường Bình cung, trừ hai người các nàng ra không nhìn thấy một cung nữ hay thái giám nào khác.

Trong lòng Toàn Cơ hiểu rõ, tuy rằng Hoàng đế khai ân an bài các nàng ở chỗ này. Giang Ánh Dung vẫn như trước là một phế phi, mà nàng cũng chỉ là cung nữ đi theo bên cạnh phế phi thôi.

Nàng và thân phận của nàng, không hề có gì biến đổi.

Vén rèm châu đi vào nội thất, đốt huân hương. Giang Ánh Dung trong lòng khẽ động, nơi này, vẫn giống như một năm trước, lần đầu nàng ta tiến cung, khiến cho nàng hoảng hốt, cho rằng mình căn bản chưa từng vào lãnh cung, mà là vừa mới được sắc phong trở về.

Bàn tay trắng, chạm rãi chạm vào mép giường khắc hoa, nàng cười khẽ: “Người nói lúc này đây, chúng ta sẽ ở lại chỗ này trong bao lâu?”

Toàn Cơ buông mí mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần nương nương nguyện ý, sẽ là vĩnh viễn.”

Nàng ta cũng không bởi vì lời nói của nàng mà sinh khí. Mấy ngày nay, nàng ta đã quen thói bình tĩnh cùng thong dong của nàng, nàng ta chỉ “Xuy” mà cười: “Toàn Cơ, người cũng biết hiện giờ trong hậu cung này, ai được sủng ái nhất?”

Bàn tay nắm đệm chân khẽ run lên, Toàn Cơ vội trấn định tâm thần, nàng không cười, chỉ đáp: “Hỏi nương nương, là Huệ Phi.”

Giang Ánh Dung vẫn ngồi như cũ không chịu nằm xuống, sau một lúc lâu, mới mở miệng: “Ta cũng chỉ gặp qua nàng ta một lần, xinh đẹp mi thanh mục tú nhưng thật ra chỉ là một mỹ nhân thôi. Nhưng mỹ nhân bên người Hoàng Thượng nhiều vô số, từ Tĩnh Quý nhân, đến Liễu Phi, lại đến Phó Thừa huy, Mân Chiêu nghi..... Các nàng một đám vinh sủng, Chẳng qua ngày tháng lâu dài thì chỉ có Huệ Phi đã vinh sủng suốt thời gian hơn một năm. Toàn Cơ, người nói xem nàng ta dựa vào cái gì để giữ được trái tim Hoàng thượng?”

Toàn Cơ đã giúp nàng ta dịch góc chăn, lui đến một bên hầu hạ, giờ phút này nghe nàng ta hỏi đến, thật ra nàng cũng không biết trả lời như thế nào. Suy nghĩ, rồi nói: “Có lẽ là Huệ Phi nương nương ôm yếu như tây tử[1], mới có thể khiến cho Hoàng Thượng triu mến.” Giang Ánh Dung nói những cái đó

mắt sùng phi tần nàng là vô duyên tái kiến. Bất quá nàng cũng gặp qua Huệ phi một mặt.

[1] Tây tử:

Ôm yếu như Tây tử cực giống ba phần, *hành động chỗi lại như nhược liễu phù phong*, nữ tử như vậy, sao không khiến người ta tâm sinh triu mến?

Không nghĩ tới Giang Ánh Dung lại không cho là đúng mà cười, cặp mắt kia vừa sáng vừa lưu chuyển, dừng ở trên mặt Toàn Cơ, đôi môi mỏng hơi tái nhợt khê mở, trong thanh âm của nàng ta hỗn loạn mờ ảo: “Thì ra bí mật kia, đã qua lâu như vậy, cũng vẫn không có người biết.”

Toàn Cơ nhìn nàng, rất là khó hiểu.

Nàng tiếp tục nói: “Hoàng thượng sẽ như thế yêu thương Huệ phi, chỉ là bởi vì Huệ Phi rất giống nữ tử trước đây l Hoàng Thượng yêu sâu sắc.”

Những lời này, làm sắc mặt Toàn Cơ tái nhợt vài phần, nàng chỉ ổn thân mình mở miệng: “Hoàng Thượng. Đã từng từng yêu ai?”

“Về đoạn tình cảm kia, ta cũng không rõ ràng lắm. Nghe đồn Hoàng Thượng rất yêu nàng kia, hai năm trước kia trong trận cung biến đã chết thảm” Giang Ánh Dung nhẹ lắc đầu, ngữ khí làm như tiếc hận: “Nghe nói nàng vì Hoàng thượng mới vào Dịch Đình làm nội ứng. Chỉ tiếc, nàng phúc mỏng, không đợi được ngày Hoàng thượng vinh đăng đại bảo.”

Đôi tay giấu trong tay áo đã run rẩy không thôi, nội tâm phần nộ, cừ hận lập tức càng sâu thêm. Toàn Cơ liều mạng nuốt xuống cổ họng: “Nương nương cũng nói, đó chỉ là đồn đãi thôi.”

Giang Ánh Dung cười nhạt một tiếng, không chú ý sắc mặt Toàn Cơ giờ phút này, chỉ nói: “Sau khi nàng kia chết, ba ngày sau hắn cũng không uống một giọt nước, hậu cung đồn đãi rằng, Hoàng thượng là người chí tình chí nghĩa, nếu ai được hắn yêu cũng coi như sống không uống sống kiếp này.”

Phải không? Thật sự sống không uống sống kiếp này sao?

Dưới đáy lòng Toàn Cơ hung hăng tự hỏi.

Hai năm trước, một màn kia hắn làm nàng tan nát cõi lòng như một lần nữa hiện ra trước mắt, điều bộ hắn đẩy nàng rơi xuống, còn có hắn nói.

Trừ bỏ tuyệt tình, vẫn là tuyệt tình.

Buồn cười nhất chính là, nam nhân kia, sau này cư nhiên còn muốn làm bộ đáng trọng tình trọng nghĩa.

Hít một hơi thật sâu, nàng thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng, thật sự yêu Huệ Phi nương nương sao?” Nàng rất hy vọng hắn yêu nàng ta, tốt nhất là yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mắt Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Hoa lan hồ điệp

Edit: Subo

Giang Ánh Dung không trả lời, chỉ cười nhẹ.

Hầu hạ nàng nằm xuống, Toàn Cơ mới thấp giọng nói: "Nương nương, nô tỳ còn chút đồ vật ở Hoán Y cục, giờ phải đi lấy về." Nữ nhân trên giường không mở mắt, cũng không lên tiếng. Toàn Cơ thả màn lụa xuống, xoay người đi ra ngoài.

Nàng vòng qua bình phong trong nội thất, thân ảnh mỏng lung phản chiếu vào đôi mắt đẹp Giang Ánh Dung nằm bên trong.

"Toàn Cơ." Nàng thấp giọng gọi.

Cung nữ này, tâm tư không trong sạch, nàng ta vẫn luôn rất cẩn thận, nghĩ muốn từ lời nói hành động của nàng, thăm dò chút manh mối. Đáng tiếc, nửa tháng nàng ta nhiễm ôn dịch, nàng chỉ tận tâm tận lực hầu hạ nàng ta, còn lại thì không có hành động nào khác.

Chỉ là, nàng không tin nàng ta, nàng ta sẽ không rời đi.

Cuối cùng cũng thoát khỏi nơi lãnh cung đó, nếu nàng ta muốn vĩnh viễn không phải trở về, bên người cần thiết phải có người nguyện ý trợ giúp chính mình.

Ví dụ như, Toàn Cơ.

Lại ngược mắt nhìn, một thân ảnh kia đã sớm biến mất ở trước mắt.

.....

Toàn Cơ ra khỏi Tường Bình cung, xoay người hướng về hoán y cục mà đi.

Tháng ba Ngự Hoa Viên đã là muôn hồng nghìn tía, đi tới, bước chân bất tri bất giác bước chậm từng bước. Ánh mắt, dừng trên đám hoa lan hồ điệp màu hồng nhạt cách đó không xa.

Chân chờ một chút, sau đó tiến lên.

Ngón tay xẹt qua cánh hoa màu hồng nhạt, Tiên Hoàng hậu là người yêu hoa, nàng còn nhớ rõ hoa này là loài hoa mà Tiên Hoàng hậu thích nhất.

Bên tai, nàng mơ hồ nghe được lời nói vang lên lúc thấy bà ta lần cuối cùng, bà ta tuyệt vọng nói: Ngươi cho rằng..... Cho rằng Quyền An vương đối đãi với ngươi là thiệt tình sao?

"Sát" một tiếng, tay nàng chỉ khẽ nhúc nhích, không cần thận vận gậy đóa hoa lan hồ điệp trước mặt.

Bất ngờ nhắm hai mắt, nàng hít một hơi thật sâu, đứng dậy, thành thạo mà ném hoa lan hồ điệp trong tay vào bụi hoa, quyết đoán xoay người.

Tình cảnh năm đó, nàng thật sự không muốn nhớ lại. Chỉ là, nhiều lúc, những tình cảnh đó tự nhiên lại hiện lên ở trước mắt, những lời đó cũng nhiên nhiên vang vọng ở bên tai.

Có lẽ, cho đến giờ phút nàng chết, tất cả chuyện này mới xem như có thể ngừng hẳn đi?

Khóe miệng nàng l bỗng nhiên nổi lên ý cười, chính là người kia, hẳn còn chưa chết đâu, sao nàng có thể chết đi?

Lúc này Hoán Y cục là thời điểm vội vàng nhất, lúc Toàn Cơ đi vào, Lư ma ma liếc mắt một cái liền thấy nàng. Mới vừa rồi còn hai chân bắt chéo khiến trạch cung nữ làm việc nhanh nhẹn một chút, giờ phút này thấy nàng tiến vào, Lư ma ma như là lập tức hưng phấn lên, cao giọng kêu lên: "Tiểu đề tử (con quý nhỏ), mệnh rất lớn nha!" Nàng không ở đây, những cung nữ đó tại Hoán Y cục đều là hạng người nén giận, đánh không cãi lại, mắng không đánh trả, Lư ma ma lại cảm thấy không thú vị.

Thấy nàng đứng dậy chào chính mình đi tới, huy khởi tay liền phải roi xuống, Toàn Cơ chỉ cười lạnh một tiếng: "Ma ma, nô tỳ mới từ lãnh cung đi ra, trên người sợ là còn có ôn dịch đây."

Một câu, sắc mặt Lư ma ma "Bá" một cái trắng bệch, cơ hồ theo bản năng thối lui vài bước. Thấy nàng lập tức đi về hướng phòng mình, bà ta mới nhận không được mắng mòi: "Mang theo những thứ không sạch sẽ sao ngươi không chết đi, thế nào còn dám trở về!"

Lớn tiếng mắng, rốt cuộc ai cũng không dám tiến lên kéo bà ta lại.

Ôn dịch, những cung nhân lãnh cung liên can đều chết sạch. Tin tức như vậy, trong cung người nơi góc nhỏ này không rõ ràng lắm?

Toàn Cơ phảng phất không nghe thấy, chỉ đẩy cửa vào phòng.

Cung nữ hạ đẳng là không có phòng ngủ riêng, phòng này ở cùng nàng còn có tổng cộng mười người nữa. Bên phải nơi cửa sổ, có một ngăn tủ, phân chia ra nhiều ngăn. Nàng tìm được ngăn của mình rồi chính, thời điểm mở ra, mới phát hiện những đồ vật có chút đáng giá sớm đã không cánh mà bay.

Vô vị cười, kỳ thật nàng đã sớm đoán được.

Vài thứ kia, với nàng mà nói không phải là thứ quan trọng nhất.

Rút toàn bộ ngăn kéo ra, lật ngược lại, nàng tìm được vật mình ngầm để đó.

Quả nhiên, đồ vật kia lông tóc vô thương (không bị tổn hại).

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Gặp lại nhau tại hành lang gấp khúc

Edit: Subo

Cẩn thận gỡ xuống, đó là một chiếc khăn của nam nhân.

Chiếc khăn màu trắng.

Nàng còn nhớ rõ, đây là ba tháng trước khi nàng vào cung, không cẩn thận té bị thương ở khuỷu tay, sư phụ quần lên cho nàng. Hắn còn nói, đây là cái khăn hắn thích nhất, có cơ hội thì trả lại cho hắn.

Kỳ thật sao Toàn Cơ không biết, sư phụ chỉ muốn nàng còn sống. Chỉ cần sống thôi.

Đề khăn vào trong ngực, nàng không chân chờ, đứng dậy rời đi.

Cho đến khi, đi ra cửa Hoán Y cục, nàng mới cảm thấy nơi nào đó có chút không thích hợp.

Bước chân hơi chần chờ, nàng bỗng nhiên nghĩ tới, là cung nữ kia gọi là Chúc nhi. Từ khi đi vào đến lúc ra tới, nàng vẫn chưa từng nhìn thấy nàng ta.

Là bị điều đi nơi khác, hay là.....

Nàng có chút tiếc hận mà cười, người có bản tính thuần lương như vậy, quả nhiên là không thích hợp sinh tồn ở chỗ này.

Không trở về theo đường cũ, nàng có chút không muốn đi con đường đầy hoa lan hồ điệp mỹ lệ kia.

Có chút buồn cười, lúc trước hại người cũng không thấy chần chờ, hiện giờ thế nhưng lại không thể gặp mấy đóa hoa?

Vẫn còn cười khổ, lại nhìn thấy bên hành lang dài kia một người đi tới.

Nàng lập tức ngưng ngẩn, là Hoàng đế, còn có một nam tử khác.

Cố gắng liếc mắt một cái, nam nhân kia nàng mơ hồ còn có chút ấn tượng, là Hàn Thanh, đi theo bên người Bạc Hề Hành từ khi còn rất trẻ. Hiện giờ, nàng nhớ không lầm, hắn đã là thống lĩnh cấm vệ quân hoàng thành?

Nàng rùng rợn mắt xuống, thời điểm ở Tường Bình Cung mới vừa rồi, nàng chỉ bật thốt lên nói với Giang Ánh Dung sẽ không phải trở lại lãnh cung đi. Nếu Bạc Hề Hành an bài các nàng ở Tường Bình Cung, tất nhiên sẽ đối với phế phi đại nạn không chết kia sẽ lưu ý. Nàng kỳ thật vẫn luôn đang đợi một cơ hội, xem ra trời cao đối với nàng vẫn không tệ.

Nổi lòng bình tĩnh trở lại, nàng không đi về phía trước, mà là đột nhiên xoay thân.

Phía sau tiếng bước chân đã có thể rõ ràng nghe thấy, quả nhiên, nhanh chóng truyền đến thanh âm nam tử hữu lực: “Lớn mật, thấy Hoàng Thượng mà không hành lễ!”

Cung nhân không hành lễ, trực tiếp quay đầu hoặc là vòng đường rời đi, là có thể kéo ra ngoài chém đầu.

Trên đời này, không có người nào có thể đại bất kính với Hoàng đế như thế.

Toàn Cơ quy củ quỳ xuống, cúi đầu: “Nô tỳ biết tội!”

“Biết tội mà nguoi còn.....”

“Hàn Thanh.” Nam tử giơ tay ngăn cản hắn, nữ tử phía dưới, cung kính đến cơ hồ muốn nằm cả người trên mặt đất. Không biết vì sao, hắn cảm thấy cái thân ảnh này lại quen thuộc như vậy, quen thuộc.....

Trước mắt, phảng phất nhìn thấy dung nhan thanh tú kia, còn có thanh âm mềm mại của nữ tử.

Nàng gọi hắn, Vân Khanh.

“Vân nhi.....” Không tự giác mà cất bước, đuổi tay hướng về phía nàng.

Toàn Cơ chỉ cảm thấy trong lòng hung hăng chấn động, hắn cư nhiên..... Gọi nàng “Vân nhi”!

“Hoàng thượng.” Thanh âm Hàn Thanh đánh gãy suy nghĩ của hắn, rơi vào mi mắt, là cung trang quen thuộc của cung nữ, Bạc Hề Hành đột nhiên hoàn hồn. Hắn rũ bàn tay vừa động, cuối cùng thu lại.

Toàn Cơ vẫn cúi đầu như cũ, thấp giọng: “Nô tỳ biết tội, mong Hoàng Thượng tha thứ cho nô tỳ.”

Rất giống, thanh âm đều giống như vậy.....

Hắn phảng phất có chút hoảng hốt, thấp giọng khụ một tiếng mới mở miệng: “Trẫm khiến cho nguoi cảm thấy rất sợ?” Bằng không, dùng cái gì liền rút đầu?

Thanh âm nàng mang theo một tia hoảng hốt, ở trước mặt hắn, nàng cần phải khiến cho hắn cảm thấy nàng đang sợ, sợ nam tử này cao cao tại thượng.

“Hồi Hoàng thượng, nô tỳ..... Nô tỳ mới từ lãnh cung ra, sợ trên người còn có đồ vật không sạch sẽ, không dám lại gần Hoàng thượng.”

Lãnh cung?

Bạc Hề Hành nhú mi: “Tỳ nữ của Giang thị?”

“Dạ.”

Hắn lại tiến lên một bước: “Ngẩng đầu lên.”

.....

Tác giả Đề Ngoại lời nói: Các bảo bối, Tết Đoan Ngọ vui vẻ ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Nàng ta không phải là nàng

Edit: Subo

Hắn nói: "Ngẩng đầu lên."

Trong lòng Toàn Cơ có một tia đau đớn

Quả nhiên, so với khi đó cảm giác đã thay đổi.

Khi đó hắn, chỉ biết ôn nhu mà nói, Vân nhi, nhìn ta.

Mà giờ khắc này, với hắn mà nói, nàng cùng lắm chỉ là một nô tỳ đê tiện thôi.

A, hoặc là, cho hắn biết kỳ thật nàng chính là Tuân Vân Tâm, kết cục, sẽ so với một cung nữ càng thê thảm hơn.

Chí tình chí nghĩa? Nàng lại muốn nhìn một chút nam nhân trước mặt tuyệt tình này, làm thế nào trước đây nàng lại nghĩ hắn là người chí tình chí nghĩa!

Con người, càng trở nên bình tĩnh. Đau xót trên mặt dấu đi trong nháy mắt.

Ngước mắt, nhìn khuôn mặt nam tử cương nghị.

Đã hai năm nàng và hắn xa cách, đây là lần đầu tiên nàng nhìn hắn với khoảng cách gần như vậy.

Hai năm, cuối cùng hắn vẫn thay đổi.

So với khi đó, hắn càng thêm gầy yếu, không mặc triều phục, chỉ mặc một kiện thường phục màu vàng sáng. Nơi vòng eo vẫn treo một khối ngọc hòa điền, do mẹ đẻ hắn là Liễu Đức phi đưa cho hắn. Chỉ là cái tua ngọc nàng làm cho hắn nay đã thay cái mới, hiện giờ bạch ngọc xứng với châu hoa tuệ, thoát nhìn càng xứng với ngọc bội của hắn.

Hắn không có cảm giác đặc biệt khổ sở, với hắn ngay cả nàng cũng có thể không cần, sao còn để ý một cái tua?

Nữ tử phía dưới ngước mắt lên, trong nháy mắt nội tâm hắn căng chặt, sau đó lập tức dường như buông lỏng xuống.

Thì ra, không phải nàng.

Nữ tử trước mặt, thua nàng một phần thanh tú. Ánh mắt nàng khiến cho người ta một loại cảm giác thanh lãnh. Chính là đôi mắt nàng ta, rất giống nàng, chỉ là giống.

Hắn như nhẹ thở dài một tiếng, đôi mắt Vân nhi tựa như một ao nước thanh tuyền, so với nàng tinh khiết hơn nhiều. Mà nàng ta, nhiều hơn một phần trong sáng tựa như ánh trăng, thời điểm mây tan, làm cho người ta hoảng hốt không thể chỉ rõ phương hướng.

"Hoàng thượng." Hàn Thanh nhẹ giọng gọi hắn một tiếng.

Bạc Hề Hành mới hoàn hồn, thu hồi tay, khẽ cười một tiếng hỏi: "Chủ tử nguoi, có khá hơn không?"

"Hồi Hoàng Thượng, khá hơn nhiều rồi."

Nghe vậy, nam tử trước mặt cũng không muốn nhiều lời, di chuyển bước chân. Toàn Cơ cắn răng một cái, mở miệng nói: "Nô tỳ cả gan, khẩn cầu Hoàng thượng đi xem nướng nướng một chút."

"Nướng nướng?" Hắc nhú mi.

Toàn Cơ thong dong mở miệng: "Dạ, uống nước nhớ nguồn, nàng một ngày là chủ tử của nô tỳ, thì vĩnh viễn là chủ tử nô tỳ."

Hắc bỗng nhiên cười, sau một lúc lâu, đột nhiên mở miệng: "Nguoi thật sự là vì chủ tử nguoi, mà ở chỗ này, ngăn trãm lại?"

Bàn tay đặt trên đầu gối hơi hơi siết chặt, hắc vẫn giống như trước đây rất thông minh. Rõ ràng, là Hắc Thanh gọi nàng lại, hắc lại nói là nàng ngăn hắc lại. Ý tứ này, chẳng lẽ nàng còn không rõ sao?

Vẫn như trước, nàng chỉ cúi đầu, chém đinh chặt sắt mà đáp: "Dạ."

"Nếu là....." Hắc đến gần rồi nàng, môi mỏng khẽ mở: "Nếu là trãm lưu nguoi lại thì sao?"

"Hoàng thượng, nô tỳ chỉ là tỳ nữ của nướng nướng, chưa từng có ý tưởng không an phận! Hoàng thượng nếu khẳng khẳng, đó chính là khiến nô tỳ bất nghĩa, nô tỳ..... Chỉ có lấy cái chết để tạ tội!" Cắn chặt răng, nói cho hết lời.

"A, khẩn trương cái gì? Cùng lắm trãm chỉ thuận miệng nói thôi." Cuối cùng một tia nguy hiểm trong đáy mắt kia chậm rãi tan, hắc lại nói tiếp: "trãm tùy ý đi cùng nguoi một chuyến."

Toàn Cơ nhẹ nhàng thở ra: "Tạ Hoàng thượng."

"Hoàng thượng....." Hắc Thanh tiến lên một bước, lại thấy Bạc Hề Hành khẽ gợn tay: "Nguoi đi về trước."

"Vậy chuyện Thất Vương gia vào kinh....."

"Vẫn là để trãm nói cùng nguoi."

"Dạ."

Hắc Thanh nói cáo lui, Bạc Hề Hành mới cho Toàn Cơ đứng dậy. Nàng lại nhìn không được, lặng yên nhìn thoáng qua bóng dáng Hắc Thanh.

Thất Vương gia muốn vào kinh sao?

Đúng rồi, nàng đã quên, ngày giỗ của tiên Hoàng hậu.

Năm đó, nếu không phải nàng là đồng lõa, tiên Hoàng hậu cũng sẽ không chết nhanh như vậy? Thất Vương gia, nàng cũng đã lâu không thấy.

Lời nói tác giả:

Lúc tiểu Thất vào kinh, sẽ.... Rất xuất sắc, ta bảo đảm, a ha ha.

Các kẻ thù dân lộ diện a, hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Thay nàng cầu tình

Edit: Subo

Khi hoàn hồn là lúc, nhìn thấy một thân mình hoàng trước mặt đã nâng bước, rời khỏi hành lang gấp khúc, đi về hướng con đường nhỏ.

Con đường kia nàng đã từng đi qua. Ban đầu tính tránh đi, chỉ là giờ phút này, thấy Hoàng đế đi qua, Toàn Cơ cũng không ngăn cản.

Bước chân nhẹ nhàng đi theo phía sau hắc, nàng nhẹ ngược mắt, ánh mắt hạ xuống trên ngực nam tử.

Khi đó cái ôm ấm áp, nàng sắp không nhớ nổi. Nàng thậm chí không biết cái ôm kia đến tột cùng là đã ôm bao nhiêu nữ tử.

Khóe miệng hơi hơi nhếch lên. Bây giờ nàng đã không còn đơn thuần.

Suy nghĩ, thoáng qua lại trở về. Từ lúc gặp được hắn đến bây giờ, bên cạnh hắn bên chỉ có một mình Hàn Thanh, không thấy cung nữ hay thái giám nào. Xem ra là đang giao phó việc lớn cho Hàn Thanh.

Chắc là việc của Tấn Huyền vương?

Thì ra đối với người nắm đó bị hắn đoạt ngôi vị Hoàng đế, trong lòng hắn, cũng vẫn luôn có kỵ.

Gió thổi, cỏ cây hai bên đường lay động, nam tử trước mặt trường bào bay lên theo gió, trong tiếng gió, mơ hồ còn truyền đến thanh âm chửi rủa của nữ tử.

Toàn Cơ ngược mắt, phía trước cách đó không xa, nhìn thấy Phó Thừa huy và Tiết Chiêu nghi, còn có một cung nữ khóc lóc quỳ trên mặt đất. Toàn Cơ theo bản năng liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái, hiển nhiên hắn cũng chú ý tới.

Người bên kia vẫn chưa nhìn thấy người bên này, vẫn răn dạy cung nữ trên mặt đất như cũ. Toàn Cơ nhìn thấy, bên chân Tiết Chiêu nghi rơi một đóa lan hồ điệp, thời điểm gió thổi tới, cánh hoa màu hồng nhạt còn hơi run rẩy. Chi liếc mắt một cái, nàng đã hiểu chuyện gì.

"Còn không thừa nhận? Người tới, và miệng!" Phó Thừa huy cao giọng kêu.

Cung nữ tiến lên gơ tay lên, trong lúc lơ đãng thoáng nhìn thấy Hoàng đế cách đó không xa, sắc mặt nàng ta trắng nhợt, rốt cuộc không dám lỗ mãng.

Tiết Chiêu nghi cùng Phó Thừa huy cũng quay đầu lại nhìn thoáng qua, hai người sững sốt, vội khụy gối hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Ngoài miệng nói, vẫn thật cẩn thận mà nhìn cung nữ phía sau Hoàng đế.

Đôi mắt Phó Thừa huy càng căng thẳng, sao lại là nàng!

Mạng thật lớn, nàng ta còn tưởng rằng, nàng sẽ chết ở lãnh cung!

Bạc Hề Hành bước nhanh tới, phát phát tay ý bảo các nàng miễn lễ, chỉ nhẹ giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Tiết Chiêu nghi vội cướp lời: "Hồi Hoàng thượng, cung nữ này tự mình hái hoa ở Ngự Hoa viên, cho nên thần thiếp muốn dạy dỗ nàng ta một chút."

"Vâng Hoàng thượng, hiện nay có vài cung nữ cứ mặc kệ các nàng, thì các nàng đều mau chóng bước lên trời." Thời điểm Phó Thừa huy nói chuyện, ánh mắt như cũ dừng ở trên mặt Toàn Cơ.

"Cung nữ này, giao cho ma ma xử lý." Thoạt đầu, hắn cũng không tính quản loại việc nhỏ này.

Cung nữ phía dưới nghẹn ngào dập đầu: "Hoàng thượng, nô tỳ bị oan uổng, lúc nô tỳ tới nơi này hoa đã bị người khác hái xuống!" Nàng gấp đến độ khóc lên, cúi đầu, cả người run rẩy.

Toàn Cơ lấp bắp kinh hãi, trách không được ở Hoán Y cục chưa từng nhìn thấy Mục Chúc, thì ra, nàng ta ở chỗ này.

Chỉ là hoa, đúng thật không phải nàng hái. Không có ai so với nàng rõ ràng hơn chân tướng việc này.

Bạc Hề Hành chỉ xoay người muốn đi, Toàn Cơ bỗng nhiên quỳ xuống, cúi người với hắn mở miệng: "Hoàng Thượng, cung nữ này nô tỳ biết, nô tỳ tin nàng sẽ không làm sai quy củ trong cung."

Mục Chúc vui sướng mà ngược mắt nhìn nàng một cái, thấy quả thật là nàng, ánh mắt trên khuôn mặt nhỏ bỗng nhiên như đang cười.

Toàn Cơ mặt vô biểu cảm mà quỳ. Nam tử trước mặt, rốt cuộc trở về thân.

Phó Thừa huy tức giận quát: "Hỗn láo, chẳng lẽ ngại cho rằng bốn cung oan uổng cho nàng ta, một nô tỳ!"

"Nô tỳ cũng không phải có ý này, là nương nương chính mình nói."

"Người ——" Đôi mắt Phó Thừa huy trừng lớn, cung nữ này thật đúng là khắp nơi đối nghịch cùng nàng ta, nàng ta cũng không tin nàng ta đường đường thừa huy còn trị không được một cái nô tỳ!

Tiết Chiêu nghi lấp bắp kinh hãi, nhìn thấy sắc mặt Hoàng đế có chút âm trầm, rốt cuộc nàng ta không dám làm càn, khẽ kéo ống tay áo Phó Thừa huy: "Muội muội, Hoàng thượng còn ở chỗ này đó." Liếc mắt nhìn Bạc Hề Hành một cái, nàng khuyên: "Không phải là một đóa hoa thôi sao, có lẽ..... Thật sự là do gió thổi mạnh làm gãy."

Phó Thừa huy tức giận chưa tan, đúng lý hợp tình mà nhìn về phía Bạc Hề Hành: "Hoàng thượng, ngài nói chuyện này có thể tính như thế nào? Phải biết rằng đây chính là loài hoa mà tiên Hoàng hậu thích nhất!"

Nàng ta vừa nói xong, sắc mặt Hoàng đế đột nhiên lạnh xuống.

Toàn Cơ khẽ rũ mí mắt xuống, nàng cho rằng, để cho Phó Thừa huy nói ra những lời này còn cần phí chút khó khăn, không nghĩ tới thế nhưng dễ dàng như thế.

Nói về tiên Hoàng hậu, Phó Thừa huy cho rằng có thể khép nàng và Mục Chúc vào tử tội? Nàng ta thật là không hiểu biết về Bạc Hề Hành.

.....

Tác giả Đề Ngoại lời nói: Ha ha, Phó mỹ nhân cái này là đồ ngốc...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Hiểu biết hần nhất

Edit: Subo

Phó Thừa huy còn muốn nói thêm, lại nghe thanh âm Hoàng đế lạnh lùng nói: “Trong hậu cung này trăm còn chưa sắc phong Hoàng hậu, không cần người nhắc mãi tới tiên Hoàng hậu!”

Sắc mặt Phó Thừa huy đại biến, lúc này mới ý thức được lời của mình nói sai rồi. Cuống quýt quỳ xuống: “Hoàng thượng, thần thiếp..... Thần thiếp nhất thời mau miệng.....”

Hắn hừ một tiếng thật mạnh, xoay người: “Cấm túc ba tháng, trăm không muốn nhìn thấy người.” Nói xong, không dừng lại, bước nhanh đi về phía trước.

“Hoàng thượng!” Phó Thừa huy mặt xám như tro tàn: “Hoàng thượng, thần thiếp không phải cố ý, Hoàng thượng ——”

Tiết Chiêu nghi lời kéo nàng ta, không cho nàng ta đuổi theo, giờ phút này, ai đều cũng phải bo bo giữ mình. Nàng không muốn Phó Thừa huy chạy đi chọc giận Hoàng đế, lại liên lụy đến trên người mình.

Toàn Cơ đã đứng lên, đỡ Mục Chúc một phen, nhìn nữ tử rơi lệ đầy mặt liếc mắt một cái, khoe miệng nàng hiện ra tia châm biếm. Nàng ta, thời gian Phó Thừa huy có thể ở trong cung có đãi ngộ lớn như vậy, chẳng qua bởi vì nàng ta không được sủng ái. Nhìn vào điểm năng lực này của nàng ta, có thể ngán cảm được trụ nhiều ít tính kế?

“Toàn Cơ tỷ tỷ.” Mục Chúc đuổi kịp bước chân nàng: “Thật tốt quá, người không có việc gì! Ta còn tưởng rằng.....”

Ngoái đầu nhìn lại nhìn nàng ta một cái, Mục Chúc lấp bắp kinh hãi, cười cười, sau đó đè thấp thanh âm: “Chuyện vừa rồi, cảm ơn tỷ tỷ.”

Toàn Cơ chỉ cười lạnh một tiếng, nàng thay nàng ta cầu tình, chẳng qua là muốn dẫn dắt Phó Thừa huy mắc mưu. Không nghĩ tới, Phó Thừa huy kia so với trong tưởng tượng của nàng còn chưa kịp dụ hoặc.

“Toàn Cơ tỷ tỷ, người còn về Hoán Y cục không?”

Toàn Cơ giật giật khoe môi, thì ra là muốn nàng trở về, lại ở ngay lúc này, nhìn thấy nam tử trước mặt đột nhiên bước chân dừng lại. Mục Chúc sợ tới mức vội ngậm miệng, Toàn Cơ cũng cả kinh.

Hắn không xoay người lại, chỉ mở miệng: “Sai người chặt hết mấy cây lan hồ điệp kia cho trăm.”

Lúc Mục Chúc nghe nói tới lan hồ điệp đã sợ tới mức không nhẹ, còn tưởng rằng muốn tìm nàng lời chuyện cũ, lại thấy Toàn Cơ nói nhỏ. Ý bảo Mục Chúc truyền khẩu dụ này xuống đi, Mục Chúc cuống quýt xoay người, lại nghe hoàng đế nói: “Từ từ ——” chặt hết, thật lâu sau, lại thở dài: “Thôi.”

Một tiếng “Thôi”, Toàn Cơ nhiều ít nghe ra một chút gay gắt.

Phurong diện này, có một nguyên nhân rất lớn, chắc bởi vì Tân Huyền vương phải về kinh?

Hai năm trước, nàng còn đối tiên Hoàng hậu nói Thất hoàng tử thành không được khí hậu. Mà hai năm sau, hắn vẫn như cũ đối với hắn (Tân Huyền vương) nơi nơi bố trí phòng vệ.

Cho hắn đất phong xa xôi nhất, làm suy yếu binh lực hắn.

Chỉ có một chút ngoài dự kiến của nàng. Nàng cho rằng, hắn sẽ diệt trừ Thất hoàng tử giống như đã diệt trừ nàng, lại không nghĩ, cho đến nay, hắn cũng còn tồn tại.

Những gốc lan hồ điệp kia, hẳn cũng xem như nể mặt hẳn, lại để những thứ này lưu lại. Người đều đã chết, còn có thể cho hẳn lưu lại hồi ức sao?

Bạc Hề Hành khẽ nhắm hai mắt, giờ khắc này tâm tình hẳn bức bối nói không nên lời.

“Hoàng Thượng.” Toàn Cơ thấy hẳn đứng im thật lâu không nói lời nào, thay hẳn nhẹ lên tiếng.

Hoàn hồn, hẳn chỉ cười khẽ: “Trẫm cảm thấy mệt mỏi, hôm nay, sẽ không đến Tường Bình cung.”

Chưa từng nghĩ đến hẳn bất ngờ lại không đi, Toàn Cơ không ngăn cản, chỉ nói: “Dạ, vậy nô tỳ đưa ngài trở về.”

Hẳn chỉ “Ồ” một tiếng, cũng không có cự tuyệt.

Mục Chúc chần chờ, cũng đi theo.

Trước cửa Càn Thừa cung, Đồng Dân thấy bọn họ đi qua, vội chào đón. Bạc Hề Hành chỉ phân phó: “Chút nữa trẫm đi ngự thư phòng.”

“Dạ, nô tài đi pha hồ trà cho ngài.”

Thấy hẳn xoay người, Toàn Cơ chỉ mở miệng nói: “Phiền công công pha trà đừng pha nồng quá. Quá nồng. Đối với thân mình không tốt.”

Đồng Dân ngăn người, lại thấy sắc mặt Hoàng đế có chút khác thường: “Sao người biết trẫm có thói quen uống trà đặc?”

“Hồi Hoàng Thượng, là nương nương nói.” Nàng thong dong mà đáp.

Đến nỗi sao Giang Ánh Dung biết cũng không giải thích, trước đây nàng ta là chủ tử, những thứ Hoàng đế yêu thích vẫn có thể hỏi thăm biết được. Cho nên, nàng ta biết không có gì kỳ quái, Toàn Cơ biết mới là kỳ quái.

Thần sắc hẳn có chút hòa hoãn, chỉ thư thái cười: “Nàng ấy có tâm. Đêm nay, trẫm lưu lại Càn Thừa cung.” Nói xong, cũng lại không nhìn nàng, chỉ nâng bước đi lên đài giai.

Câu cuối cùng hẳn nói, có ý gì, Toàn Cơ hiểu được.

Xem ra, nàng nên trở về báo chuyện tốt cho chủ tử, nàng mau chóng chuẩn bị.

Nàng sẽ làm cho hẳn biết, toàn bộ hậu cung, nữ nhân kia hiểu hẳn nhất, không phải là Huệ Phi, nàng ta sẽ chỉ có thể là —— “Giang thị”.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Thân mang kỳ hương

Edit: Subo

Xoay người, lúc này Mục Chúc mới mở miệng: “Tỷ tỷ không trở về Hoán Y cục sao?”

Toàn Cơ than nhẹ một tiếng, nàng không biết nữ tử trước mặt này đến tột cùng khi nào mới có thể chân chính học được thủ đoạn cùng tính kế ứng phó với người trong cung người, mà ở giờ phút này, nàng cũng không biết vì sao mình phải nhắc nhở nàng ta.

“Ngày sau, nhìn thấy những việc đó thì trốn xa một chút.” Trong cung duy nhất không thiếu, chính là những người e sợ thiên hạ không loạn.

Mục Chúc ngăn người ra, chạy theo vội vã mở miệng: “Toàn Cơ tỷ tỷ, đóa hoa kia thật sự không phải ta.”

“Ta biết.”

Mục Chúc lại vui vẻ: “Người tin tưởng ta!”

Có chút ghen lời, chuyện này cùng tin tưởng đâu có quan hệ, bởi vì nàng không cẩn thận hái hoa xuống, người đó vốn là nàng.

Nàng liếc mắt nhìn một cái, thấp giọng nói: “Không có việc gì thì trở về đi.”

Mục Chúc bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì: “Tỷ tỷ, lúc người vào lãnh cung, các nàng lấy đồ vật của người. À, ta trộm để lại cho người một cây trầm, ta đi lấy cho người.”

Toàn Cơ thanh lãnh cười: “Không cần, đã cầm, thì giữ lại đi.”

Nàng vội vã giải thích: “Ta. Ta vì giữ lại cho người mới lấy.”

Không ngoài đầu nhìn lại, Toàn Cơ bước trở về Tường Bình cung.

Giang Ánh Dung còn nằm, Toàn Cơ đi qua, mới thấy nàng mở mắt ra. Khỏi sắc so vừa nãy còn rất nhiều, nàng ta lại khẽ nhú đôi mày đẹp lạo, nhẹ giọng hỏi: “Không phải nói về Hoán Y cục thu thập đồ vật sao?”

“Đạ.” Nàng nhẹ giọng trả lời: “Đồ vật cũng không phải thứ đáng giá, các nàng lấy đi, còn chưa tính.” Chỉ có một cái khăn, nàng sẽ không nói cho nữ tử trước mặt biết.

Nói trắng ra là, nàng và nàng ta, bất quá cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi.

Hiện giờ nàng, trừ chính mình ra, ai cũng không tin.

Nghe Toàn Cơ nói, nữ tử trên giường tất nhiên là tin tưởng. Trong cung nhiều người, đừng nói các chủ tử, bọn hạ nhân không phải cũng lên lục đục với nhau sao?

Đi lên, treo tấm màn trước giường lên, Toàn Cơ cung kính mở miệng: “Nương nương nếu nghỉ ngơi đủ rồi xin đứng lên đi. Mới vừa rồi, nô tỳ ở Ngự Hoa viên gặp được Hoàng thượng, hần nói, đêm nay muốn gặp ngài.”

Nàng ta lấp bắp kinh hãi: “Hoàng thượng muốn gặp ta?”

“vâng, nô tỳ giúp ngài trang điểm đẹp một chút.” Cúi người, nhẹ vịn nàng lên.

Giang Ánh Dung không nói nữa, chỉ nghĩ đến câu nói của Toàn Cơ “Ở Ngự Hoa Viên gặp được Hoàng thượng” làm nàng ở trong lòng cân nhắc. Việc này, sao có thể xảo diệu như vậy?

Liên tính là, vì sao Hoàng đế sẽ để ý đến một cung nữ nhỏ nhỏ như nàng?

Toàn Cơ hầu hạ nàng ta coi áo, hiện giờ nàng ta vẫn như trước chỉ là một phế phi, ăn mặc chi phí đương nhiên cùng chủ tử khác kém xa. Toàn Cơ nghĩ nghĩ, tìm lý do ra ngoài, lúc trở về, Giang Ánh Dung thấy trong ngực nàng ôm các loại hoa tươi.

Nàng nhẹ nhú mi: “Hái hoa ở Ngự Hoa Viên hoa chính là có tội.”

Toàn Cơ không chút kinh hoảng, chỉ đặt hoa ở trên bàn, nhỏ giọng nói: “Nương nương sẽ không đi tố giác nô tỳ chứ?” Nói xong, xoay người, lấy chén gỗ, bứt từng cánh hoa nhỏ xuống, bỏ vào chén gỗ, quay mặt lại nói: “Sách sử từng có ghi lại, đời thứ ba. Thái tổ hoàng đế từng có một vị phi tử, trời sinh kỳ hương. Thái tổ hoàng đế cũng bởi vậy mà càng thêm sủng ái.”

“Vậy hả?” Giang Ánh Dung chỉ cười một tiếng: “Người hiểu biết thật đúng là nhiều.”

Trên tay động tác chần chờ chút, Toàn Cơ chỉ thông dong nói tiếp: “Chỉ là, dùng hoa tươi điều phối ra mùi hương cũng không thể kéo dài, các loại nguyên liệu này, chỉ ngoài cung mới có.”

Những ngón tay dài mảnh khảnh vò nát những cánh hoa, trong không gian, hương thơm của hoa tỏa ra thanh nhã, mùi hoa rất thuần khiết, một chút cũng không cảm thấy nồng. Giang Ánh Dung như cũ chỉ cười: “Đúng thật dễ ngủ, chỉ là, đó là Thái tổ hoàng đế thích. Hiện giờ trong cung này nhiều loại huân hương tốt như vậy, làm sao biết được Hoàng thượng sẽ thích cái này?”

“Sẽ, Hoàng thượng sẽ thích.” Nàng rất chắc chắn, bởi vì vừa rồi ở hành lang gặp khúc, hần thốt ra câu kia “Vân Nhi”.

Là không quên hay là xuất phát từ áy náy cũng tốt, hoặc là nội tâm có cảm giác sợ hãi cũng thế, nàng đã chắc chắn hần còn nhớ rõ nàng. Như vậy, hần cũng nhất định sẽ nhớ rõ, năm đó, mùi hương nàng yêu thích.

Nếu Huệ phi có thể giống nàng thì nàng có thể làm cho phế phi trước mặt này, cũng giống nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Ngự Thư phòng, càng trần càng hương

Đồng Dần bung trà tiến lên, tâm tư canh gác bên cạnh Hoàng đế.

Hắn bung trà lên uống một ngụm, lập tức nhíu mi, lúc này mới đột nhiên nhớ tới cung nữ vừa rồi nói. Khẽ cười, Đồng Dần vội động tâm tư hỏi: "Ngài không thích uống trà này?" Xưa nay đều uống trà đặc, lần này thử giảm lượng trà, cũng khó tránh khỏi sẽ không quen.

Đồng Dần đang do dự nếu không thì pha một ly trà khác, lại nghe Bạc Hề Hành thấp giọng nói: "Không ngại, nói cho trẫm nghe một chút về Giang thị kia."

Thái giám gật đầu: "Hồi Hoàng Thượng, nàng ta là nữ nhi của Giang Phó tướng. Thục Nguyên năm mười ba Giang Phó tướng là người có công hi sinh vì nhiệm vụ, năm Càn khánh lần đó tuyên tử, ngài vì cảm thấy an ủi phụ thân nàng ta, mới cho phong cho là Ánh Phi."

Thái giám nói, làm hắn nhớ tới một chút, gác chén trà xuống, hắn xoa xoa ấn đường: "Vây..... Sao lại vào lãnh cung?"

Đồng Dần chần chờ, lời nói có chút hàm hồ: "Nô tài, nhớ không rõ lắm, hình như là..... Va chạm với Huệ Phi nương nương."

Huệ Phi?

Đã hơn một năm, tiết mục hậu cung phi tần tranh sủng cơ hồ mỗi thời mỗi khác đều ở trình diễn. Hắn thực sự không thể nhớ được nhiều như vậy, chỉ "Ồ" một tiếng, cũng không tính tra xét.

Có thị vệ ở bên ngoài cầu kiến, mang đến tin tức, nói ba ngày sau Tân Huyền vương sẽ về kinh.

Hắn không hỏi nhiều, việc này giao cho Hàn Thanh, là hắn có thể yên tâm.

Phê duyệt một chồng tấu chương, sắc trời dần tối, Đồng Dần khuyên hắn hồi tẩm cung nghỉ tạm.

Từ ngự giá bước xuống, bước lên bậc thang, nhìn thấy nơi cửa tẩm cung có một thân ảnh mảnh khảnh, Bạc Hề Hành ngẩn ra, tiện đó mới nhớ tới lúc ban ngày chính mình có nói tới.

Toàn Cơ không ngược mắt nhìn hắn, chỉ theo một đám cung nhân quỳ xuống hành lễ, liền thấy trước mặt một đôi giày da cao quý lướt qua.

Giang Ánh Dung nghe thấy Hoàng đế đi vào, vội đứng dậy quỳ xuống hành đại lễ: "Hoàng thượng vạn tuế!"

Nữ tử phía dưới, không có cung trang đẹp để quý giá, một thân xiêm y rất thanh nhã. Hắn đi về phía trước, thân thiết đỡ nàng một phen. Lúc cúi người, ngửi được một mùi thơm của hương hoa.

Hắn khẽ nhíu mày, là hoa gì, hắn không biết. Hắn lại phảng phất nhớ tới một đêm kia năm Thục Nguyên mười năm, chính là năm Phùng tiên đế đại thọ sáu mươi tuổi, hắn hồi kinh mừng thọ. Lúc xuyên qua hành lang gấp khúc ở hậu cung, hắn gặp được nàng, cung trang sạch sẽ, búi tóc lưu vân đơn giản. Khi đi qua bên cạnh người nàng, hắn ngửi được mùi hoa trên người nàng dễ chịu, nàng còn nghịch ngợm mà muốn hắn đoán đó là mùi hoa gì. Nói là đoán đúng rồi, liền đưa hắn một cái tua.

"Hoàng Thượng ——" Giang Ánh Dung gọi hắn một tiếng.

Nam tử hoàn hồn, lại một tay đem thân hình mềm mại của nàng ôm vào trong ngực, để mặt mình chôn chặt vào cổ nàng, hít thật sâu vào một hơi: "Thơm quá."

Giang Ánh Dung tâm căng chặt, thỉnh linh xảy ra động tác như vậy, làm nàng ta rất kinh hoàng, càng nhiều là vui sướng. Khóe miệng nở ra nụ cười động lòng người, nàng khẽ hỏi: "Ngài đoán xem, đây là mùi hương gì?"

"Bách hoa." Hắn đáp không chần chờ: "Trẫm còn biết, loại hương này, còn có một cái tên giống như tên rượu gọi là 'Bách Hoa Tửu'." Bởi vì nàng nói, mùi hoa thuần túy nhất cũng tốt đẹp như rượu, sẽ càng tràn càng hương.

Trong lòng Giang Ánh Dung chấn động, lại lắc đầu: "Hoàng thượng đáp sai rồi."

Bạc Hề Hành nhíu mi: "Sao..... Sai rồi?"

Nữ tử cười khê: "Hương này không phải mùi hoa, mà là mùi thơm cơ thể của nô tỳ trời sinh."

"Phải không?" Đôi tay ôm nàng ta buông lỏng, hắn nhìn nàng ta. Đôi mắt nàng takhông lớn, là mắt phượng nhỏ, lại rất xinh đẹp. Người trước mặt và người kia không giống nhau chút nào, chỉ là không biết vì sao, lại cho hắn một loại cảm giác rất quen thuộc. Đây là thứ không có trên người bất cứ phi tần hậu cung bây giờ.

"Ngươi gọi là gì?"

"Nô tỳ là Giang thị Ánh Dung."

Hắn không nhiều lời nữa, chỉ một tay bế nữ tử lên, xoay bước tiến vào nội thất.....

Lời nói tác giả: Ha ha, thật thuận lợi nha.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Hộ vệ của hấn

Edit:Subo

"Ai, sao nghe nói? Người hôm qua, Hoàng thượng lâm hạnh là phế phi từ lãnh cung ra!"

"Cẩn thận cái miệng nguoi, nguoi ta hiện tại là thân phận nương nương tôn quý!"

Hai cung nữ dựa vào lan can vui sướng mà nói.

Phía sau các nàng cách đó không xa, một thái giám xoay người chạy về Tuệ Ngọc cung, thì thầm vài câu cùng Lam Nhi cung nữ bên người Huệ Phi. Thần sắc Lam Nhi thay đổi, cuống quýt vào nội thất. Sau bình phong, mơ hồ nghe được tiếng ho khan bên trong của nữ tử. Lam Nhi lặng yên bước đến bên giường nàng ta, nhỏ giọng: "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói, Hoàng thượng khôi phục phân vị cho Giang thị....."

Thần sắc Huệ phi cứng đờ, Giang thị.....

Nữ nhân kia, đại nạn không chết, quả thật là về tranh sủng sao?

Suy nghĩ như vậy, con đau ngực ho khan càng thêm trầm trọng, nàng ta chỉ có thể nửa ngồi dậy, đột nhiên ho nghiêm trọng lên, suýt nữa là muốn tắt thở. Lam Nhi khẩn trương đỡ lấy nàng ta, vội quay đầu quát lên: "Tuyên thái y! Đi, đi thỉnh Hoàng thượng tới!"

.....

Chỉ trong một ngày, Tường Bình Cung quanh quẩn, lập tức trở nên náo nhiệt phi phàm. Các phi tần tới chúc mừng nối liền không dứt, ngay cả Tiết Chiêu nghi cũng tới, mang theo một đôi ngọc như ý thượng đẳng, có thể nói là bỏ vốn gốc.

Chuyện lan hồ điệp kia, Ánh Phi cũng nghe Toàn Cơ đề cập qua, nàng ta cũng chỉ ôn hòa cười, không nghĩ nhiều, khó xử.

Đội mọi người tan đi, nàng gọi một mình Toàn Cơ vào nội thất, đưa lệnh bài giao cho nàng: "Hôm qua nguoi nói nguyên liệu điều phối hương tốt nhất ở ngoài cung, bốn cung liền chuẩn cho nguoi xuất cung."

Cung kính tiếp nhận lệnh bài, nàng cúi đầu đáp lời: "Nương nương xin yên tâm, nô tỳ tất sẽ không làm ngài thất vọng."

Ánh Phi gật đầu, bỗng nhiên lại nói: "Nghe nói Huệ Phi bệnh nặng. Nguoi nói, bốn cung có nên đi thăm hay không?"

"Nương nương đương nhiên phải đi, chỉ là..... Lúc này sợ là không thích hợp, có lẽ, Hoàng Thượng đang ở..."

Nàng ta cười rộ lên: "Nguoi thế nhưng lại rất biết chuyện. Thôi, đi đi."

Đứng dậy cáo lui ra ngoài, Toàn Cơ hít vào một hơi, nắm chặt lệnh bài trong tay. Sự tình so với suy nghĩ của nàng còn thuận lợi hơn nhiều, lợi dụng Ánh Phi, nàng sẽ nhanh chóng mà tiếp cận hấn.

Sau đó, là Huệ Phi.

Hấn quả thực sủng ái nàng ta như thế, vậy nhất định luyện tiếc nàng ta chết.....

Vì có lệnh bài, thời điểm ra cung rất thuận lợi.

Vào cung đã hơn ba tháng, tất cả mọi thứ ngoài cung, với nàng mà nói lại vô cùng quen thuộc.

Đi hiệu thuốc thành tây, hỏi lão bản (ông chủ) mua ngưng hương tề.

Lại không nghĩ, lão bản kia nhíu mi: "Cô nương, thật sự xin lỗi, Ngưng Hương tề của tiệm đều có người đặt rồi, một lát nữa sẽ đến lấy hàng." Hấn nói, còn duỗi tay chỉ chỉ vào bao dược một bên.

Theo bản năng tiến lên, nơi đó là một đồng dược thật lớn, Toàn Cơ nhíu mi, mười mấy loại dược liệu, nàng đều đoán được. Nhưng đều là dược liệu trị trọng thương, ai bị trọng thương như vậy, lại không đi khám thầy thuốc.

Ngưng Hương Tề bản thân nó cũng là từ nhiều loại thảo dược điều chế mà thành, nàng tính dùng để chế tác Ngưng Hương hoàn, không biết người này lại tính dùng để phối gì.

Xoay người, nàng lại mở miệng: "Đã có nhiều như vậy, thỉnh ngài lấy ra một ít phân cho ta, nghĩ đến, cũng sẽ không có người biết."

Trong kinh chỉ có hiệu thuốc này bán Ngưng Hương Tề, nàng ra cung một chuyến không dễ dàng, cũng không thể mỗi ngày đều ra được. Càng quan trọng hơn là, hoa ở Ngự Hoa viên, nàng cũng không thể mỗi ngày đều mạo hiểm đi hái.

"Này..... Này chỉ sợ không được." Lão bản rất là khó xử.

"Chường quây, không bằng, ta ra giá nhiều gấp đôi?"

"Liên tính cô nương này muốn sở hữu, như vậy ta cũng không bán." Phía sau, truyền đến thanh âm nam tử nặng nề.

Lão bản như là thấy cứu tinh: "Nha, vị gia này, cuối cùng ngài cũng tới. Nếu ngài lại không tới, ta không biết làm sao cho tốt. Ngài xem, đồ vật đóng gói tốt cho ngài gác ở chỗ này!"

Toàn Cơ quay đầu lại, nhìn thấy một cái thân hình cao lớn nam tử tiến vào, áo dài màu xanh đen, ngũ quan đoan chính, hình dáng rõ ràng, chỉ là một đôi mắt kia, từ trên cao nhìn xuống Toàn Cơ, mang một ánh mắt sắc bén.

Nàng lại cả kinh, Mạnh Trường Dạ!

Nàng sẽ không nhận sai, là hộ vệ bên người của Tấn Huyền Vương!

Trong cung không phải nói ba ngày sau hẳn mới có thể đến sao? Vì sao Mạnh Trường Dạ lại xuất hiện ở chỗ này?

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Nga cũng, Trường Dạ đã tới, Tiểu Thất còn ở xa sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Đích tử của Tiên đế

Edit: Subo

Hiện giờ Toàn Cơ sớm đã không phải Tuân Vân Tâm năm đó, Mạnh Trường Dạ tất nhiên là không biết. Chỉ tiến lên, giao ngân lượng đến trong tay chường quây, nhắc hai bao dược kia rồi đi.

"Uy." Đuổi theo hẳn ra cửa, nam tử trước mặt bước chân nhanh như bay, Toàn Cơ chỉ có thể chạy chậm theo sau: "Ta cũng rất cần Ngưng Hương Tề, người có thể nhường cho ta một chút hay không?"

Trong không khí, truyền đến thanh âm rất nhỏ. Đầu ngón nàng tay chạm phải góc áo hắn, chỉ thấy dưới chân hắn vừa chuyển, nháy mắt lóe lên đã bên cạnh người nàng, tay che ở trước người mình: "Cô nương thỉnh tự trọng."

Nàng cũng không rảnh lo nhiều như vậy, nếu không mang đồ vật quay về, nàng liền phiền toái.

Đột nhiên nàng quỳ xuống chân hắn, nghẹn ngào mà mở miệng: "Là nương ta ốm đau trên giường, thường ngày bà ấy thích nhất túi thơm nén, ta nghĩ làm cho bà ấy một cái, chỉ là thiếu loại hương liệu đặc biệt này, nhất định phải dùng Ngưng Hương tề nơi này. Cho nên, mong người nhường cho ta một chút, được không?" Nhẹ ngược đôi mắt lên, nước mắt trong suốt từ khóe mắt nàng chảy xuống, Mạnh Trường Dạ lặng yên chấn động.

Tay đang xách theo đồ vật hơi hơi nắm chặt, hiểu tâm của nàng thật cảm động, chỉ là, đồ vật này là Tàn tiên sinh muốn, còn là sự tình quan.....

Cẩn rằng, hắn bắt đầu do dự.

Toàn Cơ tiếp tục nói: "Có lẽ đời này, cũng là lần cuối cùng có thể làm vật này cho nương ta, người có thể hay không....."

"Cầm đi." Một bọc nhỏ đồ vật bị ném lại đây, theo bản năng Toàn Cơ tiếp được.

"Cám ơn." Sờ tay vào ngực, lấy ngân lượng ra, lại thấy Mạnh Trường Dạ đã xoay người, bước nhanh về phía trước mà đi.

Nhìn thân ảnh kia, một lát, Toàn Cơ mới đứng lên, giờ tay lau đi khóe mắt, lạnh lùng cười. Nàng còn nhớ rõ thời điểm Thục Nguyên năm thứ mười năm, đại thọ Tiên đế, Tấn Huyền vương vào kinh, hấn lại không đi theo. Toàn Cơ cũng là được nghe tiên Hoàng hậu hỏi qua Tấn Huyền vương mới biết, là mẫu thân Mạnh Trường Dạ ốm đau, hấn cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà chiếu cố bà ấy hơn hai mươi ngày. Đáng tiếc chính là, nương hấn vẫn bệnh nặng mà qua đời.

Khi đó, tiên Hoàng hậu còn nói, khó có được một hiếu tử như hấn. Ngày hôm nay, nàng chẳng qua đánh cuộc một phen, xem hấn có không đành lòng để "Nương" nàng tiếc nuôi mà mất.

Quả nhiên hấn trúng kế.

Theo tiên Hoàng hậu nhiều năm như vậy, người bên cạnh Tấn Huyền vương, một người hai người, nàng kỳ thật, đều hiểu biết.

Thậm chí là, Tấn Huyền vương của hai năm trước, nàng cũng hiểu biết.

Đó là nhi tử Tiên đế thương yêu nhất, luận tài luận hiền, hấn đều không phải tốt nhất, chỉ là ai kêu hấn là do tiên Hoàng hậu sinh ra, là đích tử duy nhất của Tiên đế.

Tập trung toàn bộ những yêu thương vào thân, cũng tập trung những ganh tỵ vào thân.

Lời này, áp dụng với phi tần hậu cung, với hoàng tử cũng giống vậy.

Hai năm trước cung biến, hấn không kịp hồi kinh, ngay lúc đó trừ Quyển An vương, cũng khó tránh khỏi còn có Vương gia khác, không nghĩ hấn trở về.

Thu hồi đồ vật trong tay, Toàn Cơ xoay người đi về hoàng cung

Chỉ đi vài bước, nàng bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại, phương hướng Mạnh Trường Dạ rồi đi liếc mắt một cái. Nơi đó, sớm đã không nhìn thấy một thân ảnh. Hôm nay thấy hấn, không có bội kiếm, quần áo phộc sức chỉ bình thường, chắc là không muốn khiến cho người khác chú ý.

Hít một hơi thật sâu, xem ra, Tấn Huyền vương đã hồi kinh trước.

Chỉ là không biết tin tức này, Bạc Hề Hành biết không?

Cười nhạt, Bạc Hề Hành có biết hay không sao nàng còn đi lo lắng làm gì? Bút trưởng kia nàng cũng muốn tìm hấn tới.

Ngược lại, lại nhớ tới nam tử có lúm đồng tiền như hoa kia, khi còn niên thiếu rất thuần lương, hiện giờ còn không?

Nàng nhớ rõ buổi tối Thục Nguyên năm mười năm kia, hấn dùng quạt xếp gỗ ở phía sau lưng nàng, nàng còn vui sướng mà ngoái đầu nhìn lại, thiếu chút nữa đã bật thốt lên gọi "Vân Khanh". Trong nháy mắt xoay người, đột nhiên cứng đờ, nam tử trước mặt như cũ vui cười, híp mắt gọi nàng: "Tuân thượng cung ——"(Thất Thất đã về, chuyện hay lại đến..... Hề Dạ cố lên □□□)

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Tiểu Thất, Tiểu Thất đáng yêu...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Ý tưởng không an phận

Edit: Subo

“Cẩn thận!” Có một người vội vã kêu, lúc này Toàn Cơ mới hoàn hồn, nhìn thấy trước mặt có một chiếc xe đẩy xông tới.

Vội cất bước né tránh, tìm đập nhanh hơn, nàng giờ tay che lại. Cúi đầu, thấy đồ vật trên tay đều còn, nhẹ thở ra, lập tức hồi cung.

Nàng nói Ánh Phi lừa Hoàng đế nói hương trên người nàng ta là mùi thơm của cơ thể trời sinh, chỉ có thể dùng loại dược điều phối ra thuốc viên. Mùi hương từ thân thể thoát ra, mới có thể làm người ta nghĩ thật sự là mùi thơm của cơ thể.

Ánh Phi lấy ra một viên thuốc viên, ngửi ngửi, mới cười: “Làm khó cho người nghĩ ra.” Để vào trong miệng, mang theo chút ngọt, cũng không giống với thuốc hương vị khó nuốt.

Toàn Cơ chỉ cúi đầu: “khi còn nhỏ trong nhà nô tỳ nghèo, chỉ có thể làm chút hương liệu đi bán. Vì thế, nô tỳ tự mình nghĩ ra.” Những lời này, chỉ là làm cho Ánh Phi thả lỏng, nên mới nói là nàng bản thân nghĩ ra. Trên đời này, trừ nàng ra, sẽ không có người thứ hai biết, kỳ thật mùi hương trên cơ thể nàng

ta không phải trời sinh.

Nàng chỉ có một chuyện chưa từng nói cho nàng ta, chính là nhiều năm rồi, trong Thái Y Viện có một cái tiểu thái giám tay nghề điều hương rất tốt đã dạy cho nàng. Chẳng qua vật đổi sao dời, chuyện này cũng sẽ không có người nào biết.

Nữ tử trước mặt yên chuyện nhẹ nhàng cười: “Thật tốt, như vậy.....Mùi hương vị có thể duy trì trong bao lâu?”

“Hồi nương nương, hai ngày uống một lần có thể.”

“Uh.” Nàng ta đáp lời, xoay người ngồi xuống, ánh mắt dừng ở trên người Toàn Cơ, đột nhiên cười, lại là không có ra tiếng. Nói như vậy, cung nữ trước mặt chính là buộc chặt chính mình vào nàng, nàng ta một ngày cũng không thể rời khỏi nàng, nếu không, sao có thể giải thích với Hoàng đế lời nói dối “Trời sinh kỳ hương”?

Nàng ta muốn ra tay diệt khẩu để giữ bí mật, cũng không thể.

Ánh Phi âm thầm cười rộ lên, từ khi gặp nàng ở lãnh cung, chính mình nên biết nàng thông minh. Nàng sao lại cho nàng ta cơ hội qua cầu rút ván đây? Nữ tử thông minh, cũng giống như thanh kiếm hai lưỡi, nàng ta hiện tại cũng thực sự mong có người thông minh như thế giúp đỡ. Nàng mong lưỡi dao sắc bén này di chuyển hướng về những nữ nhân hậu cung, những chuyện khác, về sau rồi nói sau.

Duỗi tay, đỡ Toàn Cơ một phen, nàng ta cười: “Tốt, trong phòng không có người ngoài, không cần câu nệ như thế. Ngươi cùng những cung nhân bên ngoài không giống nhau, chỉ có ngươi, đã cùng trải qua hoạn nạn với bản cung. Không có ai, liền gọi bản cung một tiếng ‘tỷ tỷ’ thì tốt rồi.”

Toàn Cơ ra vẻ kinh hách, vội quỳ xuống: “Nô tỳ không dám, nương nương có thể thu lưu nô tỳ bên người, với nô tỳ mà nói, đã là ân huệ lớn lao. Nô tỳ, không dám mơ ước xa vời.”

Ánh phi vẫn cười như cũ: “Nhìn ngươi, ngươi giúp bản cung việc lớn như thế, có phúc cùng hưởng cũng là đương nhiên. Có thời gian, bản cung sẽ cùng Hoàng Thượng nói chuyện của ngươi.....”

“Nương nương!” Toàn Cơ nhỏ cây trầm trên đầu xuống đặt ở cổ chính mình, dùng lực, cây trầm sắc bén đã đâm thủng vào da, thần sắc của nàng khẽ biến: “Nô tỳ không có ý tưởng không an phận, nếu ngài không tin, nô tỳ liền.....”

“Toàn Cơ.” Nàng ta cuối cùng cũng đứng lên: “Đề cây trầm xuống, ngươi muốn cái gì, bản cung sẽ theo ý ngươi.” Máu mủ đỏ tươi, không phải giả. Cung nữ này, thật sự không phải vì tiếp cận hoàng đế sao?

Toàn Cơ chỉ phủ thân: “Nô tỳ khấu tạ nương nương.”

Một lần nữa cắm cây trầm vào tóc mai, nàng ta cùng Hoàng đế giống nhau, chỉ là thử nàng xem có ý tưởng muốn bay lên cao biến phượng hoàng hay không. A, hai năm trước nàng xác có hy vọng xa vời, đó là bởi vì nàng cho rằng hán cũng như nàng, yêu nàng sâu đậm, giống như nàng yêu hán. Hiện giờ, nàng sẽ không choáng váng như vậy.

Bàn tay nữ tử vươn tới, lấy khăn mềm mại mà lau chỗ bị thương của Toàn Cơ, nàng giật mình mà ngược mắt nhìn Ánh Phi liếc, đôi mày đẹp nàng ta khẽ nhíu: “Sau này, không thể làm như thế.”

“Dạ.” Nàng đáp.

Miệng vết thương thật ra cũng không sâu, đã tính toán, nếu thật sự đâm xuống cũng sẽ không chết. Chỉ là chuyện này, Ánh Phi vô luận như thế nào cũng sẽ không biết.

Ánh Phi duỗi tay kéo nàng, nhẹ giọng nói: “Hiện tại, bởi bản cung đi một chuyến đến Tuệ Ngọc Cung đi.”

Lời nói ngoài lề của tác giả: Hai phi gặp nhau, thực kích động nha.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Tình cảm tỷ muội

Edit: Subo

Từ lúc ở lãnh cung ra tới nay, nàng còn chưa từng gặp qua nữ tử Tuệ Ngọc cung kia. Lòng bàn tay chậm rãi xẹt qua ngọc bội trước ngực, mắt đan phượng của Ánh Phi Đan vừa chuyển vừa cười.

Thời gian phẳng phất lại lần nữa như trở lại ngày đầu vào cung, nàng và nàng ta cùng đứng ở trước cửa cung, mười ngón tay đan vào nhau.

Mảnh kiệu rơi xuống, che đầy chút ánh nắng tiến vào, nàng hít một hơi thật sâu, dựa vào phía sau đệm mềm.

Toàn Cơ kêu một tiếng "Khởi kiệu", đi theo một bên loan kiệu, trong âm thanh của gió trong không khí, ầm ầm, có thể ngửi được một mùi hoa thoang thoang.

Nàng vừa lòng mà liếc mắt nhìn người trong loan kiệu một cái, cách kiệu mảnh. Nàng nhìn không rõ, trong nháy mắt khi mảnh kia bay lên, mơ hồ nhìn thấy khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Cung nữ Tuệ Ngọc cung cung kính hành lễ, lại mở miệng nói: "Ánh Phi nương nương, nương nương chúng ta thân mình không tốt, vừa rồi Hoàng thượng mới vừa đi, giờ phút này, đã ngủ rồi."

Ánh Phi lại không có ý tứ phải đi, chỉ thấp giọng nói: "Đi vào hồi bẩm một tiếng, nếu Huệ Phi nương nương đã ngủ, bốn cung trở về cũng không muộn."

Nghe nàng ta nói như thế, cung nữ chỉ có thể đáp ứng.

Lúc trở ra, đã là Lam nhi cung nữ bên người Huệ Phi. Nàng ta vừa thấy nữ tử trước mặt, vội tiến lên hành lễ, nhẹ giọng nói: "Nương nương ở bên trong mời."

Thời tiết đầu tháng tư đã chuyển ấm, trong tầm cung Huệ Phi vẫn bày lò sưởi, Toàn Cơ chỉ mới đi vào đứng một lát, cảm thấy ra đầy mồ hôi.

Lam Nhi duỗi tay nhắc rèm châu lên, mời các nàng đi vào.

Cách bình phong, nhìn thấy thân ảnh Huệ Phi trên giường, thân ảnh nữ tử uyển chuyển, còn có âm thanh ho khan dứt quãng.

Đi vòng qua, chỉ thấy sắc mặt Huệ Phi so với lúc trước nàng gặp lại càng thêm tái nhợt. Toàn Cơ khẽ nhíu mày, xem bộ dáng nàng ta, giống như bị bệnh cũng không phải ngày một ngày hai, chỉ là không biết, nàng đến tột cùng là bị bệnh gì.

"Tần thiếp thỉnh an Huệ Phi nương nương," Ánh Phi cười hành lễ, Toàn Cơ cũng uốn gối theo.

Nữ tử trên giường ngược mắt nhìn qua, tầm mắt thẳng tắp dừng ở trên người Ánh phi. Cung trang màu đỏ thắm, thân ảnh yếu điệu, nàng ta quả nhiên vẫn mỹ lệ như trước. Ở lãnh cung đã trải qua hơn một năm, còn có thể trở ra làm phi, Giang Ánh Dung nàng ta sợ là người duy nhất từ xưa đến nay.

Nàng ta vịn nhẹ Lam nhi ngồi dậy, lại là thấp giọng ho khan vài tiếng, nàng ta mới mở miệng: "Chẳng lẽ người còn muốn đến xem bốn cung." Khăn lụa đặt bên môi, nàng ta lại là đẩy tay Lam Nhi ra đứng lên.

Ánh Phi hơi cười, cất bước tiến lên, giọng, đỡ thân mình nàng ta. Nàng ta không cự tuyệt, khen: "Đã lâu không gặp, thật là càng thêm mỹ hoặc, khó trách Hoàng Thượng thích người như thế."

"Nương nương cao hứng không?"

"Cao hứng."

Ánh Phi cười rộ lên: "thì ra nương nương còn nhớ rõ lời thề khi đó."

Huệ phi bỗng nhiên dừng bước chân, liếc mắt nhìn nàng ta một cái, ngược lại cười nhẹ: "Quên sao được."

"Đúng vậy, sao có thể quên? Lúc trước người và ta thề, vĩnh viễn làm một đôi tỷ muội tốt, mặc kệ ai được thánh sủng, người còn lại sẽ không ghen ghét." Nàng ta dừng lại, nghiêm túc mà nhìn nàng: "Thì ra biểu tỷ vẫn luôn nhớ rõ."

Nàng ta nói, Toàn Cơ nghe xong cả kinh, nàng ta cùng Huệ Phi có một tầng quan hệ, nàng thật sự không biết. Nhưng nàng rõ ràng nhìn thấy thời điểm Ánh phi đang nói chuyện, đáy mắt Huệ Phi hiện lên một tia kinh ngạc, giống với nàng cũng căng thẳng. Ngay sau đó nàng ta lại thấp giọng ho khan, Ánh Phi đỡ nàng ta đi qua ngồi xuống, lại nói: "Khi còn nhỏ, thân mình biểu tỷ không có kém như vậy."

Huệ phi lại cười, ánh mắt mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu, nhìn chăm chú nàng ta, mở miệng: "Ta cũng chưa từng nghe nói khi nào thì người trời sinh kỳ hương?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20: Sơ triển thân thủ

Edit: Subo

Một câu nói, không khí trong phòng ngủ liền trầm xuống.

Toàn Cơ chưa từng nghĩ đến các nàng lại là biểu tỳ muội, thậm chí thời điểm Ánh Phi đề cập đến nữ tử này ở trước mặt nàng, ngữ khí, cũng cực kỳ lạnh nhạt.

Nhưng thật ra nàng ta để ý.

Không biết có phải bởi vì giờ phút này lấy không khí khẩn trương không, mà có mồ hôi thấm ra từ lòng bàn tay nàng. Mồ hôi toát ra, có chút khó chịu, nàng chỉ lặng yên mở bàn tay ra, toàn bộ trong tâm cung và không khí đều nóng bức.

Lại nghe Huệ phi cười khê mở miệng: “Làm sao vậy? Ở nơi này của bốn cung quá nóng sao? Xem người đầy mặt mồ hôi kia.”

Toàn Cơ liếc mắt nhìn Ánh phi một cái, quả nhiên thấy trên mặt nàng ta toàn mồ hôi. Nàng tưởng nàng ta cùng nàng giống nhau trên người đều ra mồ hôi. Mồ hôi chảy xuôi xuống dưới, dừng ở vết thương chỗ cổ, quai hàm, làm cho nàng có chút đau đớn. Nàng khẽ nhúm mi, gơ tay, nhẹ xoa xoa.

Có lẽ nàng, đã hiểu dụng ý của Huệ Phi.

Đúng vào lúc này, nghe được bên ngoài có người cao giọng: “Hoàng thượng giá lâm ——”

Sắc mặt Ánh Phi khê biến, lại nghe Huệ Phi cười: “Thật ra lại quên, Hoàng thượng nói hôm nay tới Tuệ Ngọc cung. Lam nhi, đi tìm một bộ quần áo của bốn cung cho Ánh chủ từ người thay, nếu để Hoàng thượng thấy bộ dáng nàng ta mồ hôi đầy đầu, quần áo đều ướt thì không tốt.”

“Dạ.” Lam nhi trả lời, cung kính cúi người nói với Ánh Phi: “Nương nương, mời ngài vào bên trong.”

Ánh Phi vẫn như cũ nhìn nữ tử khuôn mặt tái nhợt trước mặt, Toàn Cơ tiến lên đỡ nàng ta một phen: “Nương nương vẫn là đi thay quần áo trước.”

Nhìn thấy các nàng vòng đến phía sau bình phong, Huệ Phi mới chậm rãi đứng lên.

“Trời sinh kỳ hươu.” Khóe miệng nàng ta khê nhếch, khê nói.

Hoàng đế đã đi vào, nàng ta cúi người hành lễ với hắn, một bàn tay to đỡ nàng ta đứng dậy, tuần mi khe nhủ: “Sao trong phòng ời bức thế? Các nàng cũng không biết mở cửa sổ cho thoáng, đừng để bị bệnh.”

Huệ Phi đột nhiên cười nói: “Đúng vậy, ban đầu thần thiếp cảm thấy lạnh, gọi người thêm mấy cái lò sưởi, giờ này cũng cảm thấy nóng, đang muốn gọi người bỏ bớt.”

Hắn “Ồ” lên: “Người đâu?”

“À, Ánh Phi muội muội tới thăm thần thiếp, trong phòng này quá nóng, hoa trang, thần thiếp kêu nàng ta đi rửa mặt chải đầu một chút.” Nàng cảm tay hắn, lòng bàn tay dày rộng đặc biệt ấm áp.

Bạc Hề Hành gật đầu, quay đầu lại kêu: “Đồng Dân, gọi người đem lò sưởi bỏ đi.”

“Dạ.” Thái giám đáp, vội gọi người tiến vào.

Hắn đỡ nàng ta qua giường ngồi xuống: “Sao đang êm đẹp, nhớ tới kêu trẫm đến phẩm trà?”

.....

Lam nhi đã lấy cung trang đẹp tới, Toàn Cơ nhận lấy, nhỏ giọng nói: “Nương nương chúng ta không có thói quen để người lạ hầu hạ, không nhọc tỳ tỳ.”

Lam nhi chỉ cười một tiếng, cũng không nói gì nhiều, chỉ cáo lui đi ra ngoài.

Duỗi tay, tháo nút thắt cho Ánh Phi, nàng ta nhẹ nhàng thờ ra, đứng thật nóng đến khó chịu. Liếc mắt nhìn Toàn Cơ một cái, nàng ta đề thấp thanh âm: “Quần áo xem qua có gì không?”

“Nương nương yên tâm, quần áo không có vấn đề.”

“A, sao người biết?” Mặt mày nghi hoặc, nhìn nữ tử trước mặt thần sắc chắc chắn.

Toàn Cơ chỉ lấy quần áo để một bên lại đây cho nàng ta mặc vào, rồi mở miệng: “Huệ Phi chỉ muốn nhìn một chút nương nương trời sinh kỳ hươu hay động tay động chân ở trên quần áo thôi.” Nếu đổi sang quần áo này, mùi hương sẽ không có. Huệ Phi cũng chắc chắn chúng ta ra cửa, sẽ không mang theo hương liệu ở trên người để thoa.

“Chỉ là Huệ Phi nương nương nghĩ sai rồi, ngài thật là cơ thể trời sinh kỳ hươu.” Toàn Cơ đạm nhiên nhìn nàng ta, lời nói cũng là nhàn nhạt.

Cuối cùng Ánh Phi châm biếm một tiếng, nhìn nàng khen ngợi một chút, nhẹ giọng: “Cơ thể bốn cung vốn có mùi thơm, Toàn Cơ, người giúp bốn cung

nhìn xem, vị biểu tỷ kia của ta có phải thật sự bị bệnh không.”

Thay nàng ta gài nút thắt cuối cùng, Toàn Cơ chỉ kính cẩn nghe theo mà gật đầu: "Dạ, nô tỳ tuân mệnh.”

Những kỹ xảo đó ở hậu cung, nàng đã thấy quá nhiều, cũng học quá nhiều.

Các nàng, tàn nhẫn độc ác, người tranh ta đoạt đều chỉ vì được sự sủng ái của nam nhân kia. Chỉ là nàng không giống họ, nàng chỉ cần hẳn sống không bằng chết.

Cho nên, nàng nhất định sẽ là kẻ tàn nhẫn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Cùng nhau phẩm trà

Edit: Subo

Vừa đi ra ngoài, ở phía xa, liền nghe thấy tiếng nam tử cười khê.

Toàn Cơ đỡ Ánh Phi ra ngoài, hai người cúi người hành lễ với hấn, Huệ phi chỉ cười: “Ánh Phi muội muội cũng ngồi xuống uống trà cùng nhau đi, vừa rồi Hoàng Thượng đang nói vài việc thú vị đây.” Lam nhi đứng một bên dùng ánh mắt, cung nữ cơ trí, vội vả lấy cái ly khác ra rót trà vào.

Ánh Phi tiến lên ngồi xuống, ôn nhu cười: “Tần thiếp còn phải đa tạ nương nương đã cho mượn xiêm y, lò sưởi đã bỏ, rốt cuộc cũng thoải mái chút.”

Trên mặt Huệ phi cười, trong lòng lại nghi hoặc.

Mùi hương kia, nàng ta không ngửi sai, vẫn là mùi hương như cũ ở trong phòng, không nồng không nhạt. Mặc dù xen lẫn mùi huân hương trong không khí nhưng vẫn có thể phân biệt được, chỉ vì, hương vị độc đáo kia.

Hương vị này, với nàng ta mà nói, rất là..... Quen thuộc.

“Đồng nhi.” Hoàng đế than nhẹ một tiếng, ngược mắt nhìn nữ tử trước mặt. Huệ phi ngăn ra, giờ phút này mới hồi phục lại tinh thần, hấn lo lắng hỏi: “Chỗ nào không thoải mái sao? Trẫm tuyên thái y đến xem.”

Huệ phi nhẹ lắc đầu: “Không phải, chỉ là..... Thần thiếp cảm thấy trên người Ánh Phi muội muội có mùi hương dễ ngửi, đã lâu..... Không có ngửi được.” Chén trà cầm trong tay thoáng nắm chặt, thật sự đã lâu.....

Nghe nàng nói như thế, Bạc Hề Hành mới yên tâm, mỉm cười nói: “Trẫm thế mà lại quên, các người là biểu tỷ muội. Ánh Phi cư nhiên trời sinh kỳ hương, trẫm vẫn là lần đầu gặp được người như vậy, thời điểm triều đại thứ ba, Thái tổ hoàng đế từng có một vị phi tử, cũng là trời sinh kỳ hương, trẫm còn tưởng rằng đó chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới, thật đúng là có.”

Ánh Phi chỉ cười khê.

Huệ phi cũng cười nói: “Hoàng thượng thích thì tốt rồi, muội muội này của thần thiếp giỏi ca múa, so với Phó Thừa huy chỉ hơn chứ không thua kém.”

Nàng đề cập đến Phó Thừa huy, đáy mắt Bạc Hề Hành có chút không vui, Toàn Cơ thở dài một tiếng, đó chỉ có thể là bởi vì không dễ bụng. Mà ánh mắt hấn mỗi khi nhìn Huệ phi đều mang theo ôn nhu, đây là điều khác biệt với thời điểm hấn nhìn những phi tử khác.

Ghen ghét sao?

Nàng khê rừ mí mắt xuống, miệng vết thương thật nhỏ ở cổ bắt đầu cảm thấy đau, thần sắc không biến chuyển, ánh mắt chỉ an tĩnh mà dừng trên đỉnh viện ở phía trên. Lam nhi thường xuyên tiến lên rót trà, một lát, lại truyền đến thanh âm Huệ phi thấp giọng ho khan.

Trong lòng Toàn Cơ khẽ động, mới nhớ tới lúc bên trong Ánh phi nói với nàng.

Ngược mắt, nàng cùng nàng ta cách nhau khoảng một trượng, dung nhan tái nhợt nhìn rất rõ ràng chính xác. Nhưng, đến tột cùng có phải thật sự bị bệnh hay không, nàng thực sự không dám xác định.

Chỉ chiếu theo cách nói của Ánh phi, lúc trước Huệ phi không ốm yếu bệnh tật như vậy. Ánh phi rõ ràng chính mình "trời sinh kỳ hương", tự nhiên cũng có lý do hoài nghi Huệ phi giả bệnh để thánh thượng rừ lòng thương.

Hoàng đế uống trà, nghe hai vị mỹ nhân trước mặt nói chuyện nhẹ nhàng, hấn chỉ mỉm cười, lúc lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy cung nữ kia bên

cạnh. Trên cái cổ trắng nõn coa một vết đỏ thắm đột nhiên trở nên thực bắt mắt, hần khê nhú mi, không khỏi nhìn thoảng qua Ánh phi. Nữ tử hiển nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, còn cùng Huệ phi cười nói lời kéo việc nhà.

Thời điểm Hoàng đế rời khỏi Tuệ Ngọc cung, Ánh Phi và hần cùng nhau đi ra.

Hai đình cổ kiêu ở phía trước giao lộ đi tách ra, Toàn Cơ lại thấy Đồng Dân chạy chậm lại đây, nói nhỏ bên tai với nàng một phen. “Chuyện gì?” Ánh Phi đã nhắc mình kiêu lên.

Toàn Cơ thấp đầu: “Hồi nương nương, Hoàng thượng ban thưởng chút vải sa tanh cho nương nương, kêu nô tỳ đến Nội Vụ Phủ chọn.”

Ánh phi gạt đầu, Toàn Cơ lại tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: “Chút nữa nô tỳ sẽ qua Thái Y Viện một chuyến.” Chuyện gì cũng chưa nói rõ, Ánh phi tự nhiên sẽ nghĩ tới chuyện gì, không tiếng động mà gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Ban cho nàng tư lự

Edit: Subo

Nhìn loan kiêu rời đi, Toàn Cơ mới xoay người, quay đầu lại nhìn thái giám phía sau: “Công công, Hoàng thượng tìm nô tỳ có chuyện gì?”

Đồng Dân chỉ cười một tiếng: “Cô nương vẫn là đi một chuyến đi.”

Nàng còn muốn hỏi, lại thấy Đồng Dân đã cất bước đi, thời điểm ngược mắt, thấy ngự giá quả thực còn ngừng một chỗ. Hít một hơi thật sâu, nàng bước lên.

Giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền, có cái gì mà sợ?

Nghe thấy có tiếng bước chân tới gần, người trong ngự giá không xuống, thậm chí ngay cả mình cũng chưa từng nhắc lên, chỉ thấp giọng hỏi: “Chủ từ người bạc đãi người?”

Toàn Cơ cả kinh, đột nhiên nhớ tới chỗ bị thương ở cổ mình, không nghĩ đến hần lại chú ý tới?

Vội quỳ xuống phủ nhận: “Không có.”

“Đó là vì sao?”

“Là do nô tỳ không cẩn thận khiến mình bị thương, nương nương vừa rồi còn kêu nô tỳ tự mình đến Thái Y Viện lấy thuốc. Hoàng Thượng nếu không tin, thì hỏi Đồng công công.”

Đồng Dân nghe nói bỗng nhiên đề cập tới mình, ngược lại nhớ tới chuyện vừa rồi, cũng chỉ có thể trả lời.

Người bên trong im lặng không nói trong chốc lát, mới hỏi: “Người tên là gì?”

Đột nhiên, hỏi nàng tên là gì.

Trong lòng Toàn Cơ có chút hoảng hốt, để cho chính mình trấn định lại, cúi đầu đáp: “Hồi Hoàng Thượng, nô tỳ gọi là Toàn Cơ.”

Thanh âm nam tử như cũ cách ngự giá truyền tới: “Cổ ngữ có văn, dao ngâm hê trung, thượng sát hê Toàn Cơ[1]. Toàn Cơ ——” hần nói: “Tên thật hay.”

[1]Ta chẳng biết là gì. Ta tìm được dịch nghĩa sẽ chú thích sau, nàng nào biết giúp ta với.

Thân mình nàng cúi thấp, thông dong trả lời: “Nô tỳ lại rất hèn mọn.”

Hèn mọn. Nàng nói như thật.

Thân ảnh ngoài ngự giá, nhìn xuyên qua màn có thể mơ hồ thấy, lần đó ở trên hành lang gấp khúc, lần đầu hần gặp được nàng, trong mắt nữ tử mang theo chút kinh hoàng, chỉ là không biết vì sao, hần lại không cảm thấy nàng đang sợ hần.

Thậm chí giờ phút này, nàng quỳ, thân mình quỳ thấp, hần vẫn cứ không cảm thấy một chút “Hèn mọn”.

Khỏe miệng khẽ cười, hần chỉ mở miệng: “Đồng Dân, dẫn nàng đi Nội Vụ Phủ, cho người chọn loại tơ lụa tốt nhất, ban cho nàng hai thất.”

Đồng Dân đáp lời, nghe thấy vậy Toàn Cơ vội vã mở miệng: “Nô tỳ là hạ nhân, sao dám dùng đồ giống như chủ tử? Thành Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Trong không khí, chỉ truyền ra thanh âm cười khẽ của nam tử, tùy hứng nói một câu: “Hồi cung.”

Toàn Cơ giật mình ngược mắt, nhìn thấy ngư giả kia đã chậm rãi rời đi.

“Toàn Cơ cô nương còn không mau mau đứng dậy?” Đồng Dân bước lại đỡ nàng lên, cười nói: “Mới vừa rồi, ngươi nên tạ ơn. Cái gì mà chủ tử với hạ nhân, nếu Hoàng Thượng nói một câu, hôm trước Ánh Phi nương nương cũng không phải chỉ là.....” Ý thức được chính mình nhiều lời, hần đột nhiên im miệng.

Mà Toàn Cơ chỉ cảm thấy tâm chột lạnh.

Làm phi của hần.....

Đúng vậy, hiện giờ hần là vương giả kẻ cầm quyền tối cao của Tây Lương, hần muốn ai, chỉ cần một câu.

Nhưng nàng không muốn.

Lần này trở lại, nàng không phải chờ hần bố thí cho nàng một cơ hội lưu lại bên người hần.

Trong cảm nhận của nàng Vân Khanh đã chết, cùng Tuấn Vân Tâm cũng chết ở vách núi tây Nhai Hạ.

Đi Nội Vụ Phủ, cùng lắm là làm theo phép. Nhìn thấy tổng quản tâm phúc bên người Hoàng đế dẫn nàng đi, bọn họ đối với nàng thật là khách khí. Lấy đồ vật ban thưởng xong, nàng cũng không từ chối, cho người đưa đồ vật đến Tường Bình cung, nàng mới một mình đi qua Thái Y viện.

Muốn hỏi thăm Huệ phi bị bệnh gì, nghĩ chắc cũng đơn giản.

So với hai năm trước, Thái Y viện không có khác là mấy. Rất nhiều Thái y cũ làm việc từ thời Tiên đế tận lực với Hoàng gia, chỉ có vài Thái y mới. Trong viện, vẫn các loại thảo dược như cũ đang phơi phơi. Thời điểm Toàn Cơ đi vào, nhìn thấy mấy tiểu thái giám đang phơi dược vừa làm việc vừa nói nói cười cười. Nàng không khỏi sùng sốt, lúc Tiên hoàng hậu bệnh tật ốm yếu, nàng ở bên người bà ấy, cơ hồ mỗi ngày đều phải tới Thái Y viện. Dù nói bệnh lâu thành y, tuy người bệnh không phải nàng, nhưng vì chiếu cố Tiên hoàng hậu, nàng đối với dược liệu cũng nhận thức không ít. Sau này, lúc gặp được sư phụ, sư phụ còn tưởng trước đây nàng có học y.

Nàng còn nhớ rõ ban đầu, khi đó có tiểu thái giám chuyên môn phụ trách dược cho Tiên hoàng hậu dược, nàng còn thường xuyên thay Tiên hoàng hậu thưởng cho hần. Chỉ là sau một hồi cung biến, số người mất tích người không đếm được.

Mà vận mệnh của nàng, cũng tùy thời mà thay đổi theo.

Những người đó, trong sinh mệnh của nàng một số người xuất hiện rồi biến mất, hoặc là thay đổi xa lạ.

“Đây không phải cung nữ bên người Ánh Phi nương nương sao?” Phía sau, truyền đến tiếng nói của một người.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Cả người thủ đoạn

Edit: Subo

Thời điểm trở về Tường Bình cung, nhìn thấy những cuộn tơ lụa đã được đặt ở trong phòng. Cung nữ đỡ tay Ánh phi cẩn thận nhìn, giờ phút này thấy Toàn Cơ trở về, nàng mới liếc mắt ý bảo cung nữ lui ra, thấp giọng hỏi: “Thế nào rồi?”

Toàn Cơ chỉ gật gật đầu.

Sắc mặt Ánh Phi có chút kỳ quái, tất nhiên Toàn Cơ không có lừa nàng ta. Chỉ là, người kia là biểu tỳ của nàng, thân thể của nàng ta như thế nào, sao nàng không rõ ràng chứ?

"Nương nương, sau khi vào Huệ phi nương nương mới nhiễm bệnh, vẫn luôn không thấy tốt lên." Toàn Cơ đỡ nàng ta ngồi xuống, thấp giọng nói.

Nàng cắn nhẹ đôi môi, khi ở lãnh cung, nàng ta nghe nói Hoàng đế phi tử bệnh tật ốm yếu sùng ái nhất, nàng ta chưa bao giờ từng để ở trong lòng. Hiện

giờ, mới biết lại là sự thật.

Không khỏi cười cười, nếu như vậy, nàng ta mặc dù rất được thánh sủng, thì như thế nào? Chẳng qua chỉ là một bộ thân tàn mà thôi!

Năm đó, nếu không phải vì Huệ phi, sao nàng ta lại phải vào lãnh cung?

Biểu tỳ ——

Trong lòng yên lặng mà thâm trầm, từ xưa đến nay, ít nhiều đoạn tình cảm tỷ muội chốn thâm cung, nàng ta còn tưởng nghĩ rằng các nàng có thể tránh được. Thì ra, chung quy cũng trốn không thoát bản tính ích kỷ.

Đã hơn một năm qua, tỷ tỷ kia của nàng ta chưa từng nhớ nàng chút nào, cuối cùng nàng ta mới suy nghĩ cẩn thận. Tất cả chuyện năm đó, không phải bắt đẽ dĩ, không phải trùng hợp, Huệ phi chính là sợ nàng ta cướp đi sủng ái của Hoàng đế.

Như vậy hiện giờ, nàng ta thân mang bệnh nặng, cũng coi như là trời cao báo ứng đối với nàng ta đi?

"Toàn Cơ." Nàng ta khẽ gọi người cung nữ bên cạnh: "Gọi người đến thu dọn đồ vật trên bàn đi. Đúng rồi, có hai thất tư lụa là Hoàng thượng ban thưởng cho người, ta đã cho người đưa đến trong phòng người."

Lúc này Toàn Cơ mới nhớ tới, lại không kinh hoàng, chỉ lạnh nhạt nói: "Nô tỳ đang muốn cùng nương nương nói việc này. Mới vừa nghe Đồng công công nói phải pha trà cho Hoàng Thượng, nô tỳ đã nhiều lời một câu, để công công pha trà không nên quá nồng. Hoàng thượng hỏi nô tỳ sao biết hần có thói quen uống trà đặc, nô tỳ liền nói....."

Ngước mắt, nhìn Ánh Phi liếc mắt một cái: "Là do nương nương nói, để cho Hoàng thượng bảo trọng long thể. Hoàng thượng lập tức cao hứng, còn nói ban thưởng cho nương nương mấy thất tư lụa, cũng nhân tiện thưởng nô tỳ hai thất."

Cuối cùng không lâu sau nàng cùng Ánh Phi, nàng ta đối với nàng chắc hẳn trong lòng có nhiều khúc mắc.

Ánh Phi chỉ cười, rồi hỏi: "Đúng không? Nhưng bốn cung không dạy cho người, làm sao người biết được?"

Toàn Cơ thông dong đáp: "Mới vừa rồi ở Tuệ Ngọc Cung, Huệ phi nương nương chuẩn bị trà cho Hoàng thượng, nô tỳ chú ý thấy."

Nàng nói thế, Ánh phi lại nao nao. Cung nữ này nhân lực thật lợi hại, trà kia nàng ta đã uống qua, thật sự không nồng, nàng ta thế mà không nghĩ nhiều như vậy.....

Người như vậy, nếu thật sự có thể toàn tâm toàn ý mà giúp nàng ta, đừng nói một Huệ phi, chỉ sợ mười Huệ phi, Giang Ánh Dung nàng cũng không sợ.

Toàn Cơ yên tâm hơn, ít nhất trong chuyện này, Ánh Phi sẽ không nghi ngờ nàng. Nếu nàng ta thấy nàng bất trung, sợ là nàng ta sẽ thất vọng.

Chỉ vì, vì giúp nàng ta tranh sủng, nàng chỉ biết dùng tất cả thủ đoạn.

Nhìn cung nữ trước mặt, Ánh Phi vừa lòng cười: "Trở về nghỉ ngơi đi, hôm nay người vất vả rồi."

Nàng cáo lui rời khỏi đó, đẩy cửa phòng ra, quả nhiên thấy tư lụa tốt nhất đặt ở trên bàn. Toàn Cơ nghĩ nghĩ, lập tức thu lại. Dù sao vải này, nàng cũng không cần.

Ngày hôm sau, Bạc Hề Hành lại ban thưởng một kiện vũ y xinh đẹp cho Ánh Phi. Xem ra ngày ấy Huệ phi nói, hẳn lại nhớ rõ. Buổi tối lúc tới Tường Bình cung, cho mọi người lui, Toàn Cơ như thờ hất ra, từ phòng ngủ đi ra, dựa vào một bên cột hành lang trong viện, xuất thần thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Máu Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Gặp lại Mục Chước

Edit: Subo

Tất cả mọi thứ đều bị chôn dấu phía sau màn đêm, nàng không thém suy nghĩ đến trong phòng đôi nam nữ đang giao hoan trên giường. Nhẹ khép hai mắt, ngẩng đầu, không khí ban đêm phảng phất tươi mát hơn so với ban ngày.

Không biết tại sao, nàng đột nhiên nhớ tới hôm nay ở trên đường cái gặp được Mạnh Trường Dạ. Hẳn nhất định không nhớ rõ nàng, vậy thì Tần Huyền vương cũng giống vậy.

Nàng có chút muốn cười, mờ to mắt, cách đó không xa trong màn đêm hiện lên chút ánh sáng. Giống như là đom đóm, nàng có chút giật mình, hiện tại

còn chưa đến mùa hè, sao lại có đom đóm?

Đứng lên, nâng bước ra khỏi Tường Bình cung.

Đi một đoạn đường, bỗng nhiên nghe được tiếng nữ tử anh anh khóc, nàng có chút giật mình. Tiến lên nhìn thoáng qua, một nữ tử ngồi sau một gốc cổ thụ, trên tóc mai cài một cây trâm đang lóe chút ánh sáng màu xanh lục. Hạt châu là nơi phát ra ánh sáng, thì ra nàng thấy, là cái này.

Trong cung nữ tử, bị ủy khuất cũng là chuyện thường, lúc không thể nói với ai, chỉ có thể vụng trộm trốn đi mà khóc. Loại chuyện này, Toàn Cơ thấy quá nhiều, thậm chí là, nhiều năm trước chính mình, nàng cũng trốn đi mà khóc như vậy. Chỉ là khi đó, trong lòng còn có một tín niệm, nàng chờ Văn Khanh tới đón nàng.

Tự cười giễu, cái gì cũng đều là giả.

Xoay người, những việc này, nàng không muốn quản.

Mục Chúc nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, thời điểm quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng Toàn Cơ, nàng ta liếc mắt một cái liền nhận ra. Lau nước mắt lung tung, vội vã gọi nàng: “Toàn Cơ tỷ tỷ!”

Nàng ngẩn ra, Toàn Cơ không nghĩ tới cư nhiên là nàng ta, bước chân dừng lại, nữ tử đã từ phía sau chạy lại đây. Nàng ta đứng ở trước mặt nàng, bàn tay mở ra ở trước mặt Toàn Cơ, trong lòng bàn tay, là một cây trâm. Toàn Cơ liếc mắt một cái liền nhận ra, là cây trâm kia của nàng, chỉ là phía trên trâm hoa có chút tổn hại.

“Cái này..... Bị ma ma thấy.....” Mục Chúc thanh âm nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

“Vứt đi.” thanh âm Toàn Cơ lạnh nhạt.

Mục Chúc có chút khản trương: “Tỷ tỷ, ta không phải cố ý làm hư nó, là ma ma một hai đòi cướp đi, ta.....”

“Vậy cho nàng ta là được.”

“Chỉ là, ta đã đồng ý qua muốn cho người.” Đôi mắt nàng ta hồng hồng, rất nghiêm túc nói.

Hiện giờ trong cung này, còn có thể có mấy người đòi mắt thanh thuần giống nàng ta nữa?

Cuối cùng ngữ khí của Toàn Cơ cũng nhẹ nhàng hơn: “Ta đã sớm nói với người, cây trâm này ta bỏ rồi. Hồng rồi, cũng không sao.” Lúc xoay người, thoáng nhìn thấy phía trên cổ tay nàng ta có vết máu bầm. Nhú mi, kéo tay nàng lại.

“Ti ——” Mục Chúc kêu nhỏ theo bản năng một tiếng, lại lắc đầu: “Không sao.”

“Ai đánh người?”

“Là.....” Mọi người ở Hoán Y cục đều đánh nàng ta, các nàng mừng nàng không biết tốt xấu, muốn nịnh bợ người cũng không nhìn xem tình huống. Nói Toàn Cơ hiện giờ leo lên chức cao, căn bản sẽ không nhớ tới nàng.

Nhìn bộ dáng nàng ta nhút nhát, Toàn Cơ đột nhiên tức giận, nàng như nhìn thấy hình dáng của mình trên người nàng ta nhiều năm trước. Cho rằng bị đánh, ấn nhẫn một chút thì tốt rồi, chỉ là hiện tại nghĩ lại, nàng chỉ biết cảm thấy chính mình ngốc!

“Đồ vô dụng, các nàng khi dễ người, người không biết đánh trả sao?” Toàn Cơ đoạt lấy cây trâm trong tay nàng ta, xoay người đi về hướng Hoán Y cục.

“Tỷ tỷ!” Mục Chúc cuống quýt giữ chặt nàng.

“Buông tay!” Những người ở Hoán Y cục đó nàng cũng sớm nhìn không thuận mắt.

Mục Chúc sợ tới mức khóc lên: “Toàn Cơ tỷ tỷ, người ngàn vạn lần đừng vì ta mà đi đắc tội với ma ma, ta thật không bị gì, thật sự.” Bắt lấy tay nàng như cũ không dám buông ra.

Nàng không dùng sức mà gạt tay nàng ta ra, Toàn Cơ than nhẹ một tiếng nhìn người trước mặt: “Vậy người trốn ở chỗ này khóc cái gì?”

“Ta..... Ta nhớ nương ta.”

Trong lòng Toàn Cơ khẽ động, thân nhân với nàng mà nói đã là thực xa xôi. Có đôi khi, nàng cảm thấy hoài niệm đều là xa xỉ.

“Cùng ta đi.” Kéo nàng ta vào Tường Bình cung, Mục Chúc giật mình, chưa kịp nói, lại nghe Toàn Cơ nói: “Tốt nhất nên cầm miệng, hôm nay Hoàng Thượng ở Tường Bình cung, kinh động tới hấn, ai cũng không bảo vệ được người. Hoán Y cục cũng không cần đi trở về, việc này ta sẽ cùng Ánh phi nương nương nói.” Ánh phi mới vừa được sắc phong, bên người thật sự là cần một cung nữ bên người, Mục Chúc tuy rằng có chút thật thà, nhưng thật ra cũng dễ khống chế.

Lời nói ngoài lề của tác giả: Ngày mai Tiểu Thất sẽ tới nha.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Sương mù xem hoa

Edit: Subo

Chẳng qua là muốn giữ lại một cung nữ, chuyện này đối với Ánh Phi thân là một cung chủ vị mà nói đương nhiên dễ như trở bàn tay. Mục Chúc có thể lưu lại Tường Bình cung, tự nhiên cũng là đối với Toàn Cơ ngàn ân vạn tạ.

Chỉ là Ánh phi, lúc rảnh rồi, phái người hỏi thăm quá khứ của Mục Chúc. Lại chỉ biết đã làm cung nữ trong Hoán Y cục, ở trong cung không có bằng hữu nào, làm người cũng rất thành thật. Nàng ta ở Tường Bình cung làm việc, rất cần mẫn, việc gì cũng không cần đợi người khác thúc giục. Dần dần, Ánh phi cảm thấy an tâm, cuối cùng Toàn Cơ cũng giải quyết được nỗi lo của nàng ta, nàng tìm người không sai.

Từ Tư Chế phòng trở về, Mục Chúc hứng thú rất nhiều: “Tỷ tỷ, nương nương đã nói cho người làm vài bộ y phục mới cho người, sao người không cần?” Mấy cuộn tơ lụa kia, nàng ta đã nhìn qua, đôi này từ trước tới nay chưa thấy qua vải sa tanh đẹp như vậy.

Toàn Cơ chỉ liếc mắt nhìn nàng ta một cái, cũng không nói nhiều.

Mục Chúc lại nói: “Tỷ tỷ, sáng nay Lăng nhi ở Hoán Y cục tới đưa quần áo cho nương nương, ta cùng nàng nói chuyện, nàng ta chạy trốn thực mau. Ta cũng không ăn nàng ta.”

“Đó là nàng ta chột dạ.” Sợ bây giờ Mục Chúc đi theo Ánh Phi sẽ tìm nàng ta gây phiền toái, nào biết nha đầu này nội tâm đơn thuần, không có ý xấu gì.

Hai người vừa đi vừa nói, đi bộ trên con đường nhỏ đá xanh ở Ngự Hoa viên. Hôm nay gió có chút lớn, thổi những sợi tóc rối loạn. Thời điểm Toàn Cơ háp ngược mắt, nhìn thấy phía trước một thân ảnh nam tử.

“Toàn Cơ tỷ tỷ, đó là ——”

Giơ tay, bịt kín miệng Mục Chúc. Ở góc độ này, nàng chỉ có thể nhìn thấy nửa người của hắn, tóc vấn ngọc quan, trên người hắn đang mặc triều phục.

Nam tử như cảm giác được cái gì, ngoái đầu nhìn lại. Trong nháy mắt, Toàn Cơ thấy rõ, áo hắn mặc trên người mang bào màu xanh rờn tám chân bốn móng!

Triều phục thân vương, lại dùng khuôn mặt kia sao?

Nàng lại chút nữa đã quên, ba ngày sau hắn vào kinh, hiện giờ thời gian vừa vặn đúng.

Vội kéo Mục Chúc khúc đầu gối: “Nô tỳ thỉnh an Vương gia.”

Mục Chúc nghe nàng nói như thế, lấp bắp kinh hãi, cũng vội đi theo hành lễ.

Gió lớn, Tần Huyền Vương không thấy rõ hai cung nữ trước mắt lắm. Thân mình hơi đổi, hai cung nữ kia còn cúi đầu, ánh mắt hắn, bỗng nhiên dừng lại trên người cung nữ bên sườn trái.

Quá giống, đúng vậy, rất giống.

Nâng bước, hắn đến bên cạnh Toàn Cơ, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Người tên là gì?”

“Nô tỳ tên Toàn Cơ.” Trên người hắn, mùi hương lan đã biến mất không thấy, ngược lại thay vào, là mùi son phấn nồng đậm. Toàn Cơ không khỏi nhũn mày, như vậy Tần Huyền vương. So với hắn trong trí nhớ dường như khác biệt.

“Toàn Cơ.” Nam tử thấp giọng gọi, bàn tay phía sau hướng về phía nàng, quạt xếp trong tay gỗ ở phía sau lưng nàng. Hắn bỗng nhiên cười khê: “Bổn vương, chút nữa nhận sai người.”

Sắc mặt nữ tử phía dưới, hắn không có nhìn thấy. Chẳng qua thân ảnh ấy, thanh âm ấy, đều rất giống người kia.

Người kia, nữ nhân làm hắn mất đi tất cả.

Toàn Cơ chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, nàng vẫn như cũ cúi đầu, giờ phút này nàng cũng biết không nên hỏi nhiều.

Hắn nắm quạt xếp đến gần chút, tìm nàng đập có chút nhanh hơn, Toàn Cơ cơ hồ theo bản năng hô hấp ngừng lại.

“Vương gia.” Phía sau, truyền đến thanh âm nữ tử.

Mục Chước có chút tò mò mà ngược mắt liếc một cái, chỉ thấy người tới tuy là nữ tử, lại là một thân y phục thị vệ. Ánh mắt cũng không giống nữ nhi nhu mì nhưng lại có nhiều vẻ anh khí. Nàng chạy vội lại đây, lại cười nói: “Sư huynh nói ngài tới Ngự Hoa viên, kêu ta đi tìm xem ngài đi đâu. Di ——”

Ánh mắt nàng, cũng dừng ở trên người Toàn Cơ, buột miệng thốt ra “Dĩ” một lúc sau, lúm đồng tiền trên mặt đột nhiên bị nở ra, nàng ta dường như kinh ngạc mà nhìn người nam tử bên cạnh liếc mắt một cái, “Nàng là.....”

“Giống sao?” Hắn cười rộ lên, vòng đến trước người Toàn Cơ, quạt xếp nâng cằm nữ tử, dùng sức nhắc lên, khiến cho nàng nhìn chăm chú vào mình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sừng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Hắc hôn nàng

Edit: Subo

Bởi vì là huynh đệ, hắc cùng Bạc Hề Hành mặt mày có chút giống nhau, cái này, đều do di truyền của Tiên đế.

Chỉ là đáy mắt kia, không còn thanh thuần như hai năm trước. Nơi đó nhiều hơn sự trầm ổn.

Ánh mắt nam tử hơi mờ to, ánh mắt hắc nhìn nàng trở nên sắc bén.

Không biết có phải ảo giác của Toàn Cơ hay không, tóm lại cảm thấy hắc hiện tại rất lãnh đạm, lạnh lùng, có chút hàn khí.

"Vương gia." Gọi khẽ hắc.

Hắc cười cười, lại là ngoái đầu nhìn lại nữ tử một thân mặc nam trang.

Nữ tử này, Toàn Cơ đương nhiên biết, là sư muội Sở Linh Tê của Mạnh Trường Dạ, nàng ta cùng Mạnh Trường Dạ như nhau. Hàng năm đi theo ở bên người Tấn Huyền vương, có thể nói một tác cũng không rời. Bọn họ là sư huynh muội, do Tiên hoàng hậu phái tới bảo hộ hắc.

Toàn Cơ còn nhớ rõ khi đó, các Hoàng tử đều tập văn học võ, chỉ có Thất hoàng tử trời sinh tính tình tàn bạo, tình nguyện chơi đùa nghịch ngợm chứ không chịu đi tập võ.

Hắc đã mở miệng: "Thế nào? Một chút cũng không giống."

Đương nhiên không giống, năm đó khuôn mặt Tuấn Vân Tâm đã hoàn toàn bị hủy. Nhắc tới tâm nàng buồn xuống, Toàn Cơ thuận thế hỏi: "Vương gia cảm thấy nô tỳ giống ai?"

Tấn Huyền vương chỉ cười không nói, lúc này, nhìn thấy một thái giám vội vã chạy tới, thở gấp: "Ai da, Thất Vương gia, sao ngài lại ở chỗ này? Hoàng thượng đang chờ ngài đây! Mau mau, nô tài dẫn đường cho ngài."

Phiến cốt (*quạt xếp*) lạnh lạnh rời khỏi cầm Toàn Cơ, nam tử đã đứng dậy, lại ở lúc nàng trong lơ đãng, một phen ôm lấy eo thon của nàng, ôm sát trong ngực, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Mục Chước kinh ngạc mà "A" một tiếng.

Thái giám cũng căng hai mắt nhìn.

Chỉ một mình nữ tử phần nam trang bên kia phảng phất như là thấy nhiều nên quen nên lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Khi đôi môi nam tử mềm mại đụng chạm đến bờ môi Toàn Cơ, nàng chỉ cảm thấy tâm đột nhiên trầm xuống, dường như là theo bản năng muốn gỡ tay, đẩy hắc ra. Lại trong nháy mắt kia, nàng chần chờ.

Vì sao muốn hôn nàng?

Chẳng lẽ là hắc thật sự..... Nhận ra nàng? Muốn thử?

Không, không, không phải ——

Nếu là thật sự nhận ra nàng, hẳn sẽ giết nàng, mà không phải như vậy.

Thời gian hai năm, không dài cũng không ngắn, chỉ là rất nhiều người đều đã thay đổi.

Như nam tử trước mặt này cũng vậy.

Hắn không còn là Hoàng tử tập trung trăm ngàn sủng ái trên thân nữa. Ở trước mặt Bạc Hề Hành, hắn cũng phải thấp hèn cúi đầu xưng thần với kẻ một thân mình hoàng tôn quý kia.

Càng không cần phải nói tới nam tử khi đó thuần lương như tờ giấy, ai cũng không phải mình của năm đó.

Đôi tay nắm chặt thành quyền rớt cuộc cũng buông xuống, Toàn Cơ từ bỏ phản kháng.

Hắn buông nàng ra, rồi chưa từng liếc nhìn nàng một cái, chỉ xoay người: "Không phải nói Hoàng thượng đang chờ bốn vương sao? Vậy đi thôi."

Thái giám theo đi lên, lúc này mới thật cẩn thận hỏi: "Vương gia..... Thích cung nữ mới vừa rồi sao?"

Hắn chỉ "Xuy" mà cười: "Bốn vương không thích, lại không thể hôn lấy nàng sao?"

Thái giám ngơ ngẩn, vội phủ nhận: "Không, nô tài đáng chết."

Tuy nói nữ tử hậu cung đều là người của Hoàng đế. Chỉ là, người trước mặt là Vương gia, hắn muốn hôn một cung nữ thì có thể như thế nào? Hắn chỉ là một thái giám, loại sự tình này, hắn không nên đi quản.

Sở Linh Tê lại ngoái đầu nhìn lại, mới thấp giọng nói: "Vương gia nếu thật coi trọng nàng, phải để ý tới hai vị cô nương đi theo ngài lại muốn ghen tuông lật trời đó. Chẳng qua ——"

Nàng ngưng lại hạ giọng, cất bước đi, đè thấp thanh âm: "Liếc mắt qua nhìn một cái, thật sự là rất giống Tuân thượng cung."

Tấn Huyền vương lại là con người vì khản, cười nhẹ: "Nhiều lời nữa, đêm nay bốn vương sẽ ban hai cô nương kia cho hắn."

"Vương gia ——" Sở Linh Tê đại quần, vội thức thời mà ngậm miệng.

Đi ở phía trước nàng nam tử mang máng bảo lại nổi lên ý cười. Xác thật giống nhưng hắn biết không phải nàng.

Năm Thục Nguyên mười ba cung biến, hắn tìm kiếm toàn bộ hoàng cung cũng không tìm được nàng. Nàng yêu người trong cung này, hắn không tin nàng sẽ bỏ qua Bạc Hề Hành mà rời đi. Nếu không, sao nàng phải vì hắn một mình nhập Dịch Đình sáu năm?

Là Bạc Hề Hành giết nàng, nhất định là vậy.

Ngôi vị Hoàng đế kia hẳn đã mơ ước nhiều năm, tuyệt không sẽ lưu lại nửa điểm uy hiếp đường sống mình.

Hít vào một hơi thật sâu, trên mặt Tấn Huyền vương nặn ra nụ cười, hắn thật sự muốn hỏi nàng một chút, đáng giá không? Thật sự đáng giá sao?

Hắn vốn muốn chờ thời điểm sinh thân mẫu hậu hắn, thỉnh phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn.

Chẳng sợ, nàng chỉ là một cung nữ địa vị thấp hèn.....

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Kỳ thật trong lòng đại gia đều rõ ràng dường như so với gương sáng.

THÔNG BÁO:

Do đạo này Su bận, nên lượng chương up chậm chút nhưng tuyệt đối sẽ không drop truyện, Su sẽ bù sau. Mong mọi người ủng hộ nhiều hơn bằng tình thần like coment cho Su có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Huynh đệ ôn chuyện

Edit: Subo

Trong đình Ngự Hoa viên, một thân ảnh minh hoàng, Bạc Hề Hành đang khoanh tay chú ý mấy đóa hoa rực rỡ trước mặt. Phía sau, truyền đến thanh âm cung nữ: "Hoàng thượng, Thất Vương gia tới."

Tay chuyển động ngọc ban chỉ hơi dừng lại, hần vung tay lên, xoay người ngồi.

Thời điểm thái giám dẫn Tấn Huyền vương vào Ngự Hoa viên, bỗng nhiên dừng bước: "Vương gia, Hoàng thượng nói hôm nay là ngày huynh đệ ôn chuyện, thỉnh Vương gia một mình vào thôi." Thời điểm nói chuyện, hần cúi người, Sở Linh Tê phía sau hần liếc mắt một cái.

Mạnh Trường Dạ vốn ở chỗ này chờ bọn họ, giờ phút này thấy bọn họ tới, vội nâng bước lên trước.

Tấn Huyền vương chỉ cười một tiếng: "Không sao, các người ở chỗ này chờ bốn vương ra."

Sở Linh Tê còn muốn nói gì, Mạnh Trường Dạ lại một phen giữ ống tay áo nàng lại, nhú mi, ý bảo nàng không cần nhiều lời.

Đội bọn họ đi vào, Mạnh Trường Dạ mới nhỏ giọng nói: "Không phải kêu người đi nhìn Vương gia, đừng để cho hần loạn đi sao? Như thế nào chỉ trong chốc lát, người đã không thấy tăm hơi?"

Sở Linh Tê khê cần môi: "Cứ trách ta, cũng không hỏi xem Vương gia đi làm cái gì!"

"Cái gì?" Nghe nàng nói như vậy, Mạnh Trường Dạ có chút nghi hoặc mà nhú mi.

Nữ tử hít một hơi thật sâu, thần sắc có chút âm đạm: "Hiện giờ trong Ngự Hoa viên lan hồ điệp đang nở rực rỡ."

Chỉ một câu, cũng làm Mạnh Trường Dạ hiểu rõ, mới vừa rồi thần sắc còn căng chặt giờ đã tan đi chút, lại như cũ nhỏ giọng: "Vương gia là người con có hiếu, không quên được nương nương. Chỉ là Tàn tiên sinh đã nói, hiện giờ trong cung này không thể so với trước kia, mọi việc vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt."

Sở Linh Tê cũng là người hiểu chuyện, biết là hần lo lắng, cũng không cùng hần so đo. Lúc xoay người, bỗng nhiên nhớ tới ở Ngự Hoa Viên gặp được cung nữ kia, ở trước mặt Mạnh Trường Dạ, nàng ta không giấu được, liền nói: "Mới vừa rồi ta cùng Vương gia nhìn thấy một cung nữ, thời điểm không nhìn thấy mặt, có loại cảm giác, rất giống Tuân thượng cung."

Vừa nói xong, sắc mặt Mạnh Trường Dạ đại biến: "Người nói nữ nhân kia?"

"Sư huynh!" Nàng nắm chặt hần một phen: "Đừng lớn tiếng như vậy, chỉ là giống thôi." Nữ nhân kia, hai năm trước sớm đã chết.

"Vương gia có từng nói gì không?"

"Vương gia nói..... Nếu ta lại lẩm miệng, sẽ ban hai cô nương kia cho người."

Mạnh Trường Dạ một trận quần bách, thấp giọng khụ một tiếng: "Ba hoa."

.....

Lúc Tấn Huyền vương đi vào, rất xa, đã nhìn thấy một thân ảnh trong đình trước mặt.

Bước chân hơi cứng lại, hần chỉ xếp quạt nhẹ nhàng gõ gõ vào lòng bàn tay, trên mặt, đã thay bằng ý cười: "Tham kiến Hoàng Thượng."

Một thân triều phục, hần uốn gối phải, quỳ xuống.

Đôi tay kia, gãi đúng chỗ ngứa mà đỡ hần, lại chỉ cách quần áo, cảm giác không ra độ ấm. Đã nghe Bạc Hề Hành mở miệng: "Không phải trên triều, không cần đa lễ, hai người chúng ta là huynh đệ, cũng đã lâu không gặp. Hôm nay trầm, cho người chuẩn bị chút rượu nhạt, cùng người uống mấy chén."

Ngồi xuống, Bạc Hề Hành lại nói: "Sao còn mặc triều phục tới?"

Tấn Huyền vương chỉ lãnh đạm cười: "Vào cung diện thánh, đương nhiên phải mặc triều phục."

Đã có cung nữ tới đây đổi rượu, duỗi tay bụng tới. Hần đưa tới trước mặt nam tử mở miệng: "Một ly này, trước tiên thần kính Hoàng thượng."

Bạc Hề Hành chưa kịp nói chuyện, đã thấy hần đã ngửa đầu uống cạn.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Bạc Hề Hành thấy hần ánh mắt ngẫu nhiên sẽ dừng lại ở trên người cung nữ một bên. Hần đã sớm nghe nói Tấn Huyền Vương trầm mê trong nữ sắc, ngay cả lần này hồi kinh, cũng còn không quên mang theo mỹ nữ bên người.

Trong không khí, lưu luyến nồng đậm mùi son phấn, cung nữ bên cạnh hần không thể trang điểm nhiều phấn như vậy. Kỳ thật, thời điểm vừa rồi hần diu hần (Huyền Vương) đứng dậy, đã nghĩ thấy rồi, đây người hần là hương vị nữ nhân.

Quyển 1 - Chương 28: Ban nữ nhân cho hấn

Edit: Subo

Toàn Cơ trở lại phòng ngủ, cho đến khi đóng cửa phòng lại, trong lòng nàng còn có một tia lo sợ bất an. Nàng không biết hấn vì sao hấn hôn nàng, không hề có dấu hiệu.

Mấy năm nay, hấn thay đổi quá nhiều.

Nàng có thể từ trên người Bạc Hề Hành, như có như không nhìn thấy hấn của trước kia.

Chỉ có Tấn Huyền Vương ——

Khép hờ hai mắt, trong lòng Toàn Cơ thờ dài, nàng phảng phất nhớ tới gương mặt kia, thì chưa bao giờ nhận thức được người này.

Nàng còn tưởng rằng, nàng hiểu rõ Bạc Hề Hành, cũng hiểu hấn, thậm chí là những người liên can bên người bọn họ. Thì ra, nàng sai rồi.

Ví dụ như Bạc Hề Hành do không biết thân phận nàng hiện giờ, cũng không hiểu biết về nàng. Đối với nam tử kia, nàng cũng đã xa lạ.

Trên bàn nước trà đã lạnh buốt, Toàn Cơ lại như không hề biết, uống một ngụm, bỗng nhiên lại nghĩ tới hôm nay ở Ngự Hoa viên gặp được Tấn Huyền vương. Đúng rồi, nàng giờ phút này mới nhớ tới, chỗ nào lan hồ điệp không bị diệt.

Thì ra, khi nàng cho rằng hấn xa lạ, thì trong lòng nam nhân kia, cũng vẫn còn có một mảnh mềm mại.

Nơi đó, là dành cho mẫu hậu hấn.

Mà nàng, lại đúng là hung thủ hại chết mẫu hậu hấn.

“Toàn Cơ tỷ tỷ.” Bên ngoài, truyền đến thanh âm Mục Chúc gõ cửa.

Đứng dậy mở cửa, Mục Chúc vừa vào cửa, liền vội vã hỏi: “Không có việc gì đi?”

“Không có việc gì.” Nàng biết nàng ta muốn nói chuyện ở Ngự Hoa viên, chỉ là chuyện đó, cũng không có gì để giải thích.

Về mặt Mục Chúc vẫn lo lắng, nghĩ nghĩ, mới nói: “Ta vừa mới nghe được có người nói, Hoàng thượng muốn ban thưởng cung nữ bên người cho Thất Vương gia, Thất Vương gia lại cự tuyệt. Nói không chừng, Thất Vương gia thích người đó.”

Toàn Cơ ngăn ra, nàng lại nghĩ tới mùi vị son phấn trên người Tấn Huyền vương. Bạc Hề Hành thật đúng là *vô không bất nhập*[1], nhân cơ hội này xếp người của mình vào bên người hấn, hấn đương nhiên sẽ cự tuyệt.

[1] *Vô không bất nhập*: Chỗ nào cũng muốn xen vào.

Mà hiện tại, Tấn Huyền vương vừa lúc có lý do đường hoàng.

Lần này hồi kinh là tể bái Tiên Hoàng hậu, hấn làm nhi tử, đương nhiên không thể trầm mê nữ sắc, không thể tiếp thu ban thưởng của Hoàng đế.

Tất cả mọi chuyện này, đương nhiên cùng Toàn Cơ nàng không quan hệ.

Mục Chúc đứng bên vội vã nói: “Toàn Cơ tỷ tỷ, người nói Thất Vương gia có thể tìm người hay không?”

“Sẽ không.” Nàng đáp, trên người Tấn Huyền vương kia có chút hương thơm nữ nhân như có chút không phai được. Hít vào một hơi, nàng chỉ xoay người ngồi, “Công việc làm xong chưa?”

Nghe nàng nói qua chuyện khác, Mục Chúc ngăn ra, vội gật đầu: “Dạ, đều đã làm xong.”

Toàn Cơ lại đứng lên: “Vậy thì trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta qua bên nướng nướng trực đêm.”

“Tỷ tỷ.” Mục Chúc gọi nàng lại: “Vẫn là để ta đi cho, dù sao ta cũng không mệt.” Nói xong, không đợi nàng mở miệng, liền chạy vội đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng nha đầu, Toàn Cơ thư thái cười, từ khi Mục Chúc đi theo Ánh Phi, nàng cũng thật sự nhẹ nhàng không ít. Cái nha đầu này tuy rằng

tâm tư đơn thuần, chỉ là mọi việc làm rất cần mẫn, không chút hăm hồ chút nào.

Đứng dậy đóng lại cửa phòng, nàng không muốn nghĩ nhiều, kế hoạch luôn là không đuổi kịp biến hóa, nàng đã trải qua quá nhiều mưa gió, còn sợ hiện tại sao?

.....

Từ ngự viên đi ra, Bạc Hề Hành ân chuẩn cho Tấn Huyền vương có thể qua Vị Ương cung xem. Hiện giờ chưa có trung cung, ân điển như vậy có thể nói là vinh quang lớn lao, phải biết rằng, hậu cung là không cho phép nam tử tùy ý đi lại.

Bạc Hề Hành đứng lên nhìn hắn đi ra ngoài, ánh mắt, lưu chuyển ở trên người cung nữ bên cạnh, hắn bỗng nhiên đã mở miệng: “Đồng Dân, thay trăm truyền Thừa tướng cùng Hàn Thanh đến Ngự Thư phòng.”

Thái giám đáp ứng, thấy Hoàng đế đã xoay người đi ra ngoài, hắn vội lệnh cung nữ thu thập đồ vật trên bàn, bước đi ra Ngự Hoa viên.

Lời nói ngoài lề của tác giả: Hai nam nhân này, đều rất khôn khéo. Đương nhiên, Toàn Cơ của chúng ta cũng không thua gì bọn hắn.

Khiến cho Bạc Hề Hành nhìn nữ nhân do hắn một tay bồi dưỡng lên rất bản lĩnh, a ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Tín niệm của hắn

Edit: Subo

Từ nơi này đến Vị Ương cung, Tấn Huyền vương rất quen thuộc.

Chẳng qua mới hai năm, không trở về cung, hắn sắp quên mất, thì ra nơi này đã từng là nơi hắn lớn lên.

Mới vừa rồi lời nói ở Ngự Hoa viên làm tâm hắn thâm trầm.

Tất cả những thứ thời niên thiếu sẽ không thể trở về được, người kia cũng không còn là Nhị ca mà hắn kính trọng, với hắn mà nói, hắn (*Bạc Hề Hành*) chỉ là một hung thủ.

Đúng vậy, một hung thủ.

Trên mặt không hề còn chút tươi cười, mười ngón thon dài chỉ lặng yên nắm chặt quạt xếp trong tay.

Hai thị vệ, đi theo phía sau hắn, từ lúc hắn rời đi, chưa từng nói chuyện. Sở Linh Tê bất giác liếc mắt nhìn Mạnh Trường Dạ một cái, thấy hắn cúi đầu nàng khẽ lắc lắc đầu, trong lòng có vài phần hiểu rõ, mím chặt đôi môi.

Có cung nhân ở trên đường gặp được, mỗi người đều cung kính cúi đầu hành lễ với hắn. Đối với mỗi người, đó là chuyện tốt, các cung nữ đều bắt đầu khe khẽ nói nhỏ: "Nhìn thấy không? Đó là Thất Vương gia đấy!"

“Sớm nghe nói hắn hồi cung, mọi người đều nói thế! Người không biết đi, Thất Vương gia còn chưa có Vương phi đâu!”

"Uhm, chưa có cũng không tới phiên người.”

Hai cung nữ la hét đùn đẩy nhau, nhẹ nhàng cười, không khỏi, còn quay đầu liếc mắt nhìn lại nam tử đi xa xa một cái. Đi tới phía trước, đã là hành lang gấp khúc thông tới hậu cung, tuy rằng hai cung nữ nghi hoặc nhưng lại không dám tiến lên hỏi.

Phía trên hành lang gấp khúc, vẫn như cũ là màu son đỏ thắm, dựa vào chỗ lan can, còn có Thanh Đăng quán quanh leo lên. Trụ hành lang hướng lên trên ngọn núi già, thời điểm ở mùa hạ, sẽ mọc đầy cây cỏ Thanh Hương.

Bước chân hơi thả chậm một chút, đi thêm vài bước, Tấn Huyền Vương lại đột nhiên dừng lại. Giờ tay, xoa cột hành lang một bên, cảnh tượng kia, bỗng nhiên thoáng hiện lại ở trong đầu hắn.

Buổi tối một năm trước, trên hành lang gấp khúc ngọn đèn dầu lay động, cũng ở chỗ này, hắn thấy thân ảnh yếu điệu trước mặt. Trong bữa tiệc mừng thọ Tiên đế, hắn ngồi đến chán, ra ngoài cho thoáng khí. Suy nghĩ muốn dạo nàng, dùng quạt xếp gỗ ở phía sau lưng nàng, hắn còn nhớ rõ khi đó, lúc nàng xoay người hiện lên biểu tình vui sướng, trong nháy mắt lại dấu đi, ngược lại thay thành kinh ngạc.

A, ồ ồ cười một tiếng, hiện giờ hắn đã biết, nàng chờ người, không phải hắn.

Trước nay, đều không phải hần.

Hần là bởi vì thích, cho nên tin tưởng nàng, chưa bao giờ hỏi đến chuyện của nàng. Lại thế nào cũng không thể tưởng tượng được, mẫu hậu vẫn luôn cho rằng người đối với mình trung thành và tận tâm, lại là mật thám của người khác!

Mà người kia, cư nhiên là Nhị ca mà hần kính trọng.

Hoàng gia, không có tình cảm huynh đệ tỷ muội.

Những lời này, kỳ thật hần luôn không tin.

Hần vẫn luôn cho rằng, Hoàng thất, vẫn có thân tình, cũng có tình yêu.

Cho đến khi, một hồi cung biến kia, hoàn toàn đập nát tín niệm của hần. Hiện giờ hồi tưởng lại, những kẻ kia, chắc đều cười nhạo hần ngốc.

“Vương gia.....”

Sở Linh Tê nhện không được gọi hần một tiếng, tay bám vào trên cột hành lang, đã bám thật sâu vào trụ. Nàng thấy, mười ngón tay hần cắm sâu vào cột hành lang, nhìn thấy vẩy nàng ta có chút đau lòng. Chẳng lẽ hần, không biết đau sao?

Mạnh Trường Dạ theo bản năng nắm chặt đôi tay, mới nhớ tới, thì ra trong tay không nắm trường kiếm, bởi vì vào cung mà bị tước đi.

Tần Huyền Vương giống như hoàn hồn, buông lỏng tay, lại không xoay người, chỉ khẽ mở miệng: “Đều không cần theo.”

“Vương.....” Sở Linh Tê không yên tâm, lại bị người phía sau kéo ống tay áo lại. Nàng nhíu mi: “Sur huynh!”

Mạnh Trường Dạ thở dài: “Để Vương gia đi đi.”

Đi qua hành lang gấp khúc, ngược mắt, đã có thể nhìn thấy bức tường của Vị Ương cung. Bước chân nhanh hơn một chút, hần xuyên qua cửa cung mà vào, không nhìn thấy một cung nữ hay thái giám nào.

Lúc này mới nhớ tới, vốn sớm đã không còn. Hiện giờ Vị Ương cung, chẳng qua là để bài trí, bởi vì nó không có chủ nhân.

Hần không vào trong, chỉ ngồi ở ghế đá trong viện.

Hai mắt khép lại, vọng tưởng từ trong không gian yên tĩnh, nghe thấy từng chút thanh âm quen thuộc. Chỉ là, không có, cái gì cũng đều không có. Không biết trải qua bao lâu, có tiếng bước chân rõ ràng truyền đến. Đến gần, Tần Huyền vương mở mắt, đang nhìn cho rõ người đi tới, sắc mặt của hần chợt biến đổi, đột nhiên đứng lên.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Không hề thoái nhượng

Edit: Subo

Nữ tử trước mặt, mang cung trang hoa lệ, ánh mắt nàng ta nhìn hần, mang theo chút tìm tòi nghiên cứu.

Chính là, hần liếc mắt một cái liền nhận ra nàng tới!

Tuân Vân Tâm!

Hần tìm nàng lâu như vậy, cho rằng nàng đã chết. Thì ra, nàng sống êm đẹp ở trong cung, ở bên người nam nhân mà nàng ái mộ!

Một khắc kia, một cổ tức giận dâng lên trong lồng ngực tựa như không thể kìm chế được. Gắt gao nhìn chăm chăm người trước mặt, bước chân nhẹ nhàng, ngay sau đó hần không biết, có lẽ hần sẽ xông lên phía trước, dùng hai tay của hần, bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của nữ tử hay không.

Bàn tay giấu trong tay áo rộng đã nổi gân xanh, hần chưa bao giờ biết, thì ra hần có thể hận một người đến như vậy.

Gót sen nữ tử trước mặt khẽ nhúc nhích, cung nữ nâng nàng tiến lên vài bước, dung nhan tái nhợt, tinh tế cười, nàng mở miệng, âm sắc ôn thuận: “Là Thất Vương gia phải không?”

Thanh âm nàng thực ôn nhu nhưng lại cùng thanh âm kia trong trí nhớ kém rất nhiều. Tấn Huyền vương như là đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nữ tử trước mặt, một lần nữa rơi vào trong mắt hắn. Lúc này hắn mới chân chính tỉnh táo lại.

Vậy là, không phải nàng. Chỉ là giống, rất giống.

Điều chỉnh lại trái tim trong phút chốc lo lắng, hắn lui lại một bước, thân mình tựa vào phía sau ghế đá, chỉ miễn cưỡng cười. Lam nhi vội mở miệng nói: “Vương gia, đây là Huệ phi nương nương.”

Đôi mắt Tấn Huyền Vương khẽ ngược lên: “Thì ra là Huệ phi nương nương.”

Huệ phi uyển chuyển nhẹ nhàng mở miệng: “Vừa rồi bổn cung nhìn thấy có người vào Vị Ương cung, nhất thời tò mò muốn lại đây nhìn một cái, không nghĩ tới, lại gặp Vương gia.” Dứt lời ngón tay dùng hết sức nắm chặt cái khăn, đặt bên ở môi thoáng ho khan.

“Thân thể nương nương không khỏe sao?” Hắn mở miệng hỏi.

Lam nhi giúp nàng đáp: “Hồi Vương gia, từ nhỏ tiểu thư nhà ta thân thể hư nhược, bị bệnh cũng không phải ngày một ngày hai.”

Tấn Huyền Vương đã bình tĩnh, chỉ khẽ nói: “Nếu như thế, bên ngoài gió lớn, nương nương không nên ra ngoài.”

Huệ phi lại cười: “Cả ngày ở trong phòng, cũng rất buồn. Bổn cung nghe nói Hoàng thượng mời Vương gia đi qua ôn chuyện, sao nhanh như vậy đã tan?”

“Hoàng thượng công vụ bận rộn, lần này thần hồi kinh là để tế bái mẫu hậu. Đương nhiên không thể làm chậm trễ quá nhiều thời giờ của Hoàng thượng.”

“Vương gia có phần hiểu tâm này, tin tưởng mẫu hậu người ở trên trời có linh thiêng, sẽ biết.” Nàng ta ngược lại nhìn về phía Lam nhi: “Chúng ta không cần quấy rầy Vương gia, hồi cung đi.”

“Vâng.” Cung nữ đến đỡ nàng, xoay người rồi đi.

Người phía sau không gọi nàng lại, chỉ đến khi thân ảnh kia biến mất ở trước mắt, tâm tư Tấn Huyền vương mới quay lại. Lúc mới gặp, hắn thật sự thiếu chút nữa nhận sai người.

Thì ra, biết là nhận sai người, cư nhiên hắn lại cảm thấy nhẹ nhàng thờ ra.

Bởi vì hắn không biết, nếu thật là Tuân Vân Tâm, hôm nay hắn, sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Gió thổi qua, khiến y phục hắn rung lên “Bạch bạch”. Mơ hồ, hắn nghĩ thấy được mùi son phấn nồng đậm trên người mình. Hai năm qua, hắn vẫn luôn sống trong hương vị nữ nhân, trừ lúc gặp dịp thì chơi, hắn luôn thời thời khắc khắc nhắc nhở mình. Từ nay về sau, hắn sẽ không giống như khi đó, nữ tử tình trường.

Ngoái đầu nhìn lại, nhìn về phía đại môn Vị Ương cung, hắn như lại thấy nữ tử mặc phượng bào đứng ở cửa mỉm cười nhìn hắn.

Hắn chậm rãi nở nụ cười, trước mắt, như thấy được vẻ mặt giận dữ, có chút mơ hồ không rõ, chính là trong lòng, rốt cuộc cũng cũng như gương sáng.

“Mẫu hậu, lần này Diễm nhi, sẽ không lại thoái nhượng (lùi bước).” Hơi ngẩng mặt, dưới bầu trời trong sáng, sau này, lại sẽ là một mảnh trời khác.

Lời nói ngoài lề của tác giả: Này sinh ác độc, Tiểu Thất này sinh ác độc điều.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Đây là tử tội

Edit: Subo

Đồng Dân mời Thừa tướng cùng Hàn Thanh tiến vào Ngự Thư phòng, mới cẩn thận đóng cửa lại.

Hoàng đế đang phê duyệt tấu chương, hai người tiến lên hành lễ với hắn. Hắn mới ngược mắt nhìn, thấp giọng hỏi: “Việc trăm phần phó thế nào rồi?”

Hàn Thanh tiến lên một bước: “Hồi Hoàng thượng, đều an bài tốt. Chỉ là..... Mạt tướng cho rằng, Thất Vương gia ra cung tế bái Tiên Hoàng hậu, Hoàng thượng không cần cùng đi.”

Bạc Hề Hành cười nhẹ một tiếng: “Các đời lịch đại đế vương Tây Lương đều lấy hiếu làm đầu, Tiên Hoàng hậu tuy không phải mẫu hậu trăm nhưng bà ta

rốt cuộc là trung cung của Tiên đế. Theo lý mà nói, trăm đẳng cơ, bà ta chính là Hoàng thái hậu, lý nào trăm lại có thể bắt kính?”

Năm Càn Khánh hấn đăng cơ, kỳ thật nên sắc phong Tiên hoàng hậu làm Hoàng Thái hậu, chỉ là lúc ấy bà ta lấy lý do bệnh nặng từ chối hấn. Kỳ thật trong lòng Bạc Hề Hành hiểu rõ, ngôi vị Hoàng đế của hấn như thế nào mà có, trong lòng hấn cùng Tiên hoàng hậu đều biết rõ ràng. Nếu lúc ấy bà ta tiếp nhận vị trí Thái hậu, chính là thừa nhận ngôi vị Hoàng đế của hấn sao?

Vì vậy, bà ta không muốn. Thà chết cũng không muốn.

Chẳng qua, năm đó mọi chuyện đã không thể xoay chuyển.

Mà bà ta, vì muốn giữ được nhi tử mình, đến chết luôn cùng Bạc Hề Hành diễn vở tuồng mẫu tử từ từ hiểu.

Cuối cùng Hàn Thanh chỉ nói: “Hoàng Thượng anh minh”.

Bạc Hề Hành đứng lên, mở miệng nhìn về phía Thừa tướng, nói: “Hấn lần này hồi kinh mang theo người nào?”

“Hồi Hoàng Thượng, trừ hai hộ vệ bên người hấn, nghe nói còn có hai cô nương.” Ngừng một chút, Thừa tướng mới nói tiếp: “Thần còn nghe nói, Tàn Phái cũng tới.”

Ấn đường Hoàng đế khẽ nhăn, hấn thấp cười nhẹ: “Đúng không? Lão thất phu kia.” Năm đó lúc hấn đăng cơ, Tàn Phái tình nguyện đi theo Tấn Huyền vương về đất phong làm gia thần, cũng không muốn lưu lại Đình Kinh tiếp tục làm đại học sĩ của hấn.

Hai năm, chuyện này, hấn vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Thừa tướng suy tư một lát, mới nói nhỏ: “Hoàng Thượng, thần cho rằng Tàn Phái đã có tuổi, sống cũng không lâu.”

.....

Có Mục Chúc ở bên cạnh hầu hạ Ánh Phi. Toàn Cơ dùng xong bữa tối, rồi một mình đi Ngự Hoa viên. Ngưng Hương hoàn mặc dù có Ngưng Hương tề nhưng vẫn cần lượng phấn hoa cực nhỏ làm nguyên liệu. Ngự Hoa viên to như vậy, ngẫu nhiên thiếu mấy đoá hoa, đương nhiên là nhìn không ra.

Lúc này trong Ngự Hoa viên, cung nhân cũng rất ít, chính là lúc thay phiên trực ban, nàng ở trong cung lâu rồi, khe hở này so với ai khác đều rõ ràng. Thời điểm đi qua con đường nhỏ, ánh mắt không tự giác mà dừng trên những khóm lan hồ điệp ở trước mặt.

Toàn Cơ cũng không biết làm sao vậy, có chút ma xui quỷ khiến tiến lên.

Hôm nay nàng, cũng là ở chỗ này, gặp được Tấn Huyền vương.

Hiện giờ sắc trời đã tối, nghĩ đến hấn cũng đã sớm ra cung. Gió thổi càng lúc càng lớn, “Bang ——” một tiếng, một giọt mưa rơi xuống trên cánh hoa, Toàn Cơ hơi lấp bắp kinh hãi, nàng chỉ không ngờ tối tối nay sẽ có mưa.

Lại một giọt nước mưa rơi xuống, giờ tay phát qua đoá lan hồ điệp trước mặt kia. Lại vào lúc này, nghe được phía sau truyền đến nam tử thanh âm: “Người đang làm cái gì vậy?”

Đầu ngón tay run lên, đoá lan hồ điệp lan chớp mắt đã bị nàng hái xuống.

“Lớn mật!” Tấn Huyền Vương khuôn mặt nhăn nhó, bước nhanh tiến lên, một tay đẩy Toàn Cơ ra, nhìn rõ ràng, cư nhiên là cung nữ ban ngày đã gặp qua kia.

Toàn Cơ không nghĩ tới hấn còn ở trong cung, một tay nàng, còn nắm chặt đoá hoa lan hồ điệp không cẩn thận hái xuống, cuống quýt quý: “Nô tỳ tham kiến Vương gia.”

Hấn tức giận còn chưa tan, chỉ lạnh lùng hỏi nàng: “Có biết đây là tử tội hay không?” Mẫu hậu không còn nữa, chỉ một khóm hoa hồ điệp lan đang nở, làm hấn cảm thấy mẫu hậu hấn vẫn luôn chưa rời đi hấn.

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả:

A, đã sáng tỏ thân phận Tàn tiên sinh. Toàn Cơ cùng Tiểu Thất bắt đầu phối hợp vai diễn ~~~~ các bảo bối, cuối tuần vui vẻ ~~~~ ngày mai là phụ thân tiết, đại gia biểu quên nga.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sừng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Giấu đầu lòi đuôi

Edit: Subo

Nữ tử cúi thấp xuống: “Nô tỳ biết. Chỉ là, mới vừa rồi nô tỳ muốn lau nước mưa trên cánh hoa, Vương gia đột nhiên xuất hiện ở phía sau người, nô tỳ kinh hoảng nên tay mới ngắt.”

Những lời này, hẳn tất nhiên là không tin.

Hắn nhớ nàng tên —— Toàn Cơ.

Cảm giác cùng nữ nhân kia hoàn toàn không giống nhau. Chỉ là, lúc ban đầu một phút kinh hồng thoáng nhìn tương tự, uống phí đầu lòng trong nháy mắt, phút chốc hẳn đã đặt nữ tử trước mặt này đặt ở phía đối lập mình.

Không nói nhiều, hắn chỉ xoay người.

Nhìn thấy đôi giày trước mặt rời đi, Toàn Cơ hơi ngược mắt, thấp giọng nói: “Vương gia không tin nô tỳ, nô tỳ cũng không còn biện pháp. Chỉ là, nô tỳ bị định tử tội, với Vương gia mà nói thì có chỗ tốt gì?”

Đôi giày màu đen kia lặng yên đứng lại, Tần Huyền vương không xoay người.

Chỗ tốt?

Hắn cười rộ lên: “Như vậy, lúc này bốn vương tha cho ngươi, với bốn vương thì có chỗ tốt gì?”

“Nô tỳ, sẽ cảm kích ngài.” Toàn Cơ rừ mí mắt xuống.

Cuối cùng hắn trở lại bên cạnh nàng, ngồi xổm xuống, nhìn nàng: “Bốn vương muốn ngươi cảm kích có tác dụng gì?”

“Nô tỳ sẽ thay Vương gia chăm sóc tốt những khóm hoa này.”

“Vi sao?”

“Vi nó là hoa mà Tiên Hoàng hậu yêu thích.”

Thần mặt Tần Huyền Vương khẽ biến, lại như cũ bất động thanh sắc hỏi: “Sao ngươi biết?” Cẩn thận chú ý thần sắc nữ tử trước mặt, hắn không thể xác định được nàng có phải là người của Hoàng đế hay không, mượn việc này, tới thử hắn.

Toàn Cơ đáp đúng sự thật: “Ban đầu nô tỳ không biết, là Thừa huy nương nương ở trước mặt Hoàng thượng đề cập, nô tỳ mới biết được.”

Về việc Phó Thừa huy bị cấm túc, Tần Huyền Vương tất nhiên là không biết. Chẳng qua nghe nàng nói như thế, hắn cũng không hề hỏi nhiều. Đứng dậy, vuốt phẳng triều phục, hắn từ trên cao nhìn xuống nàng: “Ngươi nói ngươi muốn chăm sóc hoa này, là thật sự?”

“Vâng.” Nàng đáp không chần chờ gì.

Nam tử đột nhiên cười khê, duỗi tay, kéo nàng tới. Hắn dựa vào nàng rất gần, Toàn Cơ không trốn, nghe hắn mở miệng: “Chỉ là bốn vương không biết, ngươi đến tột cùng là muốn giúp bốn vương chăm sóc hoa này, hay là thay mẫu hậu tới chiếu cố bốn vương?”

Hắn nói xong, Toàn Cơ cả kinh, nàng không rõ ý tứ trong lời nói của hắn.

Hắn đến càng gần nàng, chớp mũi cơ hồ muốn đụng chạm đến. Thân mình Toàn Cơ có chút căng cứng, nàng chần chờ muốn chạy trốn, nam tử đã mở miệng: “Vi Hoàng Thượng đã đáp ứng, cho bốn vương chuyển những khóm hoa này về đất phong.”

Con ngươi tròn tròn, Toàn Cơ nào biết đâu rằng sự tình sẽ trùng hợp như vậy?

Nếu trước đó chỉ là thử, giờ phút này, Tần Huyền Vương đại để đã xác định nữ tử trước mặt này, chính là mật thám Hoàng đế muốn xếp vào ở bên cạnh người hắn. Lúc trước ở Dự viên muốn ban thưởng cung nữ cho hắn, bị hắn dùng lời nói nhẹ nhàng xin miễn, hiện giờ lại đến một người như vậy, không phải ban thưởng, chỉ xem hắn muốn hay không “Này một phen hảo ý”.

Nhìn đầy mắt nam tử tìm tòi nghiên cứu chậm rãi dấu đi, thay vào là một ý cười. Mưa có chút nặng hạt, chủ tử không có động tĩnh, Toàn Cơ cũng không dám tự mình di chuyển.

Nàng luôn luôn vững vàng bình tĩnh, giờ phút này, rốt cuộc có một tia hoảng loạn.

Hắn hiểu lắm, nghĩ lắm nàng là người của Bạc Hề Hành. Mượn lan hồ điệp này, trông mong muốn đi theo hắn về đất phong, sau đó tiện bề giám thị hắn.

Có trời biết, nàng tới Ngự Hoa viên chỉ thuần túy là trộm một vài đóa hoa tươi đi làm “trời sinh kỳ hương” cho Ánh Phi a.

Làm sáng tỏ, muốn làm sáng tỏ như thế nào?

Nói nàng chỉ thuận miệng nói, không biết chuyện Bạc Hề Hành đã đồng ý cho hán chuyển lan hồ điệp về đất phong?

Chỉ là hiện tại giải thích, không khác gì giấu đầu lòi đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Thử thêm lần nữa

Edit: Subo

Mạnh Trường Dạ cùng Sở Linh Tê vẫn như cũ đứng chờ ở hành lang gấp khúc.

"Su huynh, đừng nhúc nhích." Sở Linh Tê giờ tay, lấy đi một mảnh lá cây trên đầu Mạnh Trường Dạ, khẽ cười một tiếng, lướt qua bờ vai của hán, nhìn thấy nơi xa Ngự Hoa Viên hai mặt thân ảnh.

"Kia không phải..... Vương gia sao?" Nhiều năm đi theo Tấn Huyền vương, cho dù là cách xa đến đâu, nàng ta đều nhận ra được, vội xoay người: "Bên ngoài đang mưa, Vương gia ở nơi đó làm gì?"

Mạnh Trường Dạ vội đuổi theo bước chân nàng.

"Vương gia!"

Bàn tay Toàn Cơ lôi kéo vẫn chưa buông ra, Tấn Huyền Vương chỉ khẽ nâng mắt, mà Toàn Cơ theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua.

Thời điểm nhìn thấy Mạnh Trường Dạ, nàng đột nhiên chấn động. Lần trước gặp được ở ngoài cung, nàng vội vã muốn Ngưng Hương tề mới bịa ra lời nói dối kia lừa gạt hán, giờ phút này lại không nghĩ tới, dưới tình huống như thế này gặp mặt.

Vừa rồi bởi vì chuyện lan hồ điệp, làm cho Tấn Huyền vương nghĩ lầm mình là người của Bạc Hề Hành. Lại thêm chuyện Ngưng Hương tề, dù cho nàng có thật sự nhảy vào sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch!

Mạnh Trường Dạ hiển nhiên cũng thấy rõ nữ tử trước mặt. Hán chỉ cảm thấy tâm đột nhiên trầm xuống, đi nhanh xông lên phía trước, hung hăng một tay kéo nàng từ bên người Tấn Huyền Vương ra, thanh âm âm trầm: "Người muốn làm gì Vương gia?"

Sở Linh Tê lấp bắp kinh hãi, lôi kéo hán, nhỏ giọng nói: "Su huynh người....."

Hán lại không có để ý tới, chỉ nhìn sullen mặt Tấn Huyền vương liếc mắt một cái: "Vương gia không có việc gì chứ?"

Toàn Cơ té ngã trên mặt đất, Mạnh Trường Dạ có lớn phản ứng như vậy, cũng trong dự kiến của nàng. Tâm tư cẩn thận dạo qua một vòng, nàng như cũ không nghĩ ra lý do tốt hơn.

Đã không nghĩ được, vậy thì bất động, miễn cho, lại gặp phải chuyện trùng hợp gì, làm nàng lâm vào khó cảnh lớn hơn nữa.

"Trường Dạ." Tấn Huyền Vương kéo hán lại, thấp giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nữ nhân này nàng....." Bất thốt lên, Mạnh Trường Dạ như là ý thức được cái gì, im miệng, ngược lại tới gần nói nhỏ bên tai Tấn Huyền Vương.

Án đường khẽ nhú, ánh mắt nam tử nhìn xuống trên mặt Toàn Cơ, nàng né tránh không được, chỉ có thể đón nhận.

"Vương gia." Sở Linh Tê lo lắng gọi hán một tiếng, ý bảo Mạnh Trường Dạ tránh ra.

Một mình tiến lên, liếc nhìn nữ tử phía dưới.

Ngưng Hương tề.....

Không nói đến nàng muốn nhiều Ngưng Hương tề làm cái gì, riêng lý do nàng nói với Mạnh Trường Dạ giờ phút này nàng không có cách nào giải thích.

Chỉ là, nàng đã biết hán dùng Ngưng Hương tề làm gì?

Suy nghĩ ban đầu, chẳng qua Bạc Hề Hành muốn phái nhiều người tới giám thị hán thôi. Sau đó suy nghĩ một chút, Tấn Huyền vương chỉ thấp giọng cười:

"Vừa rồi ta nói tin tưởng người, còn nhớ rõ. Như vậy, trở về nói với chủ tử người, đợi lúc bốn vương rời kinh, theo bốn vương đi thôi."

Mạnh Trường Dạ kinh hãi, chỉ là giờ phút này, chỉ có thể thức thoi không nói gì.

Thần sắc trên mặt khẽ biến, khiến cho tinh thần mình ổn định, Toàn Cơ thông dong đáp: "Nô tỳ là tỳ nữ của Ánh phi nương nương, chỉ muốn hầu hạ ở bên người nương nương. Nô tỳ không biết, Vương gia muốn đưa hoa này về đất phong."

Không phải hẳn cho rằng chủ tử của nàng là Bạc Hề Hành sao? Vậy thì nàng thoải mái hào phóng nói cho hẳn, nàng là cung nữ của Ánh Phi.

Tần Huyền Vương lại ngồi xôm xuống thân: "Hả? Là cung nữ của Ánh Phi....." Đôi mắt hắn phủ lên một ánh sáng, phảng phất như tại đây ngẫu nhiên tưới lên một giọt mưa vào trong mắt, mười ngón thon dài phất qua mắt cá chân nữ tử, khẽ cười: "Vậy bốn vương sẽ đến chỗ chủ tử nhà người, nói cho bốn vương, bốn vương nên dùng lý do gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Đến Tường Bình cung

Edit: Subo

Toàn Cơ chưa hiểu ý trong lời nói của hắn, chỉ thấy khóe miệng nam tử cười khế. Ngay sau đó, chỗ mắt cá chân truyền đến một trận đau đớn, nàng nhẹn không được kêu ra tiếng.

Theo bản năng xoa mắt cá chân của mình, nàng nhìn thấy Mạnh Trường Dạ chậm rãi thu hồi tay. Thì ra lúc nãy nàng bị ngã lên hòn đá nhỏ.

Chưa kịp kêu ra tiếng, thân mình đã bị nam tử trước mặt bế lên.

Giật mình bắt được vạt áo trước ngực hắn, triều phục thêu thùa phức tạp, những đường thêu tinh tế, tất cả đường may đều hoàn hảo vô khuyết nhưng Toàn Cơ lại cảm thấy như lòng bàn tay đau đớn.

Đóa lan hồ điệp kia, vẫn còn ở tay nàng như cũ, nàng rõ ràng thấy ánh mắt Tần Huyền Vương chột lóe nhìn qua, lại đổi giọng: "Không cần thận như vậy, sao có thể hầu hạ Ánh Phi? Quả thật thích hợp đi theo bốn vương hỏi vương phủ."

Thấy hắn ôm Toàn Cơ xoay người đi về phía trước, Sở Linh Tê vội vàng kéo ống tay áo Mạnh Trường Dạ: "Chính là nàng, nàng chính là nữ tử, ban ngày Vương gia gặp được ở Ngự Hoa Viên."

Lời nàng ta nói, trong lòng Mạnh Trường Dạ chấn động. Hắn nhớ khuôn mặt kia, chỉ nhớ nàng bịa đặt nói dối lại không chú ý các mặt khác. Giờ phút này, cũng bởi vì thân ảnh Tần Huyền Vương che khuất thân mình nàng, nên hắn không có cách nào đi thăm dò. Đôi tay nắm chặt, cắn răng mở miệng: "Mật thám!"

Hai chữ này, thời điểm từ rằng hắn gian nan phun ra, Sở Linh Tê đã ngửi được hương vị cừu hận.

Hắn nhất định là nhớ tới Tuấn Vân Tâm hai năm trước.

Mắt cá chân đau đớn, giờ phút này nàng không hiểu lời nói của Tần Huyền vương, thấy hành động của hắn rất kinh ngạc.

Bắt lấy hắn vạt áo tay không hề buông ra, nàng cắn môi: "Vương gia, nơi này là hậu cung." Nàng cảnh cáo hắn, hậu cung, là hậu cung của Hoàng đế, không phải của hắn Tần Huyền Vương.

Nam tử cười nhẹ, mí mắt rũ xuống nhìn nàng khuôn mặt mang chút tái nhợt, nhẹ giọng: "Với bốn vương, Hoàng thượng sẽ không bần xỉ một cung nữ nhỏ nhoi."

Hắn tin tưởng khắp nơi trong cung đều có cơ sở ngầm của Bạc Hề Hành, tại một khắc kia hắn hôn nàng, Hoàng đế liền nhìn chăm chú vào bọn họ. Hắn cũng tin tưởng gặp lại ở Ngự Hoa Viên, căn bản không phải là trùng hợp.

Hiện tại Toàn Cơ cự tuyệt, Tần Huyền Vương xem như trò vật lặt vặt mềm buột chặt.

Nếu Mạnh Trường Dạ đã nói bọn họ đã gặp qua ở ngoài cung. Như vậy hắn cần thiết phải mạo hiểm đến Tường Bình Cung thăm dò xem, nữ nhân này, đã biết hắn dùng Ngưng Hương tề tới làm gì hay không.

Nếu nàng thật sự biết, như vậy, liền không phải bị thương đơn giản như vậy.....

Hai tay ôm nàng hơi siết chặt, hắn vẫn cúi đầu nhìn nàng như cũ, tươi cười dừng ở nàng đáy mắt, chính là nàng lại từ hắn trong mắt nhìn ra khoảng trống.

Nam tử của nhiều năm trước lúm đồng tiền như hoa, thật sự không còn nữa.

Không biết vì sao, trong lòng Toàn Cơ nổi lên một tia khổ sở. Tấn Huyền Vương như vậy, ít nhiều nàng vẫn góp chút “Công lao”?

Khi đó, Thất hoàng tử ở trong mắt nàng không được việc. Hiện giờ gặp lại, nàng cũng không thể không đối với hắn lau mắt mà nhìn. Tay nắm vạt áo hắn cuối cùng chậm rãi buông ra, đáy lòng than nhẹ một tiếng, nàng dời ánh mắt về phía khác.

Hạt mưa, trước sau từng giọt từng giọt rơi xuống, mưa không lớn lắm. Nàng nghe thấy, tiếng bước chân một nhẹ một nặng, trước sau đi theo phía sau bọn họ, cùng bọn họ luôn duy trì khoảng cách thích hợp.

Cung nữ Tường Bình Cung thấy Tấn Huyền Vương ôm Toàn Cơ đi vào, sắc mặt đều thay đổi, cuống quýt chạy vào bẩm báo Ánh Phi.

Không chờ Tấn Huyền Vương ôm Toàn Cơ đi vào, liền nhìn thấy Mục Chúc đỡ tay Ánh Phi ra tới, nàng ta thấy cảnh tượng hai người vậy, rõ ràng cũng là lắp bắp kinh hãi. Ánh Phi buông lỏng tay cung nữ ra, chậm chậm tiến lên, nhỏ giọng: “Vương gia đây là.....”

Hắn lần đầu tiên thấy Ánh Phi, thời điểm nàng ta tới gần, trong không khí, thoang thoang một mùi hoa quen thuộc. Khác biệt với mùi vị son phấn trên người hắn, hắn nhanh chóng đoán được.

Ngực thất lại, không biết có phải bởi vì có hơi nước hay không, nữ tử trước mặt hắn có chút hư ảo. Chỉ có mùi hương kia, như vương vít quanh thân hắn, càng ngày càng nồng đậm.

Tấn Huyền Vương đột nhiên nhíu mi, nàng ta là ai? Trên người nàng ta sao lại có loại hương này?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Không rời nàng được

Edit: Subo

Thấy hắn ngại ngùng cả người, Toàn Cơ chỉ có thể mở miệng đánh vỡ phần xấu hổ này: “Nương nương, nô tỳ không cẩn thận bị thương ở mắt cá chân, Vương gia hắn..... Muốn đưa nô tỳ trở về.” Lý do trước, bịa ra không có vấn đề gì, câu nói kế tiếp, căn bản không cần bịa. Hắn dùng thanh thế to lớn như vậy ôm nàng vào Tường Bình cung, ngốc tử đều có thể nhìn ra được Tấn Huyền Vương đối nàng “Có ý tứ”.

Ánh Phi suy nghĩ đoán được nội tình trong đó, giờ phút này lại không trực tiếp nói ra. Vợ đưa ánh mắt cho Mục Chúc, cười nói: “Bồn cung thay nha đầu này cảm ơn Vương gia, không nhọc Vương gia vất vả, bồn cung sẽ cho người đưa nàng trở về phòng.”

Mục Chúc vợ tiến lên, cúi người hành lễ với Tấn Huyền vương, nhỏ giọng nói: “Vương gia, xin đưa cho nô tỳ.” Nói xong, duỗi tay đỡ cánh tay Toàn Cơ.

Nam tử vẫn như cũ đứng bất động. Toàn Cơ ngược mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt hắn, vẫn nhìn chăm chăm vào trên người Ánh Phi. Trong nháy mắt, Toàn Cơ như là nhớ tới cái gì.

Đúng rồi, là mùi hương trên người Ánh Phi.

Tuy rằng nàng rất cẩn thận bỏ thêm vào bên trong một loại hương liệu khác, chính là, vẫn rất giống mùi hương nàng thường dùng hai năm trước. Nàng còn nhớ rõ khi đó, Tấn Huyền vương còn vui cười nói nàng dùng loại hương này làm túi thơm cho hắn.

Túi thơm kia, hắn tất nhiên không mang trên người nhưng cái mùi hương này, hắn nhất định ghi tạc trong lòng.

“Vương gia.” Nàng mở miệng, thấp giọng gọi hắn.

Đột nhiên hoàn hồn, hắn có chút xấu hổ mà cười, buông Toàn Cơ ra. Mục Chúc vợ đỡ nàng, nhỏ giọng hỏi: “Toàn Cơ tỷ tỷ, có thể đi không?”

Nàng gật đầu, lại như cũ ngoái đầu nhìn lại nhìn Tấn Huyền Vương liếc mắt một cái.

Ánh Phi phân phó với cung nữ bên ngoài đi tuyên Thái y, ngay sau đó cúi người nói với Tấn Huyền Vương: “Bên ngoài mưa đang rơi, Vương gia mau vào bên trong nghỉ tạm một lát, bồn cung sai người đi lấy ô che cho Vương gia.”

Thái giám bên cạnh vợ xoay người đi xuống.

Tấn Huyền Vương không đi vào, chỉ cười nhẹ một tiếng: “Bồn vương không tránh mưa, bồn vương nói vài câu rồi đi. Nương nương, cung nữ này, bồn

vương thích nàng, muốn hỏi nương nương xin nàng.”

Mới đi vài bước Toàn Cơ nghe được lời này, đột nhiên quay đầu lại. Nàng thật là đã phát ngốc, đã quên Tấn Huyền vương tới Tường Bình cung làm gì.

Mục Chúc “A” một tiếng, ngay sau đó tỉnh té cười rộ lên, đề thấp thanh âm “Toàn Cơ tỷ tỷ, người xem, ta có nói sai đâu?” Nàng ta có chút hâm mộ, chẳng qua cũng cảm thấy vui vẻ, có thể được Vương gia cao cao tại thượng ưu ái, đó là phúc phận mấy đời đã tu luyện.

Sắc mặt Ánh Phi khẽ biến, ngoái đầu nhìn lại ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Toàn Cơ một cái. Thấy nữ tử khẽ lắc đầu với nàng ta, trong lòng Ánh Phi sáng tỏ, cười mở miệng: “Có thể được Vương gia ưu ái, là phúc khí của nàng, chỉ là, từ nhỏ nàng đã đi theo bên người bốn cung, bốn cung thật sự không rời khỏi nàng được. Trừ nàng, nếu Vương gia coi trọng ai, cứ việc mở miệng.”

Mục Chúc thay Toàn Cơ tiếc nuối liếc mắt nhìn Ánh phi một cái, lại nghe Tấn Huyền Vương cười khẽ lên, lời nói kia, lại không có không vui: “Quân tử không đoạt thứ tốt của người khác, nếu nương nương nói như thế, bốn vương cũng không làm khó người. Vậy bốn vương xin cáo từ.”

“Vương gia đi thông thả.” Đối với lời nói dứt khoát của hắn như vậy, hiển nhiên Ánh Phi là có chút kỳ quái.

Từ Tường Bình cung ra, Mạnh Trường Dạ nhìn không được hỏi: “Vương gia, ngài buông tha cho nàng sao?”

Hắn cười nhạo nói: “Bằng không thì thế nào? Nếu nàng không biết bốn vương dùng Ngưng Hương tề làm gì, bốn vương cần gì phải cảnh mệ đề cảnh con[1]?”

[1] Cảnh mệ đề cảnh con: gây thêm nhiều chuyện. Vẽ vờ nhiều chuyện

“Ngài sao biết?” Mạnh Trường Dạ kinh ngạc hỏi.

Sao hắn biết?

A, chỉ cười không nói.

Bởi vì mùi hương trên người Ánh Phi.

Lúc hắn mới vừa ngủ được, nhất thời ngơ ngẩn. Trong đầu, lại đột nhiên hiện lên gương mặt Huệ phi kia quá giống nàng. Sau đó, lại có một nữ nhân trên người mang theo mùi hương giống trên người nàng, thì có cái gì kỳ quái đâu?

Những nữ nhân hậu cung, đều vì tranh sủng, dùng hết thủ đoạn. Mới vừa rồi, hắn mở miệng muốn cung nữ kia, Ánh Phi lấy lý do “Không rời khỏi nàng được” mà cự tuyệt, còn có lý do khác so với cái này càng rõ ràng sao?

Toàn Cơ muốn Ngưng Hương tề, không phải bởi vì biết hắn dùng làm gì, mà là vì lưu lại mùi hương trên người Ánh Phi. Nếu như thế, hắn còn giữ làm gì?

Đến nỗi có phải nàng là mật thám của Bạc Hề Hành hay không, hắn cũng không cần lo lắng, mới vừa rồi Ánh phi nói, đã cho hắn có đủ lý do không cần nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Thì ra là thế

Edit: Subo

Cho Thừa tướng và Hàn Thanh lui xuống, thời điểm ngược mắt, nhìn thấy Đồng Dân tiến vào. Hắn chỉ bước nhanh tiến lên, đề thấp thanh âm mở miệng: “Hoàng thượng, Thất Vương gia qua Tường Bình cung, còn tạo thanh thế to lớn ôm một cung nữ qua, nói là, muốn hỏi Ánh Phi nương nương xin cung nữ kia.”

“Hả?” Hoàng đế nhú mày, Tấn Huyền vương từ chối ý hắn, chính mình lại chủ động mở miệng xin Ánh phi một cung nữ? Cái gì mà lần này hỏi kinh là về tần hiếu, quả nhiên đều là lấy cớ.

Như vậy, hắn nên hiểu là Tấn Huyền vương khác chế không được, phong lưu thành tánh sao?

“Hoàng thượng.” Thấy hắn không nói lời nào, Đồng Dân thấp gọi hắn một tiếng.

Hoàn hồn, hắn chỉ hỏi: “Cung nữ nào?”

“Hỏi Hoàng thượng, chính là Toàn Cơ cô nương tỷ nữ bên người Ánh Phi nương nương. Chi là Ánh phi nương nương đã cự tuyệt, Thất Vương gia thật

ra rất kỳ quái, cũng không lưu lại, trực tiếp quay trở về.”

Gác tấu chương trong tay xuống, hắn bắt đầu hỏi tường lại khuôn mặt kia. Lần đầu tiên gặp ở trên hành lang gấp khúc, hắn thậm chí còn cảm thấy trên người cung nữ kia, có bóng dáng của Vân Nhi. Như vậy Tấn Huyền Vương, có phải cũng là vì cái này hay không?

Chỉ là đáng tiếc, rốt cuộc không phải người kia.

Gật đầu mở miệng: “Trẫm đã biết, đi xuống đi.”

Đồng Dân chân chờ chút, rốt cuộc vẫn mở miệng: “Hoàng thượng, nô tài còn có một chuyện muốn bẩm báo. Buổi chiều nay, Huệ phi nương nương. Cùng Thất Vương gia gặp mặt.” Huệ phi là sủng phi của Hoàng đế, có lẽ chuyện này hắn không thể làm miệng. Chẳng qua Bạc Hề Hành phản phó, hôm nay tất cả hành tung của Tấn Huyền Vương đều phải bẩm báo với hắn, Đồng Dân không dám chậm trễ.

Sắc mặt Bạc Hề Hành có chút biến hóa, khẽ trầm tư một lát, cuối cùng mở miệng: “Đêm nay, trẫm đến Tuệ Ngọc cung đi.”

.....

Thái y xem xét thương thế cho Toàn Cơ, chỉ để lại một hộp thuốc mỡ rồi rời đi. Ánh Phi cho mọi người lui ra, phát váy áo ngồi ở trước giường Toàn Cơ, việc hôm nay, nàng ta nhất định phải hỏi.

Toàn Cơ chỉ nói chuyện nàng không cẩn thận hái lan hồ điệp bị Tấn Huyền Vương nhìn thấy, từ đầu chí cuối nói một lần. Ánh phi trầm mặc thật lâu sau, lại hỏi: “Hoàng thượng thật sự đồng ý cho Thất Vương gia đem lan hồ điệp mà thích tiên Hoàng hậu đi đòi về đất phong sao?”

Toàn Cơ gật đầu, Ánh phi nói: “Hoàng thượng đối với Thất Vương gia rất dễ bụng, lần này hắn hỏi kinh, thật đúng là long ân mênh mông cuồn cuộn.”

Đáy lòng Toàn Cơ cười lạnh, giờ phút này cũng không nói nhiều.

Ánh Phi cũng chỉ dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt rồi đứng dậy rời đi.

Toàn Cơ ngồi dậy, còi vớ ra, chỗ máu bầm ở mắt cá chân đã thực rõ ràng. Mạnh Trường Dạ xuống tay với nàng quả thật không lưu tình chút nào, nhưng nàng lại không có trách cứ, chỉ là có chút cảm thán chủ tớ bọn họ rất ăy.

Duỗi tay, bịt kín chỗ vết thương, đáy lòng nàng lại đột nhiên rõ ràng lên.

Tấn Huyền Vương hoa tâm tư mới có lý do tiến vào Tường Bình cung, chính là hắn đi quá nhanh. Nhanh đến nỗi, làm nàng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Hắn rõ ràng cho rằng nàng là người của Bạc Hề Hành, như vậy, vì cái gì làm hắn đi nhanh như vậy?

Việc này, từ nãy đến bây giờ, nàng vẫn luôn suy nghĩ ở trong lòng. Chính là, rồi lại phảng phất như là có thứ gì thoáng qua ở trước mặt nàng, làm nàng như thế nào cũng nghĩ không ra.

Ngoài cửa sổ mưa bắt đầu nặng hạt, cửa sổ chưa đóng, gió thổi vào, tạo nên âm thanh. Nàng bước xuống giường đi đóng cửa sổ, lại thấy lan hồ điệp giấu trong tay áo rơi xuống trên đất, giật mình.

Trong nháy mắt kia, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Đúng rồi, Ngưng Hương tề!

Thì ra Tấn Huyền Vương tới Tường Bình cung là vì cái này!

Hắn là tới thử nàng có biết hắn dùng Ngưng Hương tề làm gì hay không. Lại nói thật là buồn cười, nàng căn bản, thật đúng là không biết. Chỉ là cứ như vậy, nàng lại biết.

Thì ra là thế, trên người hắn toàn mùi son phấn.

Chỉ là, ở đặc ý qua đi, tâm Toàn Cơ lại đột nhiên trầm xuống. Đổi lại mà nói, chắc hắn cũng đã đoán được chân tướng Ánh Phi trời sinh kỳ hương.

Khẽ cắn môi, như vậy, hắn sẽ nói ra sao?

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Ha ha, bi kịch của Tiểu Thất, hắn căn bản là tới thử Toàn Cơ có biết hay không, kết quả ban đầu là không biết, hắn làm thế thành ra...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Hấn cùng Huệ phi

Edit: Subo

Thời điểm Bạc Hề Hành đến Tuệ Ngọc cung, Lam Nhi đang hầu hạ Huệ phi nằm xuống, bỗng nhiên nghe được bên ngoài thái giám kêu “Hoàng thượng giá lâm”, chủ tớ hai người mới vội đứng dậy đi ra nghênh giá.

Thần thiết đỡ Huệ phi lên, Bạc Hề Hành mới cười nói: “Trẫm thật không phải, không nói sớm một chút với người là trẫm muốn tới.”

“Hoàng thượng,” Huệ phi hờn dỗi cười, cùng hấn vào nội thất.

Ngồi xuống, Bạc Hề Hành mới hỏi: “Hôm nay đã tuyên thái y tới thỉnh mạch chưa?”

Huệ phi gật đầu: “Tuyên rồi, chỉ dặn dò thần thiếp theo thường lệ uống thuốc, cũng không có gì khác. Khụ khụ ——” nàng nói, lại lấy tay bịt miệng ho khan vài tiếng.

Bạc Hề Hành cảm tay nữ tử, lại là chuyển hướng: “Hôm nay Tấn Huyền Vương vào cung, trẫm vội vã chút, hiện tại mới lại đây được.” Ánh mắt, dừng ở trên mặt nữ tử, dung nhan tái nhợt giờ phút này vẫn như cũ không nhìn ra được gì.

Huệ phi cười khê: “Hoàng thượng nên lấy chính sự làm trọng, đúng rồi.” Nàng hạ giọng, lại nói: “Hôm nay thần thiếp cùng Lam nhi đi ra ngoài tản bộ có nhìn thấy Thất Vương gia, hấn,” Trong ánh mắt hấn nhìn thần thiếp như là mang theo tức giận, thần thiếp lúc ấy có chút sợ, Hoàng thượng, Thất Vương gia trước đây hấn đã gặp thần thiếp sao?”

Chưa từng nghĩ, nàng ta lại tự mình nói ra. Hoàng đế ngăn ra, Tấn Huyền Vương vì sao lại có thần sắc như vậy, không ai so với hấn rõ ràng hơn. Nắm tay nàng ta hơi hơi siết chặt, hấn chỉ lắc đầu: “Hấn làm sao đã gặp qua người? Sợ là hấn hồi kinh nhớ tới Tiên Hoàng hậu, khổ sở trong lòng thôi. Được rồi, những việc này người không nên suy nghĩ, người chỉ cần dưỡng bệnh cho tốt trẫm liền an tâm.”

Nghe vậy, Huệ phi cười khê tới gần trong lòng ngực hấn, một tay, xoa ngực hấn, nói nhỏ: “Thần thiếp cũng nghĩ sẽ nhanh tốt lên, muốn, sinh cho Hoàng thượng một hài tử.”

Trong lòng hấn mềm nhũn, vuốt tay ôm lấy thân mình nàng, khẽ đáp ứng.

Khi đó thời cuộc rung chuyển, chuyện nhi nữ tình trường hấn không phải không có nghĩ tới. Hiện giờ hấn rút cuộc tựa ỷ giang sơn[1], muốn tìm một nữ tử làm chính mình khuyển tâm, lại trở nên khó khăn.

[1]*Tựa ỷ giang sơn: trấn giữ giang sơn. Làm chủ.*

Nhìn khắp hậu cung, Huệ phi sợ là nữ tử hiểu biết hấn nhất, hiểu hấn yêu hấn, hấn cũng nghĩ sẽ luôn sủng ái nàng ta, cho nàng ta ân sủng chí cao vô thượng. Chỉ tiếc, thân thể của nàng ta quá kém, ngay cả chuyện phòng the cơ bản, nàng ta sợ là cũng nhận không nổi. Nàng nhìn hấn sủng hạnh phi tử khác, trước nay lại không có một câu oán hận. Rất nhiều thời điểm, hấn sẽ nhớ tới nữ tử kia hai năm trước đã hương tiêu ngọc vấn, hấn không biết đối thành nàng, sẽ không có Huệ phi trí tuệ như vậy.

“Chuyện hài tử, trẫm không vội.” Đắc cơ hai năm, dưới hấn gối cũng có một nhi một nữ. Cho dù Huệ phi cả đời này không sinh được, hấn cũng sẽ vẫn luôn sủng nàng. Chỉ cần, tâm nàng vẫn luôn ở trên người hấn.

Huệ phi hướng tới trên người hấn nhích lại gần, khoe miệng cười, bỗng nhiên trở nên không thể nắm bắt.

.....

Ở trong phòng nghỉ ngơi hai ngày, vết thương trên chân Toàn Cơ cũng đã tốt lên. Nghe nói ngày mai chính là ngày xuất cung đi tế bái Tiên Hoàng hậu, hai ngày này, Tấn Huyền Vương cũng không vào cung. Tường Bình cung cũng không có bất luận kẻ nào tới, đối với việc Toàn Cơ lo lắng kia, nàng dường như cũng dần dần phai nhạt.

Hầu hạ Ánh phi ăn thuốc viên, Toàn Cơ vén rèm châu muốn đi ra ngoài, lại nghe Hoàng đế tới.

Ánh Phi vội chỉnh trang dung đi ra ngoài nghênh giá, hấn chỉ dẫn theo Đồng Dàn tới, nhìn qua rất là cao hứng. Ánh Phi đỡ hấn ngồi xuống, hấn lại là nhìn Toàn Cơ mở miệng: “Trẫm nghe nói Tấn Huyền vương thích người?”

Toàn Cơ lấp bắp kinh hãi, chưa đợi nàng mở miệng, Hoàng đế lại nói: “Biết Ánh Phi không bỏ được, chẳng qua Thất đệ kia của trẫm khó khăn mới tới kinh thành một chuyến, trẫm muốn hỏi Ánh Phi mượn tỷ nữ người, đi châm trà cho trẫm và Thất đệ, bồi rượu, người xem thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 38: Ngồi chung một kiệu

Edit: Subo

Ánh phi bất giác lặng yên nhìn Toàn Cơ, Hoàng đế đã tự mình mở miệng, nàng ta há có thể không đáp ứng được? Khẽ cười, mới nói: “Đó là vinh hạnh lớn lao, Toàn Cơ, còn không mau tạ ơn?”

Như thế, nàng một cung nữ, còn có thể nói cái gì?

Quý xuống cảm tạ ân, Bạc Hề Hành tâm tư kín đáo, nàng cùng Tần Huyền vương những việc này ở trong cung, tất nhiên là trốn không khỏi tai mắt hần. Toàn Cơ chỉ là không ngờ, sự tình tới nhanh như vậy.

A, nàng cũng lạ một lần kia không giải thích ở trước mặt Tần Huyền Vương cái gì. Hiện giờ xem ra, bất chính là do che dấu sao?

Một đêm này, Bạc Hề Hành ngủ lại ở Tường Bình cung. Đèn tắt là lúc, toàn bộ cung nhân đều thật cẩn thận rời khỏi. Bên ngoài, Mục Chúc lời kéo nàng vui sướng nói: “Hoàng thượng sủng ái nương nương chúng ta, nếu nương nương có thể mau chóng hoài thai long tự thì tốt rồi.”

Toàn Cơ chỉ nhấp môi cười, cũng không nhiều lời.

Nụ cười kia, chỉ bản thân nàng biết, có bao nhiêu chua xót.

Hần từng nói, cuộc đời này hần chỉ yêu, duy nhất một mình nàng. Hần từng nói, hần khát vọng có một hài tử của bọn họ.

Không tự giác ngoái đầu nhìn lại, thoáng qua đại môn đang đóng chặt. Hiện giờ hần tọa ửng thiên hạ, nàng lại chỉ là một đạo vong hồn vốn nên chết đi vào hai năm trước. Hiện giờ hần, đương nhiên đã không nhớ nổi lời hứa khi đó, mà hần hiện tại không thiếu nhất, cũng bất quá là nàng hài tử.

Hần hưởng lạc, nàng lại phải chấp nhận cực khổ, mỗi khi nhớ tới tất cả, sự thù hận từ đáy lòng càng ngày càng nồng đậm.

Hôm sau, theo sau Đồng Dân là một đoàn người đi vào hậu hạ Bạc Hề Hành cùng Ánh phi thức dậy, bắt đầu từ hôm qua, Ánh phi cũng chưa có thời gian cùng Toàn Cơ nói chuyện, giờ phút này cũng chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, thấy Toàn Cơ mí mắt rũ xuống, nàng ta cũng không dám nói cái gì.

Thời điểm Bạc Hề Hành đi ra ngoài, mang đi Toàn Cơ.

Ánh Phi nhìn, cho đến khi thân ảnh bọn họ biến mất ở trong tầm mắt, nàng ta mới thở dài một tiếng xoay người. Thực rõ ràng, Hoàng đế muốn Toàn Cơ đi tiếp cận Tần Huyền vương, nếu Tần Huyền vương thật sự thuận nước đẩy thuyền lại lần nữa mở miệng muốn Toàn Cơ, Vậy thì nàng ta phải làm sao bây giờ? Nàng ta dựa vào một thân kỳ hương này được sủng ái, chẳng lẽ thật sự muốn thành cũng vì nó mà bại cũng vì nó sao?

Bàn tay nắm khăn hơi hơi siết chặt, hiện nay cái gì cũng không thể làm, nàng ta cũng chỉ có thể hy vọng.

Ngự giá nổi lên, Toàn Cơ gắt gao mà đi theo ở bên cạnh ngự giá. Bởi vì hoàng lăng cách hoàng cung khá xa, nên hôm nay không lâm triều. Toàn Cơ còn đang suy nghĩ nếu Tần Huyền vương nhìn thấy nàng sẽ có gì phản ứng gì, thì nghe được thanh âm nam tử trong kiệu mãnh truyền ra: “Dừng kiệu.”

Đồng Dân vội đến gần chút, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

Ngón tay thon dài vén màn lên, ánh mắt Bạc Hề Hành dừng ở trên người Toàn Cơ, bỗng nhiên mở miệng: “Đi lên.”

Toàn Cơ kinh hãi, kêu nàng sao?

Đồng Dân như là thấy nhiều tình huống không trách, vội đẩy đẩy nàng: “Toàn Cơ cô nương còn không mau mau đi lên?” Hần nghĩ, có thể được đến Hoàng đế ưu ái, chính là đã thấp hương nhiều cho tổ tiên nên mới gặp chuyện may mắn.

Toàn Cơ như cũ đứng bất động, màn kia bị buông xuống, chỉ có thanh âm gọn sóng bất kinh, lặp lại một lần như cũ: “Đi lên.”

Ngự giá, cứ như vậy lẳng lặng ngừng ở trên đường.

Không có gió, tất cả phẳng phát đều yên lặng.

Đồng Dân lại vội đẩy Toàn Cơ một phen, cuối cùng Toàn Cơ phục hồi lại tinh thần. Chẳng qua nàng chỉ là một cung nữ nhỏ, kêu nàng lên ngự giá, đó là không hợp quy củ. Chỉ là, Hoàng đế đã mở kim khâu, không có quy củ cũng thành hợp quy củ.

Thở dài một tiếng, bước chân chậm rãi bước lên. Đồng Dân đã tiến lên, thay nàng nhắc kiệu mãnh lên, đến gần ngự giá, chần chờ một chút, cuối cùng nàng cất bước đi vào.

Cách đó không xa, một cung nữ vừa lúc nhìn thấy chuyện này, sắc mặt nàng ta có chút kinh ngạc.

“Lam nhi tỷ tỷ, chúng ta còn chưa trở về cung sao?”

Cung nữ hoàn hồn, xoay người nói: “Không, bây giờ trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Nam tử ngồi ngay ngắn trên ngự tòa, nhìn nữ tử

Edit: Subo

Toàn Cơ có chút co quắp, trong không gian nhỏ hẹp này, làm nàng dường như đang bị giam cầm. Cảm giác này, nàng thực sự không vui.

Bạc Hề Hành duỗi tay, giữ tay nàng lại. Hắn rõ ràng cảm giác được tay nàng đột nhiên run lên, hắn chỉ cười, kéo nàng qua để cho nàng ngồi ở bên cạnh người mình.

“Hoàng thượng.....” Nàng muốn cự tuyệt.

Hắn chỉ cười khê: “Hôm nay trăm cho ngươi đi, là muốn cho Tấn Huyền vương một kinh hi, nếu để hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy ngươi, chẳng phải mất hứng sao?”

Vì chuyện này, mới muốn nàng vào ngồi cùng sao?

Trong lúc nhất thời Toàn Cơ trong không biết nên đối đáp như thế nào, lại nghe hắn uyển chuyển hỏi: “Nhà ngươi, còn có người nào không?”

Trong lòng giật mình, nàng chỉ cúi đầu đáp: “Cha mẹ nô tỳ không còn, chỉ có một muội muội, từ nhỏ đã đưa cho người khác nuôi.” Đây là lúc nàng vào cung, nghe được lời nói của cô nương kia, cô nương kia không muốn vào cung làm nô tỳ, mà Toàn Cơ vừa lúc đó thay nàng ta. Chuyện đó, Bạc Hề Hành nếu muốn tra, cũng là sự thật.

Bạc Hề Hành nhú mày, như bộ dáng suy tư gì.

Một lát sau, mới nghe được hắn khê cười nói: “Ngày ấy trăm lại nghe, Ánh phi cùng Tấn Huyền Vương nói, ngươi từ nhỏ đã đi theo nàng ta.”

Những lời này, kỳ thật cũng không làm Toàn Cơ kinh ngạc. Nàng hiểu người nam nhân này, hắn có thói quen khống chế tất cả, thói quen phải rõ tất cả như lòng bàn tay.

Nàng không chút kinh hoảng, chỉ thong dong đáp: “Nương nương luyện tiếu nô tỳ, vậy nên mới gạt Vương gia.”

“Ngươi thì sao?”

“Nương nương đối với nô tỳ có ân, nô tỳ nguyện cả đời hầu hạ ở nương nương tả hữu.”

“Phải không? Nói như thế, vì báo ân, vì Ánh Phi ngươi có thể làm bất cứ chuyện gì, ngươi đều nguyện ý?”

Cẩn rằng một cái, nàng nói: “Vâng.”

Bàn tay to kia duỗi lại, khiến cho nàng ngược mắt đối diện với hai mắt sắc bén của hắn. Môi mòng khê mờ: “Như vậy trăm ban ngươi cho Tấn Huyền vương, cùng hắn hồi đất phong. Làm đôi mắt cho trăm, trăm có thể bảo đảm chủ tử ngươi thánh sủng không suy.”

Toàn Cơ chỉ cảm thấy cả người chấn động, dù căn bản đã chết tâm, một khắc kia, không biết vì sao, không ngờ lại đau như vậy.

Lại là —— mật thám

A, thì ra nàng ở trong mắt hắn, từ trước tới nay đều chỉ để hắn dùng làm quân cờ nhằm củng cố thế lực chính mình mà thôi!

Tám năm trước như thế, hiện giờ cũng là như thế.

Không thể rõ ràng cự tuyệt, giờ này ngày này, nàng cùng hắn vị trí địa vị sớm đã không giống nhau. Trong lòng chua xót, cố gắng nuốt xuống. Nàng chỉ

cúi đầu: “Hoàng thượng không sợ Vương gia sớm đã khả nghi. Lúc trước ở Càn Thừa cung đã cự tuyệt ngài ban thưởng cung nữ cho hần, giống như vậy sẽ cự tuyệt nô tỳ sao?” Nàng cũng tin, tiết mục giống nhau, thông minh như Bạc Hề Hành, sẽ không dùng lần thứ hai.

Nam tử một thân mình hoàng hoi kinh ngạc, việc hần ban thưởng cung nữ cho Tấn Huyền vương bị cự tuyệt, trong hậu cung cũng không khó biết. Chỉ là, mới vừa rồi từ ngữ ít ỏi, hần sớm đã nghe ra được Toàn Cơ ý tại ngôn ngoại. Nhiều người ở hậu cung, chỉ nhìn thấy Tấn Huyền vương bởi vì hiểu tâm mà cự tuyệt hần ban thưởng, chỉ có nữ tử này, nàng lại thấy được lý do vì sao.

Nàng thực thông minh, thậm chí không cần người chỉ điểm.

Cảm giác được hần ánh mắt trở nên nóng cháy lên, Toàn Cơ mới âm thầm trách cứ mình nhiều lời. Sự phụ muốn nàng ở trong cung phải nhớ thu hồi gai góc nhạy bén, nàng lại không nhận được mà quên.

Nàng vẫn là người có máu có thịt, khi nghe những lời Bạc Hề Hành vừa rồi, lại không không chế được chính mình.

Bạc Hề Hành cười rộ lên, phảng phất đối với lời nói của nàng, hần thật vừa lòng.

Bàn tay, chậm rãi khẽ vuốt khuôn mặt nữ tử, hần thấp giọng: “Cho nên, trẫm muốn chính hần mở miệng.”

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Ha ha, tiểu Hoàng đế Bạc Hề muốn Toàn Cơ đi câu dẫn Tiểu Thất a....

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sừng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Tận lực thử một lần. Muốn hần mở miệng

Edit: Subo

Toàn Cơ không khỏi lấp bắp kinh hãi, ý hần là..... A, trong lòng chưa xót mà cười, nàng rốt cuộc đã mở miệng: “Hoàng thượng cho rằng nô tỳ có thể sao?”

Cho dù tính tình Tấn Huyền vương có hoang dã, hần cũng nên hiểu rõ, muốn một người bên cạnh Bạc Hề Hành, với hần mà nói, có ý nghĩa gì.

Đó chính là dẫn sói vào nhà.

Nam tử trước mặt lại chắc chắn mà mở miệng: “Người có thể.”

“Nô tỳ cả gan, muốn hỏi một câu vì sao.” Mí mắt rũ xuống khẽ nâng lên, nàng thẳng tắp nhìn nam tử trước mặt. Lần đầu tiên, đáy mắt nàng không có một tia sợ hãi, nàng chỉ muốn nghe một chút tính toán của hần. Hoặc là nói, trong lòng hần đã sớm tính kế tốt rồi.

Trong mắt Bạc Hề Hành, bỗng nhiên hiện lên một tia sáng mỏng manh, dung nhan nữ tử trước mặt, trong hoảng hốt, dường như xuất hiện bóng dáng một người khác. Hần đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, từ từ mở miệng: “Bởi vì người rất giống một người.”

Việc này, không liên quan đến dung mạo, chỉ là một loại cảm giác. Hần cảm giác được, hần không tin Tấn Huyền vương không cảm giác được.

Lời hần nói, làm tâm Toàn Cơ đột nhiên trầm xuống.

Nói nàng giống một người, nàng còn có thể gốc đến thế nào không biết người trong miệng hần là ai sao?

Đôi tay giấu trong tay áo sớm đã siết chặt thành quyền, lòng bàn tay nàng, sớm đã trở nên ướt át. Cái loại cảm giác này, rất khó chịu rất khó chịu.

Trên mặt, không cười, cũng không nổi lên hoảng loạn. Nàng hít một hơi thật sâu hỏi hần: “Giống ai?”

Lúc này đây, hần rút tay từ cầm dưới nàng về, ánh mắt cũng chuyển hướng về phía ngoài cửa sổ, cách nửa tấm màn, hần mới biết ngự giá đã đi đến cửa cung. Không ngoài đầu nhìn lại, hần chỉ khẽ nói: “Giống nữ tử hần đã từng rất yêu.”

Trong nháy mắt khi hần dứt lời, nữ tử chỉ cảm thấy có thứ nóng bỏng từ khóe mắt chảy xuống, rơi trên váy áo, nước mắt kia, nở tựa như hoa.

Trong nháy mắt, nàng kinh hoàng không thôi.

May mắn chính là, nam tử không ngoài đầu nhìn lại. Nàng dường như không có việc gì mà lau đi nước mắt nơi khóe mắt, trong lòng trừ bi thương, ngược lại thay bằng, là vô văn hận ý.

“Hoàng thượng, ngài thật hiểu rõ Thất Vương gia.”

Hắn nói là Tấn Huyền Vương rất yêu nữ tử đó, kỳ thật nàng rất muốn hỏi. Vậy ở trong lòng hắn, đã từng để nàng ở chỗ nào?

Bạc Hề Hành chỉ cười nhẹ một tiếng, nếu có thể, hắn còn muốn hiểu nhiều hơn về Thất hoàng đệ của hắn một chút. Chỉ tiếc, trong hai năm, Thất hoàng đệ của hắn đã từng rất đơn thuần, cũng đã bắt đầu học được cách phòng bị hắn.

Hắn phát hiện trên người hắn(Tấn Huyền vương), đã ít thấy được những suy đoán của hắn càng ngày càng ít.

Giờ phút này ngự giá đã đi qua cửa cung ra ngoài. Nhìn xuyên qua bức màn, Toàn Cơ mơ hồ thấy hầu như cấm vệ quân ngoài cung đã đi theo sát, có tiếng vỗ ngựa truyền đến, nàng mơ hồ nhìn thấy, người ngồi ở trên lưng ngựa, đó là Hàn Thanh mặc áo giáp.

Ngự giá, tốc độ đi đều tới, Bạc Hề Hành không nói chuyện nữa, không khí bên trong có chút xấu hổ. Toàn Cơ cũng không nói, người nam nhân bên cạnh này, nàng từng nghĩ nàng hiểu rõ nhất, cho đến ngày, nàng phát hiện ra, thì ra nàng căn bản chưa từng hiểu qua hắn.

Hắn hiểu biết rõ nàng đã từng cùng Tấn Huyền Vương, việc này, mỗi một bước, hắn đều có thể tính toán đi từng bước một cách trầm ổn.

Nàng chung quy không phải là đối thủ của hắn, Tấn Huyền Vương cũng không phải.

Lặng yên hít vào một hơi, ánh mắt dừng ở trên lưng nam tử, khóe miệng nàng lộ ra nụ cười châm chọc. Nếu giờ phút này hắn biết, hắn cho rằng có thể xếp quân cờ vào bên người Tấn Huyền vương, mới là người nguy hiểm nhất, hắn còn đi một bước này không?

Đáy lòng cười lạnh, cuối cùng nàng mở miệng: “Vậy nô tỳ sẽ tận lực thử một lần.”

Thử một lần này, kết quả sẽ là như thế nào, trong lòng nàng phảng phất có chút sáng tỏ. Tấn Huyền Vương muốn chính là cái gì, trong lòng nàng rõ ràng. Có lẽ, liên thủ, cũng không phải là việc gì khó...

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Thật sự ngưng ngừng, hơi chậm trễ, vừa trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Không phụ gửi gắm

Edit: Subo

Ngự giá đi được nửa đường, trên bầu trời mây che kín, mưa sắp kéo đến.

Toàn Cơ hoàn hồn, bàn tay trắng vén bức màn lên, trận mưa lớn này thành linh xảy ra, cảnh sắc trong tầm hai trượng đã mơ hồ không thấy rõ. Bạc Hề Hành nhíu mi, nghe được tiếng vỗ ngựa bên ngoài chợt tới gần. Ngay sau đó, truyền đến thanh âm Hàn Thanh: “Hoàng thượng, thời tiết thay đổi, có hồi cung hay không?” Hạt mưa rơi vào trên áo giáp hắn, phát ra tiếng vang làm người khác giật mình.

Bạc Hề Hành ngoái đầu nhìn lại nữ tử trong ngự giá, cười nhẹ: “Không cần, trăm há có thể làm Thất đệ mất hứng?”

Sắc mặt Hàn Thanh có chút trầm, nghe được Hoàng đế nói như thế, hắn cũng không nói gì nhiều, chỉ truyền lệnh xuống cho cấm vệ quân phải lên tinh thần cao độ. Chỉ vì, một hồi mưa to như thế, đã làm tất cả mọi thứ xung quanh trở nên mơ hồ.

Không biết vì sao, Toàn Cơ thể nhưng lại phảng phất có chút tâm thần không yên. Bởi vì hướng gió, có mưa bụi theo khe hở bay vào, Toàn Cơ theo bản năng ngồi xích vào bên trong.

Thân mình, trong lúc lơ đãng rơi vào trong lòng ngực nam tử.

“Hoàng thượng!” Kinh ngạc mà thốt ra tiếng.

Chỉ nghe hắn cười khê: “Sợ cái gì? Trăm chỉ là muốn ngại lại đây một chút, miễn cho bị mưa tạt.” Bàn tay kia, lại như cũ không buông ra. Hắn ôm lấy vai nàng, nhìn chăm chú nàng đang sợ hãi: “Chỉ cần ngại làm việc cho tốt, trăm sẽ không bạc đãi ngại.”

“Vâng.” Nàng kính cẩn nghe theo mà cúi đầu, nhẹ đáp lời.

Chỉ là trong lòng bàn tay, móng tay đã sớm khảm thật sâu vào lòng bàn tay.

Bạc Hề Hành, một lần, hai lần, nàng sẽ không nghe lời như vậy.

.....

Tiến vào Hoàng lăng, hàng năm đều có thị vệ ngày đêm gác, chỉ là lần này thỉnh thoảng xảy ra mưa to, làm bọn thị vệ giặt mình rất nhiều nhưng cũng không kinh hoàng. Vẫn như cũ mỗi người đều đứng thẳng tắp, nhìn ra được đều là tinh binh được huấn luyện kỹ càng.

“Vương gia, qua bên kia đình chờ đi.” Sở Linh Tê căng dù giấy ra, thấp giọng khuyên.

Tần Huyền vương lại duỗi tay tiếp nhận dù trong tay nàng, thien thanh nói: “Khó có được Hoàng thượng cũng muốn một đạo tấn hiếu, bốn vương làm thân tử, đương nhiên phải bỏ đáng của thân tử. Linh Tê, ngươi đi, nói cho Trường Dạ, đỡ binh khí tùy thân xuống.” Diện thánh yêu cầu không được mang vũ khí, chuyện đó, hẳn đều nhớ rõ.

Trong lòng Sở Linh Tê không vui, cũng không dám cãi lại, chỉ rầu rĩ xoay người.

Mạnh Trường Dạ thấy nàng một mình lại đây, nôn nóng cất bước tới, lại nghe Sở Linh Tê mở miệng: “Không cần phải đi, khuyên cũng không trở lại. Còn nói, muốn ngươi và ta đều đỡ trường kiếm xuống.” Sắc mặt Mạnh Trường Dạ xanh mét, nàng ta chuyển hướng nói với một người khác: “Tần tiên sinh, sao ngài không đi khuyên nhủ Vương gia? Ngoài trời đang mưa lớn như vậy!”

Nàng nhìn người trước mặt, một thân trường bào đỏ thẫm, mái tóc hoa râm đầy đầu, chỉ có cặp mắt kia, chưa từng có dấu hiệu già cỗi khô cạn, ngược lại rất thanh triệt.

Ông ta trước nay đều là người lý trí sáng suốt, đây cũng là cảm giác mà Mạnh Trường Dạ và Sở Linh Tê thấy được khi lần đầu nhìn vào ánh mắt tiên sinh.

Tần Phái không nhìn nha đầu trước mặt, ánh mắt nhìn qua tầng tầng màn mưa dừng ở trên thân ảnh kia, ông vuốt râu một phen, vừa lòng cười: “Không cần khuyên, Vương gia, đã trưởng thành.”

Năm ngoái, Tần Huyền Vương không hồi kinh tế bái Tiên Hoàng hậu, cũng là do ông lấy chết tương gián mới ngăn lại. Một người không đủ thành thực, căn bản không phải là đối thủ của Bạc Hề Hành. Tiên Hoàng hậu với Tần gia có ân, hẳn quyết không thể để cho Tần Huyền vương xảy ra chuyện.

Tần Phái ngẩng mặt, nhìn bầu trời rơi xuống mưa bụi, trong lòng lại như dần dần sáng lên.

Nhưng hẳn càng hiểu rõ, trận ám chiến này, chỉ là vừa mới bắt đầu. Hai năm trước, ông bỏ qua ý của Bạc Hề Hành, khẳng khái đi theo Tần Huyền Vương rời kinh, lúc này đây, Hoàng đế sẽ không bỏ qua cho ông.

Mà điều khiến vui mừng, là Vương gia đã có thể một mình đảm đương một phía.

Nương nương ơi, lão thần, không phụ gởi gắm của ngài.

“Tiên sinh cảm khái cái gì?” Sở Linh Tê thấy hẳn bộ dáng thật là buồn cười, không khỏi mở miệng hỏi.

Tần Phái vẫn cười như cũ: “Không có gì. Ta đang cao hứng.”

Sở Linh Tê nhú mi, Vương gia còn đang đứng trong mưa to, vậy thì có cái quái gì mà cao hứng? Nàng có chút nhụt chí, lúc xoay người, nhìn thấy đội ngũ thị vệ thật dài đồng thời quỳ xuống, trong lòng căng thẳng, tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Lòng mang khác nhau

Edit: Subo

Ngự giá đã tới gần, Tần Huyền vương nâng bước đi tới.

Đồng Dần nhấc mình lên, nghênh Bạc Hề Hành bước ra.

Tần Huyền Vương động môi, muốn hành lễ, lại nhìn thấy Hoàng đế đứng bên cạnh người mình, một thân ảnh mảnh khảnh. Hắn nhú mi, hôm nay tới Hoàng lăng là để tế bái Tiên Hoàng hậu, sao hẳn sao còn mang theo phi tần tới?

Nhìn lại một chút, bỗng nhiên mười ngón tay nắm chặt, sao lại là nàng?

Tim đột nhiên đập nhanh, trong nháy mắt có chút hỗn loạn, hần nhanh chóng đã khôi phục bình tĩnh. Mấy năm nay, hần đã học xong sóng gió không kinh hoàng, tính toán trong lòng không thể thừa nhận, trên mặt vĩnh viễn phải không để người khác nhận ra đến *hậu tri hậu giác*[1].

[1]*hậu tri hậu giác: độ nhạy cảm đối với sự việc.*

“Hoàng thượng.” Tiến lên một bước, hần mở miệng. Ánh mắt kia, rất hào phóng đảo qua mặt Toàn Cơ, hần không hỏi nhiều một câu.

Đồng Dàn giờ tay cao che dù cho Bạc Hề Hành, duỗi một tay diu hần bước xuống. Hần nhìn qua một cái, quả nhiên thấy cái mặt già nua kia của Tần Phái đang quỳ ở phía sau hần (*THV*), ông cùng Tần Huyền Vương và hai thị vệ đang quỳ xuống hành đại lễ. Lấy tay phát quần áo một cái, hần cất bước đi qua, chớp mắt liếc cung nữ đi bên cạnh người một cái.

Trong lòng Toàn Cơ sáng tỏ, mí mắt khẽ rũ xuống, tiến lên, giờ tay, cầm lấy cái dù trong tay Tần Huyền vương, nhỏ giọng: “Vương gia xin cho nô tỳ đi theo hầu.”

Hần không trốn, có lẽ là không dự đoán được động tác của nàng.

Tay nàng, đụng phải tay hần.

Ước chừng ở đây đã mưa lâu rồi, trên tay hần, cảm giác không có một tia ấm áp, lạnh băng đến nỗi làm cho trái tim nàng run rẩy. Không biết vì sao, nàng cô đơn nhớ tới ngày ấy ở Ngự Hoa Viên, lúc hần dùng chiếc phiến nâng cầm nàng.

Cái loại cảm giác này, cũng là lạnh băng thấu xương.

Kỳ thật, thời điểm nhìn thấy Toàn Cơ, trong lòng Tần Huyền Vương đã tính được. Đây cũng càng thêm làm hần biết rõ, nhất cử nhất động của hần ở Dinh Kinh đều ở trong phạm vi giám thị của Bạc Hề Hành.

Trên mặt, hần lại cười, ôn nhu đáp lời: “Được.”

Ngay sau đó, buông lỏng tay.

Toàn Cơ lại ngẩn ra, nhìn thấy thân ảnh màu mình hoàng trước mặt kia đã rời đi, Tần Huyền vương cũng xoay người, nàng vội vã đuổi kịp bước chân hần.

Trước mặt, là con đường đi thông tới lăng mộ, Bạc Hề Hành không lập tức tiến lên. Mà đến trước người Tần Phái bước chân dừng lại, bước chân Tần Huyền vương vừa động, đã thấy hần khom lưng thân đỡ Tần Phái đứng dậy, lời nói tự nhiên lãnh đạm (*lạnh nhạt*): “Trẫm cũng đã thật lâu sau không thấy Tần công đưa ra kiến nghị, người là nguyên lão hai triều, đây không phải trên triều đình, vậy thì không cần hành đại lễ.”

Tần Phái sợ hãi mà cảm tạ ân điển. Hoàng đế lại xua tay với ông đi về phía trước, lại nói: “Thấy Tần công, trẫm như lại nhớ đến thời điểm khi đó các Hoàng tử còn cùng nhau ở thượng thư phòng đọc sách.”

Hần nói, làm tất cả mọi người trong lòng mang ý nghĩ khác nhau.

“Thất đệ.” Hần quay đầu lại.

Tần Huyền Vương vội bước tiến lên: “Có thần.” Toàn Cơ cũng chỉ có thể theo kịp bước chân hần, Bạc Hề Hành quét mắt với nàng, tiện đà nhìn về phía Tần Huyền vương. “Chờ lúc sau hồi cung, trẫm mở tiệc khoản đãi Tần công, trẫm đã nhiều năm chưa từng nghe được Tần công cao *đàm khoát luận*[2], người nên sẽ không phản đối chứ?”

[2]*Cao đàm khoát luận: bàn luận thanh cao, thủ vị, không có nội dung thật sự.*

Tần Huyền vương trong lòng hơi trầm xuống, lại như cũ mà cười: “Tiên sinh cũng là tiên sinh của Hoàng thượng, thần không dám có hai lời.”

Tần Phái cũng cười rộ lên: “Là Hoàng Thượng nâng đỡ lão thần.”

Đứng phía sau sắc mặt Mạnh Trường Dạ trở nên khó coi, mọi người lại lần nữa bước tiến lên, hần cùng Sở Linh Tê muốn cùng theo vào, lại nghe Bạc Hề Hành mở miệng: “Hàn Thanh, truyền lệnh đi xuống, mọi người đỡ xuống binh khí, chỉ để một đội tinh binh đi vào, người cùng mọi người khác đứng đây, đều chờ tại đây đi.”

“Hoàng thượng.” Hàn Thanh có chút bất an nhìn về phía hai thị vệ của Tần Huyền vương liếc mắt một cái, lại thấy Bạc Hề Hành cho một ánh mắt, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Tần Huyền Vương quay đầu lại, thanh âm lãnh đạm: “Hai người các ngươi cũng không cần theo vào.”

“Vương gia!” Mạnh Trường Dạ cả kinh đứng lên.

Sắc mặt của hần chợt biến đổi: “Làm càn! Đây là Hoàng lăng, không chấp nhận được người tới giương oai! Lui ra!”

“Vương gia thứ tội!” Sở Linh Tê cuống quýt kéo ống tay áo Mạnh Trường Dạ lại, không hề để cho hắn tiến lên.

Tần Huyền vương không nhìn lại, chỉ nâng bước đuổi theo Hoàng đế. Toàn Cơ như cũ ở hắc bên cạnh cầm ô, bên cạnh người người so nàng cao hơn rất nhiều, nàng phải cố gắng gồng gồng lên mới có thể. Tay có chút mỏi, chính là nàng không thể nói.

Ánh mắt, dừng ở sườn mặt nam tử, hắn thoát nhìn thực bình tĩnh, chỉ là Toàn Cơ có chút lo lắng.

Bọn họ, đều lưu tâm phúc tại cửa hoàng lăng, đây là đang tính một hồi đánh cuộc sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Trong lòng hiểu rõ

Edit: Subo

Toàn Cơ hiểu rõ, nếu là một hồi đánh cuộc, tiền đặt cược bọn họ đều hạ quá lớn.

Hiện giờ nàng chỉ là một cung nữ nhỏ, cho dù cái gì, nàng đều không có khả năng xen mồm vào. Ngẫu nhiên bởi vì môi tay mà hạ dù xuống dè thấp, Tần Huyền vương cảm thụ được, hắn chỉ làm bộ không biết.

Lần đó ở Ngự Hoa Viên, hắn hỏi nàng vì sao biết khóm lan hồ điệp kia là loài hoa mà mẫu hậu hắn yêu thích nhất, nàng nói là do Phó Thừa huy nói. Sau đó, hắn phái người tìm hiểu, xác thật như thế.

Hơn nữa chuyện Ngưng Hương tề, hắn như bắt đầu tin tưởng nàng. Mà hiện tại, nàng lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.

Toàn Cơ.....

Hắn dường như có chút hồ đồ.

Mưa, như lang thang không có mục tiêu, mạnh mẽ rơi lên mặt, làm cho một tay Toàn Cơ sắp giữ không nổi chiếc dù. Lúc Tần Huyền vương ngoái đầu nhìn lại, thấy hơn phân nửa thân mình nàng đều ướt đẫm. Hắn nhíu mày, giờ tay đẩy dù qua một chút, hắn chỉ nghĩ không muốn để cho một nữ nhân vì hắn mà ướt.

Mà Toàn Cơ, lại lần nữa đưa dù che lại cho hắn.

Hắn nhìn nàng một cái, nửa bên má nàng dính đầy nước mưa, âm thanh của mưa lại như cũ rất rõ ràng: "Thân thể Vương gia *nãi thiên kim chi khu*[1], nô tỳ ướt chút không quan trọng."

[1] *Nãi thiên kim chi khu: theo ta là thân thể ngàn vàng. Tôn quý.*

Hắn lại cười khẽ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh mình hoàng đế ở phía trước bọn họ.

"Toàn Cơ." Hắn đột nhiên gọi.

"Vương gia có gì phân phó?" Thanh âm nàng cung kính như cũ.

Nàng cho rằng, hắn muốn nói gì đó, lại không nghĩ, hắn chỉ nói: "Giờ dù lên cao, bốn vương nhìn không thấy đường."

Lúc này mới phát hiện, vì môi tay nên nàng đã hạ dù ép xuống rất thấp, nam tử cao hơn nàng rất nhiều, cơ hồ muốn tới đỉnh đầu rồi. Nàng một trận quần bách, cuống quýt giờ cao chút, cúi đầu: "Vương gia thứ tội."

Bạc Hề Hành bước chân cũng không mau, thanh âm hai người nói chuyện đằng sau, bởi vì mưa to tầm tã hỗn loạn chung quanh, chỉ còn lại âm thanh mờ mờ. Hắn lặng yên nhìn thoáng qua, bỗng nhiên cười nhẹ mở miệng: "Mấy năm nay trăm quá bận rộn chính sự, lại xem nhẹ hôn sự của Thất đệ."

Tần Phái trong lòng hiểu rõ, lại chỉ nói: "Làm phiền Hoàng thượng quan tâm." Hoàng đế lại nghĩ không vội, chuyện này sẽ để ở trong lòng. Tần Phái hiểu, chẳng qua là trong triều không người để dùng, nếu không, hôn sự này đã sớm hạ chi. Trong lòng, hơi có chút khản trương, ông không biết lúc này đây, trong lòng Bạc Hề Hành đã có người chưa? Cung nữ phía sau sao?

Ngay sau đó ông phủ định, Tần Huyền Vương là đích tử của Tiên đế, dù cho Bạc Hề Hành là Hoàng đế, cũng không thể tùy tiện chỉ hôn cho hắn là một cung nữ. Tần Huyền Vương phi, tất nhiên là phải cùng Vương gia môn đăng hộ đối. Trừ phi, là Tần Huyền Vương chính mình nhìn trúng cô nương nhà ai thành Hoàng Thượng tứ hôn.

"Tần công đang suy nghĩ cái gì?"

Bất ngờ nghe được lời nói, làm Tần Phái giật mình, ông vội hoàn hồn, vội nói: "A, lão thần đang suy nghĩ, Hoàng thượng đã đăng cơ hai năm, cũng nên lập hậu."

Bạc Hề Hành cười khẽ, nhẹ giọng nói: "Việc này, trong lòng trẫm hiểu rõ."

Toàn Cơ cũng không biết sao, cứ nhiên khi nghe thấy được câu "Lập hậu" của Tần Phái, dưới chân vô ý, liền trượt ngã. Người lại không bị té ngã, tay cầm dù được Tần Huyền vương nhanh tay lẹ mắt tiếp được, cánh tay hần hữu lực gắt gao ôm lấy eo thon của nàng, theo bản năng kéo nàng lại.

Nàng không kêu ra tiếng, vì đi phía sau, nên người phía trước căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hạt mưa rơi vào trên mặt dù, phát ra âm thanh "Bùm bùm". Thân thể của nàng gắt gao dán chặt vào hần, giữa bọn họ, cách một vật gì, nàng có chút kinh hoàng đứng thẳng thân mình mới thấy rõ, thì ra là cây quạt xếp của hần. Có lẽ sợ ướt, hôm nay thấy hần, cũng chưa từng thấy hần lấy nó ra.

"Nô tỳ....."

Căn bản, nàng chỉ là thầm nghĩ muốn nói tạ ơn, lại bị hần dễ dàng đánh gãy. Lời nói kia, như trào phúng: "Thì ra người cũng thích Hoàng thượng."

Hần cũng nghe thấy, câu kia "Lập hậu". Trong lòng chợt thấy buồn bã, bởi vì thích, nên nàng mới chịu đáp ứng tới tiếp cận hần, đúng không?

Lời nói ngoài lề của tác giả: Nha nha, trùng hợp lại lần nữa đem Toàn Cơ "Đẩy về hướng" Hoàng đế...

Vài lời nói nhảm của editor: *Mấy ngày nay ta đang bị sốt nên hôm qua không đăng được thật xin lỗi các nàng. Ta sẽ cố gắng bù lại. Yêu các nàng nhiều, luôn ủng hộ nha.*

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 44: Trở tay không kịp

Edit: Subo

Toàn Cơ không ngờ hần đột nhiên sẽ nói như vậy, mới muốn phủ nhận, lại thấy ánh mắt nam tử cũng chưa từng nhìn nàng, chỉ đi nhanh về phía trước. Nàng ngăn người, vội đuổi kịp, bỗng nhiên muốn cười, nàng chỉ là một nô tỳ, vì sao phải giải thích cùng hần?

Dù cho có hiểu lầm, thì có làm sao?

Vẫn như cũ đuổi tay ra, cầm dù trong tay hần: “Đề nô tỳ cầm”

Lúc này, hần không buông tay. Có lẽ bản thân Tần Huyền Vương cũng không nói rõ vì sao, chỉ là đột nhiên, có một phần bướng bỉnh.

Khoảng hơn ba trượng, đã tới lăng mộ Tiên Hoàng hậu.

Cách màn mưa, Toàn Cơ mới thấy rõ phía trên mộ bia kia dòng chữ to: Đôn hiếu cung nhân khang chiêu Hoàng hậu.

Bà đến chết, vẫn như cũ chỉ là Hoàng hậu.

Đây, ý nghĩa là gì, trong lòng Toàn Cơ hiểu.

Trước mộ, đồ dùng để tế bái đều đã trưng bày, trận mưa to này đã cọ rửa dừa và trái cây vô cùng sạch sẽ. Bạc Hề Hành tiếp nhận hương thái giám đưa qua chậm rãi tiến lên, đem hương bồ nơi đó từ lâu đã bị nước mưa làm ướt sũng, hần không chân chờ, quỳ xuống.

Dập đầu ba cái, dâng hương.

Toàn Cơ bất giác nhìn Tần Huyền vương, trong ánh mắt hần ẩn nhẫn một sự tức giận, rồi lại đưa ra mặt hết sức thoải mái. Kỳ thật Toàn Cơ làm sao không biết, nằm bên trong lăng mộ trước mặt chính là mẹ đẻ hần, mà hần, lại cần phải để Hoàng đế tế bái xong, mới có thể tiến lên tế bái.

Đó, chẳng qua vì Bạc Hề Hành là Hoàng đế, mà hần chỉ là một Vương gia.

“Vương gia.” Tần Phái tiếp nhận hương trong tay thái giám, thân thiết giao đến trong tay hần. Hần tiếp nhận, Toàn Cơ vội nhận lấy dù trong tay hần, đi theo hần tiến lên.

Hoàng đế vẫn chưa đứng dậy, Tấn Huyền Vương chỉ ở bên cạnh người hấn quý trên đệm hương bồ. Toàn Cơ nhìn thấy, ban nén hương kia Bạc Hề Hành cầm trước đó giờ phút này đã sớm bị nước mưa làm tắt, nàng cũng nói không rõ vì sao, tay hơi hơi di động, theo bản năng mà muốn che ba nén hương trong tay Tấn Huyền vương. Ánh mắt, lại lần nữa dừng trên bìa mộ trước mặt, sau khi Tiên Hoàng hậu chết, lần đầu tiên nàng tới lăng mộ của bà.

Cảm giác giờ phút này, là hối hận hay là áy náy sao?

Nàng im lặng lắng đầu, có lẽ, đều không phải. Nếu thời gian để cho nàng trở lại tám năm trước, nàng cũng sẽ giống vậy tiếp cận bà, sau đó trở thành đôi mắt của Bạc Hề Hành ở Dịch Đình.

Rất nhiều việc, không đi làm, sẽ không biết kết quả đến tốt cùng sẽ làm mình thất vọng nhiều như vậy.

Ví dụ như, nàng đã từng cho rằng, địa vị của nàng trong cảm nhận của hấn. Chẳng qua là, không đáng giá một đồng tiền.

Do vậy, nàng mới hiểu được, có chút hận, nghiền xương thành tro đều sẽ hối hận.

“Hoàng thượng.” Khi xoay người nhìn về phía nam tử mặc y phục màu vàng sáng bên cạnh người, Tấn Huyền vương vốn muốn gọi hấn một tiếng “Hoàng huynh”, lại không nghĩ, xưng hô này hấn đột nhiên phát hiện thể nhưng khó có thể mở miệng.

Bạc Hề Hành chỉ nhàn nhạt mà “uh” một tiếng, nhìn thấy Tấn Huyền vương lại cười, tiện đà mở miệng: “Hôm nay làm trò trước mặt mẫu hậu, thần muốn để Hoàng thượng làm chủ.” Cuối cùng, đôi mắt phượng hẹp dài hấn xẹt qua khuôn mặt Toàn Cơ: “Ban cung nữ này cho thần.”

Lời này, làm Toàn Cơ cả người chấn động, hấn không phải biết nàng là người Bạc Hề Hành cô ý phải tới tiếp cận hấn sao? Vì sao còn muốn thỉnh cầu như thế?

Bạc Hề Hành cũng ngưng ngẩn, kết quả, là kết quả hấn muốn. Chỉ là, quá nhanh.

Ánh mắt hấn sắc bén lên, nghiền ngẫm ý tứ Thất đệ này của hấn. Tấn Huyền vương lại lãnh đạm nói: “Ý của Hoàng thượng, thần hiểu rõ.”

Một câu “hiểu rõ” đó là hai người nghi kỵ lẫn nhau đều đưa ra ánh sáng. Cuối cùng Bạc Hề Hành cười: “Người đã hiểu, vậy sao còn muốn?” Hấn đã từng nghĩ tới rất nhiều, một khi Tấn Huyền Vương biết Toàn Cơ là người của hấn, sẽ tìm mọi cách mà tránh đi, lại không nghĩ, hấn lại hào phóng mà muốn như thế.

Đây, trước sau làm Bạc Hề Hành có chút trở tay không kịp.

Tấn Huyền vương chỉ thu lại ánh mắt, nhìn bìa mộ Tiên Hoàng hậu, chậm rãi ra tiếng: “Trước khi mẫu hậu đi về cõi tiên, có nói với thần, thần luôn luôn ghi nhớ trong lòng, chắc Hoàng thượng, cũng không quên.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Những lời nói của Tiên Hoàng hậu, Bạc Hề Hành luôn nhớ rõ

Edit: Subo

Bà nói, sau này muốn huynh đệ bọn họ nâng đỡ nhau, muốn Tấn Huyền vương ghi nhớ bốn phận làm thần tử.

“Người ta thường nói, quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Huống chi, Hoàng thượng chỉ là quan tâm đến cuộc sống hàng ngày của thần?” Những lời này, hấn chỉ lạnh nhạt mà nói. Ngay sau đó, cúi người cầm ba nén hương trong tay ở trước mộ.

Dập đầu ba cái, sau đó phát áo bào đứng lên.

Toàn Cơ kinh ngạc, hấn nói rõ với Bạc Hề Hành, hấn là quân, hấn là thần, hấn muốn giám thị hấn (THV), hấn cũng không có hai lời, thoải mái hào phóng để cho hấn giám thị.

Đây là muốn nói cho Bạc Hề Hành biết, Tấn Huyền Vương hấn không hề có hai lòng?

Quan trọng là Bạc Hề Hành có thể tin hay không.

Chính là, Toàn Cơ từ trên mặt Bạc Hề Hành, nhìn không ra điều gì. Đồng Dần tiến lên đỡ Hoàng đế lên, thấy đáy mắt hấn hiện lên một trận lệ khí, hấn như lấp bắp kính hải cũng không dám hỏi chuyện.

Tần Huyền Vương dừng bước, Hoàng thượng còn chưa đi, hắn không thể rời đi trước. Chính vì vậy, chỉ có thể chờ hắn rời đi trước. Nếu không phải Bạc Hề Hành cũng tới, hắn có lẽ còn ở hoàng lăng thêm chút nữa, chỉ là hiện giờ, không được.

Thời tiết như vậy cũng thực sự không thích hợp ở lại chỗ này. Bạc Hề Hành mới nâng chân chạy bộ vài bước, đột nhiên “Vèo” một tiếng, một mũi tên bằng huyền thiết thành linh cắm ở trước người hắn, chỉ cách mũi chân hắn nửa tấc.

Đồng Dần theo bản năng kéo Hoàng đế lại, tiện đà hướng cảm vệ quân la hoảng lên: “Có thích khách! Hộ giá! Hộ giá!”

Ngay sau đó, càng nhiều mũi tên bay vút như màn mưa bắn tới đây. Nếu không phải tầm nhìn thấp như thế, chắc mũi tên mới vừa rồi kia, không phải bắn trên mặt đất đơn giản như vậy.

Ánh mắt Toàn Cơ theo bản năng nhìn về phía Bạc Hề Hành, sắc mặt của hắn nháy mắt trở nên xanh mét, thế nhưng một khắc kia, ngược lại nhìn Tần Huyền Vương. Toàn Cơ lắp bắp kinh hãi, nàng không biết cái nhìn kia hắn đến tột cùng là ý gì?

Thích khách cùng Tần Huyền Vương có quan hệ không?

Nàng không kịp ngược mắt lên nhìn người nam tử bên cạnh, cảm vệ quân đã chen chúc tới, mưa tiễn tấn công yếu bớt, sau đó, từ trong rừng vút ra vô số hắc y nhân bịt mặt, giờ kiểm xong tới bên này.

Toàn Cơ nhất thời vì phản ứng lại, chỉ cảm thấy thân mình bị người dùng lực kéo một phen, nàng không đứng vững, Tần Huyền Vương nâng thân mình nàng, cắn răng nói: “Không muốn sống nữa hả?” Vừa nói xong, nàng đã bị hắn kéo lại phía sau cảm vệ quân. Chiếc dù che ở đỉnh đầu bọn họ không biết đã rơi từ khi nào, nàng cũng không có công sức quay lại nhặt, lại là có chút muốn cười.

Nói thật ra, đi theo bên người Tần Huyền vương cũng không tốt hơn bao nhiêu, ai cũng đều biết Thất Vương gia trên biết thiên văn dưới tường địa lý, duy nhất một thứ không biết, đó chính là võ công. Nếu thật xảy ra chuyện nàng cũng chỉ có thể vì hắn chặn một phần đao kiếm thôi.

Tươi cười có chút chua xót, Toàn Cơ nàng trải qua ít nhiều sóng to gió lớn, đương nhiên sẽ không thể bị hủy ở nơi này. Chỉ là, nếu thật sự có lúc ấy, như vậy đến tột cùng nàng có thể tin nhiệm ai, hay lại mất đi ai?

Đồng Dần nôn nóng canh giữ ở bên cạnh người Bạc Hề Hành, sợ những thích khách đó sẽ phá trận tiến vào. Trong lòng Toàn Cơ nhà mình có chút ảo tưởng, nam nhân kia, từ đầu đến cuối đều chưa từng liếc mắt nhìn nàng một cái. Đúng vậy, hiện giờ nàng chẳng qua chỉ là một cung nữ, an nguy của nàng có thể kêu Hoàng đế cao cao tại thượng liệu mình cứu giúp sao?

Cuối cùng thích khách tìm được chỗ trống, giờ kiểm vọt lên.

Bên trong một mảnh hoảng loạn, Toàn Cơ té ngã ở một bên, nàng nhìn thấy, Tần Huyền Vương rõ ràng muốn đỡ nàng, chỉ là bàn tay cố hết sức vươn lại, bị thị vệ bên cạnh hắn cản lại, bảo vệ ở sau người. Tần Phái cũng là kéo hắn lại, sẽ không để hắn bị nguy hiểm ở đây. Nàng lại không cảm thấy kinh hoàng, bởi vì mình không phải mục tiêu, lúc này ai cũng đã đi qua người nàng, ai lại còn hứng thú mà quay đầu lại bỏ một đao xuống nàng nữa.

Như vậy, bình tĩnh xem đi. Kỳ thật nàng cũng không xác định những người này cùng Tần Huyền Vương có quan hệ hay không. Cuối cùng, hắn không phải mục tiêu của bọn họ, mà chính là Bạc Hề Hành.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Vì hắn bị thương

Edit: Subo

“Hoàng thượng!” Hàn Thanh nghe được tin chạy đến, Toàn Cơ cũng chỉ nghe tiếng mà chưa thấy người, có lẽ là cách quá xa, cũng có lẽ là do thời tiết này. Bên tai, thanh âm duy nhất mà nàng cảm thấy rõ ràng, đó là tiếng binh khí lạnh băng va chạm nhau không dứt.

Ngay sau đó nàng dường như nhìn thấy thân ảnh Sở Linh Tê, Sở Linh Tê cũng nhìn thấy nàng, khoảng cách giữa nàng ta tới nàng không tính là xa, ra sức phá vây lại đây, một phen kéo Toàn Cơ. Sở Linh Tê mới giật mình ngạc nhiên: “Vương gia đâu?”

Toàn Cơ duỗi tay chỉ, Sở Linh Tê ngưng thần nhìn lại, giờ phút này chỉ thấy một góc quần áo nam tử. Nàng ta chỉ khẽ mắng một câu, nếu sớm biết chỉ có một mình Toàn Cơ, nàng ta nhất định sẽ không có sức lại đây. Như thế rất tốt!

Nàng chỉ xoay người gọi: “Sư huynh, Vương gia ở đằng kia!”

Mạnh Trường Dạ đưa mắt nhìn qua, thời điểm tìm được Tần Huyền vương, lại nhìn thấy một tên thích khách cố gắng tới gần bên người Hoàng đế, người xung quanh lại không hề biết, hắn dùng hết sức lực đâm vào Bạc Hề Hành.

Hắn hô một tiếng: “Hoàng thượng.” Vội phi bước đuổi theo thích khách kia.

Lúc Bạc Hề Hành ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy mũi kiếm kia ần ần phát sáng. Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, một người vọt lại, che ở trước người hắn.

“Vương gia!” Tần Phái la lên một tiếng.

Bạc Hề Hành cũng có chút giật mình, hắn biết võ công, giờ phút này hắn có thể đẩy hắn (THV) ra cũng không phải là việc khó. Khi bàn tay vươn ra, hắn lại chần chờ. Hôm nay ở trước mộ Tiên Hoàng hậu, Tần Huyền vương mở miệng nói, đến tận bây giờ hắn vẫn còn suy nghĩ đến tột cùng có mấy phần chân thật. Như vậy hành động trước mắt này, càng thêm có thể chứng thực những lời đó có chân thật hay không?

Một kiếm Mạnh Trường Dạ đâm vào trên lưng thích khách, thích khách lại dường như không biết, động tác trên tay không có chút nào chần chờ. Mạnh Trường Dạ rút cuộc lấp bắp kinh hãi, vội đuổi tay, nắm được trường kiếm trong tay thích khách.

Tại đây một trận đao quang kiếm ảnh, máu chảy đỏ thẫm, Bạc Hề Hành giật mình.

Hắn rõ ràng nhìn thấy Mạnh Trường Dạ tuy bắt được tay thích khách, chưa kịp dùng sức, kiếm kia thuận lợi hoàn toàn đi vào thân thể người. Một khắc kia tên thích khách, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Mạnh Trường Dạ tràn đầy kinh ngạc.

Mạnh Trường Dạ không chút chần chờ, cầm kiếm trong tay cắm vào trái tim hắn, lòng bàn tay vừa lật, giờ phút này dùng chân đá hắn bay xa hơn hai trượng. Chỉ nghe được một tiếng “Phanh ——” vang lớn, thích khách kia đã tị nạn số.

Thì ra, trường kiếm cắm vào thân thể Tần Huyền vương nhưng giờ phút này chuôi kiếm lại bị thích khách kia chặt chẽ nắm trong tay. “Vương gia!” Mạnh Trường Dạ bay nhanh qua đỡ lấy thân mình hắn, máu tươi từ chỗ vết thương trào ra, Trường Dạ quăng kiếm che vết thương lại cho hắn.

Hắn hỏi kịp một câu: “Hoàng thượng sao rồi.” Hỏi xong, người đã ngất xỉu.

Lại có kiếm cách không đâm tới, Đồng Dân kinh hoàng kêu lên, chỉ nghe được “Đình” một tiếng, mũi kiếm bị thứ gì đánh gãy, phản lại đâm thẳng vào ngực thích khách. Trong nháy mắt khi hắn ngã xuống, Toàn Cơ thấy rõ ràng, vật rơi xuống bên cạnh thích khách là ngọc ban chỉ của người này giờ vẫn luôn hoàn hảo.

Ngược mắt nhìn, quả nhiên thấy chỗ ngón tay cái của Hoàng đế trống rỗng.

Một khắc kia, nàng đột nhiên cảm thấy Tần Huyền Vương có phải bị choáng váng hay không? Bạc Hề Hành võ công tốt như vậy, hắn cần gì phải chạy tới thay hắn chặn lại một nhát kiếm kia?

“Hoàng thượng!” Hàn Thanh xông thẳng lên, ngạc nhiên nhìn cả người Tần Huyền Vương tẩm trong máu, vội tiến lên bảo vệ Bạc Hề Hành ở sau người.

Trận hành thích này, cả đám thích khách đều không lưu lại một người sống, xem ra người sau lưng đã hạ lệnh chết, nhiệm vụ không hoàn thành không được thu tay lại, cho đến chết.

Lưu lại một đội thị vệ giải quyết tốt hậu quả, mọi người vây quanh Hoàng đế vội vàng hồi cung.

Bên ngoài ngự giá, là xe ngựa của Tần Huyền Vương. Mãnh vừa mới thả xuống, chỉ thấy thân ảnh mặc y phục màu vàng sáng đuổi ống tay áo đi vào, vén màn, hắn nhíu mày nhìn người bên trong xe, mới mở miệng: “Cùng trầm hồi cung, trầm sai thái y chẩn trị cho hắn.”

“Hoàng thượng, khỏi giá.” Đồng Dân thúc giục hắn lên ngự giá.

Mãnh rơi xuống, Mạnh Trường Dạ đề thấp thanh âm: “Tần tiên sinh, có thể bỏ qua ý Hoàng thượng hay không, hồi Hành Quán.”

Tần Phái giơ tay lắc đầu, mở miệng nói: “Không, chúng ta tiến cung. Hoàng thượng đã tự mình mở miệng, sao có thể không đi? Lão thần nói rất đúng phải không, Vương gia?”

Mạnh Trường Dạ lấp bắp kinh hãi, chỉ thấy Tần Huyền vương khẽ gật đầu, hư thanh nói: “Trường Dạ... Người phải nên tự tin.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 47: Để nàng lại đây

Edit: Subo

Lúc Sở Linh Tê và Toàn Cơ chạy tới nhìn thấy ngự giá bên này đã đi. Sở Linh Tê không kịp do dự, lập tức cúi người chạy như bay đến xe ngựa Tần Huyền vương.

Toàn Cơ ngoái đầu nhìn lại, nghe được âm thanh bánh xe ngựa giả lẫn lộn. Nàng lập tức xoay người, đi theo ở bên cạnh người Đồng Dân.

Bạc Hề Hành mơ hồ nghe được Đồng Dân kêu một tiếng “Toàn Cơ cô nương”, giờ tay nhấc mình lên, quả nhiên nhìn thấy nữ tử cúi đầu đi theo bên cạnh ngựa giả. Ánh mắt hắn dò về phía sau, giờ phút này lại không thấy xe ngựa kia, đáy lòng khẽ trầm tư, rốt cuộc cũng mở miệng: “Đi hầu hạ Tần Huyền vương.”

Cách màn mưa, thanh âm nam tử vẫn như cũ rõ ràng không có độ ẩm. Theo bản năng Toàn Cơ nhấc mắt, nước mưa, theo sợi tóc chảy xuống, rót vào trong hốc mắt, ngay lập tức dường như dẫn theo nước mắt ra ngoài.

Nàng có chút hoảng loạn rũ mí mắt xuống, một giọt nước mắt nóng bỏng bỗng dừng lại xuống dưới, hợp với một chút tiếng vang như chưa xuất hiện.

Nàng trả lời: “Vâng.” Ngay sau đó, bước chân dừng lại.

Hàn Thanh ruồi ngựa tiến lên, bất giác nhìn cung nữ phía dưới, cả người nàng đều đã ướt đầm, bộ dáng kia văng vẳng dạ dạ lại làm hắn nhú mi. Mới vừa rồi tình huống kinh hoàng như vậy, hắn thật sự không có thời gian chú ý cung nữ này, chỉ là, nàng cho hắn cảm giác, quá mức bình tĩnh. Đây, không phải là điều mà một cung nữ tiến cung không lâu có khả năng biểu hiện ra ngoài.

Ngựa từ trước mặt nàng đi qua, hắn nghe được Đồng Dân gọi hắn. Lúc này hắn mới kéo dây cương ngựa lấy lại tinh thần.

Trèo lên từ phía sau xe ngựa cho nhanh, Toàn Cơ bảo xa phu thả tốc độ chậm lại, sau đó bắt lấy thân xe, cán răng nhảy lên. Còn chưa đứng vững, đột nhiên một cánh tay hữu lực từ trong xe ngựa vươn ra, một tay hất nàng qua. Toàn Cơ chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, cái ót nặng nề đập phải vách xe, khuôn mặt Mạnh Trường Dạ kia đưa ra lạnh băng đến nỗi có thể đông người cứng ngắt đã gần trong gang tấc.

“Trường Dạ!” Ban đầu Tần Phái muốn ngăn cản, chỉ là lời còn chưa thốt ra, đã nhìn thấy Toàn Cơ bị hắn bóp cổ.

Lời nói Mạnh Trường Dạ tức giận hỗn loạn: “Tiên sinh không cần thay nàng nói chuyện, nàng ở ngoài xe nghe lên!”

“..... Không có.” Lời nói gian nan từ kẽ răng phun ra hai chữ, đầu nàng rất đau, vừa động liền không động dậy nổi. Tầm nhìn, trừ khuôn mặt Mạnh Trường Dạ phần nộ không thôi thì không có gì khác, nàng không thấy Tần Huyền vương nhưng ở trong không khí ngửi thấy được mùi máu tươi nồng đậm.

Sở Linh Tê nín thở, căn bản muốn nói cái gì, chẳng qua nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch của Tần Huyền Vương, rốt cuộc cái gì cũng đều không nói ra. Sự huynh nặc dù có nhiều lúc làm việc lỗ mãng nhưng rốt cuộc là khắp nơi vì Vương gia.

Lực đạo trên tay mạnh chút, thanh âm hắn trầm xuống: “Trở về nói cho chủ tử nhà ngươi, Vương gia vì hắn bị thương, hắn còn cái gì không yên tâm!”

Mạnh Trường Dạ tất nhiên nhận định Toàn Cơ là người của Bạc Hề Hành. Bạc Hề Hành muốn nàng tới đây hầu hạ Tần Huyền vương, nàng giờ phút này sao có thể trở về? Trong lòng khẽ trầm tư, nàng gian nan mới mở miệng: “... Không phải, nô tỳ... Hiểu chút y thuật, cho nên Hoàng thượng mới..... Mới.....”

Mạnh Trường Dạ lại lạnh lùng cười: “Không nhọc ngươi lo lắng.” Tay kia, lại không có một chút ý tứ muốn buông ra.

Toàn Cơ không cam lòng: “Ngươi không sợ..... Sợ Vương gia.....” Câu nói kế tiếp, nàng muốn nói ra cũng không thể nói. Nam tử trước mặt lại nói: “Sợ là khiến chủ tử ngươi phải thất vọng!”

Hắn nói, làm Toàn Cơ ngẩn ra.

Thanh âm yếu lại từ phía sau nàng truyền tới: “Trường Dạ, để nàng lại đây.”

“Vương gia!” Hắn kinh ngạc nhìn Tần Huyền vương.

Tần Huyền vương khẽ nhắm hai mắt lại, Mạnh Trường Dạ chấn động, rốt cuộc buông lỏng nữ tử phía dưới ra.

Vài lời của editor: Like đi, coment đi cho ta thêm động lực. Cầu like...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Bọn họ giống nhau

Edit: Subo

Vồ nhẹ cái cổ, một trận ho khan mãnh liệt, nàng mới chậm rãi quay đầu lại. Nam tử bị thương giờ phút này đang nằm dựa trên sườn đệm mềm ở phía sau, miệng vết thương được Sở Linh Tê dùng sức chặn lại. Toàn Cơ nhìn ra được, đôi tay Sở Linh Tê có chút run rẩy, lúc ánh mắt nàng chạm vào ánh mắt nàng ta, nàng rõ ràng nhìn thấy từ đáy mắt Sở Linh Tê một chút chờ mong.

Chắc là do Toàn Cơ mới nói hiểu chút y thuật?

Chần chờ một chút, nàng mới đi qua, cẩn thận quỳ trước mặt hắn. Cảm thụ được chút thanh âm trong quá khứ, hắn vẫn như cũ không có mở mắt, chỉ có lực đạo trên tay Sở Linh Tê không cẩn thận tăng lên, hắn mới khẽ hừ một tiếng.

Sở Linh Tê vội vã kêu nàng: “Toàn Cơ cô nương.” Nói không rõ vì sao, đối với nữ tử này, Sở Linh Tê không có loại địch ý giống như sư huynh.

Giờ tay, lòng bàn tay thăm mạch cho hắn, cố gắng để cho bản thân mình tĩnh tâm xuống. Mạch tượng của hắn rất suy yếu, lại không có một tia hỗn loạn, Toàn Cơ bắt đầu nhớ lại thời điểm vừa rồi ở hoàng lăng, một nhát kiếm kia đã đâm xuống, nàng cho rằng xảy ra rất nghiêm trọng.

Bạc Hề Hành nhất định cũng sẽ cho rằng như vậy, chỉ là hắn lựa chọn không cứu. Hắn còn chờ xem thời điểm cuối cùng Tần Huyền vương có thể làm trận lùi bước hay không?

A, việc này đối lại hắn đã thật sự phải thất vọng rồi.

Tần Huyền vương lại đột nhiên đã mở miệng: “Mới vừa rồi thị vệ của bốn vương đối với ngươi bất kính, bốn vương thay hắn bồi tội với ngươi.”

Mạnh Trường Dạ lấp bắp kinh hãi, muốn mở miệng, lại bị Tần Phái kéo ống tay áo lại. Hắn không cam lòng, giờ phút này cũng chỉ có thể bỏ qua.

Toàn Cơ ngược mắt nhìn, thấy hắn chậm rãi mở mắt nhìn mình, ngay sau đó nàng lại cúi đầu, thấp giọng nói: “Vương gia cho rằng nô tỳ sẽ nói trước mặt hoàng thượng sao?”

Hắn lập tức hỏi lại: “Ngươi sẽ không nói sao?”

“Sẽ không.” Nàng lạnh lùng mà đáp, mười ngón thu lại, một khắc kia, nàng phảng phất thoải mái cười: “Mạng Vương gia thật lớn.” Một nhát kiếm kia đâm vào rất sâu, may mắn là không có đâm trúng chỗ nguy hiểm, chỉ mất quá nhiều máu. Nếu sâu thêm một phân, hoặc là chệch một phân, hiện tại hắn sẽ không được may mắn như vậy.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên nhưng không cười ra tiếng, nhẹ giọng nói: “Linh Tê, tay ngươi nhàn quá nặng, lui ra.”

Sở Linh Tê ngẩn ra, Toàn Cơ đã là hiểu ý, tiến lên, đè lại miệng vết thương cho hắn. Hắn nhìn thấy cổ nàng đã có ấn ký màu hồng rất rõ ràng, xem ra Mạnh Trường Dạ xuống tay quả nhiên là không khách khí.

Bên trong xe, không ai nói chuyện nữa, quần áo đều bị mưa làm ướt, trong thùng xe không khí cũng trở nên thêm phần lạnh lẽo. Toàn Cơ cúi đầu, trong lòng nàng, đột nhiên nghĩ tới thật nhiều thật nhiều chuyện.

Đó, đều là về Tần Huyền vương.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy có chút chua xót. Bởi vì lần hành thích này, vì mới vừa rồi Mạnh Trường Dạ nói, nàng lập tức đã biết hắn có quá nhiều bí mật, nếu hắn biết, hắn sẽ giết nàng sao?

Vì cái gì, hắn luôn đem nhược điểm của mình bại lộ ở trước mặt nàng?

Nàng nhớ tới một đêm năm năm trước, nàng chuẩn em ra hành lang gấp khúc thông qua Ngự Hoa Viên để gặp Bạc Hề Hành. Bạc Hề Hành sắp tới nhưng hắn lại tới trước, nàng lừa hắn nói là muốn đến Ngự Hoa Viên trộm hái mấy đóa mẫu đơn làm hương liệu. Hắn quả thật liên tin, nàng dùng một cái túi thơm liền đuổi hắn đi.

Sau đó, khi đi Thái Y Viện lấy thuốc cho Tiên Hoàng hậu, tiểu thái giám nơi đó trêu ghẹo mà nói cho nàng, Thất hoàng tử thích nàng.

Là bởi vì thích, cho nên mới không bố trí phòng vệ.

Nàng bất giác lại nhìn nam tử trước mặt, không biết vì sao, từ trên mặt hắn, phảng phất như xuất hiện ra bộ dáng một người khác.

Năm đó nàng đối với người kia, cũng không bố trí phòng vệ.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy, thì ra nàng và Tần Huyền vương giống nhau như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Tồn tại dị tâm

Edit: Subo

“... Uh.” Nam tử rầu rĩ hừ một tiếng, mới làm tâm tư Toàn Cơ đột nhiên quay lại, nàng thể nhưng lại thất thần!

“Nô tỳ đáng chết.” Mỉ rừ mắt xuống, tim đập có chút hỗn loạn. Đôi tay đè lại nơi máu tươi và nước mưa hỗn loạn, nóng bỏng và lạnh lẽo cảm giác đan xen lẫn nhau, làm nàng rơi vào bất an.

Ánh mắt nhìn lại, Toàn Cơ nhìn thấy quạt xếp của Tần Huyền vương đặt ở bên cạnh, mặt trên sớm đã loang lổ dính đầy vết máu, nàng mới nhớ tới quạt xếp kia ban đầu là hấn đặt ở trên người. Đúng rồi, ngay khi nàng bắt lực khó hiểu về miệng vết thương, lẳng yên hít một hơi thật sâu, nàng càng thêm tin.

Hai thị vệ ánh mắt nhìn chăm chăm vào Toàn Cơ, chỉ có Tần Phái, dựa vào một bên vách xe nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa không biết khi nào đã tới cửa cung rồi, mọi người đều không dừng lại, theo ngự giá cùng nhau lập tức đi vào. Có thanh âm thái giám từ bên ngoài truyền vào: “Tần đại nhân, Hoàng thượng nói, trước để cho Vương gia đi qua Hoàng Tử sở đi, trước để cho người truyền lệnh xuống, kêu các thái y chờ.”

Mạnh Trường Dạ và Sở Linh Tê nhìn nhau, chỉ nghe Tần Phái nói: “Ta thay Vương gia tạ ân điển Hoàng thượng.”

Xe ngựa, đi qua Hoàng Tử sở. Lúc mãnh bị một thái giám nhắc lên, Toàn Cơ mới giật mình ngạc nhiên phát hiện, Bạc Hề Hành đang đứng ở ngoài xe, Đồng Dân cẩn thận thay hấn che dù. Nàng cho rằng, hấn sẽ lập tức đến Ngự Thư phòng, lúc này cần phải giải quyết chuyện thích khách. Hấn nhất định sẽ tự mình tra, lại không nghĩ, hấn lại tới nơi này trước. Chỉ là không biết, hấn ngóng trông muốn Tần Huyền Vương chết hay là muốn thế nào?

Thời điểm Mạnh Trường Dạ ôm hấn xuống, Toàn Cơ nhìn thấy hai mắt hấn khép lại, giả vờ hay thật sự, nàng đều sẽ không vạch trần. Đi theo xuống, nàng thuận tay lấy cây quạt dính đầy máu tươi cho hấn.

Mọi người vội vàng đi vào, các thái y đã sớm hầu ở cửa.

Toàn Cơ không lập tức theo vào, mà chậm rãi đi theo bên cạnh người Bạc Hề Hành. Quả nhiên, hấn hỏi: “Như thế nào?”

“Vương gia hôn mê bất tỉnh, chảy nhiều máu.”

Ánh mắt nam tử dừng ở trên đôi tay nàng, ngay sau đó là mặt nàng, lại nhíu mày: “Mạnh Trường Dạ động thủ với người?”

Theo bản năng xoa cổ, xem ra đối với hai cái thị vệ kia của Tần Huyền Vương, Bạc Hề Hành đúng là rõ như lòng bàn tay, nàng không có phủ nhận, gật đầu nói: “Nô tỳ ấn miệng vết thương của Vương gia hơi mạnh tay. Vậy nên, Mạnh thị vệ mới động thủ.” Dừng chút, nàng lại nói: “Hoàng thượng, ngài giao nhiệm vụ quá khó.” Nói xong, lập tức quỳ xuống. Phía dưới, là một vũng nước trong, cả người nàng ướt đầm giờ phút này cũng đã không còn cảm giác lạnh.

Bạc Hề Hành ngăn ra, ngay sau đó cười khẽ đỡ nàng đứng dậy: “Không khó, ít nhất, hấn không giết người, người còn đứng ở trước mặt trẫm. Đi thay đổi xiêm y rồi lại đến, trẫm và Thất đệ chờ người.”

Dứt lời, phát tay, vỗ quần áo, hấn xoay bước đi về phía trước, Đồng Dân vội cầm dù theo sau.

Đội thân ảnh nữ tử ra sân, Bạc Hề Hành mới ngoái đầu nhìn lại. Mới vừa rồi lúc trên đường, Hàn Thanh đề cập cùng hấn về chuyện nữ tử này, kỳ thật Hàn Thanh nhìn thấy, hấn đương nhiên cũng nhìn thấy được.

Nếu không phải có một tầng quan hệ, hấn sẽ không dùng cung nữ này. Mới vừa rồi, hấn để nàng đi chung xe với Tần Huyền vương trên xe ngựa, Mạnh Trường Dạ không “Lấy cớ” diệt trừ mật thám này, đủ để chứng minh Tần Huyền Vương đối với cung nữ này không giống kẻ khác, không phải sao?

Vì vậy, hấn muốn nguyên ý đánh cuộc một phen.

Đi ra bên ngoài, ánh mắt Toàn Cơ dừng trên quạt xếp trong tay, tay vừa động, nàng mở quạt xếp ra. Chỉ liếc mắt một cái, khóe miệng Toàn Cơ khẽ nhúc nhích, Tần Huyền vương, hấn quả nhiên là có dị tâm...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Thử lẫn nhau

Edit: Subo

Bạc Hề Hành vào cửa, các thái y đều đã theo vào nội thất, hần không đi vào mà chỉ ngồi gian ngoài. Đồng Dân gác dù một bên, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng cần phải thay long bào không?” Bởi vì trận hỗn loạn vừa rồi, y phục màu vàng sáng cũng đều ướt hết.

Bạc Hề Hành mím môi không nói chuyện. Hàn Thanh hộ tống hần hồi cung, hần lại sai Hàn Thanh quay trở lại hiện trường đi tra xét. Hiện tại, hần ở trong gian phòng này đợi tin tức.

Đây, đối với hần mà nói không biết là tin tức bi thương hay vui mừng.

Đồng Dân rốt cuộc không nhiều lời nữa.

Không bao lâu, các thái y trong phòng đều ra ngoài, Bạc Hề Hành ấn đường khê nhú, lại thấy thái y đứng đầu Thái Y viện quỳ xuống, mở miệng nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thất Vương gia nói muốn gặp ngài.”

Hần chỉ hỏi: “Thất Vương gia tình chưa?”

“Đã tỉnh.” Thái y đáp.

Đồng Dân khó hiểu nói: “Hoàng thượng, vậy...”

Nam tử trước mặt đã phát áo bào đứng lên, nâng bước đi vào trong. Cung nữ bưng chậu nước, cùng với quần áo sạch sẽ đều an tĩnh đứng hầu một bên. Hai thị vệ của Tấn Huyền vương quỳ gối bên mép giường, Bạc Hề Hành thấy được, biểu tình lo lắng trên mặt bọn họ.

Tần Phái thấy hần đi vào, vội tiến lên quỳ xuống: “Hoàng thượng xin khuyên nhủ Vương gia.”

Khuyên?

Bạc Hề Hành hơi chút khó hiểu, người trên giường người đã mở miệng: “Hoàng thượng để cho bọn họ đều đi xuống đi.” Hần khê động thân mình, phía dưới khăn trải giường sớm đã ướt đầm, ngoài nước, còn có vết máu.

Bạc Hề Hành ngẩn ra, rốt cuộc giờ tay khiến mọi người lui xuống.

“Thất đệ.....”

“Hôm nay Hoàng thượng cho rằng thích khách là do thần an bài.” Hỏi thẳng một câu. Tầm mắt Bạc Hề Hành có chút mơ hồ, hần dựa vào mép giường, miệng vết thương không chảy máu, cứ yên lặng nhìn hần như vậy.

Bạc Hề Hành rốt cuộc là bị thua một quân. Hần cho rằng, trong lòng Tấn Huyền Vương muốn tính như thế, cũng sẽ không nói trắng ra như thế. Lần này gặp lại, hần quả nhiên không còn giống như trước, trách không được lúc ở Hoàng lăng đối với việc hần an bài Toàn Cơ cho hần (THV), hần cũng có thể nói được rõ ràng như vậy.

Hần tiến lên ngồi, mới nói: “Trẫm còn sợ người cho rằng những người đó là do trẫm an bài.”

Tấn Huyền Vương lại cười gian nan: “Lần này thần hồi kinh, mọi người đều biết. Hoàng thượng là minh quân, sẽ không để thần chết ở Dĩnh Kinh.” Bạc Hề Hành cũng thật sự muốn động thủ vào lúc hần rời kinh. Lời này, hần không cần phải nói, Bạc Hề Hành tất nhiên nghe được ý trong lời nói của hần.

Một câu “Sẽ không để thần chết ở Dĩnh Kinh.” Rốt cuộc làm Bạc Hề Hành động dung. Tấn Huyền vương vào kinh, tất cả mọi người đều biết, chuyện hôm nay bọn họ đi Hoàng lăng là sự thật ai cũng đều biết.

Như vậy hiện giờ, hần còn có thể không cứu sao?

Quay đầu lại, muốn truyền các thái y tiến vào, lại nghe Tấn Huyền vương lại nói: “Hoàng thượng không tin thần.”

Khẩu dụ chưa truyền ra, Bạc Hề Hành lần nữa quay đầu lại nhìn hần sắc mặt tái nhợt, hần như là có chút chống đỡ hết nổi, vẫn như cũ mở miệng: “Thần cho rằng, lúc Hoàng thượng bình tĩnh lại sẽ cứu thần.”

Chẳng qua Bạc Hề Hành không cứu, hần chỉ lạnh lùng nhìn mũi kiếm kia đâm vào thân thể hần. Cuối cùng thanh âm trầm xuống: “Muốn thử trẫm?”

Tấn Huyền vương cười âm đạm, giọng nói càng thêm lãnh đạm “Thần nếu muốn... Thử...” Hần ngừng lại chút, mới tiếp tục: “Thần muốn thử thật không đáng. Một vòng như thế, Hoàng thượng đã có được đáp án. Chỉ có thần, muốn đáp án, cái phải trả là mạng.”

Không đợi Hoàng đế lên tiếng, hần nói tiếp: “Nếu Hoàng thượng không tin, thì không cần tuyên thái y. Thần bị thương nặng mà chết, cùng ngài không có quan hệ...” Câu nói kể tiếp, đột nhiên nhẹ xuống, rốt cuộc hần duy trì không được, thân mình từ mép giường trượt xuống.

Theo bản năng Bạc Hề Hành tiếp được thân mình hần, ánh mắt, dừng thật lâu ở chỗ vết thương của hần. Bởi vì không có người giúp hần đề lại, giờ phút này có vẻ càng thêm mà đáng sợ, màu máu đỏ thẫm lan tràn, dính ướt long bào hần.

Tin hay không, có đôi khi cũng chỉ nằm trong suy nghĩ.

Hắn thù hắn, cũng sẽ không ngăn tại đây.

Bàn tay to lớn, cuối cùng nâng lên, dè miệng vết thương lại không cho máu trào ra, thanh âm hắn khẽ trầm xuống: “Thái y!”

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Đây là quan hệ huynh đệ bọn họ bắt đầu chân chính đối lập một bước biến chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Không thể không cứu

Edit: Subo

Từ trong phòng thay y phục bước ra, đã thấy Ánh Phi được Mục Chúc đỡ tay vội vàng đến. Do Toàn Cơ vội vã đến Hoàng Tử sở, nên khi trở về cũng không có đi qua kinh động Ánh Phi, không nghĩ tới, nàng ta vẫn biết.

Vội vàng hành lễ, Ánh Phi vội kéo nàng hỏi: "Nghe nói Hoàng lăng xảy ra thích khách? Hoàng thượng không sao chứ?"

Mục Chúc vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

Vốn Bạc Hề Hành tuyên nhiều thái y đến Hoàng Tử sở như vậy, lại an trí Tấn Huyền vương ở nơi đó, việc này trong cung truyền ra cũng không quá. Toàn Cơ chỉ cúi đầu: "Hồi nương nương, Hoàng thượng không có việc gì, là Thất Vương gia bị thương, Hoàng thượng phân phó nô tỳ trở về đối y phục rồi đi qua hầu hạ." Nàng cũng không có dư thời gian mà giải thích cùng nàng ta, hành lễ xong liền đi.

"Toàn Cơ!" Ánh Phi xoay người đi theo nàng.

Bước chân dừng lại, nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, cho nàng ta chút yên tâm liền cười: "Chuyện của nương nương, nô tỳ luôn nhớ kỹ."

Chỉ một câu này, tâm Ánh Phi treo lên cả ngày nay rốt cuộc cũng rơi xuống một chút.

Kỳ thật về việc Tấn Huyền vương chính mình mở miệng muốn nàng, suốt một đường này, trong lòng Toàn Cơ rốt cuộc đã có chủ ý.

Vội vàng từ Tường Bình cung đi ra, một khắc nàng cũng không dám lưu lại, lập tức đến Hoàng Tử sở.

Bên kia tình hình thế nào, nàng cũng không biết chút gì. Bước chân phía dưới nhanh hơn, xa xa, đã thấy tường viện Hoàng Tử sở.

Đi đến phía trước, bỗng nhiên nhìn thấy Huệ phi cùng Lam nhi từ trên đường nhỏ bên cạnh đi tới đây, Toàn Cơ vội hành lễ. Ngày ấy, tin tức nàng và Hoàng đế ngồi chung ngự giá sớm đã truyền đến tai Huệ phi, Lam nhi đã tiến lên răn dạy: "Hoàng mang rối loạn làm gì? Va chạm nương nương chúng ta, cần thận da của người!"

Toàn Cơ chỉ cúi đầu nói: "Nương nương thứ tội, Hoàng thượng phân phó kêu nô tỳ chạy đến Hoàng Tử sở."

"Hoàng Tử sở?" Đôi mày đẹp Huệ phi khẽ nhăn, bắt giác hỏi: "Hoàng tử, Đế cơ ra chuyện gì sao?"

Nàng có chút kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt này cư nhiên lại không biết chuyện gì xảy ra, Toàn Cơ như cũ không ngước mắt, chỉ nói: "Đều không phải, là Hoàng lăng có thích khách, Thất Vương gia bị thương." Chuyện này, vốn giấu không được, nàng cũng không cần che lấp.

Lam nhi "A" một tiếng, Huệ phi thần sắc chợt biến đổi, chỉ bật thốt lên hỏi: "Hoàng thượng đâu?"

"Hoàng thượng không có việc gì."

Thay Bạc Hề Hành cao hứng à, nữ tử hậu cung, quả nhiên chỉ lo lắng chỉ cho một mình hắn. Người nào lại không? Trong thiên hạ này, chỉ có Bạc Hề Hành mới là trời của các nàng.

Huệ phi ho khan vài tiếng, nói nhỏ: "Bổn cung mới qua chỗ Thừa huy muội muội, nên những động tĩnh bên ngoài, lại không có chú ý tới..."

Nghe nàng ta đề cập tới, Toàn Cơ mới nhớ ra thời gian này Phó Thừa huy còn bị cấm túc ở trong tẩm cung của mình. Chỉ là nàng cũng không có dừng chân, xin cáo lui, liền vội vàng rời đi.

"Nương nương." Lam nhi gọi một tiếng.

Lúc này Huệ phi mới hoàn hồn, nắm khăn khê ho, nhẹ giọng nói: "Đi, thay bốn cung tìm hiểu một chút, đến tột cùng xảy ra chuyện gì thế này?"

.....

Lúc Toàn Cơ đến Hoàng Từ sở, nhìn thấy Thừa tướng đang đứng bên ngoài. Hắn không thèm chú ý đến một cung nữ, Toàn Cơ chỉ thấy hắn một tay không ngừng vuốt râu, bộ dáng tâm thần không yên.

Nàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Bạc Hề Hành ngồi ngay ngắn ở bên ngoài, thái y vừa lúc ra tới, lập tức tiến lên đây đáp lời: "Hoàng thượng, may mắn quá. Một nhát kiếm kia không thương tổn đến nơi trọng yếu nhưng lại trị liệu không kịp, Vương gia mất máu quá nhiều, sợ là phải nằm trên giường một khoảng thời gian."

Toàn Cơ chỉ nghe được Bạc Hề Hành "Oh" một tiếng, cũng không có hỏi lại.

Thái y có chút khó xử mở miệng: "Hoàng thượng, thần cho rằng.. Mấy ngày này, Vương gia phải tránh không nên ngồi ngựa xe mệt nhọc." Ai cũng hiểu rõ, phiên vương là không có khả năng được ở lại lâu trong kinh, cho nên thái y mới có chút băn khoăn.

Hoàng đế chỉ đứng lên, nhìn Toàn Cơ liếc mắt một cái, xoay người nói: "Vây đi xuống phổi được đi." Nói xong, cũng không có dừng lại. Đồng Dần vội tiến lên thay hắn đẩy cửa phòng ra.

"Hoàng thượng....."

Thừa tướng vội chào đón, lại thấy hắn nâng tay, ý bảo hắn im miệng. Thừa tướng không cam lòng, theo sau lại muốn mở miệng, Bạc Hề Hành đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Trẫm biết Thừa tướng muốn nói gì, lần này, trẫm không thể không cứu. Người hiểu chuyện sẽ cho rằng hắn vì trẫm bị thương, kẻ không rõ sẽ nói là trẫm mai phục muốn giết hắn. Nếu trẫm không cứu, tội danh này liền định rồi. Thừa tướng cho rằng, những huynh đệ đó của trẫm, một đám đều là người mù kẻ điếc hết hay sao?"

Nếu hắn không cứu, các vị Vương gia đều sẽ cho rằng hắn muốn động thủ bài trừ dị kỷ. Dù cho hắn là Hoàng đế, cũng sẽ lo lắng phiên vương hợp chúng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Một đáp án

Edit: Subo

Nghe Hoàng đế nói xong, Thừa tướng lập tức im miệng không nói gì nữa. Ông nghe được tin tức vội vàng chạy vào cung. Đương nhiên, là muốn khuyên Bạc Hề Hành đừng cứu Tấn Huyền vương nhưng người trước mặt vẫn thấu triệt hơn so với ông.

Ngự giá vẫn ngừng ở bên ngoài Hoàng Từ sở nhưng Bạc Hề Hành lại không bước lên, chỉ đi bộ cùng Thừa tướng.

Thật lâu sau, Thừa tướng mới nói: "Thất Vương gia sao hắn dám...?" Xả thân cứu Bạc Hề Hành, một kiếm này, có thể bị mất mạng.

Hoàng đế cười nhẹ: "Hắn cho rằng trẫm sẽ ra tay cứu hắn." Nhưng hắn lại không cứu, lúc ấy hắn chần chờ. Hắn không tin Tấn Huyền Vương sẽ không dự đoán được khả năng này nhưng hắn vẫn là động thân mà ra.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới lúc ở bên trong, Tấn Huyền Vương đã nói với hắn.

Một vòng này, hắn có được đáp án, mà hắn muốn biết đáp án, rất có khả năng sẽ phải trả giá bằng một cái mạng.

Tấn Huyền Vương nói rất đúng, thế nào hắn cũng thấy không đáng.

Bước chân, bỗng dừng lại.

Thừa tướng không dự đoán được hắn bỗng đột nhiên dừng lại, lấp bắp kinh hãi, thiếu chút nữa đi lên đâm vào hắn. Ông ngược mắt, thấy sắc mặt Hoàng đế có chút khó coi, lúc này ông mới chú ý tới, tuy rằng sự việc đã kết thúc nhưng cả người Bạc Hề Hành ướt đầm. Trong lòng trầm xuống, hắn vội nói: "Hoàng thượng vẫn nên đôi long bào trước, ngài phải bảo trọng long thể."

Hắn không đáp, trái lại nói: "Hắn muốn nói với trẫm kỳ hão." Bỏ trí chính mình vào hiểm cảnh, chỉ vì muốn cho hắn một đáp án.

Đáp án là, Tấn Huyền vương hắn sẽ không làm phản.

Thừa tướng cả kinh đôi mắt cũng tròn tròn, bật thốt lên: “Vây Hoàng Thượng... Tin hần?”

Bạc Hề Hành tiếp tục đi, lại mỉm môi không nói chuyện.

Thừa tướng lại hỏi: “Vây chuyện của Tần Phái?”

Hần cười lạnh: “Tần Huyền vương trọng thương, sao trăm có thể *hoan thiên hi địa*[1] mà mở tiệc chiêu đãi Tần Phái đối ẩm chứ?” Hần là đế vương Tây Lương, lại cũng là tấm gương cho người trong thiên hạ, hần làm việc nhất định không thể không để ý đến miệng lưỡi dân chúng.

[1]*Hoan thiên hi địa*: Ý nói vui sướng khôn cùng.

Nếu lúc này Tần Phái chết, chẳng qua càng tăng thêm sự hoài nghi của thế nhân việc hần mưu hại Tần Huyền vương là sự thật. Các Vương gia khắp nơi, đều sẽ không tin hần.

Hần không sợ phải giải thích với người trong thiên hạ nhưng lại sợ những người đó sinh ra dị tâm.

Tính tới tính lui, hần còn không phải vì cái này sao?

Còn có một chuyện, hần trước sau chưa quên. Hần chỉ là Nhị hoàng tử của Tiên đế, phía trên hần, còn có một đại ca đức cao vọng trọng —— Trương Hoàn vương, Bạc Hề.

.....

Các thái y đều lui xuống, Toàn Cơ nâng bước đi vào trong, nghe được thanh âm truyền đến Tần Phái phía sau, lại quát Mạnh Trường Dạ và Sở Linh Tê không được theo vào.

Mạnh Trường Dạ không phục: “Tần tiên sinh để nữ nhân kia đi vào giám thị Vương gia sao?” Sở Linh Tê nghe hần nói cũng không dám nhiều lời, hần nói vậy, tất nhiên sẽ có lý do.

Tần Phái lại lắc đầu: “Đây là hoàng cung, dù cho đó là cung nữ giám thị Vương gia. Chẳng lẽ ngươi muốn đi vào phản đối người giám thị của Hoàng thượng sao?”

Một câu, làm cho Mạnh Trường Dạ giật mình: “Chỉ là.....”

“Không có chỉ là.” Hần xoay người, “Các ngươi xuất cung đi.”

Lúc này, Sở Linh Tê cũng chấn kinh: “Tiên sinh.....”

Tần Phái thanh âm trầm thấp: “Là có nhiệm vụ. Linh Tê lập tức chạy đến Hoàng lăng, có lẽ còn có chút dấu vết để lại. Trường Dạ về dịch quán thu thập chút y phục của Vương gia.”

“Tần tiên sinh, ta đi Hoàng lăng.”

Mạnh Trường Dạ nắm chặt bội kiếm trong tay, Tần Phái mặt không đổi sắc: “Đề Linh Tê đi, nàng ta thận trọng hơn so ngươi. Không cần nói lời vô nghĩa, đi nhanh về nhanh.”

.....

Thanh âm bên ngoài cố tình đè thấp, Toàn Cơ không có tâm tư đi nghe bọn hần nói cái gì. Nàng lấy thân phận “Mật thám” tiến vào nhưng lại không thể thật sự biểu hiện giống như mật thám. Nếu không, nàng chỉ bị chết nhanh hơn.

Người nằm trên giường, đã đổi y phục, ngay cả đệm chăn phía dưới cũng đã đổi. Chỉ là mùi máu tươi trong phòng vẫn nồng đậm như cũ, làm nàng không ý thức được nhớ tới vết thương kia ẩn ở trong chân.

“Vương gia.” Nàng thấp giọng gọi hần.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Máu Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 53: Vừa là thầy, vừa là bạn

Edit: Subo

Không có tiếng trả lời, xem ra là thật sự đã ngủ.

Nàng nhẹ nhàng ngồi lên giường, chân chờ chút, rồi đưa tay bắt mạch cho hắn. Mạch tượng rất suy yếu, đôi mày đẹp của Toàn Cơ nhíu chặt, thời điểm ở trong xe ngựa, mạch tượng của hắn còn tốt một chút, sao lúc trở lại thì...

Bất giác quay đầu lại, cách tám bình phong, cái gì cũng đều nhìn không thấy. Huống gì, Bạc Hề Hành đã sớm đi xa.

Lúc ở Tường Bình cung, nàng còn lo lắng Bạc Hề Hành sẽ lựa chọn không cứu. Như vậy, mũi kiếm kia là do Tần Huyền vương tự mình đâm vào đi.

Sau khi Mạnh Trường Dạ cùng Sở Linh Tê ra ngoài, Tần Phái một mình ngồi trước cửa sổ, lại không đi nội thất. Tuy rằng cung nữ kia động cơ không đơn thuần nhưng hắn tin tưởng nàng không dám làm ra chuyện gì bất lợi với Tần Huyền Vương.

Mái tóc hoa râm, ánh mắt nhìn chăm chú vào hoa cỏ trong viện đã bị đổi mới hoàn toàn, đôi mắt trong sáng, thế nhưng lại chậm rãi chảy ra một giọt trong suốt. Gió thổi vào cửa sổ phát ra tiếng vang va chạm, ông đột nhiên giật mình, giờ tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

Lúc Tần Huyền Vương tỉnh lại, thấy trong phòng chỉ có một mình Toàn Cơ không có người nào khác.

Toàn Cơ cuống quýt đứng lên, cúi người tiến lên hỏi hắn: “Vương gia cảm thấy như thế nào rồi?”

Không nhìn thấy Bạc Hề Hành nhưng chính mình lại còn sống. Đáy lòng Tần Huyền vương vốn căng chặt nay rốt cuộc lơ lửng một chút, hắn chỉ hỏi: “Tần Phái đâu?”

“À, Tần đại nhân ở gian bên ngoài.”

Thần sắc khẩn trương nổi lên, Toàn Cơ đã mời Tần Phái đi vào. Tần Phái đột nhiên quỳ xuống ở trước giường Tần Huyền vương, nói: “Lão thần muôn lần đáng chết, không thể báo hộ Vương gia chu toàn. Lâm hại Vương gia..... Bị thương!”

Ý trong lời nói kia, vì còn có người ngoài trong phòng, cho nên, hắn chỉ nói thật sự mịt mờ nhưng Tần Huyền Vương vẫn hiểu. Tần Phái là văn thần, nói chuyện báo hộ gì? Khóe miệng hắn giương lên, chỉ nói: “Tiên sinh không có việc gì, bôn vương mới yên tâm.”

Một nhát kiếm này, hắn đánh cuộc quá nhiều thứ.

Mạng hắn, mạng Tần Phái.

Lúc Bạc Hề Hành muốn thử hắn đồng thời, hắn cũng muốn thử Bạc Hề Hành. Chỉ là, cho đến cuối cùng, Bạc Hề Hành không hề ra tay cứu hắn, chẳng sợ hắn vì Bạc Hề Hành xả thân, hắn cũng sẽ không cứu.

Cho đến khi ngọc ban chỉ rơi xuống trên mặt đất, chỉ nói cho hắn biết, người kia hiện giờ chỉ là Hoàng đế Tây Lương, không còn là Nhị hoàng huynh của năm đó.

Chưa nói tới thất vọng, hắn như là có chút không quen.

Thân tình thời niên thiếu, không chỉ Bạc Hề Hành, còn có những huynh đệ khác, hắn đều hiểu. Bọn họ đối tốt với hắn, chẳng qua vì hắn là nhi tử của Hoàng hậu, là đích tử. Không có tăng quan hệ kia, hắn cái gì cũng không phải.

Sau khi phụ hoàng và mẫu hậu rời đi, người luôn ở bên cạnh hắn vừa là thầy vừa là bạn, chỉ có mình Tần Phái, hắn sẽ không quên.

Tần Phái vẫn quỳ thẳng như cũ không đứng dậy, hắn hiểu, mạng của ông là dùng mạng của Tần Huyền vương đổi lấy. Thời điểm ở Hoàng lăng, ông từng nói hắn đã trưởng thành. Nhưng ông chưa từng nghĩ đến, ngay cả lần này hồi kinh, Hoàng đế tính toán muốn diệt trừ ông, Tần Huyền Vương cũng đã suy xét tới. Đây, không thể nghi ngờ ông cho ông kinh ngạc rất nhiều lại rất là lo lắng, chỉ là ở mặt ngoài, ông vẫn bình tĩnh như cũ. Chỉ giờ phút này, đối mặt với vết thương nặng của chủ tử, ông rốt cuộc khắc chế không được, ông rất muốn nói cho hắn, ông già rồi, không đáng cho hắn làm thế vì ông.

Chính là, ông không thể.

Nơi này là hoàng cung, không phải đất phong Tần Huyền vương.

Tần Huyền vương khê động thân mình, Toàn Cơ vội đỡ hắn một phen, hắn cao hứng: “Bôn vương huy mất bữa tiệc chiều đãi Hoàng thượng mở tiệc tối vì tiên sinh, mong rằng tiên sinh không để ý.”

Tần Phái sao có thể không thêm đề ý, giờ phút này cũng chỉ cúi đầu nói: “Vương gia nói quá lời. Chờ Trường Dạ lấy y phục cho Vương gia vào cung, lão thần sẽ cùng hắn một đường rời đi.” Cho dù Hoàng đế khai ân lưu Tần Huyền vương ở lại trong cung dưỡng thương, ông và Mạnh Trường Dạ thì nhất quyết không thể lưu lại trong cung. Ông bỗng nhiên ngước mắt: “Vương gia, phải tiễn Toàn Cơ cô nương rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Máu Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Điều có bí mật

Edit: Subo

Toàn Cơ lấp bắp kinh hãi, vội nói: "Nô tỳ sẽ tận lực, Tần đại nhân yên tâm."

Sau khi Mạnh Trường Dạ tới, thời gian ở lại cũng không lâu, lúc rời đi, hần nhìn vào mắt Toàn Cơ, rốt cuộc là hỗn loạn không tin.

Bạc Hề Hành lại phái hai cung nữ và hai thái giám tới Hoàng Tử sở hầu hạ, Toàn Cơ kỳ thật hiểu rõ, những người này, ở lại giám thị Tần Huyền vương đồng thời cũng là tới giám thị chính mình.

Nàng chỉ là người, hần nửa đường thượng thuận tay đẩy ra làm quân cờ, đương nhiên hần không thể tin được.

Ban đêm, nghe nói Hoàng đế qua Tường Bình cung ngủ, Toàn Cơ bắt đắc dĩ cười. Đây, có phải xem như cho nàng lời hứa hẹn?

Chỉ là, hần nguyện ý thực hiện hứa hẹn, hai năm.

Lúc đó, cung nữ bưng thuốc vào, Toàn Cơ tiếp nhận, ngồi ở bên mép giường Tần Huyền vương, nhẹ nhàng dùng muỗng đảo đều, cúi đầu thổi muỗng thuốc cho nguội khi, đầu lưỡi nàng thoáng nhấp một chút.

Không phải rất nóng, rất đáng, vị thuốc thuần khiết.

Đưa đến bên môi hần, hần không có há miệng, chỉ nhìn cung nữ bên cạnh nói: "Nơi này không có chuyện của ngươi."

Cung nữ không động, chỉ cúi đầu: "Nô tỳ chờ Vương gia uống thuốc, rồi cầm chén thuốc đi ra."

"Vương gia." Toàn Cơ gọi hần một tiếng.

Đây lòng cười lạnh, đẩy tay Toàn Cơ ra, bưng chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch. Hất tay, cầm chén thuốc ném ở bên chân cung nữ, làm cung nữ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Cung nữ đi ra ngoài, nhân tiện còn thu thập hỗn loạn trên mặt đất.

Toàn Cơ cúi người, thay hần dịch góc chăn, thấp giọng nói: "Vương gia tội gì như thế?"

"Hần không tin bốn vương."

"Ngài cũng không tin Hoàng thượng."

Ánh mắt, khuôn mặt nam tử tái nhợt, nàng nói rất dứt khoát.

Ánh ngược trong đôi mắt màu đen kia phảng phất rõ ràng, Toàn Cơ lại nói: "Ngài không tin Hoàng thượng, lại dám uống thuốc trong cung. Vương gia, ngài nói nô tỳ nhìn không hiểu, cũng sẽ nói Hoàng thượng nhìn không thấu."

Ngón tay thon dài, lúc nàng muốn đứng lên, đặt cái chén thuốc bên cạnh. Hần cười nhạt: "Dược không có việc gì, là người nói cho bốn vương." Lúc nàng dùng đầu lưỡi liếm được, lại dùng cái muỗng dứt cho hần, lúc ấy hần đã biết.

Thủ đoạn của nàng bị bắt được có chút chấn động, nàng không cười, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ không biết Vương gia đang nói cái gì."

Hần không giải thích, chỉ hỏi: "Vì sao muốn làm như vậy?" Nàng không phải người Bạc Hề Hành phái tới giám thị hần sao?

Hần sức lực không lớn, Toàn Cơ rất dễ dàng rút tay ra. Nàng cho rằng, động tác nhỏ như vậy hần sẽ không chú ý tới. Thì ra vẫn là ý nghĩ của nàng, thanh âm hơi thấp, nàng mở miệng: "Bởi vì, nô tỳ cũng không tin hần."

Khó trách Bạc Hề Hành không cứu hần, còn muốn ám sát.

"A." Hần cười rộ lên, miệng vết thương ở bụng bắt đầu ần ần đau, hần chỉ duỗi tay đè lại, ngồi dậy: "Người cho rằng bốn vương sẽ tin người?"

Nàng với tay qua muốn diu hần, lại bị hần hất bay, Toàn Cơ nhíu mi: "Nô tỳ sẽ không hại ngài."

Nàng là người của Bạc Hề Hành, kêu hần tin như thế nào?

"Đi ra ngoài." Hần nói lạnh lùng.

Dưới chân không động, Toàn Cơ chỉ nói: "Nô tỳ đi ra ngoài, sẽ có cung nữ khác tiến vào hầu hạ, Vương gia sẽ mất nhiều hơn được. Huống hồ ngài hôm

nay, còn chính miệng nói muốn nô tỳ với Hoàng thượng."

Cung nữ thực thông minh, vậy mới càng làm cho hấn cảm thấy khó giải quyết.

Dùng lực, đem nàng kéo qua. Toàn Cơ giật mình, ngã ngồi tại mép giường, một tay Tần Huyền Vương đã ôm lấy thân mình gầy ốm của nàng. Theo bản năng Toàn Cơ có chút giãy giụa, chỉ nghe thanh âm lạnh lùng của hấn: "Đã là nữ nhân của bốn vương, chẳng lẽ bốn vương còn ôm không được?"

"Vương gia... Trên người ngài có thương tích....."

Hấn lập tức hôn lên cổ nàng: "Người có thể giám thị bốn vương, nhưng tốt nhất cái gì cũng đừng nói. Đừng quên, bí mật của chủ tử người."

Toàn Cơ ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới mùi thơm trên người của Ánh Phi. Thanh âm nàng nhỏ nhẹ: "Vương gia mùi son phấn trên người ngài, cũng là bí mật."

Lời nói ngoài lề của tác giả: Ngày mai là cuối tuần, nhưng vẫn như cũ up truyện vào canh hai, thứ bảy cuối tuần vào ngày rằm nếu không có gì bất ngờ xảy ra cũng sẽ vào canh hai, ta sẽ không nuốt lời. Các bảo bối đại gia nhiệt tình một chút nha, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Cho hấn nhược điểm

Edit: Subo

Nàng rõ ràng cảm thấy đôi tay ôm chính mình run lên, Tần Huyền Vương không nghĩ tới nàng vẫn biết bí mật kia. Tay ôm tay, nhẹ nhàng từng chút, lặng yên đặt lên vai nữ tử, lại hướng lên trên, hấn có thể bóp chặt cổ nàng.

Không chế khăn trương trong lòng, Toàn Cơ lại nhìn thẳng vào mắt hấn, mở miệng: "Vương gia có thể tin nhiệm nô tỳ, chuyện của ngài, nửa câu nô tỳ đều sẽ không nói."

"Chẳng qua vì trong tay bốn vương cũng có lợi thế!" Nếu không, sao nàng có thể không nói?

Lại không nghĩ, nàng lại cười.

Nụ cười tươi tắn chỉ nở ra một chút liền thu lại. Nàng lớn mật giờ tay, cầm lấy tay hấn, lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay hấn. Bên trong bàn tay kia, có một tầng kén thật dày, chắc là do hấn thường xuyên nắm phiến tích (quạt).

Lông mi khẽ nhúc nhích, nàng mở miệng: "Bởi vì nô tỳ biết, còn không ít như vậy." Duỗi tay, từ trong ống tay áo lấy ra cây quạt xếp, cẩn thận đặt ở trên chần.

Giống như bị máu tươi làm ướt, quạt xếp của hấn.

Con người đột nhiên thất chặt, nắm tay nữ tử hung hăng dùng lực, Toàn Cơ đau đến nhíu mi, lại không có kêu ra, chỉ như cũ nhẹ giọng nói: "Tần đại nhân để Sở cô nương quay trở lại Hoàng lăng, là muốn tìm cái này sao?" Tuy rằng Tần Phái cái gì cũng không nói nhưng cũng chỉ là do đau tai mắt. Khi đó tất cả mọi người đều hoảng loạn, lo lắng vết thương cho Tần Huyền vương, kỳ thật quạt xếp vẫn luôn ở trong xe ngựa, sau lại mất tích, đám người Tần Phái cũng chỉ nghĩ chưa có mang về đây thôi?

Cây quạt, nếu bị người có tâm nhìn thấy, như vậy Tần Huyền Vương làm tất cả mọi chuyện đều uổng phí.

Hấn chỉ trầm giọng hỏi: "Đã mở ra chưa?"

"Uh." Nàng thấp giọng đáp lời.

"Bốn vương sẽ giết người." Hấn là Vương gia, giết một cung nữ, chỉ cần một cái cớ, chẳng sợ Bạc Hề Hành khả nghi, ít nhất sẽ không bại lộ chuyện lần này.

Hấn tồn dị tâm sự tình.

Đáy mắt nam tử bắt đầu mang theo tràn ngập hương vị nguy hiểm, trong lòng Toàn Cơ lại không có sợ hãi. Vì không sợ hãi, mới có thể đàm phán tìm đường sống, không phải sao?

Tay nàng, vẫn đặt ở trong lòng bàn tay hấn, thanh âm cũng như cũ nhọt nhọt: "Ngài sẽ không. Nô tỳ chết, đổi một cung nữ khác hầu hạ Vương gia, trong tay ngài, không có nhược điểm của nàng. Khác với nô tỳ, nô tỳ có nhược điểm, ở trong tay Vương gia." Hấn không phải không tin nàng sao? Vậy để cho

hắn không tin, cho hắn một cái nhược điểm, cho hắn một lý do lưu nàng lại bên người.

Yên lặng nhìn cung nữ này không giống người thường, hắn chỉ “Xuy” cười: “Tội của bốn vương chính là tử tội, có lẽ tội của chủ tử ngươi còn không đến chết.”

Nam tử này cẩn thận, còn cân nhắc nhược điểm nàng cho hắn đủ hay không.

Toàn Cơ duỗi tay, cầm quạt xếp kia, mặt trên dính vết máu, lúc mở ra không có dễ, chỉ là cũng không có sức. Tấn Huyền Vương ấn đường nhíu lại, mặt trên, có một chỗ bị tổn hại rất rõ ràng.

Kia, nhìn rõ ràng là dấu vết bị mũi kiếm xuyên qua.

Lúc ở hoàng lăng, nhất kiếm kia, Toàn Cơ cho rằng sẽ bị mất mạng. Chỉ là khi ở trong xe ngựa bắt mạch cho hắn, nàng lại cảm thấy kỳ quái, chỉ nói một câu vận khí tốt, cũng là có thể giải thích. Cho đến khi, nàng thấy quạt xếp này bị mũi kiếm xuyên qua, nhớ lại lúc Mạnh Trường Dạ tiến lên trong chớp mắt, nàng bỗng nhiên hiểu rõ tất cả.

Mạnh Trường Dạ căn bản không phải chạy qua cứu người, mà là cố ý cảm trường kiếm trong tay thích khách đâm vào thân thể Tấn Huyền vương!

Hắn đương nhiên không phải chột trí, chuôi quạt xếp này đặt ở eo Tấn Huyền Vương, sợ lạt dùng để định phương hướng cho trường kiếm đâm vào.

Thậm chí là, ở ngoài cung Mạnh Trường Dạ đã tập luyện nhiều lần, nàng nghĩ biết được tác dụng.

Nàng không thể không nói, Tấn Huyền vương hạ một bước cờ hiểm.

Sư phụ từng nói, trong bụng người, có nhiều chỗ yếu hại, một chút vô ý, sẽ bị mất mạng.

“Cây quạt, chưa có ai thấy qua.”

“Tê ——” một tiếng, quạt xếp trước mặt đã bị nàng từ chỗ hông xé ra, biến thành hai nửa.

“Việc này, cũng sẽ không có người biết.”

Nàng nhìn hắn, đây là cho hắn một lời hứa hẹn. Khác biệt với hai năm trước, lúc này đây, nàng sẽ thành thật với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sừng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Không bằng hành thích vua

Edit: Subo

Nam tử trước mặt ngăn ra thật lâu sau, bỗng nhiên cười tự giễu, thì ra hắn tính toán lâu như vậy, thế nhưng không thắng nổi một chút ngoài ý muốn nhỏ. Có phải, đời này, hắn nhất định phải bại trong tay Bạc Hề Hành?

Lòng bàn tay hắn có chút lạnh băng, Toàn Cơ lấp bắp kinh hãi, thời điểm nhắc chân lên, nhìn thấy miệng vết thương nứt ra, màu máu đỏ thắm đã xuyên qua áo lót thấm thấu ra ngoài, từ khe hở ngón tay hắn gian trần ra.

“Nô tỳ đi gọi thái y.” Nàng đứng lên, lại bị hắn kéo lại tay.

“Vương gia.....”

“Vì sao?”

Hắn như không biết đau đớn, chỉ thẳng tắp mà nhìn nàng.

Toàn Cơ chần chờ chút, cuối cùng mở miệng: “Bởi vì Ánh phi nương nương không thể rời khỏi nô tỳ, nô tỳ không muốn nghe lời Hoàng thượng cùng Vương gia hời đất phong.”

Hắn cười: “Chính là bốn vương đã mở miệng hỏi hắn muốn người.”

“Hoàng Thượng còn chưa có đồng ý.”

“Trong lòng hắn nguyện ý.”

Nàng sùng sốt, ngay sau đó mới nói: “Vương gia có biện pháp làm hần không đáp ứng.” Nàng tin tưởng, đối với Bạc Hề Hành, hần hiểu biết sẽ không ít hơn so với nàng. Ít nhất mấy năm nay, hần đã hạ công phu.

Nhẹ đỡ hần nằm xuống, trên bàn có kim sang được tốt nhất, đó là để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Toàn Cơ xoay người lấy tới, lấy thêm một chút băng gạc.

Vạch áo lót ra, nàng cẩn thận thay hần đôi băng gạc đã sớm ướt đầm máu, hần không động, chỉ hô hấp có chút nặng nề. Nửa năm qua, mỗi ngày Mạnh Trường Dạ đều luyện tập trên người gỗ giả, thậm chí có thị vệ trung tâm nguyện ý lấy thân thử kiếm. Hần cũng rất tự tin lúc này, hần sẽ không thất thủ.

Sự thật chứng minh, Mạnh Trường Dạ không cô phụ kỳ vọng của hần.

Hần dùng nhất kiếm này, giữ được tánh mạng Tân Phái, thủ độ tuyệt tình của Bạc Hề Hành. Còn có, kéo dài ở thời gian Đình Kinh. Tất cả điều này, với hần mà nói, cũng đã đủ. Chỉ là Toàn Cơ, rốt cuộc là một việc ngoài ý muốn.

Hai năm tới, nữ tử chu toàn ở bên cạnh hần nhiều không đếm xuể, trước sau hần lại chưa từng gặp được một người đặc biệt giống như nàng. Thật nhiều thứ, hần cũng vì sự thông minh của nàng thuyết phục.

Trong lòng chưa xót cười, vì sao Bạc Hề Hành luôn là có vận khí tốt như vậy? Cho dù là Toàn Cơ hay Vân Tâm của hai năm trước, đều như vậy không giống người thường.

Động tác trên tay không tự giác mà thả nhẹ, Toàn Cơ liếc mắt nhìn nam tử, nhỏ giọng nói: “Vương gia không sợ Hoàng Thượng sẽ không cứu người sao?”

Hần không đáp, chỉ khép lại hai mắt.

Bạc Hề Hành sớm đã lựa chọn không cứu, chỉ tiếc, nhất kiếm kia không làm cho hần chết.

Vậy nên, lúc này đây, Bạc Hề Hành không động đến hần, còn cần phải bảo hộ tốt cho hần.

Chuyện này, liên lụy đến quan hệ lợi hại sau lưng, Bạc Hề Hành so với hần phải suy xét càng thêm thấu triệt.

Hần không nói lời nào, Toàn Cơ lại không sợ, như cũ nói: “Vương gia đã có phần tâm tư kia, nô tỳ cho rằng, thích khách hôm nay, còn không bằng thật sự.....” Nàng thanh âm trầm xuống, đọc nhấn rõ từng chữ mà ra, “Hành thích vua.”

Một câu “Hành thích vua”, làm trong lòng Tân Huyền Vương chấn động, hần bắt giác mở hai mắt nhìn chăm chú sắc mặt cung nữ trước mặt như cũ. Nàng vẫn cứ chỉ chuyên chú làm công việc trong tay, phảng phất như câu nói vừa rồi cũng chưa từng nói qua.

Hần rút cuộc đã mở miệng: “Thích khách không phải người của bốn vương.” Hần bắt quá là thuận nước đẩy thuyền thôi.

Toàn Cơ giật mình, xem tình hình, cũng không có khả năng là người Bạc Hề Hành, vậy đến tột cùng là.....

Suy nghĩ chưa từng quay lại, nghe được hần lại nói: “Người biết bốn vương có tâm tư gì?”

Yên lặng nhìn hần, Toàn Cơ không có đáp.

Hần như cũ nói: “Bốn vương muốn nghe người nói.”

Quần băng gạc cẩn thận, nàng lại lấy khăn lau đi máu trong lòng bàn tay hần, thấp giọng mà nói: “Vương gia, có một số việc, chỉ có thể làm, không thể nói.”

Tỷ như cái này.

Tân Huyền Vương rút cuộc động dung, thật là cung nữ lớn mật!

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Nga cũng cũng, khai chiến lâu ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Sống không bằng chết

Edit: Subo

“Hận hấn hả?”

“Vương gia cũng vậy.”

“Nói cho bốn vương.”

“Nếu Vương gia cũng có thể nói lý do ngài hận cho nô tỳ.....”

Hắn cười lạnh một tiếng, thật tốt, nói về hắn!

Toàn Cơ biết hắn sẽ không nói cho nàng biết chuyện năm đó Bạc Hề Hành oán vị, bởi vì nàng còn chưa đáng cho hắn tin tưởng như vậy. Mà nàng hận, càng không thể nói.

Đặc biệt, không thể để cho Tấn Huyền vương biết.

Nàng đương nhiên sẽ không ép hỏi hắn, xoay người rửa sạch tay, lại thay hắn lấy cái chăn, nhẹ giọng: “Đêm đã khuya, ngài nên nghỉ ngơi.”

Hắn lại không nhắm mắt, cứ vậy mà nhìn.

Lúc ở Hoàng lăng, bởi vì câu “Lập hậu”, hắn cho rằng, trong lòng nàng yêu nam nhân kia. Chỉ là giờ phút này hắn kinh ngạc, thì ra là bởi vì hận.

Vậy nên, nàng mới nói, chuyện của hắn, nàng một chữ cũng sẽ không nói ra ngoài.

“Toàn Cơ.” Đi đến chỗ bình phong, nghe được hắn ở phía sau kêu nàng. Quay đầu lại, hắn chỉ hỏi nàng, “Người cũng muốn hắn chết?”

Nàng mỉm cười: “Là sống không bằng chết.”

Sống không bằng chết, không biết phải thâm cừ đại hận bao nhiêu... .

Hắn cười: “Bốn vương đã hiểu. Vậy hãy dùng bản lĩnh của người, làm cho bốn vương yêu người.”

Cung nữ là do Bạc Hề Hành chủ động muốn đẩy cho hắn, nếu muốn làm Bạc Hề Hành không bỏ qua nàng, chỉ có một biện pháp. Chính là Tấn Huyền vương yêu nàng, như vậy Hoàng đế sẽ lưu nàng ở kinh, lấy làm con tin.

Toàn Cơ gật đầu: “Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

Có bản lĩnh gì, không quan trọng. Quan trọng, chỉ cần hắn và nàng ở bên nhau, cũng đủ làm Bạc Hề Hành cho rằng hắn yêu nàng.

Kéo cửa phòng ra, nàng lặng lẽ ra ngoài. Trong viện, có cung nữ và thái giám hầu, nàng chỉ phân phó: “Vương gia nghỉ ngơi, tất cả canh giữ ở bên ngoài thôi.” Rồi sau đó, một mình rời khỏi Hoàng Tử sở.

.....

Trong mấy ngày, Hoàng đế đều lưu lại Tường Bình cung, hậu cung đều lưu truyền, vinh sủng của Huệ phi sợ là đã chuyển sang Ánh Phi rồi. Một số phi tần thân cận còn cố ý qua Tuệ Ngọc cung có hảo tâm nhắc nhở nhưng Huệ phi cố tình là một bộ dạng hào phóng, chỉ nói “Hoàng thượng nên làm cho hậu cung mưa móc đều dính”, đuổi rồi tiến đến người hiểu chuyện nhóm.

Mục Chúc hầu hạ Ánh phi rửa mặt chải đầu xong, vừa lúc gặp Toàn Cơ từ hoàng tử sở trở về. Bạc Hề Hành phân phó nàng lưu tại hoàng tử sở hầu hạ Tấn Huyền Vương, nàng chỉ ngẫu nhiên mới có thể trở về.

“Toàn Cơ tỷ tỷ, nương nương chính nhắc mãi người đâu.” Dẫn nàng tiến vào, Mục Chúc cười nói.

Toàn Cơ đi vào hành lễ, Ánh Phi thân thiết đỡ nàng một phen, thần sắc của nàng ta lại là lo lắng. Bởi vì thánh sủng sau lưng nàng ta cần phải cẩn thận, làm không biết bao người trong hậu cung đồ mất gan tỵ. Mà Toàn Cơ là người duy nhất biết đến bí mật kia.

Toàn Cơ chỉ cười một tiếng, nói lời chắc chắn: “Nương nương chỉ cần tin tưởng nô tỳ.”

Ánh Phi còn muốn nói gì, phía sau nghe được rèm châu khẽ nhúc nhích, ngay sau đó, truyền đến thanh âm Bạc Hề Hành nhàn nhạt: “Trẫm còn tưởng rằng là ai, thì ra là Toàn Cơ.”

Chưa từng nghĩ được giờ này hắn lại ở đây, Toàn Cơ ngăn ra, cuống quýt hành lễ.

Ánh Phi đã đi lên diu hắn tới đây ngồi, đưa nước trà cho hắn. Nhẹ hóp một ngụm, hắn chỉ khoát tay: “Không cần đa lễ, mấy ngày gần đây trẫm ngày bận rộn chính vụ cũng không rảnh quá Hoàng Tử Sở đi thăm hắn. Nếu người đã tới, thì nói cho trẫm biết.”

“Vâng.” Toàn Cơ bước lên, đem mọi chuyện của Tấn Huyền Vương nhiều ngày nay từ thay quần áo cho đến đi nhà xí sự cũng tính tế nói, thậm chí là tính

tình hân khi uống thuốc cũng nói, rồi chuyện đập nát chén thuốc cũng không giấu giếm.

Kỳ thật chuyện đó, Toàn Cơ tin Hoàng đế đã sớm biết nhưng nàng làm không biết.

Hoàng đế chỉ trầm ngâm nghe nàng nói, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ ở trên bàn, hân khẽ hỏi: “Những người hân mang đến đều chưa từng vào cung hả?”

“Không có.”

Hân gật đầu. Ngày ấy Hàn Thanh trở về, báo cáo nói thích khách là từ mặt sau Hoàng lăng chủ động leo lên mà vào, nơi đó một con đường nhỏ, một lần chỉ có thể đi qua hai người. Hân thậm chí còn ở hiện trường tìm được đồ ăn thừa, xem ra những người đó đã ngồi xồm canh chừng đã nhiều ngày. Ngày ấy, ông trời còn cố tình giúp bọn họ một đại ân.

Ở hiện trường, Hàn Thanh tìm được một khối lệnh bài, mặt trên, khắc lại một chữ “”. Mùi gió, thẳng chỉ thẳng về phía Tam đệ hân, Khánh Lăng vương, Bạc Hề. Hân hạ lệnh, trước khi chưa tra ra manh mối, phong tỏa hết mọi tin tức.

Hân chỉ đang đợi.

Nhưng đã ba ngày qua, Tần Huyền Vương bên kia vẫn không có bất động tĩnh gì, Bạc Hề Hành bắt đầu dao động.

Nếu không phải giá họa, vậy...

Chén trà trong tay nặng đặt trên mặt bàn, Ánh Phi cũng lấp bắp kinh hãi, thấy Toàn Cơ như cũ cúi đầu, nàng không có mở miệng hỏi nhiều. Thân ảnh mình hoàng đã đứng lên, ánh mắt xẹt qua mặt Toàn Cơ: “Trẫm đi thăm thăm Thất đệ, người đi theo trẫm”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Như cũ rất giống

Edit: Subo

Hoàng Tử sờ.

Đã nhiều ngày, cuộc sống âm thầm hàng ngày của Tần Huyền Vương đều do Toàn Cơ chăm sóc, nếu như nàng không ở đây, có cung nữ khác tiến vào hầu hạ, hân cũng không cùng nhiều lời với các nàng một câu.

Lúc các cung nữ lên bẩm báo, đều nói Thất Vương gia sợ là thích Toàn Cơ cô nương rồi.

Nhìn cung nữ lui ra ngoài, Tần Huyền Vương nhẹ nhàng thở ra. Đã nhiều ngày, hai thị vệ của hân đều chưa vào cung. Chẳng qua có Tần Phái sẽ thay hân giải quyết tất cả sự vụ, hân có thể yên tâm.

Một lát sau, Toàn Cơ vẫn chưa trở về, hân cảm thấy có chút miệng khô lưỡi cũng khô, không muốn kêu cung nữ ngoài cửa tiến vào hầu hạ. Thử một chút, tự mình ngồi dậy. Mới muốn nhấc chân lên, liền nghe được thanh âm cung nữ bên ngoài truyền đến: “Vương gia, Huệ phi nương nương tới thăm ngài.”

Trong đầu, đã hiện ra khuôn mặt nhu hòa mỹ lệ của nữ tử kia. Với hân, rất là kinh ngạc. Nàng là sủng phi của Bạc Hề Hành, sao lại tới nơi này của hân?

Chần chờ chút, vẫn mở miệng: “Mời nương nương tiến vào.”

Cung nữ đẩy cửa phòng ra, muốn theo vào, lại bị Lam nhi cản lại: “Nương nương chúng ta muốn thể hiện chút tâm ý với Vương gia, người lui xuống trước đi.”

Đi xuyên qua tám bình phong, Huệ phi đã mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh nam tử. Nàng không chần chờ, bước đi vào, vừa lúc nhìn thẳng vào mắt hân.

Đôi mắt trong sáng, so với dáng vẻ suy yếu hiện giờ của hân hình thành nên sự đối lập rõ ràng. Huệ phi thấy tay hân vịn mép giường, chỉ tiến lên hỏi: “Vương gia đây là.....”

“Bỏn vương.....” Đã mở miệng, hân mới nao nao, sao đã quên hỏi nàng tới làm gì, đã đáp ứng nàng hỏi chuyện? Khẽ ho một tiếng, hân mới nói: “Nương nương tới chỗ này của bốn vương, hình như không tốt lắm.”

Huệ phi chỉ khẽ cười, ngồi trước giường hân: “Bỏn cung là tới tạ ơn vương gia đã cứu Hoàng thượng một mạng, Vương gia hiện giờ có khá hơn chưa?”

“Đa tạ nương nương quan tâm.” Lãnh đạm mà đáp, không biết vì sao, đối với nữ tử này, Tấn Huyền Vương như là có loại xấu hổ khó có thể nói nên lời. Ánh mắt hắn có chút tự do, lặng lẽ lướt qua khuôn mặt Huệ phi.

Giờ phút này lại nhìn, vẫn rất giống.

Huệ phi làm như chưa từng chú ý tới sự khác thường của hắn, chỉ khẽ nói: “Vương gia không có việc gì thì bồn cung an tâm rồi, Hoàng thượng cũng sẽ yên tâm. Lần này Vương gia vì cứu Hoàng thượng bị thương, huynh đệ tình thâm như thế, thật khiến bồn cung bội phục.”

Ngay khi nàng nói, hắn hoàn hồn, trong lòng Tấn Huyền Vương cười lạnh, lại không vạch trần ra. Nàng có biết sự tình hay không, hắn không biết.

Huệ phi hào phóng nhìn chăm chú vào hắn: “Đứng rồi, bồn cung mang theo chút linh chi và nhân sâm lại đây, để cung nữ lấy xuống, nấu canh cho Vương gia bồi bổ thân mình. Hàng năm bồn cung ốm đau, xưa nay Hoàng thượng ban thưởng đồ vật nhiều.” Nói xong, lại che mặt ho khan vài tiếng.

Lần đầu tiên thấy nàng, cũng chỉ thấy nàng luôn bệnh. Nhỏ giọng hỏi nàng: “Ngay cả thái y đều bó tay không có biện pháp sao?”

Huệ phi lại không cho là đúng: “Có được tất có mất, bồn cung đến có được sự sủng ái của Hoàng thượng...” Trong lời nàng nói, hỗn loạn một tia bất đắc dĩ, có sự sủng ái của đế vương, như vậy mới khiến cho nàng một thân thể tàn.

Lúc trước chưa vào kinh, Tấn Huyền Vương đã nghe nói về vị sủng phi của Bạc Hề Hành không ít. Nữ tử như, hắn cho rằng nhất định là tâm tư tranh đấu mạnh mẽ hơn người. Qua hai lần tiếp xúc, lại cho hắn cảm giác giống như hoàn toàn là một người không tranh.

Lúc này, có thanh âm thái giám từ trong viện vang lên: “Hoàng thượng giá lâm ——”

Huệ phi trong lòng chấn động, nàng đột nhiên đứng lên. Tấn Huyền Vương cũng nhìn thoáng qua nàng, lại thấy thân mình nàng nhoáng lên, không biết có phải là đứng không vững hay không, thế nhưng lại lập tức té ngã xuống, ngã lên người hắn...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 59: Đuổi theo nàng đi

Edit: Subo

Toàn Cơ dẫn hoàng đế đi vào, lúc này Lam nhi cũng theo cung nữ trở về, vừa lúc nhìn thấy kia một thân ảnh mình hoàng đế bước đi vào, trong lòng căng thẳng, chắc chắn từ nhà mình còn đang ở bên trong?

Chỉ là giờ phút này, nàng cũng không dám tùy tiện đi vào.

"Vương gia..." Huệ phi một trận kinh ngạc, hoảng loạn bên muốn đứng lên, một tay lại chống ở trên người hắn. Tấn Huyền Vương kêu rên một tiếng, lúc ngược mắt, đã nhìn thấy Bạc Hề Hành bên cạnh tấm bình phong.

Bạc Hề Hành sắc mặt chợt biến đổi, Toàn Cơ cũng giật mình.

"Hoàng thượng!" Huệ phi đứng lên qua đi: "Thần thiếp chỉ là..."

Nàng mở miệng giải thích, lời nói chưa xong, lại thấy một bóng hình lướt qua bên cạnh người nàng. Toàn Cơ cả kinh, nam tử đã cầm tay nàng: "Toàn nhi, người nghe ta nói..."

Toàn Cơ cơ hồ là bản năng rút tay từ lòng bàn tay hắn ra, nàng như là bị kinh ngạc, nói câu: "Vương gia" xoay người xông ra ngoài.

"Toàn nhi!" Tấn Huyền Vương kêu nàng một tiếng, cũng không màng Hoàng đế ở đây, đi theo nàng tông cửa xông ra.

Cho đến khi hai người kia đều đi ra ngoài, Huệ phi mới hoàn hồn, thẳng tắp quỳ xuống nói: "Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp trong lúc nhất thời không đứng vững mới có thể té ngã."

Ánh mắt, từ chỗ cửa thu hồi, Bạc Hề Hành lạnh lùng mà nhìn nữ tử phía dưới, thanh âm lãnh đạm: "Sao người lại ở chỗ này?"

"Thần thiếp là tới tạ vương gia cứu Hoàng thượng. Hoàng thượng chính vụ bận rộn, Thất Vương gia là vì Hoàng thượng chịu thương, trong cung không người thăm, nếu truyền ra ngoài, đối với danh tiếng Hoàng thượng không tốt. Thần thiếp hiện giờ chấp chương phượng ấn Hoàng hậu, đương nhiên muốn thay Hoàng thượng phân ưu." Nàng cúi đầu, từng câu từng chữ thành khẩn nói.

Bàn tay to duỗi lại đây, đỡ nàng lên, nghe Bạc Hề Hành nói: "Vất vả cho nàng, trầm đã nhiều ngày xác thật vội chút." Khi nói chuyện, hắn không khỏi lại liếc mắt nhìn sườn mặt nàng một cái.

Toàn Cơ cũng không rời khỏi Hoàng Tử sở, chạy tới một chỗ sân, nàng mới dừng bước chân lại. Xoay người, thấy Tấn Huyền Vương vừa lúc quẹo vào, nàng đã lộn trở lại, duỗi tay đỡ thân mình hắn.

Miệng vết thương có chút nứt ra, thái dương hắn mồ hôi lạnh ròng ròng.

"Sao Huệ phi nương nương lại tới?"

"Nói là tới tạ ơn bốn vương." Ân miệng vết thương, hắn có chút đứng không thẳng: "Ai biết Hoàng thượng đột nhiên tới?"

Chỉ có thể để hắn dựa vào lan can ngồi xuống, một tay bắt mạch cho hắn, nàng nói: "Vương gia mới vừa rồi thật đúng là dọa nô tỳ nhảy dựng."

Hắn chịu đựng đau: "Ngươi chạy nhanh thật."

"Trong phòng chủ tử, nô tỳ lưu lại đó thì đỡ nhiều lạnh ít."

Hắn gian nan cười, Bạc Hề Hành lại như thế nào bỏ được sát nàng? Mở miệng, hắn chỉ nói: "Tình hình vừa rồi, chủ tử ngươi thấy lại rất cao hứng."

Toàn Cơ cũng không đáp lời, chỉ nói: "Ngài chạy theo nô tỳ ra, Hoàng thượng nghĩ như thế nào?"

Thân mình dựa hướng phía sau cột hành lang, hắn thấp thấp hừ một tiếng: "Đương nhiên, cảm thấy bốn vương coi trọng ngươi."

"Vương gia chẳng lẽ sẽ không làm hắn cảm thấy, ngài coi trọng nô tỳ quá nhanh sao?"

"Sẽ không."

"Vì sao chắc chắn như thế?"

Hắn nhìn chăm chú vào nàng, âm sắc thực nhẹ: "Vậy nguyên nhân vì sao hắn lựa chọn ngươi tới tiếp cận bốn vương. Ngươi cho bốn vương cảm giác, giống một người."

Đầu ngón tay khẽ run, đây là lần đầu tiên hắn ở trước mặt nàng đề cập cái này.

Không biết vì sao, một khắc kia, nàng thế nhưng hỏi câu: "Giống ai?"

"Một nữ nhân."

Nàng bật cười: "Chẳng lẽ nô tỳ cho ngài cảm giác còn có thể giống cái nam nhân hả?"

Nhìn thẳng vào mắt hắn, chỗ sâu nhất hiện lên đau đớn, thế nên làm cho nụ cười của Toàn Cơ cứng ở bên miệng. Nói không rõ vì sao, cái loại cảm giác này thực trầm trọng, trầm đến cơ hồ làm người ta không thể hô hấp.

Ngây ngẩn cả người, thân mình đột nhiên bị hắn kéo vào trong lòng ngực, gắt gao ôm chặt. Nàng không có bản năng giãy giụa, chỉ ở hắn bên tai thấp hỏi câu: "Có người tới sao?"

Tấn Huyền Vương nhìn thấy góc áo thái giám, không cần hỏi, tất nhiên là người đến giám thị của hắn. Tay ôm nàng không có buông ra, hắn bỗng nhiên nói nhỏ: "Ngươi rất giống nàng, khi mới gặp đã loại cảm giác này. Chính là người chắc chắn không phải nàng, nếu ngươi dám lừa bốn vương, bốn vương sẽ giết ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Gọi nàng là Toàn nhi

Nàng nhìn không thấy dáng vẻ của hắn, tim đập như trống, chỉ hỏi: "Nàng lừa ngài sao?"

"Lừa." Hắn thanh âm thực nhẹ nhàng, phảng phất như một con gió bay tới rồi sẽ tan thành mây khói.

Ngay chỗ ngoặt có thái giám dò đầu ra lại thu vào nhưng đôi tay Tấn Huyền Vương ôm nàng vẫn không buông ra. Hắn cũng không rõ vì sao, cả gác trên vai Toàn Cơ, hắn thờ dài một tiếng, vàng sáng trước mắt, như nhìn thấy lúm đồng tiền của nữ tử khi đó.

Hắn thế nhưng lại cười. Ngay sau đó, lại lập tức ngừng.

“Vương gia hận nàng sao?” Những lời này, Toàn Cơ cũng không biết sao mình lại hỏi ra. Chỉ là một khắc kia, tâm đột nhiên căng thẳng, đáp án, nàng lại có chút sợ hãi khi nghe được.

Lòng bàn tay hần dán trên lưng nàng, có chút hơi run rẩy, thật lâu sau, hần mới thở dài một tiếng: “Cái loại cảm giác này, ngươi sẽ không hiểu đâu.”

Thật nhiều thứ, hần cảm thấy trần cung biến kia, hần chưa từng nhìn thấy nàng, cũng là trời xanh thì ân. Nếu không, nếu thật sự thấy, hần không biết chính mình đến tốt cùng hần là làm sao bây giờ.

Là giết, hay thả?

Trong lòng nổi lên một tia đau đớn, Toàn Cơ nhẹ đẩy hần ra, lúc này đây, nàng muốn giúp hần.

“Có thể đi không?” Duỗi tay cho hần. Hần gật gật đầu, dựa thân mình nàng đứng lên, bàn năng đè lại chỗ vết thương. Hần không ngừng nói cho chính mình, đau đớn trên người đều có thể là quá khứ nhưng vết thương trong lòng mới có thể kéo dài không dứt.

Chậm rãi đi tới, hần đột nhiên hỏi nàng: “Ngươi cảm thấy Huệ phi như thế nào?”

Toàn Cơ lại lắc đầu: “Nô tỳ không biết. Hoàng thượng sủng ái Huệ phi nương nương.”

“Sủng ái?” Hần khẽ cười: “Bỏn vương xem Huệ phi bệnh không nhẹ đâu.”

Đây là một sự thật, Toàn Cơ cũng không nói nhiều gì.

Phòng ngoài, Bạc Hề Hành còn ngồi, lại không thấy thân ảnh Huệ phi. Toàn Cơ đỡ Tân Huyền Vương đi vào, rồi tuyên thái y.

Ngồi ở gian ngoài, Toàn Cơ pha trà cho Bạc Hề Hành, hần chỉ nhấp một ngụm, thấp giọng nói: “Bản lĩnh tốt, thế nhưng lạ có thể khiến hần không màng thương thế chạy theo ngươi.”

Thong dong quý xuống, cúi đầu: “Nô tỳ cho rằng đây là điều ngài muốn nhìn thấy. Chỉ có khi Vương gia thích nô tỳ, nô tỳ mới có thể đi theo hần về đất phong nhìn thấy càng nhiều thứ.”

Hoàng đế “Uh” một tiếng, gác chén trà trong tay xuống, lại hỏi: “Hần nói gì cùng ngươi?”

“Này...” Nàng như là có chút khó xử.

“Trẫm để ngươi nói.”

Rốt cuộc gật đầu, nhỏ giọng nói: “Vương gia nói là Huệ phi nương nương không đứng vững mới không cần thận ngẫm xuống, dù cho hần có gan lớn, cũng không dám có gì cùng nương nương.”

Bạc Hề Hành không hề nói gì, duỗi tay đỡ nàng đứng dậy. Nhìn thần sắc hần, nghĩ Huệ phi cũng nói như vậy cùng hần. Trong lòng nhẹ nhõm, vừa lúc gặp thái y ra tới, lại đây hỏi bẩm nói: “Hoàng thượng, miệng vết thương của Vương gia nứt ra, thần đã thay hần một lần nữa băng bó. Miệng vết thương sâu, trong khoảng thời gian này không đi động được.”

“Trẫm đã biết, lui ra đi.” Hần đứng lên, Toàn Cơ đi theo hần đi vào.

Trên giường nam tử nhắm chặt hai mắt, cung nữ ở một bên chăm sóc, thấy bọn họ đi vào, vội lại hành lễ.

Bạc Hề Hành cúi nhìn thoáng qua Tân Huyền Vương, cung nữ vội nói: “Giờ phút này, đã ngủ.” Hần gật gật đầu, cũng không có lưu lại, ý bảo Toàn Cơ cùng hần đi ra ngoài.

“Hoàng thượng đến Ngự Thư phòng sao?” Nếu là vậy, nàng vừa lúc tìm lý do rời đi.

Lại không nghĩ, Bạc Hề Hành chỉ nói: “Không phải, ngươi bồi trẫm tùy tiện đi một chút.”

Ứng thanh, đi theo ở phía sau hần. Đồng Dần cũng không theo kịp, trên đường nhỏ, hần và nàng hai người.

Hần không nói lời nào, nàng cũng không nói.

Bất tri bất giác, hai người đã vào Ngự Hoa Viên, ngược mắt lên, khóm hoa kia đã rơi vào mắt nam tử. Hần vừa mới nhớ tới đã đáp ứng Tân Huyền Vương để hần dời đám hoa này.

Bước chân dừng lại, ngoái đầu nhìn, nhìn về phía nữ tử phía sau.

Toàn Cơ bị hần nhìn đến cả kinh, vội rũ mí mắt xuống. Hần đột nhiên nói: “Hần gọi ngươi là Toàn Nhi.”

Cung khóa lục ý xuân phú vũ

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Trẫm không quen biết

Edit: Subo

Thình lình nói ra, trong lòng Toàn Cơ chấn động, nàng không rõ trong lời nói nam tử trước mặt ý gì.

Hoàng đế cũng không hề mở miệng, chỉ là ánh mắt một lần nữa nhìn về phía khóm hoa lan hồ điệp, trong đầu, phảng phất lại nhìn thấy lần nữa cảnh tượng năm ấy...

Khi đó, hắn vẫn là Quyền An vương, nàng là thượng cung chủ quản sự vụ trong ngoài Vĩ Ương cung.

Hắn chỉ nghe thấy Tấn Huyền vương gọi tên nàng một lần, gọi giống như hắn: "Vân Nhi."

Bị Tiên Hoàng hậu răn dạy, cảnh cáo hắn không được như thế, muốn gọi phải gọi "Tuân thượng cung". Bởi vì Tiên đế không vui khi Hoàng tử cùng cung nữ có bất luận gian dũ không rõ. Chỉ kia lúc sau, hắn lại chưa từng gọi nữa.

Mà hiện giờ, hắn gọi cung nữ phía sau là "Toàn nhi" là bởi vì thật sự thích sao?

Bạc Hề Hành giờ tay nhẹ nhàng phất đóa hoa, bỗng nhiên đã mở miệng: "Người thích Tấn Huyền Vương phải không?"

"Nô tỳ không có." Vội vàng phủ nhận.

"Là sẽ không, hay là không dám?"

Nam tử như cũ không xoay người, chỉ có thanh âm kia truyền tới.

Toàn Cơ không thấy rõ thần sắc hắn, một lát, mới lại nói: "Trong lòng Vương gia trước sau có một người, có lẽ hắn chỉ xem nô tỳ như thể thân của nàng kia. Người ta thường nói: "Mong được người chung tình, đầu bạc không cách xa". Nô tỳ tuy chỉ là cung nữ, cũng khát vọng có thể có người đối đãi thiết tình với nô tỳ. Vậy thì, một chữ "Yêu" này, thà thiếu chứ không thể qua loa."

Không ngờ, nàng sẽ nói như thế, Bạc Hề Hành rút cuộc động dung.

Nhiu mày: "Hắn nói chuyện về người kia cùng người?"

Cẩn rằng một cái: "Dạ."

Bạc Hề Hành thần sắc có chút khác thường, một kẻ thù giết mẫu, hắn thực sự tò mò đến tột cùng Tấn Huyền Vương sẽ như thế nào đánh giá? Bàn tay to duỗi lại, một tay kéo cánh tay nữ tử mảnh khảnh đi đến một bên ghế đá ngồi xuống: "Nói cho trẫm nghe."

Toàn Cơ gật đầu: "Vương gia nói, nàng đã từng lừa gạt hắn."

Nắm tay nàng cuối cùng là run lên, hắn vội buông lỏng tay, như cũ đạm thanh hỏi: "Sau đó?"

"Nô tỳ hỏi hắn có hận nàng hay không, Vương gia nói, cái loại cảm giác này, nô tỳ sẽ không hiểu." Ngừng một chút, tiếp tục nói: "Hắn nói nô tỳ rất giống nàng, cũng may mắn không phải nàng."

Từ đó về sau thật lâu sau, Bạc Hề Hành đều trầm mặc xuống.

Toàn Cơ suy nghĩ, chung quy hỏi hắn: "Hoàng Thượng cũng biết nàng?" Một câu có biết, thật có nhiều ý tứ. Bạc Hề Hành muốn biết Vân Tâm ở trong lòng Tấn Huyền Vương đã từng như thế nào. Còn nàng lại muốn biết nàng ở trong lòng hắn như thế nào?

Hoàn hồn, hắn chỉ cười nhạo một tiếng: "Trẫm không quen biết, chỉ là nghe nói qua."

Tốt cho một câu "Không quen biết"!

Nàng vì hắn thân hăm sâu suốt sáu năm, đổi lấy một cái "Chết". Hiện giờ muốn hắn đề cập, hắn chỉ một câu "Không biết".

Toàn Cơ a...

Nàng không có khóc, cũng không cười, chỉ thong dong mà lui nửa bước: "Hoàng thượng nếu không có việc gì, nô tỳ cần phải trở về, Vương gia tính lại

không thấy được nô tỳ, sợ lại là không muốn để cho người khác hầu hạ."

Hắn phát phát tay, ý bảo nàng lui ra.

Đi rồi vài bước, chợt nghe phía sau có người gọi nàng: "Toàn Cơ."

"Hoàng Thượng còn có gì phân phó?" Cung kính lấy lại tinh thần khụy đầu gối xuống.

Hắn chỉ nói: "Lần trước ngươi nói còn có một muội muội thất lạc, trăm sẽ phái người thay ngươi tìm. Tìm được rồi, cũng sẽ nhận vào cung, cho tỳ muội các ngươi đoàn tụ."

Nàng nói câu "Tạ Hoàng Thượng", rồi không hề nói nữa.

Tìm muội muội nàng. A, chẳng qua là tìm thêm cách khống chế nàng càng tốt hơn mà thôi. Ý nghĩ xoay chuyển, tâm Toàn Cơ tâm lại nhắc lên, nếu thật bị hắn tìm được, vạn nhất muội muội "Nàng ta" có thể nhận ra thân tỳ tỳ của mình, vậy thì thân thể bí mật nàng vào cung không phải bị bại lộ sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Vô tình gặp Huệ phi

Edit: Subo

Trên đường từ Ngự Hoa viên đi về phía Hoàng Tử sở, trong lòng Toàn Cơ lại khó mà bình tĩnh lại.

Lần đó đề cập đến "Thân thế" mình là do bị bắt đắc dĩ, nàng cũng không thể tưởng được Bạc Hề Hành sẽ có tâm tư như vậy. Suy nghĩ lại thì thấy, cũng đúng, Tuân Văn Tâm là vì khẳng khái một mực mà yêu hắn, nên hắn mới có thể yên tâm. Còn Toàn Cơ, chẳng qua chỉ là một cung nữ mà thôi, không yêu hắn, cũng không phải là tâm phúc của hắn. Khó tránh khỏi hắn phải suy nghĩ biện pháp khống chế mình.

Chỉ là, "Muội muội" nàng...

Thiên hạ to lớn, tìm một người tiểu muội thất lạc có lẽ sẽ rất khó nhưng chỉ cần có một chút cơ hội có thể bị hắn tìm được, Toàn Cơ cũng không thể thiếu cảnh giác.

Bước vào hành lang gấp khúc, lại nghe được giọng nữ tử truyền đến: "Toàn Cơ."

Giật mình, ngoái đầu nhìn lại, thấy Huệ phi đỡ tay Lam Nhi đứng dựa vào chỗ lan can. Nàng chỉ cho rằng nàng ta sẽ về Tuệ Ngọc cung rồi, nên có chút giật mình, vội hành lễ: "Huệ phi nương nương cát tường."

Nàng ta cười cười, phát tay với Lam Nhi đi tới, đỡ nàng đứng lên, mới nói: "Trước đây bốn cung còn tưởng rằng Hoàng thượng thích ngươi, vốn định tìm cơ hội cùng chủ tử ngươi nói chuyện, để cho ngươi sớm đi hầu hạ Hoàng thượng một chút."

Nàng lấp bắp kinh hãi, thoáng nhìn cung nữ phía sau nàng ta về mặt đầy địch ý. Toàn Cơ liền nghĩ tới, lần đó nàng ngồi lên ngự giá, thì ra vẫn có người nhìn thấy. Nàng có chút sợ hãi: "Nương nương nói quá lời, nô tỳ luôn ghi nhớ bổn phận của nô tỳ."

Nàng gật đầu: "Hiện tại bốn cung đã biết, thì ra Hoàng thượng không phải coi trọng ngươi. Mà là Thất Vương gia." Ánh mắt nhu hòa dừng ở trên mặt cung nữ, hộ giáp thật dài lướt qua cung trang tình xảo, Huệ phi lại nói: "Ngươi cũng khó được Thất Vương gia thích, nếu ngươi gả qua, mặc kệ là chính thất hay là thiếp thất, chắc chắn Thất Vương gia cũng sẽ không bạc đãi ngươi."

Nàng vẫn cúi đầu: "Việc này, nô tỳ không làm chủ được."

"Thất Vương gia thích, cũng chỉ là một câu nói." Nếu không, hôm nay khi nhìn thấy nàng đi vào, Tấn Huyền Vương cũng sẽ không kinh hoàng thất thố mà đuổi theo như vậy.

Toàn Cơ không rõ vì sao đang êm đẹp mà Huệ phi đề cập chuyện này, chỉ là nàng ta là chủ tử, nàng cũng không dám hỏi nhiều. Chỉ nói: "Nương nương còn có chuyện gì khác không? Nô tỳ muốn tới Hoàng Tử sở hầu hạ Vương gia."

Huệ phi ngược mắt, nhìn lên phía trên hành lang gấp khúc, giờ phút này trừ bỏ ba người các nàng thì không có người khác, nàng mới nhẹ giọng nói: "À, ban đầu bốn cung muốn thay Hoàng thượng đi thăm thương thể của Vương gia nhưng thật ra không nghĩ tới, không cẩn thận làm Vương gia bị thương. Hiện giờ bốn cung, không tiện đi thăm, nên muốn hỏi ngươi một chút, Thất Vương gia không có gì đáng ngại chứ?"

Nàng có chút kinh ngạc, Toàn Cơ bắt gặp ngược mắt nhìn một cái. Ở đấy mắt Huệ phi, nàng nhìn thấy một mảnh lo lắng.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, chợt lướt qua. Đây, không phải là giả vờ.

Toàn Cơ không rõ, chỉ phải nhỏ giọng trả lời: “Đa tạ nương nương nhớ đến, thái y đến xem qua, nói Vương gia không có việc gì.”

Huệ phi lúc này mới gật đầu: “Không có việc gì thì tốt, nếu không bồn cung lại thành tội nhân. Đã là Hoàng thượng khâm điểm người, thì phải hầu hạ cho tốt. Lam nhi, hồi cung đi.”

“Cung tiễn nương nương.” Khụy đầu gối lần nữa, chờ nữ tử kia đi xa rồi, Toàn Cơ mới đứng lên.

Trở về Hoàng Tử sở, cung nữ nói Tần Huyền Vương còn chưa tỉnh, Toàn Cơ không nói nhiều, lập tức đẩy cửa đi vào.

Lại thấy hân đã sớm tỉnh, dựa vào trên giường đọc sách. Thấy nàng đi vào, chỉ cười nhẹ: “Lại báo lại chuyện của bồn vương với Hoàng thượng hả?”

Toàn Cơ không đáp, chỉ đi lên khẽ nói: “Nô tỳ ở chỗ hành lang gấp khúc gặp được Huệ phi nương nương. Nàng ta còn hỏi về thương thế Vương gia.”

Đôi mắt nam tử nâng lên, đáy mắt khiếp sợ không thể tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Dừng người tại đây

Edit: Subo

Lúc chạng vạng, trên không trung lại bắt đầu mưa từng hạt tí tách tí tách rơi. Khi Mục Chúc từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Ánh phi ngồi ở bên cạnh lan can cửa sổ, ngơ ngác nhìn cảnh sắc trong viện. Nàng tiến lên, nhẹ gọi nàng một tiếng: "Nương nương".

Nàng ta oàn hồn, nhìn thấy cung nữ trước mắt mình, Ánh phi xoay người ngồi xuống, thanh âm nhàn nhạt: "Hoàng thượng đến Tuệ Ngọc cung hả?"

Mục Chúc lắc đầu: "Không có, Hoàng thượng vẫn luôn ở Ngự Thư phòng, chưa từng ra ngoài. Nghe nói, Thừa tướng đại nhân cùng Hàn tướng quân đang ở đó."

Hôm nay Bạc Hề Hành không tới Tường Bình cung, Ánh phi còn tưởng rằng hân đi đến chỗ biểu tỳ kia của nàng, thì ra không phải. Ngay sau đó, nàng rũ mi khẽ cười, Bạc Hề Hành tuy là Hoàng thượng nhưng cũng là một nam nhân bình thường, sao chỉ đến chỗ vị biểu tỳ kia của nàng được chứ.

"Sao nương nương không đi nghỉ ngơi sớm một?" Mục Chúc duỗi tay đóng cửa sổ lại nhẹ giọng hỏi nàng.

Suy nghĩ chút, nàng ta mở miệng: "Đã là rảnh, vậy thì đi thăm Huệ phi nương nương." Chuyện một năm trước, nàng còn chưa có tìm nàng ta tính toán đâu.

.....

Toàn Cơ hầu hạ Tần Huyền Vương uống thuốc, đỡ hân nằm xuống, lúc duỗi tay buông màn lụa xuống, bỗng nhiên nghe hân hỏi: "Sao thế? Có tâm sự à?" Sau khi từ Ngự Hoa viên trở về, hân cảm thấy dường như trong lòng nàng dường có chuyện gì đè ép.

Tay cầm màn lụa khẽ cứng lại, ánh mắt dừng ở trên mặt nam tử, hân đã nhìn ra. Nàng cũng không tính dấu điểm, chỉ cười nói: "Hân tin Vương gia yêu nô tỳ nhưng rốt cuộc lại không quá tin tưởng nô tỳ."

"Hả?" Tần Huyền Vương như cũ ngồi dậy, hân nhìn thẳng nàng.

Nàng cúi người đi qua, lót gối dựa ở phía sau hân, Toàn Cơ nói tiếp: "Nô tỳ có một muội muội thất lạc nhiều năm, Hoàng thượng khai ân nói muốn giúp nô tỳ tìm được nàng ấy, cho tiến cung."

Ánh mắt nàng lướt qua khuôn mặt đẹp kia, Tần Huyền Vương chưa kịp suy tư, chỉ nhẹ giọng nói: "Hân muốn người thật sự làm người của hân hả?"

"Chỉ là nô tỳ không muốn muội muội mình tiến cung, Vương gia hiểu chứ." Nàng không lảng tránh ánh mắt hân, nàng tự nhiên ngồi xuống ở mép giường hân.

Ai cũng đều không muốn thân muội muội mình làm con tin, chỉ là Toàn Cơ có lừa Tần Huyền Vương một chút. Vì nàng căn bản không có muội muội.

Hân hơi gật đầu: "Chỉ tiếc, hiện giờ bồn vương thân ở hoàng cung, cũng không thể đi ra ngoài cung an bài cho người." Hân như là nhớ tới cái gì, ánh mắt hơi lóe, khẽ cười nói: "Không bằng, dùng người ngay tại đây."

"Trong cung?" Toàn Cơ hơi hơi lấp bắp kinh hãi, ngay sau đó cười khề: "Vương gia ở trong cung có người?"

Hắn giật mình, một tay nắm tay nàng, tới gần nàng, khoe môi khề nhếch: "Nếu bốn vương không biết, còn tưởng rằng người mượn cơ hội tới thử bốn vương. Bốn vương ở trong cung có người hay không, với người có quan hệ gì?"

Tần Huyền Vương giao hoạt, hắn chỉ nói với nàng, mặc dù ở trong cung hẳn thật sự có người, cũng sẽ không để bại lộ thân phận tới giúp Toàn Cơ vội. Chẳng qua, hắn nói, Toàn Cơ thực sự không chắc hẳn có thật sự xếp cơ sở ngầm vào hoàng cung hay không.

Bàn tay cũng không có rút ra, nàng mở miệng nói: "Đa tạ Vương gia đề điểm, nô tỳ sẽ suy xét."

Toàn bộ hoàng cung, lại có những người không phải của Bạc Hề Hành sao? Nàng cùng Ánh phi, cũng bắt quá là lợi dụng lẫn nhau, các đến sở cần thôi. Hậu cung người tuy nhiều, tìm một người tuổi thích hợp làm muội muội nàng, kết cục, vẫn rất khó khăn.

Một khi không cẩn thận, tìm trúng mật thám của người khác, vậy thì nàng đã mất nhiều hơn được.

Bàn tay nắm cổ tay nàng trắng nõn có chút lơ lửng, Tần Huyền Vương thoát nhìn làm như mỗi một, khề chớp hai mắt nói: "Toàn Nhi, đổi chén nước cho bốn vương."

Trong lòng vừa động, nàng khề cười: "Lúc này không có người ngoài, sao Vương gia vẫn gọi nô tỳ như vậy." Nói xong, đứng dậy rót nước mang tới.

Hắn chỉ "Uh" một tiếng, không nói thêm lời nào.

Giúp hắn uống nước, lúc đứng dậy, cây trâm ở trên tóc mai, rơi ở trên đệm. Toàn Cơ vội nhặt lên, trong nháy mắt, trước mắt bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt Mục Chúc.

Nàng ấy, chắc hẳn không phải là người của Bạc Hề Hành chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Hai phi gặp nhau

Edit: Subo

Từ sau khi rời khỏi phòng ngủ của Tần Huyền Vương, Toàn Cơ suy nghĩ, rồi đi tới Tường Bình cung. Lại được cung nữ báo, Ánh phi cùng Mục Chúc đi Tuệ Ngọc cung. Nàng có chút chần chờ, cuối cùng cũng đi về phía Tuệ Ngọc cung.

.....

Mục Chúc đỡ Ánh phi từ trên loan kiệu xuống. Có cung nữ đi vào bẩm báo, sau đó, nhìn thấy Lam nhi đi ra đón.

Ánh phi chỉ cười một tiếng: "Biểu tỳ mỗi lần đều để cho người tự mình ra đón bốn cung, khiến cho bốn cung cảm thấy ngượng ngùng."

"Nương nương nói đùa, mời ngài." Lam nhi hành lễ, dẫn nàng đi vào.

Huệ phi đang ngồi ở phía trước cửa sổ đùa với chim nhỏ trong lồng, chim chóc riu rít kêu, nghịch thật sự rất vui vẻ. Nghe thấy có người đi vào, Huệ phi chỉ nghiêng khuôn mặt, cũng không quay đầu lại, nhẹ giọng nói: "Khó thấy đã trẻ thế này, người còn tới nơi này của bốn cung?"

"Biểu tỳ thật có hứng thú nhì." Nhìn dáng vẻ của nàng ta, không hề bởi vì nàng đoạt đi vinh sủng của nàng ta mà tức giận, Ánh phi phát tay với Mục Chúc. Một mặt nói: "Tất cả đều đi xuống hết đi, bốn cung cùng Huệ phi nương nương nói chuyện riêng một chút."

Lam nhi cúi đầu nhìn thoáng qua Huệ phi, thấy nàng ta gật gật đầu, mới cùng Mục Chúc lui xuống.

Cửa chính khép lại, lúc này Huệ phi mới buông xiên tre trong tay xuống, đứng dậy nhìn nữ tử từ phía sau. Bỗng dưng, lại che mặt ho khan hai tiếng, mới mở miệng: "Sao lại không ngồi?"

Thấy nàng ta ngồi, Ánh phi cũng ngồi xuống, nhìn chăm chú nàng ta: "Xem ra biểu tỳ bệnh tình rất nghiêm trọng."

Nàng ta khề cười, nói: "Đúng là có nghiêm trọng chút, đáng tiếc, không chết được." Hậu cung nhiều người ngóng trông nàng ta chết như vậy, nàng ta làm sao có thể thỏa mãn cho tâm nguyện của các nàng chứ?

Cười theo nàng ta một cái, rồi mở miệng nói: "Biểu tỳ nói chuyện thật buồn cười. Hiện giờ trong hậu cung này, chỉ có duy nhất Huệ phi người là tôn quý nhất, thậm chí Hoàng thượng đã giao cho ngài phượng ấn của Hoàng hậu chấp chương hậu cung, cũng chỉ có ngài mới muốn người khác chết thôi..." Lời

nói của nàng trầm xuống, trong mắt lóe lên một tinh quang.

Thần sắc Huệ phi tự nhiên như cũ, chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Xem ra hôm nay ngươi tới, là có chuyện muốn nói.”

“Kỳ thật ta nói cũng không cần phải nói, trong lòng biểu tỷ ngươi biết rõ ràng. Năm đó sao kim thoa của Mân Chiêu nghi lại ở trong phòng ta, biểu tỷ đừng cho là ta cái gì cũng không biết.” Chỉ bởi vì một cây kim thoa, nàng nhất thời đắc tội với Mân Chiêu nghi lúc ấy đang được thánh sủng. Thậm chí ngay cả mặt mũi Hoàng đế cũng chưa từng nhìn thấy, đã bị một đạo thánh chỉ nhốt vào lãnh cung.

Mà người này nàng vẫn luôn cho rằng là tỷ muội tốt, lại một câu cũng không có thay nàng cầu tình.

“Chỉ là Mân Chiêu nghi làm sao cũng không thể ngờ được. Cuối cùng lại là ngươi thay thế vị trí của nàng ta.” Còn Mân Chiêu nghi ngày xưa được thánh sủng nhất, cũng ở trong một trận ôn dịch không lâu sau mà hương tiêu ngọc vẫn.

Nàng nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, trên mặt nàng ta, không nhìn ra được một chút thần sắc trốn tránh. Ánh phi không thể không bội phục định lực của nàng ta.

Lẳng lặng nghe xong lời Ánh phi nói, Huệ phi mới cười cười, mở miệng: “Mân Chiêu nghi thất sủng, chẳng qua là bởi vì bản thân nàng không giữ được tâm Hoàng thượng thôi, có quan hệ gì cùng bọn cung đâu?”

“Có phải bản thân nàng ta không biết cố gắng hay không, ta không biết, chẳng qua ngươi cho rằng dựa vào một gương mặt giống với người ngày xưa mà Hoàng thượng có tình cảm sâu đậm thì có thể vĩnh viễn được sủng ái sao? Biểu tỷ, nói chung ngươi chẳng qua là giống thôi.” Bởi vì “Giống”, nên vĩnh viễn không có khả năng biến thành “Thật”.

Giọng nói nàng hơi lạc đi, trên gương mặt tươi cười của Huệ phi bắt đầu cứng lại, nàng ta nhẹ giọng đọc nhẩm rõ từng chữ: “Chẳng lẽ ngươi không phải sao? Nếu đã khinh thường, cần gì phải làm cái gì “trời sinh kỳ hươu” đi câu dẫn Hoàng thượng?”

Sắc mặt Ánh phi trầm xuống: “Ta không biết ngươi nói cái gì.”

Nàng ta lại cười: “Còn che dấu cái gì, ngươi chẳng lẽ không phải biết từng có người có thói quen dùng ‘Bách Hoa Tửu’, loại lấy hương thơm nhiễm lên thân này, với dụng ý hấp dẫn ánh mắt Hoàng thượng sao?”

“Ngươi nói cái gì?” Đột nhiên đứng lên, sắc mặt Ánh phi trong phút chốc trở nên trắng bệch.

Toàn Cơ nói là nghĩ ra biện pháp mượn chuyện ngày xưa Hương Phi được Thái tổ hoàng đế sủng ái, nàng còn tin tưởng không nghi ngờ. Không nghĩ tới lại là.....

Hai năm đắm đuối đột nhiên nắm chặt, Toàn Cơ, nàng rốt cuộc là ai?

.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Cuối cùng người kia là ai?

Edit: Subo

Mới bước vào Tuệ Ngọc cung, đã nhìn thấy Mục Chúc và Lam nhi đứng ở trong viện, nàng chỉ tiếp đón một tiếng. Mục Chúc xoay người thấy là nàng, vội chạy chậm tiến lên: “Toàn Cơ tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây?”

“À, lúc ta đi ngang qua ở bên ngoài nhìn thấy loạn kị của nương nương, nên vào đây nhìn một cái.” Cúi người chào Lam nhi, nàng ta đối với mình luôn luôn không có hảo cảm, cũng không cùng lại đây nói chuyện.

Kéo Mục Chúc qua một bên, chần chờ hỏi: “Chúc nhi, nhà ngươi, còn có người nào không?”

Đột nhiên hỏi như vậy, Mục Chúc ngẩn ra, sau một lúc lâu mới nhớ rõ trả lời: “Còn nương ta, ta còn có một đệ đệ. Vì sao tỷ tỷ đột nhiên hỏi tới cái này?”

Thân thể quả nhiên kém quá nhiều.

Chỉ là chuyện này, nàng không thể lại kéo dài, vạn nhất thật sự bị Bạc Hề Hành tìm được “Muội muội” của nàng, thì thân phận của nàng sẽ bị bại lộ, cái mũi mặt thâm mưu sẽ không tránh được. Bằng không, lẫn vào cung làm gì?

“Toàn Cơ tỷ tỷ?” Mục Chúc thấy nàng không nói lời nào, duỗi tay đẩy đẩy cánh tay nàng.

Toàn Cơ hoàn hồn, vừa muốn mở miệng, liền nhìn thấy cửa phòng bên kia bị đẩy ra, mơ hồ, đã có thể nhìn thấy một góc váy áo của Ánh Phi. Nàng chỉ vội vàng nói: “Nương nương ra tới.” Liền cùng Mục Chúc bước nhanh đi qua.

Ánh Phi đi đến cửa, chợt nghe Huệ phi phía sau mở miệng: “Bồn cung còn không biết khi nào người cùng Hoàng thượng thân cận như vậy đó. Cung nữ Toàn Cơ kia của người, cũng là người đặc biệt dạy dỗ, dùng để tiếp cận Thất Vương gia, đúng không?” Nàng ta đoán không ra Bạc Hề Hành vì sao sẽ dùng người của Ánh Phi nhưng cung nữ gọi là Toàn Cơ kia nhất định có vấn đề.

Bước chân hơi khựng lại, Ánh Phi không quay đầu lại, lúc ngược mắt lên, nhìn thấy Toàn Cơ trước mặt, sắc mặt nàng ta biến đổi, chỉ nói: “Hồi cung”.

Toàn Cơ hơi có chút giật mình, không ý thức được mà nhìn Huệ phi một cái. Nữ tử này, nhìn thấy rất giống như trước một dáng vẻ ốm yếu, chỉ là trong nháy mắt lúc cửa phòng khép lại, nở nụ cười nhợt nhạt.

Theo Ánh Phi trở về Tường Bình cung, nàng ta cho mọi người lui xuống, chỉ lưu lại một mình Toàn Cơ ở trong phòng. Toàn Cơ thấy sắc mặt nàng ta rất khó coi, cũng không dám nói thêm cái gì.

Ánh phi chỉ hỏi: “Hoàng thượng không phải để người hầu hạ Thất Vương gia, sao lại trở lại?”

Nàng cúi đầu: “Nô tỷ trở về nhìn xem thuốc của nương nương còn đủ hay không.”

Ánh Phi lại đột nhiên lao về phía trước, hung hăng quăng cho nàng một cái bạt tai, lạnh lùng nói: “Nói, người rốt cuộc là người nào?”

Một cái tát này dùng lực thật lớn, va đập nát cả môi, máu chậm rãi chảy ra. Dùng đầu lưỡi khẽ chạm chạm, nàng nhử mi. Toàn Cơ không ngẩng đầu, lập tức quỳ xuống: “Nô tỷ không biết đã phạm vào sai lầm gì.”

Bắt đầu suy nghĩ lúc gần đi Huệ phi kia cười ý vị thâm trường, Toàn Cơ vẫn như cũ có chút mờ mịt.

“Người không biết?” Xoay người, lấy ra bình "Ngưng Hương hoàn", vút ở trước mặt Toàn Cơ: “Vậy người nói cho ta, cái này rốt cuộc là cái gì?”

Cái chai “Bang” một tiếng vỡ nát, thuốc viên màu nâu lặn ở bên chân Toàn Cơ, không bao lâu, toàn bộ trong phòng đều bắt đầu ngập tràn mùi hương thấm vào ruột gan.

“Mới vừa rồi Huệ phi nói cho bồn cung, từng có một người quen dùng hương này...”

“Nương nương!” Kinh ngạc ngược mắt nhìn Ánh Phi một cái, tâm Toàn Cơ đột nhiên trầm xuống, năm đó chuyện nàng thích dùng hương, sao Huệ phi biết được? Bạc Hề Hành nói cho nàng ta sao?

Không, nhanh chóng phủ nhận. Không phải là hấn. Nếu không, hấn cũng sẽ không ở trước mặt mình phủ nhận nói cũng không biết Tuân Vân Tâm.

Trước mặt lại lần gần thêm chút nữa, giọng điệu Ánh phi mang theo tức giận: “Xem ra các người đều biết, chỉ có bồn cung là người ngu. Nói, người kia đến tột cùng là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6: Bớt hình hoa

Edit: Subo

Làm thế thân của người khác, thậm chí còn không biết kẻ mình làm thế thân là ai, thân là nữ nhân, còn so với cái gì càng bị ai hơn nữa?

Giờ phút này tức giận Ánh phi đầy mặt. Nếu không phải trước đây Toàn Cơ tận tâm giúp mình tranh sủng, nàng ta cơ hồ cho rằng nàng và Huệ phi là có quan hệ.

“Nói cho bồn cung, bồn cung có lẽ còn có thể tha cho người một mạng, nếu không...” Câu nói kế tiếp, nàng cũng không có nói ra.

Thật sự sẽ giết nàng sao?

Kỳ thật Ánh phi còn không xác định, rốt cuộc "Trời sinh kỳ hương" là chuyện mình sớm đã bị đặt vào hoàn cảnh không có đường lui rồi. Chỉ là, người trước mặt này nàng ta cho rằng là người có thể tín nhiệm, thì ra lừa nàng như vậy, kêu nàng ta như thế nào không giận?

Đôi tay đặt trên đầu gối hơi hơi siết chặt, Toàn Cơ cũng không thể nói ra cái tên “Tuân Vân Tâm” này. Nếu nàng nói ra, nàng sợ là cũng cách ngày chết

không xa.

Nghĩ nghĩ, chỉ có thể nói: “Nô tỳ thật sự không biết lời trong miệng nương nương đang nói gì. Tác dụng của Ngưng Hương hoàn, nô tỳ cho rằng không cần nô tỳ phải cùng nương nương nói ti mi.”

Mày đẹp Ánh Phi khẽ nhủ, sao nàng ta lại không biết tác dụng của Ngưng Hương hoàn? Toàn Cơ, nàng thật sự không biết, hay vẫn là giả ngu? Cúi đầu nhìn chăm chú nàng hồi lâu, nàng ta lại nói: “Ngươi cảm thấy cả đời này ngươi nhất định nắm điểm yếu của bọn cung phải không?”

Trái tim Toàn Cơ run rẩy, vội quỳ thân mình xuống thật thấp: “Nương nương thứ tội!”

“Tội gì?” Nàng ta lạnh lùng nhìn.

Cung nữ trên mặt đất không có nhìn lên, chần chờ một lát, cuối cùng mở miệng: “Nô tỳ có một chuyện, lừa nương nương.” ngón tay Ánh phi nắm khăn hơi hơi khấn trương, nghe nàng tiếp tục nói: “Ngưng Hương hoàn xác thật không phải nô tỳ tự mình làm được, mà là..... Là trước đây ở ngoài cung, cùng học với người khác.”

Nàng ta dùng Ngưng Hương hoàn làm cái cớ, vậy mà Toàn Cơ lại tưởng bởi vì cái này? Thoạt nhìn, dường như nàng thật sự không biết. Hôm nay Huệ phi nói như thế, cũng có thể là có ý châm ngòi ly gián.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Ánh phi tốt lên một chút. Xoay người ngồi xuống, mở miệng nói: “Ngươi cũng chỉ che giấu bọn cung việc này?”

“Không phải.....” Bờ vai khẽ nhúc nhích, Toàn Cơ cúi đầu nói: “Kỳ thật, còn có một chuyện.”

“Hả?” Nàng ta không hỏi không biết, thì ra cung nữ này lại giấu điểm mình nhiều như vậy!

Hít một hơi thật sâu, nói: “Nô tỳ giúp nương nương, là bởi vì nô tỳ không muốn chết. Nô tỳ có một muội muội đã tách ra nhiều năm, nô tỳ vẫn luôn muốn tìm nàng, cho nên nô tỳ muốn lưu lại một mạng. Ở trong cung, muốn sống tốt, nhất định phải tìm một chủ tử có thể dựa vào, mà nương nương, có thể che chở cho nô tỳ.”

Lời này, làm Ánh Phi lấp bắp kinh hãi: “Ngươi có một muội muội hả?”

“Vâng. Lúc tách ra, muội muội còn rất nhỏ. Muội muội nô tỳ, ở chỗ cô, có một cái bốt giống như hoa mai màu đỏ. Chỉ là đã nhiều năm rồi, nô tỳ vẫn không thể tìm được nàng ấy. Hiện giờ vào cung, không ra được, càng không có khả năng tìm được.”

Lý do như vậy, cũng đủ làm nàng tận tâm tận lực mà lấy lòng Ánh Phi.

Ánh Phi lại cười: “Chỉ cần ngươi thay bọn cung làm loại hương này, vậy ngươi muốn bọn cung phải làm thế nào?”

Toàn Cơ không kiêu ngạo không siểm nịnh mà mở miệng: “Nương nương có thể mỗi tháng để cho nô tỳ xuất cung mấy ngày, nô tỳ nghe nói có khả năng muội muội nô tỳ đã tới kinh thành. Nàng chỉ nhỏ hơn nô tỳ hai tuổi, hiện giờ cũng lớn.”

.....

Từ nội thất đi ra, Toàn Cơ biết Ánh Phi nhất định tin tưởng, cũng không phải do nàng không tin.

Ban đêm, lấy cớ đi điều chế hương, đi đến Ngự Hoa viên, hái hoa mẫu đơn màu đỏ xuống, vò nát, lấy nước cốt màu đỏ.

Lúc Toàn Cơ đi vào, Mục Chước đã ngủ say, nàng che miệng mũi nàng ấy lại, cho đến khi nàng ấy hơi hơi giãy giụa, ngay sau đó lấy khăn đã tẩm mê dược bịt lại khiến nàng ấy hôn mê. Từ trong lòng lấy ra ngân châm trộm được trong hòm thuốc của Thái y ở Hoàng Tử sở, cẩn thận thêu lên cái bốt hình một đóa hoa mai kiều diễm ở sau cổ nàng ấy.

Hít vào một hơi thật sâu, một bước này, nàng không thể lui được, cũng là bị bắt đắc dĩ. Chỉ là Chước nhi, có lẽ một ngày nào đó, nàng ấy sẽ cảm kích tất cả những điều nàng làm hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Cảm thấy quen thuộc

Edit: Subo

Lúc nàng trở về Hoàng Tử sở, sắc trời đã rất khuya. Trên đường, ngẫu nhiên có cung nhân tuần tra ban đêm đi qua, mang theo vài cái đèn lồng mỏng manh.

Khi Toàn Cơ đi qua núi già, như là có thứ gì từ đỉnh đầu bay qua, theo bản năng nàng ngẩng đầu, trong đêm đen, thấy cái gì không rõ lắm. Chỉ là, nghe thanh âm kia, hình như là chim.

Nàng lấp bắp kinh hãi, nhìn hình thể, kia hẳn là bò câu.

Bước chân không dừng lại, ngược lại càng bước nhanh hơn. Trong cung này có mật thám, kỳ thật một chút cũng không kỳ quái. Nàng cùng Tần Huyền Vương liên thủ, cho nên nàng cũng coi như mật thám của người khác vậy.

Chỉ là lúc này, nàng so với hai năm trước không giống nhau. Lúc này, nàng có nhiều quyền chủ động hơn, không cần mọi chuyện đều nghe theo người khác.

Không biết vì sao, tâm tình như tốt lên, thuận tay phát phát bụi hoa một bên vườn ra rồi tới một cây cỏ dại, quăn quanh phía trên, buông ra, rồi lại vò ...

Trong phòng Tần Huyền Vương, đèn còn sáng, nhẹ giọng đi vào, còn chưa vòng qua bình phong, liền nghe được có tiếng cung nữ nói chuyện. Nàng đi vào, nhìn thấy Tần Huyền vương còn chưa ngủ, cung nữ bưng nước trà đứng ở trước giường hắn. Hắn thấy nàng đi vào, chỉ khẽ nâng mắt, lại như cũ mở miệng với kia cung nữ: “Người sợ bồn vương ăn người sao?”

Cung nữ thấy trở về Toàn Cơ, như là thấy cứu tinh, vội nói: “Toàn Cơ cô nương, Vương gia nhắc mãi đến người.” Nhét cái ly vào tay nàng, hành lễ từ tạ: “Vệ nô tỳ cáo lui trước.” Nói xong, vội vàng lui xuống.

Trên chén trà, cảm giác có chút mồ hôi ướt sũng, chắc là mới vừa rồi mồ hôi trong lòng bàn tay cung nữ chảy ra.

Tần Huyền Vương cười rộ lên, Toàn Cơ chỉ đưa chén trà đi qua, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia cười cái gì?”

“Bồn vương kêu nàng ta lên giường, làm ấm giường cho bồn vương.”

Trên tay động tác hơi dừng, Toàn Cơ cười nhẹ: “Nàng không dám.” Cung nữ là do Bạc Hề Hành điều tới chuyên môn giám thị Tần Huyền vương, tự nhiên hiểu được đúng mực, sẽ cùng Tần Huyền vương duy trì một khoảng cách thích hợp. Một khi Bạc Hề Hành cho rằng các nàng có quan hệ mật thiết cùng Tần Huyền Vương, định sẽ không thủ hạ lưu tình.

Hắn “Uh” một tiếng, nhấp chút nước, lại là nhú mày: “Sao thế?” Hắn dùng một tay, sờ khoe môi nàng, nơi đó có dấu vết rất rõ ràng.

Toàn Cơ không khỏi gợn tay, tiện đà nói: “Vết thương nhỏ mà thôi.”

Nàng không muốn nhiều lời, hắn cũng sẽ không hỏi nhiều.

Tiếp nhận chén trà trong tay hắn để trên bàn, nàng nói: “Vương gia nên nghỉ ngơi.”

Hắn cầm tay nàng: “Đợi ở chỗ này. Mùi son phấn trên người bồn vương đã phai nhạt, dường như không quen.” Cởi xuống lớp vỏ ngoài ngụy trang, tóm lại hắn cảm thấy có chút bất an nhưng cung nữ trước mặt gương mặt rất bình tĩnh.

Gật đầu ngồi ở mép giường hắn, thuận tay bắt mạch cho hắn, mạch tượng rất vững vàng. Nàng bất giác mở miệng: “Vương gia, thương thế của ngài khỏi phục rất khá, thoát nhìn thì nhanh chóng là có thể xuống giường. Chỉ là không biết, mấy ngày như vậy, thì Tần đại nhân cùng Mạnh thị vệ đủ dùng không?”

Khoe miệng Tần Huyền vương khoe miệng, chỉ nói: “Người muốn nói cái gì?”

“Nô tỳ muốn nói, nếu là ngài muốn ở lại thêm mấy ngày, nô tỳ có lẽ có biện pháp.”

Đáy mắt hắn có chút kinh nể, hắn chỉ cười: “Không cần, nếu mà cần thì bồn vương tự mình có biện pháp.” Dừng lại chút, hắn bỗng nhiên lại nói: “Toàn nhi người nói, trước đây chúng đã từng gặp nhau chưa? Vì sao đối với người, bồn vương không hề có cảm giác xa lạ?”

Nàng không lảng tránh, chăm chú nhìn vào hắn: “Bởi vì ngài cùng Hoàng thượng đều cảm thấy nô tỳ rất giống người kia.”

Hắn giật mình, thật lâu sau, mới bắt đầu cười: “Có lẽ vậy.”

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Canh ba như cũ tại hạ ngo 4 giờ tả hữu, vọng các bảo bối cho nhau chuyển cáo.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: An tĩnh chờ tin lành

Edit: Subo

Hôm sau, lúc Mục Chúc tỉnh lại, luôn cảm thấy sau cổ sau hình như là có chút không thoải mái, đến tốt cùng là bị cái gì nhưng lại không biết nói sao. Nàng ấy đến trước bàn trang điểm, tháo nút thắt áo lót, nhìn đi nhìn lại, cũng nhìn không thấy cái gì. Lúc này, nghe được bên ngoài có thái giám nói Ánh Phi tìm nàng, vội vã cài nút thắt áo lại.

Không ngờ, Hoàng đế cũng ở đây, trên bàn trong phòng có thật nhiều cống phẩm. Ánh Phi chỉ nói là Hoàng thượng ban thưởng, nên nàng gọi người, cũng ban cho chủ tử các cung đưa chút đi.

Bạc Hề Hành cười khê: “Ái phi thật hào phóng.”

Mục Chúc cũng không lắng nghe bọn họ nói cái gì, chỉ gọi người lấy đồ vật ra.

Ánh Phi che miệng cười, chỉ thấy nam tử vẩy tay, gót sen khê nhúc nhích liền rơi vào vòng tay hắn. Trên người nữ tử trên có mùi thơm của cơ thể cùng mùi Long Tiên Hương của hắn quyện lại với nhau, quanh quẩn xung quanh hai người. Hắn vòng tay ôm nàng, cười nhẹ: “Chuyện gì? Một hai nói trăm hạ triều phải lại đây?”

Nàng ta cười duyên, nhỏ giọng nói: “Hôm nay thần thiếp có một chuyện cầu xin Hoàng thượng.”

Hắn có chút tham lam mà hít hương thơm trên người nàng, rầu rĩ nói: “Nói.”

“Thị nữ của thần thiếp là Toàn Cơ, hầu hạ thần thiếp tận tâm tận lực. Thần thiếp muốn ban thưởng điểm cho nàng cái gì, lại cũng không biết thứ gì là tốt nhất. Nghe nói nàng có một muội muội thất lạc nhiều năm, có khả năng đã tới Dĩnh Kinh nhưng thật ra muốn cầu xin Hoàng thượng hỗ trợ tìm một chút.” Bản thân nàng ta suy nghĩ một đêm, muốn đề phòng Toàn Cơ, không bằng nàng ta tìm được muội muội của nàng, mang theo bên người, còn sợ nàng không nguyện trung thành với mình sao?

Con người Bạc Hề Hành bỗng chốc căng thẳng, đã tới Dĩnh Kinh? Hắn bật thốt lên hỏi: “Bản thân nàng nói?”

“Vâng.” Ngón tay nhẹ nhàng vờ về ngọc bội treo trên eo hắn, nàng ta lại nói: “Nàng còn nói, muội muội nàng nhỏ hơn nàng hai tuổi, ở phía sau cổ, có bốt màu đỏ hình hoa.”

Ánh Phi vừa nói xong, Bạc Hề Hành đã đột nhiên đứng dậy, nhẹ đẩy nữ tử trong lòng ngực ra, đáy mắt hắn đã nổi lên tức giận. Ngày đó hắn nói muốn giúp nàng tìm muội muội, nàng cũng không nói cái gì với chính mình.

Về chuyện muội muội nàng tới Dĩnh Kinh, về chuyện trên người muội muội nàng có ấn ký.

Tự bật cười, thì ra, cung nữ này, cũng đề phòng chính mình! Chẳng qua, đã là như thế, đổi lại cũng là một người siêng năng có thể đào tạo.

“Hoàng thượng.” Ánh Phi khê gọi hắn một tiếng. Bạc Hề Hành lại kêu Đồng Dần chuẩn bị kiệu, khi đi đến cửa, lần nữa quay đầu lại, ôn nhu cười, nói: “Yên tâm, việc này trăm sẽ giúp.”

Nếu thật sự như lời nói của Ánh Phi, như vậy không đến ba ngày, hắn nhất định tìm ra người.

Đồng Dần thấy Hoàng đế xoay bước ra tới, vội nhắc mình ngự giá lên, nhẹ vịn hắn đi lên, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng muốn đi đến chỗ nào?”

Hắn thả mình xuống, thanh âm tùy ý truyền ra: “Hồi Càn Thừa cung, người thay trăm truyền Hàn Thanh. À, đến Hoàng Tử sở, gọi Toàn Cơ tới gặp trăm.”

.....

Lúc thái giám ở ngoài cửa truyền lời, vừa lúc Toàn Cơ phải cho Tấn Huyền Vương uống thuốc. Nàng để công công về trước, nói cho Bạc Hề Hành biết nàng sẽ đến ngay.

Uống thuốc xong, nàng đứng dậy muốn cáo lui, Tấn Huyền vương hỏi: “Sao thế mới sáng sớm, lại có chuyện gì?”

Toàn Cơ chỉ tùy tay đặt cái chén không ở trên bàn, mở miệng nói: “Chuyện về muội muội nô tỳ.”

“Hửm?” Tấn Huyền vương như là có hứng thú: “Tìm được rồi?”

“Nhanh.” Xoay người hành lễ với hắn: “Nô tỳ đến Càn Thừa cung trước.”

“Bỏn vương tò mò.”

“VẬY Vương gia, an tĩnh chờ tin lành đi.” Nhếch môi cười, nàng nói rất là chắc chắn.

Kỳ thật đối với Tần Huyền vương tới nói, xem như “Tin lành” đi? Duỗi tay khép cửa phòng lại, lúc xoay người, nàng hơi hơi hít vào một hơi, màn tính kế này, Bạc Hề Hành nhất định phải thua.

.....

Tác giả Đề Ngoại lời nói: Các bảo bối, hiện tại không hợp lý không phải vĩnh viễn không hợp lý, cho nên, trấn định a, không cần gần nhất liền nói gì gì không hợp lý a, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Thị phi khắp nơi

Edit: Subo

Trên đường đi tới Càn Thừa cung, chợt nghe tiếng Mục Chúc kêu nàng.

Toàn Cơ dừng bước, thấy Mục Chúc cùng hai cung nữ đi bên cạnh lại đây, nàng ấy thấy nàng rất là cao hứng: “Toàn Cơ tỷ tỷ, muốn đến Tường Bình cung sao?” Nàng ấy vừa lúc cũng làm xong xuôi chuyện phải đi về.

Thấy nàng lắc đầu, Mục Chúc có chút thất vọng, ngay sau đó lại cười: “Vậy ngươi có rảnh thì tới Tường Bình cung ngồi chút nha.” Đang nói chuyện, nàng ấy như là nhớ tới cái gì, tới gần nàng, nhỏ giọng hỏi: “Trong cung đều truyền, nói Thất Vương gia sẽ mang ngươi hồi đất phong, chính là thật sự?”

Chưa đợi Toàn Cơ mở miệng, Mục Chúc tinh tế cau mày nói: “Tỷ tỷ nếu thật sự phải đi, trong cung này lại mất đi một người đối xử tốt với Chúc nhi.” Âm thầm thở dài một tiếng, nếu không phải bởi vì Toàn Cơ, nàng ấy giờ phút này còn đang ở Hoán Y cục chịu khổ, nàng có ân với nàng ấy, nàng ấy sẽ cả đời sẽ ghi nhớ trong lòng. Chỉ là đáng tiếc, còn không có thời gian báo đáp nàng.

Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ nàng ấy đơn thuần, Toàn Cơ lại cố ý hay vô tình mà nhớ tới mình nhiều năm trước. Nàng còn thường nhớ tới Mục Chúc từng nói, phải làm người tốt.

Nếu đây là Mục Chúc chân thật, nàng đột nhiên không muốn làm nàng ấy thay đổi. Sẽ vẫn luôn là người thiện lương, chẳng phải tốt sao?

Khóe miệng khẽ nhúc nhích, nàng chỉ khẽ nói: “Nếu ngươi thật sự là muội muội ta thì tốt rồi.”

“Toàn Cơ tỷ tỷ, ngươi có muội muội hả?” Nàng ấy rất là kinh ngạc.

Toàn Cơ chỉ “Uh” một tiếng, cũng không cần nhiều lời, chỉ xoay người đi về phía trước.

Người phía sau người, cũng không gọi nàng nữa. Toàn Cơ hít vào một hơi, nàng còn cho rằng. Nếu người có thể vẫn luôn bảo trì một phần thiện lương lúc ban đầu, chỉ có một biện pháp, đó chính là rời khỏi hoàng cung cái nơi thị phi này.

Xa xa, đã nhìn thấy Đồng Dân đứng ở bên ngoài tẩm cung Hoàng đế. Toàn Cơ chân bước nhanh hơn lên bậc thang, tinh tế kêu một tiếng “Đồng công công”. Đang bước lên phía trước, nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân nặng nề, Toàn Cơ ngoái đầu nhìn lại, thấy Hàn Thanh đang cúi người bước nhanh đi tới.

Thu người lại cúi đầu hành lễ với hắn: “Hàn Tướng quân.”

Hàn Thanh chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn nàng một cái, cũng không đáp lời, lập tức đi vào. Toàn Cơ chần chờ, đi theo vào.

Trong tẩm cung, điểm huân hương tốt nhất, chỉ ngửi hương này, khiến cho người ngồi luôn cảm thấy thoải mái.

Bạc Hề Hành ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, tùy ý uống trà, trên bàn trước mặt hắn, một chồng quyển sách thật dày, mới cũ đều có. Cái này, đều là danh sách đăng ký của cung nữ mấy năm gần đây tuyền vào cung. Mặt trên, ghi lại tên họ từng người vào cung, tuổi cùng quê quán.

Cho đến khi hai người tiến vào hành lễ xong, hắn mới ngược mắt nhìn lên. Như cũ nhẹ hóp miếng khẩu trà, liếc nhìn Toàn Cơ nói: “Còn nhớ rõ trăm đã nói qua, muốn giúp ngươi tìm được muội muội ngươi, sau đó cho nàng ta tiến cung.”

“Vâng, nô tỳ nhớ rõ.”

Đặt chén trà xuống, cuối cùng nam tử là đứng lên. Đôi giày thêu màu mình hoàng trước mắt mình, hắn bỗng nhiên nói: “Năm nay ngươi, chắc mười sáu?”

Lúc vào cung, dùng thân phận người khác, nàng ta hiện tại mới mười sáu.

Lại lần nữa đáp lời. Bạc Hề Hành cười: “Trẫm còn nhớ rõ trẫm nói muốn giúp ngươi tìm muội muội, ngươi còn cảm tạ ân. Hiện giờ xem ra, ngươi thật ra cũng không hy vọng trẫm tìm được muội muội ngươi.”

“Hoàng thượng...” Có chút sợ hãi mà thân mình nàng quỳ thấp xuống: “Nô tỳ không dám.”

Duỗi tay, nâng khuôn mặt nhỏ của nàng lên: “Toàn Cơ, ngươi còn có cái gì không dám?”

Ánh mắt, gian nan dò đi, nàng không muốn nhìn cặp mắt thâm thúy tràn ngập nguy hiểm kia. Tay hần tay còn không có bỏ xuống, bám vào bên tai nàng, tăng thêm ngữ khí: “Đối với Thất đệ trẫm, ngươi sẽ không từ diễn biến thành thật chứ?”

Hắn trời sinh là người tính tình đa nghi, ý niệm này, kỳ thật đã sớm sinh ra. Chỉ là Toàn Cơ vẫn phủ nhận như cũ: “Nô tỳ không có.”

Hắn không để ý đến, chỉ nói tiếp: “Nghe nói muội muội của ngươi nhỏ hơn ngươi hai tuổi. Trẫm cũng vừa nhớ tới, cung nữ năm nay mới vừa vào, người ở độ tuổi này, nơi nên xuất hiện nhất, còn không phải là hoàng cung của trẫm sao?” Ánh mắt hắn vừa nhắc: “Hàn Thanh, tập hợp toàn bộ cung nữ mười bốn tuổi cho trẫm, tìm từng người một.”

Ngừng chút, hắn lại nói: “Tìm cung nữ sau gáy có bớt hình hoa!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Không hề sợ hãi

Edit: PN

Beta: Subo

Việc như vậy trước giờ Bạc Hề Hành chưa từng phân phó, lúc này bản thân Hàn Thanh có chút nghi hoặc. Thấy thần sắc Hoàng đế ngưng trọng, hắn cũng không dám chậm trễ liền đồng ý rồi lui xuống.

Toàn Cơ vẫn quỳ trên mặt đất, những ngón tay bên dưới dùng lực nắm chặt. Khuôn mặt nam tử lạnh như băng sương, chỉ có khóe môi kia như có như không tràn ngập ý cười: “Ngươi cho rằng trẫm tìm được muội muội ngươi sẽ làm gì nàng ta?”

“Nô tỳ không dám.” Trong mắt nàng có điểm kinh hoàng, đáy lòng lại dâng thêm mấy phần đau thương.

Nhiều năm trước, nàng cùng hắn, sợ rằng không ai có thể lường được bọn họ sẽ có ngày hôm nay. Ai cũng không tin được, bọn họ, không ngừng thử nhau, không ngừng tính kế....

Lòng bàn tay cuối cùng dôi đến nữ tử, một tay kéo đỡ nàng đứng dậy. Toàn Cơ không kịp đứng vững, nửa bước ngã về phía trước, đầu chui vào lòng ngực hắn.

Nàng khiếp sợ lui lại, vừa định quỳ xuống xin tội, hắn đã duỗi tay ngăn nàng. Lại khê dùng lực, Bạc Hề Hành kéo nữ tử qua.

Đây là lần đầu tiên hắn bình tĩnh, tinh tế đánh giá nữ tử tên Toàn Cơ này.

Hắn vẫn còn nhớ lần đầu bọn họ gặp mặt nhau, tại hành lang gấp khúc ở Ngự Hoa viên, hắn còn tưởng rằng gặp lại Vân nhi lúc trước. Lần đó, nàng có chút kinh hoàng, hắn cũng vậy. Mà bây giờ nghĩ lại, tâm cảnh đã hoàn toàn khác xưa.

Hắn cứ chăm chú như vậy mà nhìn, Toàn Cơ cũng quên tránh né, bên trong đôi mắt đó là thăm dò nhưng cũng có vài phần ôn nhu.

Ôn nhu đó, làm Toàn Cơ cảm thấy quen thuộc.

Đôi môi nam tử cơ hồ chuẩn bị chạm đến môi nàng, Toàn Cơ mới hoàn hồn, cả người ngửa ra sau, gấp gấp nói: “Hoàng thượng!”

Một câu “Hoàng thượng” làm cả người Bạc Hề Hành chấn động. Nữ tử trước mặt nhú chặt lông mày, hơi thở nặng nề. Hắn đột nhiên buông tay, hừ lạnh một tiếng, ý cười vừa rồi cũng sớm thu lại. Hắn xoay người, trầm giọng lên tiếng: “Trẫm cần phải xác nhận, ngươi sẽ không yêu hắn.”

Khê hít một hơi thật sâu, Toàn Cơ chỉ thấp giọng: “Nô tỳ sẽ không như vậy, khẩn cầu Hoàng thượng tha cho muội muội của nô tỳ.”

Hắn cuối cùng cười rộ lên: “Ngươi quả nhiên đã sớm biết muội muội của mình ở trong cung?”

Nàng rừ mí mắt xuống, không hề trả lời.

Hai tay khẽ phát tám bảo, Bạc Hề Hành ngồi xuống, mới nói: “Không nói cũng không sao, cứ đợi thêm hai ngày đi.” Nói xong liền liếc nàng, hân phát tay mở miệng: “Đi đi, thay trăm bồi dưỡng tình cảm với Thất đệ.”

Nàng hành lễ rồi rời khỏi, không khí bên ngoài dường như lạnh lẽo hỗn loạn. Nàng ngược mắt, không trung trên đỉnh đầu vẫn sáng lạng, ánh mặt trời vẫn mãnh liệt đến chói mắt như vậy.

Trên đường, Toàn Cơ nhìn thấy rất nhiều cung nữ bị kéo tụ lại một chỗ, còn có mấy chương sự ma ma ca giọng phân phó. Xa xa, nàng nhìn thấy Hàn Thanh, còn có thị vệ tiến lên bẩm báo với hân gì đó.

“Tìm được rồi?” Nàng vừa vào cửa, nam tử dựa ở mép giường đã ngược mắt hỏi.

Nàng tiến lên, thấy hân đang nằm chán đọc sách, đề thấp thanh âm lên tiếng: “Vương gia hãy kêu Mạnh thị vệ vào cung một chuyến.”

“Hửm?” Mắt phượng nhú lại, hân chỉ cười: “Có việc nhờ bốn vương sao?”

Nàng không lên tiếng, hân lại hỏi: “Vẫn là chuyện muối muối kia của người hả?”

“Vậy Vương gia giúp hay không giúp?” Nàng chắc chắn hân nhất định sẽ giúp nên mới dám như thế không chút sợ hãi.

Hân như sớm đã hiểu rõ tất cả, buông cuốn sách trong tay xuống, thấp giọng lên tiếng: “Trong nhà muối muối của người còn có người thân? Như vậy, chuyện lần này, người muốn tránh đêm dài lắm mộng, là giết, hay là...”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sừng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Từ diễn thành thật

Edit: PN

Beta: Subo

"Là giết, hay là..."

Câu nói tiếp theo, Tấn Huyền vương cũng không nói rõ, Toàn Cơ chỉ nhận nhậ một câu: “Vương gia suy nghĩ nhiều rồi.”

Người trong lòng nàng hận là Bạc Hề Hành, không phải Mục Chúc, nàng đương nhiên sẽ không mất đi nhân tính đi giết người diệt khẩu. Tấn Huyền vương cũng không so đo, chỉ cười nhẹ: “Bốn vương có một món đồ để ở Hành quán, cũng được, kêu Trường Dạ vào cung một chuyến.”

Cung nữ được phái ra ngoài xin chỉ thị của Bạc Hề Hành, lúc chạng vạng, Đồng Dân tự mình đưa Mạnh Trường dạ vào cung. Gặp nhau lúc này, dụng ý ra sao, trong lòng bọn họ đều rõ.

Cung quy quy định, sau khi mặt trời xuống núi, ngoại trừ Hoàng đế, trong hậu cung không cho phép nam nhân thứ hai xuất hiện, trừ khi người đó do Hoàng đế phê chuẩn. Lúc này các mặt trời xuống núi chỉ còn nửa canh giờ, Toàn Cơ lấy cớ hỏi thăm chuyện của muối muối, kéo Đồng dân ra ngoài viện dò hỏi một chút.

Chỉ trong chốc lát, lúc trở lại, bọn họ nghe được Mạnh Trường Dạ dặn dò Tấn Huyền vương cố gắng dưỡng thương cùng mấy chuyện linh tinh. Đồng Dân tất nhiên là không nói gì, chỉ một lát sau đã đến giờ xuất cung.

Trong phòng chỉ còn hai người Toàn Cơ cùng Tấn Huyền vương. Đồ vật Mạnh Trường Dạ mang tới, đơn giản là vài món quần áo, còn có mấy thứ điểm tâm Sở Linh Tê tự tay làm, còn có quạt xếp của hân.

Toàn Cơ đưa mắt nhìn một cái, vật này lúc gặp ở Ngự Hoa viên, hân cũng nắm chặt trong tay. Nàng duỗi tay qua, lại đột nhiên nghe hân nói: “Không được chạm vào.”

Toàn Cơ giật mình, quay đầu lại đã thấy hân khó khăn cúi người, cố gắng cầm lấy, chậm rãi mở ra, tinh tế mà nhìn.

“Đây là vật mẫu hậu tặng cho bốn vương, ngày sau, người không được tự tiện động vào nó.”

Ánh mắt hân, trước sau vẫn dừng trên cánh quạt. Lần này hồi kinh, đây là lần đầu tiên Toàn Cơ thấy hân mở quạt ra, bên trên là đóa hoa lan hồ điệp. Cây quạt này Toàn Cơ tất nhiên đã từng thấy qua, nhiều năm như vậy, hân vẫn còn giữ bên người. Trách không được hân lại trân trọng như bảo bối!

Tâm tư thu lại, nhét cây quạt dưới gối, hân mới ngẩng đầu nhìn nàng: “Sự tình ta đã giao phó, nhớ kỹ, người nợ bốn vương một ân tình.”

Nàng đột nhiên cười: “Nô tỳ ghi nhớ.”

Hắn cũng cười, duỗi tay qua: “Đỡ bốn vương dậy.”

“Vương gia...” Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn chỉ nhàn nhạt nói: “Cả ngày nằm trên giường, toàn thân đều vô cùng khó chịu.”

“Vậy để nô tỳ xoa giúp ngài.” Nàng duỗi tay qua, hắn lại cản lại: “Không cần đâu, chỉ là bản thân ta muốn đi lại một chút. Trong phòng đều là mùi thuốc, thật khó ngửi.”

Toàn Cơ chỉ đành gạt đầu, lấy áo khoác mặc thêm cho hắn, cẩn thận dìu hắn đứng dậy. Ngoài cửa, hai cung nữ thấy bọn họ đi ra thì không khỏi kinh hãi, vội chặn hỏi: “Vương gia định đi đâu?”

“Chỉ là tùy tiện đi lại, tránh ra.”

Cung nữ khó xử, cả người quỳ xuống: “Thương thế của Vương gia chưa lành, hay là về phòng nghỉ ngơi đi. Nếu ngài có tốt xấu gì, bọn nô tỳ cũng không thể sống nữa.” Vừa nói, bọn họ vừa hướng hắn gạt đầu.

Hắn đã ra tới đây, đương nhiên sẽ không trở về. Bước chân nâng về phía trước, hắn nói: “Chỉ là đi dạo trong sân một chút, các người nếu không yên tâm có thể đi theo sau bốn vương.”

Hai cung nữ thấy bọn họ đi về phía trước, hai mặt nhìn nhau, chỉ đành cuống quýt đứng dậy, đi theo phía sau nhưng lại không dám đến gần.

Toàn Cơ cẩn thận dìu hắn xuống từng bậc thang, hôm nay không có ánh trăng, trong viện bởi vì treo đầy đèn lồng mà sáng như ban ngày.

“Ngài đi chậm một chút.”

Hắn “Ừ” một tiếng, dứt khoát dựa vào thân hình nhỏ nhắn của nữ tử. Ánh mắt Toàn Cơ nhấp nháy, mỉm cười nói nhỏ: “Vương gia đây là muốn cùng nô tỳ diễn kịch sao? Đáng tiếc hôm nay Hoàng thượng còn đặc biệt cảnh cáo nô tỳ, vạn lần không được từ diễn thành thật.”

Bước chân bên dưới thoáng cứng lại, hai cung nữ đi theo xa xa cũng vội dừng bước.

Toàn Cơ ngược mắt, thấy đôi mắt sáng trong của nam tử đang nhìn mình. Hắn khẽ nhếch môi, nhẹ giọng nhấn mạnh từng chữ: “Người sẽ thế sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Hắn muốn liên hôn

Một câu “Nàng sẽ thế sao”, làm Toàn Cơ bỗng dưng ngơ ngẩn.

“Hửm?” Thấy nàng không đáp, hắn lại không thuận theo không buông tha.

Hoàn hồn, nàng chỉ cúi đầu: “Nô tỳ cũng không dám.”

“Không dám?”

“Đương nhiên không dám, đây là ở trong hoàng cung, Hoàng thượng có chuyện, nô tỳ không dám không từ? Thực sự nếu có một ngày như vậy, Vương gia muốn che chở, sợ cũng không phải là nô tỳ.” Nàng từng câu từng chữ nói thong dong.

Hắn đột nhiên hỏi: “Sao người sao biết bốn vương sẽ không bảo vệ người?”

Nàng cười: “Khi đó, Vương gia sợ là ở xa ngàn dặm ngoài đất phong.”

Đôi bàn tay to lớn bao lấy đôi tay nhỏ của nàng, đôi tay hắn được tu dưỡng nhiều ngày, lòng bàn tay cũng không còn lạnh như băng giống lúc trước, mà dần dần có chút ấm áp. Chạm rãi hướng phía trước đi tới, hắn lại mở miệng nói: “Sợ là người cũng không cần bốn vương tới bảo vệ.”

“Vương gia, đánh giá nô tỳ cao rồi.”

Hắn bật cười không hề mở miệng.

Không ra khỏi Hoàng Tử sở, từ cửa trông ra, xa xa thấy cảnh rất nhiều cung nữ qua lại. Xem ra Bạc Hề Hành đã hạ quyết tâm, suốt đêm tìm người.

Hai người đều bất động thanh sắc nhìn thoáng qua, cũng không nói nhiều.

Đỡ hấn dựa vào lan can ngồi xuống, hấn lôi kéo tay nàng: “Vì sao không ngồi?”

“Ngài là chủ tử.” Mà nàng chẳng qua chỉ là một cung nữ.

Hấn lại là nhìn hai cung nữ cách đó không xa, cười nói: “Ồ trong mắt người khác xem ra, ngươi cũng sắp biến thành chủ tử, không phải sao?”

Rốt cuộc nàng cũng ngồi xuống bên cạnh hấn, Toàn Cơ lại mở miệng: “Nhưng Vương gia biết nô tỳ không thành được, không phải sao?”

Hấn không đáp, bỗng nhiên nói: “Trường Dạ còn nói với bốn vương, hai mỹ nhân bốn vương mang đến đang rất lo lắng, đã lâu rồi chưa gặp bốn vương.”

“Nên Vương gia vội vã muốn xuất cung?”

Hấn cười cười: “Nhưng thật ra cấp không được.”

“Tin tưởng Hoàng Thượng rất nhanh sẽ biết tin tức ngài có thể xuống giường, Vương gia có yêu cầu hay không...” Con mắt nàng chợt lóe, lại không nói rõ.

Hấn đã nhủ ẩn đường, cười khổ: “Phàm là mọi việc đều không có lần sau, bốn vương cũng không muốn lại chịu khổ.” Nhìn dáng vẻ ngực hấn thành công như vậy, nếu không bị thương cũng có biện pháp ở lại Đình Kinh sao? Chẳng qua việc này hấn không nói, Toàn Cơ cũng sẽ không chủ động mở miệng hỏi.

Ban đêm, dần xuống.

Hấn vẫn như cũ không có ý muốn trở phải về, Toàn Cơ cũng không khuyên, quay đầu lại phân phó cung nữ trở về lấy áo choàng tới, cẩn thận phủ thêm cho hấn. Hấn cầm tay nàng, thấp giọng nói: “Tây Lương muốn cùng Yên Khương liên hôn, ngươi có nghe thấy không?”

Bất ngờ nói ra, kêu Toàn Cơ lắp bắp kinh hãi. Nhìn thẳng vào hấn, ngược lại lại nghĩ tới lúc ở Hoàng lăng, Bạc Hề Hành có đề cập việc lập hậu mà nói câu kia “Trong lòng hiểu rõ”.

Nàng khẽ thấp thanh âm: “Nô tỳ cho rằng, hấn sẽ lập Huệ phi nương nương làm Hoàng hậu.” Thậm chí là mọi người trong hậu cung, đã từng một lần đều cho rằng như thế.

“Nhưng so với, thế lực sau lưng nữ nhi Yên Khương Vương tất nhiên là lớn hơn một chút nữa. Ngươi nói đi?” Hấn tay cầm nàng, lòng bàn tay dán vào mu bàn tay nàng, bởi vì trong tay có vết chai sần, lúc vuốt ve có chút đau.

Tin tức này đối Toàn Cơ tới nói không thể nghi ngờ là kinh ngạc, trong cung chưa bao giờ từng có tin tức như vậy truyền ra. Nàng nhìn Tấn Huyền Vương, nhẹ giọng: “Vương gia lần này thật đúng là đã hạ không ít công phu.”

Hấn không phủ nhận, buông lỏng tay, một mình đứng lên. Nàng vội đứng dậy theo đi dòu hấn, hấn chỉ đứng, ánh mắt lướt qua nơi xa tường cung, bốn phía an tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng hít thở của bọn họ. Chính là Tấn Huyền vương biết, trận ám chiến này, sớm đã vận sức chờ phát động. Bạc Hề Hành muốn liên hôn, không phải là vì mấy huynh đệ bọn họ sao?

Trong triều vài phân thế lực, chẳng qua bọn họ đều trong lúc hỗn loạn muốn tìm kiếm điểm tựa cho chính mình thôi.

Vòng tay lại, khẽ ho khan hai tiếng, hấn mới nâng bước: “Về thôi, ngày mai, chắc còn có việc gì sự.”

Toàn Cơ nhất thời không rõ, hấn lại nói: “Tỳ muội đoàn tụ, ngươi nói bốn vương có phải nên chuẩn bị vài thứ gì tới chúc mừng ngươi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Chủ ý tốt

Edit: Subo

Toàn Cơ mỉm môi cười nói: “Lễ của Vương gia, đã cho.” Hôm nay Mạnh Trường Dạ vội tiến cung, chính là lễ vật tốt nhất rồi, không phải sao?

Hai người nhìn nhau cười, lập tức trở về.

Hai cung nữ dường như nhẹ nhàng thở ra, đi theo trở về. Một người vội vàng ra Hoàng Tử sở, một người đi bẩm báo Hoàng đế.

.....

Hôm sau, Huệ phi mới thức dậy, liền nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm ồn ào. Sai Lam nhi đi ra ngoài nhìn xem, lúc nàng ta trở về, nói là Hàn tướng quân tới, mời nàng đi ra ngoài.

Hàn Thanh thấy Huệ phi ra tới, vội hành lễ, mới nói: “Nương nương, mặt tướng phụng lệnh Hoàng thượng, đến tìm người.”

“Người nào?” Bắt đầu từ ngày hôm qua, nàng liền nghe nói Hàn Thanh tập hợp cung nữ khắp nơi, giống như là tìm người. Chẳng qua là tìm ai, lại không nghe được tin tức gì để lộ ra. Trong cung, nàng chưa bao giờ là người nhiều chuyện, chuyện này, cũng sẽ không đi hỏi thăm. Hiện giờ tới cung nàng, liền thuận đường hỏi, nếu là Hàn Thanh không nói, nàng nghĩ nàng cũng sẽ không hỏi lại.

Nhưng thật ra không ngờ, Hàn Thanh nói thẳng: “Hỏi nương nương, là tìm muội muội của Toàn Cơ cô nương.”

Lời này, kêu Huệ phi đột nhiên lấp bắp kinh hãi. Muội muội của Toàn Cơ hả?

Lam nhi cũng căng tròn hai mắt, sau một lúc lâu, mới hỏi: “Tướng quân nói đùa, nàng chẳng qua là một cung hèn, lấy tư cách gì mà có thể khiến tướng quân tự mình tra tìm muội muội của nàng?”

“Là Ánh Phi nương nương cầu Hoàng thượng.” Hắn cũng không muốn nhiều lời, chỉ cúi chào Huệ phi: “Nương nương chỗ này của người có ba cung nữ mười bốn tuổi, mặt tướng mang theo ma ma tới, để nghiệm thân các nàng.”

Huệ phi chỉ gạt đầu: “Lam nhi, mang ma ma đi xuống. Liền mời Hàn tướng quân đi vào ngồi chút.”

“Mặt tướng không dám.” Hắn vẫn như cũ đứng ở trong viện.

Huệ phi khẽ cười: “Tướng quân là làm theo hoàng mệnh, cũng không cần câu nệ. Nếu tìm không được ở nơi này của bốn cung, còn phải làm phiền tướng quân chạy đi tới các cung khác.”

“Mặt tướng làm việc công, đương nhiên phải vì Hoàng thượng phân ưu.” Hắn như cũ có nề nếp mà đáp, cũng không thấy hắn có ý muốn đi vào.

Huệ phi cũng không bắt buộc, nhìn theo vài cung nữ được điểm danh đi theo ma ma ra hậu viện. Đáy lòng Huệ phi lại đột nhiên nhớ tới khuôn mặt Toàn Cơ. Sao Bạc Hề Hành lại đại động can qua giúp nàng tìm muội muội, việc này thoát nhìn sẽ không đơn giản như vậy. Chỉ là Hàn Thanh nói là Ánh Phi năn nỉ.....

Ngược lại khiến nàng nhớ tới lần trước ở trước mặt Ánh Phi có đề cập đến chuyện mùi hương kia, chẳng lẽ là chủ tớ các nàng sinh ra khoảng cách, nên Ánh Phi mới muốn tìm được muội muội nàng lấy làm áp chế?

A, nếu đổi lại là nàng, nàng sẽ làm

Chỉ là ——

Ngón tay nắm khăn hơi hơi siết chặt, trên mặt tươi cười của Huệ phi dần dần biến mất. Nếu thật là như vậy, kia chỉ có thể thuyết minh, chuyện về mùi hương Ánh Phi thật sự không biết, vậy cung nữ kia lại rất rõ ràng.

Như vậy, nàng đến tốt cùng là người nào? Như thế nào lại biết chuyện năm đó?

Thực mau, Lam nhi liền mang theo ma ma trở về, nhìn thần sắc bọn họ, tất nhiên là không có thu hoạch. Hàn Thanh cũng không lưu lại, lập tức đi ra ngoài.

Cho đến chạng vạng, mới có tin tức truyền tới Ngự Thư phòng, nói người tìm được rồi.

Bạc Hề Hành buông tấu chương trong tay xuống, nhìn Đồng Dân tiến vào bẩm báo, chỉ hỏi câu: “Cung nữ cung nào?”

Đồng Dân cung kính đáp: “Hoàng Thượng, chính là Chúc nhi cô nương bên người Ánh Phi nương nương.”

“Hửm?” Lòng mảy mẩn lại, ngay sau đó khẽ cười, người ở Tường Bình cung, như vậy thật ra cũng giải thích được. Toàn Cơ, nàng quả nhiên biết ai là muội muội của nàng.

Đứng lên, đi nhanh đi ra ngoài: “Bãi giá Tường Bình cung, người tự mình đi một chuyến tới Hoàng Từ sở, thay trăm truyền Toàn Cơ.”

“Vâng, nô tài đi ngay.” Đồng Dân chạy chậm ra ngoài, phía sau hắn, nam tử một thân mình hoàng cũng đã cất bước. Cung nữ kia gọi là “Chúc nhi”, trong lúc nhất thời hắn thật đúng là nhớ không nổi dáng vẻ kia. Chẳng qua bắt đầu từ giờ phút này, hắn nghĩ, hắn cũng sẽ cẩn thận mà chú ý nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Muội muội của nàng

Edit: Subo

Toàn Cơ mới đẩy ở cửa phòng muốn đi vào, liền nghe được thanh âm phía sau của Đồng Dân truyền đến: "Toàn Cơ cô nương! Toàn Cơ cô nương!" Nàng xoay người, thấy hắc tử hồng học chạy tới: "Mau mau, theo ta sang Tường Bình cung đi, Hoàng thượng tuyên triệu ngươi!"

Cũng không cần che dấu gì, nàng chỉ hỏi: "Muội muội của ta tìm được rồi?"

Đồng Dân cười: "Đương nhiên, bằng không cũng sẽ không kêu ta tới mời cô nương đi qua."

Trong lòng nàng, kinh ngạc thì không có nhưng là có chút thất thỏm. Tay thu trở về, cũng không đi vào nữa, chỉ đi theo Đồng Dân vội vàng qua Tường Bình cung. Ở cửa Tường Bình cung, trùng hợp thấy Hàn Thanh mang theo hai thị vệ từ bên trong ra tới, nàng cùng Đồng Dân lui về một bên hành lễ, người nam tử mặc áo giáp thậm chí chưa từng liếc mắt nhìn nàng một cái, bước đi nhanh như gió qua trước mặt nàng.

Nàng không khỏi nhìn thoáng qua, cũng không để ý đến, lập tức đi vào.

Bạc Hề Hành cùng Ánh Phi ngồi trên thượng vị, phía dưới nữ tử đang quỳ đầy sắc mặt đầy sợ hãi.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, nương nương." Toàn Cơ đi qua, quỳ xuống hành lễ. Ánh mắt Bạc Hề Hành dừng ở trên mặt nàng, giống như hắc đã đoán trước, bên trong đôi mắt trầm tĩnh kia, không có kinh ngạc, ngay cả một chút cao hứng cũng không có.

Chính là, nàng càng như vậy, hắc lại càng chắc chắn. Tất cả những suy đoán trước đây của hắc, đều đúng.

Nàng sớm đã biết ai là muội muội của nàng, nàng không nói. Chẳng qua không muốn muội muội chính mình trở thành một quân cờ để hắc uy hiếp nàng.

Hắc không thể không thừa nhận, nữ tử này, rất thông minh.

Đây là nữ tử sau khi Vân Tâm mất, hắc chứng kiến một nữ tử khác thông tuệ như thế. Chỉ là, nàng cùng nàng, lại không giống nhau. Năm tay khế nhúc nhích, hắc thở dài.

Ánh mắt Toàn Cơ vẫn chưa nhìn về phía Ánh Phi, giải thích, là cần thiết. Nhưng, lại không phải hiện tại.

Mục Chúc không thể tin tưởng mà nhìn người quỳ gối bên cạnh chính mình, cũng không màng Hoàng đế ở đây, liền lôi kéo nàng hỏi: "Toàn Cơ tỷ tỷ, đây... Đây đến tột cùng là chuyện gì thế? Bọn họ có phải nghĩ sai rồi hay không? Ta sao có thể là muội muội của người được? Sao có thể....." lúc nàng ta còn rất nhỏ đã không có cha, nhà nàng ta chỉ có nương, có đệ đệ, nàng ta căn bản không có khả năng là muội muội của Toàn Cơ!

Một tay, theo bản năng xoa sau cổ, nàng ta nhìn nàng, ngữ khí nóng nảy: "Còn có ta..."

Lòng bàn tay Toàn Cơ phủ lên mu bàn tay nàng, đúng lúc đánh gãy nàng ta lời nói: "Sau khi người sinh không lâu, đã bị tặng người ta. Khi đó người còn không có ký ức, đương nhiên sẽ không biết. Lúc ấy nói muốn tốt cho người, muốn dưỡng phụ dưỡng mẫu người coi như hải tử thân sinh nuôi nấng, đương nhiên sẽ không nói cho người sự thật." Ngược mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt khiếp sợ của Mục Chúc, nàng nói rất chắc chắn: "Do trên người của người có ấn ký, ta sẽ không nhận sai. Người chính là muội muội của ta."

Mục Chúc há miệng nhưng một câu cũng không nói ra được. Hiện tại trong đầu nàng ta rất loạn, không biết cái gì là thật, cái gì là giả.

Bạc Hề Hành hoàn hồn lại cười rộ lên: "Toàn Cơ, như thế nào? Trầm thấy người như là không cao hứng lắm."

"Sao nô tỳ có thể không cao hứng? Nô tỳ rất cao hứng, tạ Hoàng thượng ân điển!" Nàng cúi người xuống, nhân tiện, còn kéo Mục Chúc một phen: "Tỷ muội chúng ta có thể đoàn tụ, hoàn toàn nhờ vào long ân của Hoàng thượng."

Hắc "Xuy" cười mỉa mai, lại chuyển qua Ánh Phi: "Ái phi thật là có phúc khí tốt, có tỷ muội bọn họ trung tâm hầu hạ."

Ánh mắt Ánh Phi lúc này mới từ trên người hai người phía dưới thu hồi, miễn cưỡng cười: "Hoàng thượng nói đùa."

Hắc lại nói: "Trẫm cũng không phải nói giỡn, phải xem ái phi có nguyện ý bỏ những thứ yêu thích, để cho nàng đi hầu hạ trẫm?" Ngón tay thon dài, không hề dấu hiệu chỉ về hướng Mục Chúc vẫn như cũ đang quỳ gối phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Thiên ý

Edit: Subo

Hoàng đế đã tự mình đã mở miệng, Ánh Phi có lý do gì mà không đồng ý. Nàng ta còn chủ động mang theo Mục Chúc đi xuống. Càn Thừa cung lại không thể so với Tường Bình cung, phải chú ý quy củ nhiều hơn gấp đôi. Ánh Phi rất là cẩn thận, vì dù sao cũng là cung nữ từ Tường Bình cung đi ra, một khi xảy ra sai lầm gì, nàng ta cũng không thoát được can hệ.

Nghe tiếng cửa khép lại, Toàn Cơ mới nói: “Hoàng thượng, muội muội này của nô tỳ rất đơn thuần.”

“Trẫm đã biết.”

“Nàng ta đến Càn Thừa cung, sẽ hầu hạ tốt.”

“Như thế rất tốt.” Bạc Hề Hành đứng lên, đi đến trước mặt nữ tử, duỗi tay đỡ nàng đứng lên, liếc nhìn nàng: “Thật ra trẫm rất kinh ngạc, người đã tìm được nàng ta rồi, sao lại không nhận.” Nếu không, mới vừa rồi thần sắc Mục Chúc sẽ không phải như vậy.

Nàng không chần chờ, chỉ nhỏ giọng đáp: “Ở chỗ này, nàng là cung nữ, nô tỳ cũng chỉ là cung nữ, nhận hay không nhận, cũng không có nhiều lắm quan hệ. Có đôi khi, không nhận vẫn tốt hơn.”

Hắn buông lỏng tay: “Thật là một tỳ tỳ tốt.”

“Nhưng chung quy, cũng không thể thành.”

“Người cho rằng, trẫm sẽ làm gì với nàng ta?”

Những lời này, hắn đã nói qua nhiều lần, Toàn Cơ chỉ nhỏ giọng đáp: “Nô tỳ không dám.”

Nam tử đã cất bước đi ra ngoài, mở miệng: “Cũng thế, cho tỳ muội các người đoàn tụ, sau đó, trẫm sẽ cho người mang nàng ta đến Càn Thừa cung.” Ngược mắt lên, thân ảnh mình hoàng đế đã đi ra ngoài, chỉ chừa lại vài sợi quang còn sót lại trong phòng.

Toàn Cơ chần chờ một lát, mới đi ra cửa hậu viện.

Trong cung, đó là nơi ở của các cung nhân.

Lúc vào cửa, nàng nhìn thấy Ánh Phi ngồi ngay ngắn ở trên giường Mục Chúc. Nàng biết nàng ta là đang muốn đợi nàng. Ánh Phi vừa thấy nàng, trong mắt giận dữ, chỉ lạnh giọng mở miệng: “Tốt nhỉ, thi ra người giấu diếm bốn cung nhiều chuyện như vậy! Đã là sớm biết, vì sao không nói?”

Toàn Cơ không có sợ hãi, chỉ tiến lên, phụ với nàng bên tai thấp giọng nói: “Nurong nurong cho rằng Hoàng thượng để nô tỳ đi hầu hạ Thất Vương gia, là vì cái gì?”

Một câu, lần Ánh Phi giật mình.

Trực tiếp muốn nàng đi hầu hạ Tần Huyền vương, là bởi vì... Trong lòng Ánh Phi chấn động, giám thị!

Kinh ngạc nhìn nàng, Toàn Cơ nhìn vào mắt Mục Chúc, lại nói: “Nô tỳ người của nurong nurong, Hoàng thượng không tin nô tỳ. Nếu sớm để Hoàng thượng biết ở trong cung nô tỳ có một muội muội, vậy không phải...” Nàng ngừng lại, làm bộ thờ dãi: “Chỉ tiếc, nô tỳ chung quy so không được sự khôn khéo của Hoàng thượng, hắn vẫn biết.”

Lời nói như thế, cũng làm đáy lòng Ánh Phi sáng tỏ vài phần. Nàng ta làm như khiếp sợ: “Vậy sao người nói cho bốn cung tuổi tác cùng với trên người có ký hiệu muội muội người?” Nếu nàng không nói ở trước mặt Bạc Hề Hành, hắn cũng không thể tìm được nhanh như vậy.

Nàng bắt đầu cười: “Nô tỳ là sợ ngài không tin nô tỳ nói, nếu ngày sau nurong nurong vô tình biết được, sẽ biết nô tỳ sẽ không lừa ngài. Nô tỳ sao biết... Khéo thành vụng.”

Thần sắc Ánh Phi có chút áy náy: “Việc này bốn cung thật sơ sót.”

“Nurong nurong... Đây có lẽ chính là ý trời.”

.....

Cho đến khi Ánh Phi đi ra ngoài, trước sau Mục Chúc không có nói qua một câu. Toàn Cơ nhìn nàng ta một cái, nàng ta như cũ hỏi câu: “Ta thật là muội muội người sao?”

“Thật sự, nếu không sao ta phải cầu Ánh Phi điều người từ Hoán Y cục tới đây?” Nàng từng câu từng chữ nói rất bình tĩnh.

Mục Chúc ngơ ngẩn, đúng vậy, chuyện lần đó, trong lòng nàng ta cảm kích nàng rất lâu. Có đôi khi đêm khuya trong mộng, còn nghĩ sao mình lại có

vận khí tốt như vậy thoát ra được Hoán Y cục?

Thì ra, bởi vì nàng là chính tỷ tỷ mình?

“Tỷ tỷ.....” Nàng ta nghẹn ngào gọi nàng một tiếng, tiến lên gắt gao ôm lấy nàng. Cả người Toàn Cơ chấn động, Mục Chúc rất thiên chân thật thiện lương. Nàng nói dối, những cái đó chỉ là trùng hợp, hơn nữa cái bát sau cổ nàng ta là nơi không nhìn thấy, kêu nàng ta không tin cũng không được.

Chân chờ thật lâu, Toàn Cơ mới giơ tay, ôm chặt người đang rơi lệ đầy mặt.

Mục Chúc cầm lòng không đậu mà khóc lóc: “Tỷ tỷ, mấy năm nay, người vẫn luôn tìm ta đúng không? Vì cái gì không nhận ta? Ta còn tưởng rằng, vào cung, đời này sẽ không còn được gặp lại thân nhân... Ô, thật tốt quá thật tốt quá, thì ra ta có một tỷ tỷ!” Hung hăng lau nước mắt: “Nương nói không sai, người tốt mới có phúc báo.” Vẫn ôm như cũ, không chịu buông ra.

Thần sắc Toàn Cơ có chút im lặng, sau một lúc lâu, không ngờ lại cười, đẩy nàng ra, mở miệng: “Ngày sau đi Càn Thừa cung, làm việc nhiều, nói ít lời.”

Tác giả Đề Ngoại lời nói:

Về Mục Chúc, đây cũng là nhân vật sau này sẽ có rất nhiều suất diễn, ta lại lần nữa khó mà nói quá nhiều, tóm lại sẽ thực xuất sắc. Hiện tại mọi người vật bắt đầu phục bút, mặt sau mọi người xem lên liền sáng khoái.

Còn có một việc, rất nhiều người biết muội muội bảo bối của ta năm nay thi đại học. Hôm nay chủ nhật, ta muốn mang nàng đi Hàng Châu xem ghi danh trường học, cho nên hôm nay chỉ có thể có 1 chương, thật sự thực xin lỗi. Từ ngày mai bắt đầu, tạm thời khôi phục hai chương, chẳng qua đại gia thỉnh lý giải một chút, bốn văn không lâu muốn thượng giá, ta trừ bỏ mỗi ngày đôi mới cũng muốn tôn cảo gõ chữ, bằng không thượng giá thời điểm không có bản thảo, liền không thể thượng, ha ha. Sao sao các vị, cuối tuần vui về!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Lễ vật chúc mừng

Edit: PN

Beta: Subo

Những gì Toàn Cơ dặn dò, Mục Chúc thật nghiêm túc lắng nghe. Toàn Cơ chọn nàng ta, chính là nhìn trúng sự thành thật của nàng ta, bởi vì người như vậy sẽ không gây cho mình phiền toái.

Nửa canh giờ sau Bạc Hề Hành trở về Ngự Thư phòng đã thấy Hàn Thanh trở về. Hần hành lễ với Hoàng đế, mới nói: “Hoàng thượng, mặt tướng đã phải người điều tra, Mục Chúc xác thực là được người ta nhận nuôi từ nhỏ.”

Hoàng đế gật đầu, phát tay ý bảo hần lui xuống, sau đó liền truyền Đồng Dân vào: “Đến Tường Bình cung mang người đến đây.”

.....

Thời điểm Đồng Dân qua Tường Bình cung, thuận đường mang theo hai cung nữ, nói rằng Bạc Hề Hành có ý điều đến Tường Bình cung hầu hạ Ánh Phi. Toàn Cơ nhìn Mục Chúc rời đi, sau đó mới ra khỏi Tường Bình cung.

Trên hành lang gấp khúc ở Ngự Hoa viên, Huệ phi đỡ tay Lam nhi bên cạnh. Lam nhi nhỏ giọng hỏi: “Nương nương, ngài nói xem nàng ta là người của ai?”

Không một nụ cười, Huệ phi khẽ ho một tiếng: “Bổn cung không biết.”

“Vậy chúng ta...”

“Án binh bất động.” Huệ phi vẫn không xác định Toàn Cơ có thật sự biết chuyện năm đó hay không, do vậy, nàng ta không muốn rút dây động rừng. Bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, nàng ta quay đầu lại nói: “Người nói muội muội của nàng ta tên gì?”

Lam nhi vội trả lời: “Dạ, Mục Chúc. Chính là cung nữ bên cạnh Ánh Phi nương nương.”

Nàng ta...

Cung nữ đó thoát nhìn là một nữ tử vô hại, Huệ phi cười nhẹ, có lẽ nàng đã hiểu dụng ý của Bạc Hề Hành.

“Nurong nurong, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Nàng ta không chút chần chừ, xoay người nói: “Không đi đâu cả, hồi cung.”

Toàn Cơ không định đi lòng vòng, lập tức trở về Hoàng Tử sở. Hai cung nữ thấy nàng, vui vẻ hỏi: “Nghe nói Hoàng thượng đã giúp ngươi tìm được muối rồi?”

Người bên cạnh vội nói: “Thật tốt quá, ngươi còn có muối muối trong cung, chỗ nào giống bọn ta, không ai thân thích.”

Toàn Cơ chỉ cười nhẹ, không hề trả lời, lập tức vào trong.

Tâm tình Tần Huyền vương thoát nhìn rất tốt, chỉ nghe thanh âm, hẳn cũng không ngược mắt, cười nói: “Xem ra bốn vương không cần chúc mừng ngươi nữa, trên đường đến đây chắc hẳn có không ít người chúc mừng ngươi?”

“Vương gia thật biết nói đùa.”

Nàng tiến lên, thu dọn sách trong tay hẳn: “Ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi, đừng quá mệt mỏi.”

“Đây là đang quan tâm bốn vương sao?” Hẳn nhìn thẳng vào mắt nàng.

Toàn Cơ ngẩn ra, nhẹ giọng nói: “Nơi này không có người ngoài.”

“Như vậy, không phải diễn kịch sao?” Hẳn thật sự rất thích bắt bóng bắt gió từ lời nói của nàng, không biết vì sao, ở cùng cung nữ này, hẳn cảm thấy thật sự vui vẻ.

Đúng vậy, là vui vẻ.

Bỏ sách trong tay gác xuống, nàng mới nói: “Hoàng thượng đã điều muối ấy đến cạnh mình.”

Hẳn thấp giọng đáp: “Vậy thì sao? Chẳng lẽ ngươi thật sự quan tâm nàng ấy? Toàn Cơ, lòng dạ phụ nữ ở thâm cung này sẽ rất nguy hiểm. Đặc biệt, đối phương là Tây Lương Hoàng đế.”

Hẳn dứt lời, nàng mới kịp hoàn hồn. Nàng khôi phục trầm tĩnh, lắc đầu nói: “Vương gia nghĩ nhiều rồi.”

Hẳn cười lộ lên, vờn tay qua.

Nàng hiểu ý, tiến lên đỡ hẳn đứng dậy, lại nghe hẳn nói: “Bốn vương truyền Trường Dạ vào cung, tính toán thời gian chắc cũng sắp tới rồi.”

“Vương gia thường xuyên kêu Mạnh thị vệ vào cung như thế, không sợ Hoàng thượng nghi ngờ sao?”

“Không sợ, nhiều người thấy là được.”

Toàn Cơ không hiểu ý tứ trong lời của hẳn, quả nhiên bên ngoài đã truyền đến thanh âm của nam tử. Cung nữ dẫn người đó đi vào, quả nhiên không hề bước ra. Tần Huyền vương thấy vậy cũng không nhiều lời.

Mạnh Trường Dạ mở tay nải trong tay, thứ khiến Toàn Cơ giật mình chính là bên trong lại là một chiếc váy lụa hoa lệ. Đây không phải chiếc váy bình thường, cũng không phải dùng cách thêu đơn giản mà tô điểm cho chiếc váy.

“Vương gia, đây là...”

Nàng có chút kinh ngạc.

Hẳn đẩy nàng một cái: “Thay cho bốn vương xem, coi như đây là lễ vật chúc mừng của bốn vương.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Dựa theo người mà làm

Edit: PN

Beta: Subo

Cung nữ bên cạnh sớm đã nhìn đến ngáy người, chiếc váy xinh đẹp như vậy, trước giờ nàng ta chưa từng thấy qua.

Mạnh Trường Dạ lấy váy đưa cho Toàn Cơ: “Toàn Cơ cô nương, mời thử.”

Nàng nhìn thoáng qua hân, vẫn là bộ mặt lạnh lùng, không chút biểu cảm dư thừa.

Trở về phòng thay váy, nữ tử trong giường không khỏi kinh ngạc, bộ váy này quả thật dựa theo người mà làm.

Cách tắm bình phong, Tần Huyền vương chỉ nghe cung nữ cất tiếng khen “Thật đẹp”, lúc ngược mắt mới nhìn thấy thân ảnh mảnh khảnh của nữ tử sau tấm bình phong. Thật là mơ hồ, chỉ là trong mắt hân lại phảng phất rõ ràng vô cùng.

Hân bỗng đứng nhịn không được đứng lên.

Mạnh Trường Dạ hoảng sợ, vội đỡ lấy hân: “Vương gia!”

Hân nhủ mảy, lúc này mới khôi phục tinh thần. Nhìn qua thị vệ bên cạnh, hân thấp giọng: “Trường Dạ, thật sự rất giống, đúng không?”

Hân càng cảm thấy giống thì càng cảm thấy may mắn vì người đó không phải là nàng.

“Thuộc hạ đỡ ngài ngồi xuống.” Mạnh Trường Dạ nhắm mắt, dìu Tần Huyền Vương đi qua.

Hân trước sau vẫn luôn cảm thấy giữ nữ nhân này cạnh người Vương gia thật không an toàn, hân cho rằng nàng chính là người Bạc Hề Hành cố ý dùng để mê hoặc Vương gia. Chỉ là có rất nhiều lời, hiện tại hân không thể nói bậy. Cung nữ thái giám ở đây, đều là người của Bạc Hề Hành.

Mạnh Trường Dạ có chút phiền não, nếu Linh Tê hoặc Tần tiên sinh ở đây, nhất định bọn họ sẽ có biện pháp.

Tần Huyền Vương không ngồi, dè tay hân lại.

“Vương gia...” Mạnh Trường Dạ nhủ mảy, muốn dùng lực ở tay mạnh hơn nhưng hân không dám, hân nhớ trên người Tần Huyền Vương vẫn còn thương tích. Một khi Vương gia nhà hân bướng bỉnh, không ai có thể là đối thủ.

Toàn Cơ vòng qua tấm bình phong, thấy Tần Huyền vương đứng dậy, nàng kinh hãi, bật thốt lên hỏi: “Vương gia sao lại đứng lên.”

Hân đẩy tay Mạnh Trường Dạ ra, chậm rãi đi về phía nàng.

“Vương gia...” Nàng theo bản năng lui lại một bước.

Hân cũng không tiếp tục đi về phía trước, cẩn thận ngắm nhìn, sau một lúc lâu mới nói nhỏ: “Thật vừa người.”

“Tại sao Vương gia lại biết kích cỡ của nô tỳ?”

“Bổn vương không biết.”

Một câu “Không biết” khiến trái tim Toàn Cơ run rẩy, nàng không khỏi bật thốt lên hỏi: “Vương gia vốn vì ai mà chuẩn bị?” Đáp án này, kỳ thật trong lòng sớm đã rõ, đáy lòng nàng có chút hoảng loạn. Nàng cho rằng gút mắt của nhiều năm trước sẽ theo cung biến mà kết thúc, lại không ngờ chỉ là do người si nói mộng.

Cho dù là yêu hay hận, tất cả cũng là thoáng qua.

Toàn Cơ đột nhiên xoay người: “Nô tỳ vẫn là đi thay ra, ở trong cung, cung nữ không được phép mặc y phục ở bên ngoài.”

Bước chân vừa nâng lên, cánh tay đã bị người bắt lấy, nam tử phía sau cười nói: “Sợ cái gì, ngươi là nữ nhân của bổn vương, không bao lâu sẽ không còn là cung nữ.”

Chỉ là một kiện y phục mà thôi, Hoàng thượng sẽ không để ý.” Hân nghiêng mặt, nhìn Mạnh Trường Dạ: “Trường Dạ, người làm rất tốt, nếu không còn gì nữa thì trở về đi.”

Mạnh Trường Dạ ra ngoài, Toàn Cơ đột nhiên gọi hân lại, hân cũng không quay đầu, nàng chỉ nói một câu: “Mạnh thị vệ, lần này, cảm ơn ngài.”

Cung nữ trong phòng không biết, câu “Thật tốt” kia của Tần Huyền vương không phải chỉ chuyện chiếc váy, câu “Cảm ơn” của Toàn Cơ cũng không chỉ việc này.

Theo Mạnh Trường Dạ ra ngoài, cung nữ cũng thức thời đóng cửa lại.

Cánh tay giữ chặt vẫn chưa buông ra, Toàn Cơ quay đầu, thấy Tần Huyền vương vẫn si ngốc nhìn mình, nàng gọi nhẹ hân một tiếng: “Vương gia”. Hân cười, tiến lên nửa bước, dựa vào người nàng.

Trái tim nàng “Thình thịch” không ngừng nhảy múa.

Hai năm trước, hấn tìm sư phụ nổi danh nhất kinh thành để đặt làm chiếc váy này, sau đó, cung biến xảy ra, hấn cũng không đi lấy, đối phương ngại thân phận của hấn, mặc dù hấn không lấy cũng không dám tự tiện xử lý chiếc váy này.

Mà hiện tại, hấn lại muốn tặng cho Toàn Cơ.

Từ trên người nàng, hấn thấy được quá nhiều thứ quen thuộc, bởi vì nàng không phải người đó, cho nên hấn mới cảm thấy an tâm. Nàng vô cớ khiến hấn muốn tới gần, tâm không gánh nặng mà tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Danh chính ngôn thuận

Edit: Subo

Đã bao lâu rồi, hấn chưa từng có phút giây bình yên như thế.

Duỗi tay, nhẹ ôm chặt thân hình nữ tử, cảm nhận được nhịp đập của tim nàng, hấn chỉ dựa vào gần nàng: “Nàng đang Khấn trương sao?”

“Vương gia...”

“Vi sao khấn trương? Bỏn vương và nàng, ít nhất giờ phút này, là danh chính ngôn thuận.” Hấn mở miệng nói với Bạc Hề Hành muốn nàng, tuy rằng hấn chưa đáp ứng nhưng cũng không cự tuyệt. Nên hiện tại, hấn có thể coi như hấn (BHH) đã cam chịu.

Nàng nhẹ nhàng đẩy hấn ra, thanh âm thực nhẹ: “Nô tỳ vẫn là đồ ngai lên giường nằm thì hơn.”

“Bỏn vương rất tốt.” Hấn thích gần nàng như vậy, hấn cũng nói không rõ vì sao, dù sao cũng chính là thích.

“Chỉ là, nô tỳ ăn mặc y phục như thế, rất khác biệt.”

Hấn không thể nhịn cười bật ra tiếng, cúi đầu nhìn nàng: “Bỏn vương cảm thấy rất đẹp.”

“Vương gia biết rõ nô tỳ không có khả năng rời khỏi nơi này đi theo ngài, vì sao còn muốn...”

“Chỉ là bỏn vương muốn nhìn dáng vẻ người mặc vào thôi.” Trên mặt đang cười nhưng đáy lòng, lại bỗng nhiên nhớ tới, nếu người kia ăn mặc vào thì có đẹp như Toàn Cơ không?

Đáp án, hấn không biết.

Có lẽ, đều đẹp.

“Vương gia.....”

“Hừm...” Ngón tay hấn dừng ở trên môi nàng, thấp giọng thì thầm: “Ít nhất hiện tại, hấn không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra khi trước, nàng vẫn thuộc về bỏn vương.”

Trong lòng Toàn Cơ vừa động, cố ý mở miệng: “Vương gia như thế, sẽ làm nô tỳ cho rằng ngài muốn biến đổi thành thật.”

“Thật ra bỏn vương nghĩ.” Ý cười cứng ở bên môi, Toàn Cơ có chút hoảng loạn thu hồi ánh mắt, hấn dừng rồi lại nói: “Chẳng qua biết nàng không muốn.” Hấn không nói Bạc Hề Hành không bỏ, lại nói là Toàn Cơ không muốn.

Hấn còn nhớ rõ hận thù trong lòng nàng, chỉ là trước sau không hề hỏi nàng là tại sao.

Ban đêm, khi hấn ngủ, vẫn còn nắm tay nàng.

Nàng ngồi ở bên mép giường hấn đã lâu, nghĩ hấn đã ngủ say, Toàn Cơ mới đứng dậy. Duỗi tay muốn gỡ bàn tay hấn ra, lại cảm thấy bàn tay hấn đột nhiên căng thẳng, mở miệng nói: “Đừng tưởng rằng bỏn vương không quên được người.”

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, thì ra là hấn nói mớ.

Toàn Cơ nhẹ nhàng thở ra, bàn tay lại rút không ra, hấn vội vàng nắm chặt tay nàng: “Bỏn vương, quên được... Bỏn vương... Vân Nhi vì cái gì...”

Toàn Cơ chỉ cảm thấy cả người mình cứng ngắc nơi mép giường hần, cứ như vậy ngơ ngác nhìn dung nhan nam tử, trong lòng chua xót.

Không quên được, sao lại luôn nói đã quên rồi?

Nỗi hận hần đối với nàng, nhất định không thể ít hơn so với nàng hận Bạc Hề Hành. Nàng luôn muốn Bạc Hề Hành sống không bằng chết, huống chi là Tần Huyền Vương đối với nàng?

Trong lòng nàng như bị khối đá đập thật mạnh lập tức bị đè ép, có chút khổ sở, không thể nói nên lời.

.....

Hôm sau, lúc Tần Huyền vương tỉnh lại, liền nhìn thấy sườn mặt Toàn Cơ dựa vào hần mép giường ngủ. Hần cả kinh, mới phát hiện một tay hần còn nắm lấy cổ tay nàng, vội buông lỏng tay, thấy cổ tay mảnh khảnh thế nhưng bị nắm hiện lên màu xanh tím nhợt nhạt.

“Vương gia...” Toàn Cơ đột nhiên tỉnh lại, thấy hần đang nhìn thẳng vào chính mình.

“Bỏn vương...” Hần cúi đầu nhìn nhìn tay chính mình, nhúu mày nói: “Đêm qua bỏn vương nói mơ hả?”

Nàng dường như đều không muốn nói, liền mở miệng: “Không có.”

Nhìn không được cười, có hay không chẳng lẽ chính hần không rõ ràng hay sao? Chỉ khi lúc hần đang nói mơ, mới có thể gắt gao mà bắt lấy tay người bên cạnh không bỏ. Lúc trước ở vương phủ, mỗi lần hần nói mơ, tỳ nữ gác đêm trong phủ cho hần đều vô cơ mà mất tích. Sau đó hần đã biết, là Tần Phái sợ hần vô tâm nói ra những lời gì đó tiết lộ ra ngoài. Tần hoàng mới vừa đăng cơ, Tần Phái không thể tin không được bất luận kẻ nào.

Sau đó, hần không dám ở trong mộng nói mê sáng, một đoạn thời gian thật dài, ban đêm hần cũng không dám ngủ. Như thế, sau này mới dần dần mà không nói nói mơ.

Chính là tối hôm qua, hần nhất định là lại nói gì đó.

“Nô tỳ đi múc nước.”

“Toàn Nhi.” Hần gọi nàng lại, chần chờ chút, rốt cuộc mở miệng hỏi: “Đêm qua bỏn vương, nói gì vậy?”

.....

Subo: Hôm nay worl cup, nhưng ta vẫn cặm cùi edit. Các nàng biết không, khi ta đang nói những lời này thì pháp đang đá penati đem về cho Pháp 2-1. Các nàng phải cho ta động lực..□□□

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sừng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Một tấm vương bài

Edit: Subo

Ngoái đầu nhìn lại, nàng nhìn thấy đáy mắt hần nhiễm một tầng bất an, kỳ thật nàng hiểu được. Nghiêm túc nhìn hần, thấp giọng nói: “Vương gia gọi tên một người, nô tỳ không biết là ai, cũng sẽ không đi hỏi là ai.”

Nói xong, cũng không hề nhìn hần, chỉ xoay người đi ra ngoài.

Hần có chút bất đắc dĩ khép lại hai mắt, ngay sau đó cười tự giễu.

Tên một người, hần còn có thể ngốc đến không biết là ai sao?

Lúc Toàn Cơ trở về, váy áo trên người đã thay, hần không nói gì thêm.

Hôm sau, một thân váy áo xinh đẹp đã được giặt sạch, ỏn thỏa đặt ở trên bàn. Tần Huyền Vương ngược mắt nhìn nàng, mở miệng hỏi: “Đây là làm sao?”

Nàng cười khê: “Đây không phải vì nô tỳ mà chuẩn bị, nên sao nô tỳ có thể nào không biết xấu hổ mà nhận.”

“Là do bỏn vương tặng cho người, sao bỏn vương có thể thu hồi?”

Nàng cự tuyệt như cũ: “Đồ vật quý trọng như thế nô tỳ chịu không nhận nổi, còn nữa, trong cung cũng không dùng được.” Nàng và hần đều rõ ràng. Lúc

này đây, Bạc Hề Hành sẽ không cho nàng đi theo Tấn Huyền vương ra cung.

Hắn trầm mặc một lát, mới nói: “Chuyện sau này, ai cũng không biết, có lẽ, sẽ dùng được. Tóm lại, bản vương sẽ không thu hồi, nếu người thật sự không thích, thì vứt đi.”

Trong lòng khẽ nhúc nhích, nàng thốt lên hỏi: “Vương gia bỏ được sao?”

Hắn lại cười rộ lên: “Chẳng lẽ người muốn bản vương mặc nó?”

“Cần gì Vương gia phải dùng thân mình, ngại nhiều mỹ quyến như hoa như vậy...”

“Các nàng không xứng.”

“Nhưng nô tỳ là hạ nhân.”

“Toàn Cơ.” Hoàn chính gọi ra tên nàng, Toàn Cơ nghe được, trong lời nói ả ả hương vị tức giận hỗn loạn.

Nàng lại không sợ, thức thời hành lễ: “Vạy nô tỳ tạ ơn vương gia ban thưởng.”

Con người hắn đáng lên tức giận, trong nháy mắt kia, lập tức tan đi. Hắn bày ra dáng vẻ, lại không một chút bức, liếc nhìn nữ tử trước mặt: “Nàng thật ra rất thức thời.”

Hai người chỉ cười nói, chợt nghe đến thanh âm nam nhân trong viện truyền đến. Toàn Cơ nhìn thẳng hắn, sau đó nàng vội xoay người đi ra ngoài điều tra. Vừa muốn đẩy cửa ra, cửa đã bị người bên ngoài mở ra, thân hình nam tử cao lớn chặn ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào. Phía sau hắn, ngăn không được về mặt cung nữ cùng thái giám sợ hãi. Toàn Cơ còn nhìn thấy có cung nữ xoay người xông ra ngoài.

Người tới cũng không để ý đến nàng, xoay bước đi vào, hướng về phía nội thất đi đến, cao giọng nói: “Thất đệ!”

Lúc này đối mặt, Toàn Cơ kinh ngạc dị thường, cho dù thế nào nàng cũng không thể tưởng được người tới lại là Trương Hoàn vương Bạc Hề! Vội đóng cửa phòng lại xoay người theo vào trong, thấy Trương Hoàn vương đã đi đến mép giường, ngồi một bên.

“Đại ca?” Đáy mắt người trên giường cũng xuất hiện một mảnh kinh ngạc, hắn chỉ là không nghĩ tới các vị Vương gia sẽ nhanh vào kinh như vậy.

“Đừng nhúc nhích!” Trương Hoàn vương vội ngăn cản hắn muốn đứng lên, mày kiếm khẽ nhăn, khẽ nói: “Ta đã nghe nói rồi, người tội gì chán một kiếm kia cho hắn?”

“Đại ca!” Hắn đè lại tay hắn (THV).

Trương Hoàn Vương lại không sợ, hừ lạnh một tiếng nói: “Người còn sợ hắn nghe thấy sao? Ở hoàng lăng, hắn không cứu người. Lén lút, còn nghĩ đem lần hành thích này tính lên trên đầu lão Tam!”

Trương Hoàn Vương vẫn “Chính nghĩa” trước sau như một, xem ra lần này là có chuẩn bị mà đến. Nếu tính toán không tồi, các vị Vương gia sợ là đều tới, trách không được Trương Hoàn vương sẽ không sợ hãi như vậy.

Tấn Huyền vương làm bộ không biết: “Người nói cái gì? Tam ca?”

“Hiện trường có lệnh bài của lão Tam, người sáng suốt liếc mắt một cái liền biết đây là giả họa!”

“Ta cũng không tin Tam ca sẽ làm việc này. Việc này, chỉ cần giải thích với Hoàng thượng.” Hắn nói, hắn muốn xuống giường. Trương Hoàn vương đè hắn lại: “Bọn họ đều tới, sợ nhiều người quấy rầy người, nên không cho bọn họ vào. Tới nhìn người, rồi đến Ngự Thư phòng yết kiến.” Nói xong, hắn cũng không hề lưu lại, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Một đường hấp tấp.

Cho đến khi thân ảnh kia biến mất ở cửa, Toàn Cơ mới xoay người tiến lên, nói nhỏ: “Thì ra đây mới là tấm vương bài tốt nhất trong tay Vương gia.” Nháo chuyện này thật lớn, một khi thật sự bắt được hung thủ, như vậy hai bên nhất định sẽ vùng tay đánh nhau.

.....

Subo: Ta thật giỏi giang. Ta buồn ta thích đội Cros. Ôiiiiii.... đội Cros vào rồi, thủ môn Pháp.... mua... mua..... □□□

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Thỉnh chỉ xuất cung

Edit: Subo

Tần Huyền vương lại khẽ cười: “Bổn vương cũng không bản lĩnh lớn như vậy.”

Toàn Cơ có chút kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: “Không phải Vương gia sao?” Nàng cho rằng tin tức này nhất định chính là do Tần Huyền vương thả ra nhưng thật ra lại không nghĩ, không ngờ đã đoán sai?

Hắn không để ý, chỉ mở miệng: “Thích khách tại Hoàng lăng không phải bổn vương cũng không phải Hoàng thượng. Là do kẻ thứ ba nhúng tay, việc này nhất định sẽ nháo lên.” Mà hiện giờ hắn đang ở Dĩnh Kinh, còn sợ Bạc Hề Hành giám thị không đủ sao? Hắn làm sao lại để chính mình chọc phải phiền toái.

Toàn Cơ chưa mở miệng, lại nghe hắn nói: “Chút nữa lại nói cùng Hoàng thượng một tiếng, cứ nói vết thương của bổn vương không còn đáng ngại, muốn thỉnh chỉ xuất cung.”

Nàng khẽ lấp bắp kinh hãi: “Nhóm người vương gia đều sẽ ở tại dịch quán. Hiện nay ngài đi ra ngoài, không sợ Hoàng thượng nghĩ nhiều sao?”

Hắn cười nhạo: “Nhiều người như vậy, bổn vương còn sợ cái gì.”

Toàn Cơ đến Ngự Thư phòng, nghe nói các vị Vương gia đều ở bên trong, nàng không thể tùy tiện đi vào. Khi xoay người, nhìn thấy Mục Chúc cầm khay từ bên trong ra tới. Thấy nàng, vui sướng kêu lên: “Tỷ tỷ!”

Dừng bước chân lại, đầu tiên kéo nàng ta lại, nhỏ giọng nói: “Ngoài Ngự Thư phòng, có thể để cho người hô to gọi nhỏ sao?”

Tuy là trách cứ nhưng trong tai Mục Chúc nghe được lại là cao hứng. Che miệng, nhẹ giọng nói: “Đã biết. Thấy tỷ tỷ nên cao hứng. Đúng rồi, sao người tới nơi này?”

“Uh, Vương gia muốn xuất cung, để cho ta tới hồi bẩm cùng Hoàng thượng một tiếng. Lại không ngờ, lúc này nhóm Vương gia còn ở bên trong.” Ánh mắt khẽ liếc về phía cửa lớn đang đóng chặt, nàng hỏi: “Bên trong như thế nào?”

Mục Chúc không rõ nguyên do, nhẹ nhàng mà đáp: “Rất tốt, Hoàng thượng và các vị Vương gia đã lâu không gặp, nên thật sự rất cao hứng.”

Phải không?

Trong lòng Toàn Cơ mỉm cười, đây chỉ là biểu hiện bên ngoài, sau lưng lại không hợp, bọn họ chung quy cũng có khoảng cách quân thần. Chẳng qua các nam nhân đấu tranh, nàng sẽ không tham dự. Nàng cũng nên học theo Tần Huyền vương, hiện tại một lần tại đây, trong khi giao chiến ngồi xem hồ đấu.

Mục Chúc thấy nàng không nói lời nào, vội hỏi nàng: “Tỷ tỷ ở chỗ này chờ, hay là muốn đi về trước? Chút nữa nhóm Vương gia sẽ ra, ta lại cho người đi kêu người tới.”

Nàng cười khẽ: “Không được, ta chạy tới chạy lui lại phải phiền toái, đi ra bên ngoài một chút.”

“Ta cũng đi.” Nàng ta giao đồ vật trong tay cho cung nữ đứng bên cạnh, nhắc lần váy đi xuống bậc thang. Vừa lúc giờ phút này nàng ta không cần phải đi vào hậu hạ, có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi một chút.

Đoán chắc nàng ta sẽ đi theo xuống dưới, Toàn Cơ thực tự nhiên hỏi: “Ồ bên người Hoàng thượng đã quen chưa?”

Nặng nề mà gật đầu: “Đã quen, việc bên người Hoàng thượng cũng không nhiều lắm, thực nhẹ nhàng. Đúng rồi, Hoàng thượng còn hỏi về tỷ tỷ đó?”

Trong lòng vừa động, nàng như cũ bất động thanh sắc hỏi: “Hỏi ta cái gì?”

“Hỏi chuyện tỷ tỷ trước kia.”

“Người nói như thế nào?”

“Ta nói, ta cũng là hôm kia mới cùng tỷ tỷ nhận nhau, chuyện của tỷ tỷ trước kia, ta cũng không biết.”

Hai người đang nói chuyện, phía xa xa, nhìn thấy đỉnh đầu loạn khiếu từ trước mặt đi tới, bức màn bị người nhắc lên, người bên trong đưa mặt ra tới, là Huệ phi. Toàn Cơ ngoái đầu nhìn lại một chút, phương hướng kia, không phải Ngự Thư phòng sao? Lúc này, nàng ta tới nơi này làm gì?

“Nương nương, là Toàn Cơ.” Đi một bên Lam nhi đã thấy người bên này. Huệ phi ngăn ra, lúc này mới hoàn hồn, Toàn Cơ..... Nàng khẽ cười, ý bảo loạn khiếu cứ đi qua.

Toàn Cơ có chút giật mình, chỉ là, chủ tử đang đến đây, nàng không thể quay đầu đi. Vậy thì đón nhận, cùng Mục Chúc hành lễ.

Huệ phi chỉ hỏi: “Sao không ở Hoàng Từ sở hậu hạ Thất Vương gia?”

“Hồi bẩm nương nương, nô tỳ là tới thay Vương gia thỉnh chỉ xuất cung.”

Lam nhi đã đỡ nàng ta xuống kiệu, nàng ta hơi hơi nhú mi: “Nhanh như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 22: Thay nàng nhận tội

Edit: Subo

“Vâng.” Toàn Cơ gật đầu với Huệ phi, nàng cũng không muốn quá nhiều lời. Bởi vì nữ tử trong lòng này suy nghĩ cái gì, nàng một chút cũng không hiểu.

Băn khoăn, chẳng qua nàng không rõ là địch hay bạn mà thôi.

Huệ phi lại không muốn rời đi như vậy, cười mở miệng: “Bổn cung nghe nói nàng chính là muội muội người? Hiện giờ đang làm việc ở Càn Thử Cung.”

“Vâng.”

Vì Mục Chúc đã từng hầu hạ Ánh Phi, chỉ cúi đầu, đứng ở Toàn Cơ bên cạnh người. Giờ phút này đối với Huệ phi cũng không dám nói bậy gì.

“Hoàng Thượng đối với tỷ muội các người thật đúng là hậu ái.” Phất tay với Lam nhi, tiến lên một bước, bàn tay trắng nõn của nàng ta phủ lên mu bàn tay Mục Chúc, ôn nhu mở miệng: “Bổn cung thật ra lại hâm mộ người, có thể có một tỷ tỷ thương người như vậy.”

“Nương nương...” Mục Chúc lấp bắp kinh hãi, cũng không dám rút tay ra.

Lời nàng ta nói, khiến Toàn Cơ bỗng dưng nhớ tới nàng ta cùng Ánh phi, không biết lời này của nàng ta là ý gì.

Huệ phi lại nói: “Chỉ là hiện giờ tỷ muội các người sôi nổi thăng chức, nhưng thật ra Ánh phi lại một mình rất cô đơn.”

Chần chờ chút, Toàn Cơ mới nói: “Ánh Phi nương nương còn có Hoàng thượng.”

Sắc mặt Huệ phi khẽ biến, ngay sau đó lại cười nói: “Không nghĩ tới người hiện giờ không còn hầu hạ nàng ta, còn có thể che chở cho nàng ta.”

“Người có phúc, cũng không cần nô tỳ che chở.”

“Làm càn!” Lam nhi xông lên trước liền cho nàng một cái tát.

“Tỷ tỷ!” Mục Chúc sợ tới mức quỳ xuống: “Cầu nương nương khai ân, tỷ tỷ của ta, nàng không phải cố ý! Nương nương khai ân!”

Huệ phi lại không có tức giận, mày đẹp thoáng nhăn, môi đỏ hé mở: “Ai cho phép người ở trước mặt bổn cung tự xưng ‘ta’?”

Lam nhi vội nói: “Nô tỳ thay nương nương giáo huấn nàng.”

Mới nâng tay, lại bị Huệ phi cản lại, nàng ta nói nhỏ: “Phía trước chính là Ngự Thư phòng, ở chỗ này nhiều không tốt, mang về Tuệ Ngọc Cung của bổn cung đi.”

Mục Chúc bị dọa trắng mặt, lại thấy Toàn Cơ tiến lên quỳ: “Nương nương, muội muội của nô tỳ phạm sai lầm, là do nô tỳ làm tỷ tỷ không biết dạy dỗ. Muốn phạt, thì ngài phạt nô tỳ đi.”

Nhìn chăm chú người phía dưới, nàng ta chỉ xoay người lên loan kiệu, thanh âm mềm mại truyền ra: “Quả nhiên là một tỷ tỷ tốt, Lam nhi, dẫn nàng đi.”

“Tỷ tỷ!” Mục Chúc vội vã giữ chặt tay nàng, lại bị Lam nhi một cái hất bay.

“Tỷ tỷ!” Mục Chúc gấp đến độ khóc lên, xoay người, nhớ tới giờ phút này Ngự Thư phòng không thể vào được. Đi tìm Ánh Phi nương nương cầu cứu, dường như không quá thích hợp.

Làm sao bây giờ...

.....

Tuệ Ngọc cung.

Toàn Cơ quỳ gối trong sảnh. Huệ phi tinh tế nhìn nàng, nàng ta cơ bản không muốn động vào nàng sớm như vậy. Chỉ là lúc này đây, nàng chủ động thể tội, cũng xem ra là cái cơ hội tốt.

Ánh mắt nàng ta nhìn xuống Lam nhi. Lam Nhi hiểu ý, đi ra ngoài lấy dây mây vào, thấp giọng nói: “Ta cũng bội phục Toàn Cơ cô nương là một tỷ tử tốt.” Giọng vừa cất lên, không hề có dấu hiệu, một dây mây đã đánh xuống lưng Toàn Cơ.

Hiện giờ không phải mùa đông nên quần áo đã rất mỏng, từ chỗ bả vai kéo dài xuống, một mảnh đau nóng rát.

Toàn Cơ không kêu đau, chỉ cắn răng nói: “Nô tỳ đa tạ nương nương dạy dỗ.”

Huệ phi nằm trên chiếc giường đẹp đẽ quý giá cảm tử, nữ tử đang nằm cũng không nói lời nào, đôi mắt phượng lưu chuyển phảng phất uy nghiêm. Đại lưng ngọc lan màu bích ngọc ôm chặt vòng eo, đôi mắt nàng ta rũ xuống, không nhìn thần sắc cung nữ thống khổ trước mặt. Lam Nhi xuống tay một lần lại tàn nhẫn hơn so với lần trước. Toàn Cơ kiên trì không được, ngã xoài trên mặt đất, người phía sau như cũ không có ý muốn dừng tay. Toàn Cơ như là lập tức ý thức được cái gì, cố nén đau mở miệng: “Nương nương, nô tỳ là người Hoàng thượng khâm điểm muốn ban cho Thất Vương gia. Nếu nương nương đánh chết nô tỳ, như thế nào..... Như thế nào nói chuyện cùng Hoàng thượng?”

Sắc mặt Huệ phi biến đổi, cười lạnh mở miệng: “Còn lấy Hoàng thượng tới áp chế bản cung nữa, chẳng lẽ vì một cung nữ, Hoàng thượng còn có thể lấy bản cung vẫn tội hả?” Mặc dù Bạc Hề Hành sẽ tức giận, cũng sẽ không giết nàng ta.

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Biết vì sao Huệ phi muốn sát nàng sao? Một chiều này, nàng ta thực mạo hiểm

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Hấn lo lắng cho nàng

Edit: Subo

“Ngài vì cái gì?” Thanh âm có chút run rẩy nhưng nàng vẫn là hỏi ra.

Nàng nhớ tới lần trước Ánh Phi từ Tuệ Ngọc cung trở về liền hung hăng truy vấn nàng, kỳ thật Toàn Cơ nên sớm nghĩ đến Huệ phi theo dõi chính mình. Chính là, nàng nghĩ không ra là vì cái gì?

Hiện tại, nàng ta đánh chết nàng, thì đối với bản thân Huệ phi có chỗ gì tốt? Nàng không tin Huệ phi là người hồ đồ, sẽ không thấy rõ Bạc Hề Hành muốn ban nàng cho Tấn Huyền vương, vậy là vì cái gì.

Cách làm của Huệ phi, giải thích duy nhất, đó là không quen nhìn mình, ý vào Bạc Hề Hành sủng ái, tại hậu cung đường hoàng ương ngạnh, tùy ý làm bậy. Nhưng, nàng ta biết Huệ phi, là cái dạng người này sao?

Từ trên lưng áo có máu lộ ra, Lam nhi hít một hơi thật sâu, dây mây trong tay như cũ quất đánh đi xuống. Nàng ta cũng vẫn là lần đầu tiên hành hình với người khác, khó tránh khỏi có chút tay run, chỉ là, một lần lại một lần quất xuống, lực đạo này ai cũng không cảm giác được.

Hướng chi, giờ phút này Toàn Cơ trừ đau, đã không có tinh lực lại chú ý các mặt khác.

Tiếng gió của dây mây vừa tới, một tiếng “Dừng tay” từ bên ngoài nặng nề truyền đến.

Lam nhi ngẩn ra, Huệ phi đã ngược mắt nhìn lại. Ngoài cửa, cung nữ cúi đầu nói: “Nương nương, bọn nô tỳ ngăn không được...”

Âm thanh cung nữ chưa nói xong, Tấn Huyền Vương đã đẩy tay Mục Chúc ra cất bước đi vào. Một thân cẩm hoa y phục che chở, búi tóc dài đen nhánh hỗn loạn phía sau, nếu không phải vội vàng đi, hẳn nhất định sẽ không như vậy. Nữ tử trên mặt đất hơi thờ yếu ớt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy những giọt mồ hôi to như hạt đậu, một khắc kia không biết vì sao, tâm hấn đột nhiên chấn động đau đớn.

Cố gắng bắt buộc bản thân mình thu hồi ánh mắt, nhìn Huệ phi ngồi ngay ngắn ở trước mặt, hấn mở miệng: “Nương nương đang làm gì vậy?”

Huệ phi không nghĩ tới Tấn Huyền vương lại đột nhiên tới, không khỏi đứng lên, sắc mặt kinh ngạc chậm rãi tan đi, nàng ta lại khôi phục trấn định. Cũng không giải thích, nàng ta chỉ nhắc nhở hấn: “Nơi này cũng không phải là nơi mà Vương gia có thể tới.” Nói đến cùng, hấn cũng chỉ là một Vương gia, không thể đi loạn trong hậu cung.

Hấn lại cúi người, kéo Toàn Cơ tới, không có đứng vững, bước chân lão đảo một cái, Toàn Cơ vội cúi tay chống đỡ hấn. Theo bản năng ôm lấy nữ tử trước mặt, chạm đến vết thương của nàng, Toàn Cơ đau đến nỗi hút một ngụm khí lạnh.

“Toàn nhi.” Hấn thấp giọng kêu nàng, hấn cũng biết hấn không nên duỗi tay ra đụng chạm đến vết thương phía sau lưng nàng, chỉ là, tất cả đều quá đột nhiên. Hấn không không chế được.

“Nô tỳ... Không có việc gì...” Thanh âm nàng có chút run rẩy nhưng vẫn như cũ nhìn hấn cười. May mắn là hấn tới, nếu không sợ là Huệ phi thật sự muốn đánh chết nàng.

“Nương nương.” Lam nhi đi đến bên cạnh người Huệ phi, khẽ gọi nàng ta.

Đáy mắt Huệ phi hình như có lửa giận, lại nói: “Bốn cung giáo huấn cung nữ không tuân thủ quy củ, Vương gia dường như có chút chuyện bé xé ra to.”

Hấn nhìn nàng ta, khẽ đáp: “Nàng là nữ nhân của bốn vương, phải quản giáo cũng là bốn vương tự mình quản giáo, không nhọc nương nương. Chúc nhi!” Thanh âm hấn chợt cao.

Mục Chúc đang ở bên ngoài nghe tiếng, vội tiến vào. Nàng ta mới vừa rồi đứng ở bên ngoài khăn trương muốn chết. Chính là Tấn Huyền Vương nói, hấn không lên tiếng, nàng ta không thể đi vào.

“Vương gia...” Lam nhi tiến lên một bước, lại bị Huệ phi kéo lại.

Mục Chúc cẩn thận đỡ Toàn Cơ: “Tỷ tỷ, ta đỡ người ra ngoài.”

Toàn Cơ ngẩn ra, lại cầm tay Tấn Huyền vương: “Vương gia...”

“Đi trước.” Hấn chỉ khẽ nói một câu.

Mục Chúc đỡ nàng ra cửa, nôn nóng hỏi nàng sao rồi. Bản thân nàng chính là đại phu, vết thương trên người đều là bị thương ngoài da, thật ra không ngại. Chỉ là...

Vừa rồi lúc nàng chống đỡ thân thể hấn liền biết, kỳ thật hấn không đứng được, chính là giờ phút này, hấn lại đẩy tay nàng ra. Trong cung này, trừ nàng, hấn không tin được ai, huống chi đây là Tuệ Ngọc cung?

Giờ khắc này, trong lòng Toàn Cơ là có lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Tự nhiên thích

Edit: Subo

Nhìn các nàng đi ra ngoài, Tấn Huyền vương mới như là nhẹ nhàng thở ra, lui một bước, một tay chống ở bên trên bàn trà, hấn mới mở miệng: “Bốn vương cảm ơn nương nương thủ hạ lưu tình.”

“Lam nhi.” Huệ phi nhìn thoáng qua cung nữ, Lam Nhi vội gật đầu đi ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại. Bên ngoài, cung nữ thái giám các tư chức, cũng không dám tiến lên nghe trộm.

Tấn Huyền vương nhú mi, lại thấy Huệ phi tự mình đi tới, hấn muốn lui, thân mình đã sát đến bàn trà. Hấn bỗng nhiên cười nhạt mở miệng: “Nương nương còn không muốn thả cho bốn vương rồi đi? Chẳng lẽ, là muốn mời bốn vương lưu lại uống trà sao?”

Nàng ta lại duỗi tay, đỡ hấn. Trong lòng Tấn Huyền Vương căng thẳng, muốn hất tay ra, lại nghe Huệ phi nói: “Hai lần, Vương gia vì nàng không màng đến thân thể chính mình như thế, chẳng lẽ thật sự động tâm với nàng sao?”

Hấn cười thông dong: “Nữ nhân bản thân bốn vương muốn, tự nhiên thích.”

Nàng ta lại hỏi: “Vì cái gì?”

Hấn ngơ ngẩn, nàng ta lại tiếp tục mở miệng: “Vương gia sẽ không sợ nàng là mật thám của ai sao?”

Những lời này, khiến hấn kinh hãi, ánh mắt thẳng tắp dừng ở trên mặt nữ tử, bên trong đôi mắt nàng, toát ra, đều là lo lắng. Dùng sức rút cánh tay ra, hấn cảnh giác cùng nàng ta bảo trì khoảng cách, người này diện mạo quá giống nữ nhân tên Vân nhi... Nàng ta rốt cuộc là người nào?

Hấn còn chưa có hỏi, nàng ta đã lập tức đã mở miệng: “Tiên Hoàng hậu từng có ân với Tô gia.”

Tần Huyền Vương mày nhăn càng sâu, nữ tử trước mặt này là nữ nhi Tô gia, chẳng lẽ thật sự là bởi vì có quan hệ với mẫu hậu sao? Nàng ta cho rằng Toàn Cơ là mật thám của Bạc Hề Hành, cho nên nàng ta tính toán hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp mượn chuyên dạy dỗ này đánh chết nàng sao?

Vì vậy, nàng ta muốn giúp mình diệt trừ một mật thám.

Trong lòng hắn có chút loạn, không dám dễ dàng tin tưởng.

Cường chế chính mình bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, mới nói: “Nương nương nói quá lời, bốn vương nên trở về.”

“Vương gia...” Nàng ta đuổi theo đi.

“Nương nương đừng bước đi.”

“Vương gia sẽ không đi tố giác bốn cung chứ?”

Chần chờ chút, cuối cùng hắn nói: “Bốn vương, cái gì cũng không có nghe thấy.” Chuyện này, hắn còn cần trở về ngẫm lại cho tốt, có lẽ, còn cần hỏi Tần Phái một chút.

Nàng ta rút cuộc cũng không cản hắn lại, lại đột nhiên giải thích một chuyện khác: “Ngày ấy ở Hoàng Tử sở, bốn cung là thật sự không có đứng vững mới có thể khiến Vương gia ngộ thương. Bốn cung chỉ là muốn xin Vương gia tin tưởng, bốn cung làm tất cả, đều sẽ không hại ngươi.”

Nàng ta từng câu từng chữ nói rất thành khẩn, thân mình Tần Huyền Vương hơi hơi chấn động, hắn không quay đầu lại, một tay đỡ khung cửa, chỉ nói: “Sau này nương nương, vẫn là đừng đụng đến nàng cho thỏa đáng.”

Chỉ một câu này thôi, những điều khác không nói tới.

Lam nhi thấy hắn đi ra ngoài, lấp bắp kinh hãi, duỗi tay muốn dìu hắn, lại bị hắn ngăn lại. Hắn bước đi thật chậm, lại không kêu bất cứ kẻ nào tới đỡ. Từ trước thính tới cửa chỉ một đoạn ngắn ngủn, hắn lại đi thật lâu, cũng suy nghĩ rất nhiều.

Bạc Hề Hành, Huệ phi, còn có Toàn Cơ.

Hôm nay Huệ phi, nếu thật sự đánh chết Toàn Cơ, với nàng ta mà nói, chẳng lẽ không phải một bước cờ hiểm? Chính là nàng ta, vì sao lại lựa chọn như thế?

“Vương gia!” Mục Chúc đưa Toàn Cơ trở về, lại thờ hồn hèn mà chạy tới, thấy hắn ra, vội tiến lên dìu hắn.

Hắn chỉ hỏi: “Tỷ tỷ ngươi thế nào rồi?”

“Trở về phòng nghỉ ngơi, tỷ tỷ lo lắng cho ngài, nên kêu nô tỳ trở về giúp ngài.”

“Đúng không? Nàng kêu ngươi tới?”

“Vâng, ngài chậm một chút nha...”

Hắn thế nhưng lại chậm rãi bật cười, phảng phất có loại cảm giác rất kỳ quái. Đúng rồi, hắn chính là cảm giác kẻ vai chiến đấu. Hắn chỉ là không biết, năm đó Vân Nhi và Nhị ca hắn, cũng từng như thế hay không?

Mà hắn cùng Bạc Hề Hành không giống nhau, nhất định lúc chuyện thành sẽ không đi làm loại chuyện này. Bởi vì có lẽ, sau này, sẽ không bao giờ có một người như vậy nữa, có thể làm chính mình rất tin, còn có thể rất tin chính mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Bôi thuốc cho nàng

Edit: Subo

Tin...

Trong lòng hắn chấn động, không biết bắt đầu từ khi nào, nữ tử này bắt đầu xuất hiện trong lòng hắn.

Toàn Cơ đã thay quần áo trên người, nếu là chậm, máu chảy ra sẽ khiến làn da và quần áo dính vào nhau, muốn gỡ ra sẽ rất đau đớn. Kim sang được

còn ở trong phòng Tần Huyền vương, hiện giờ nàng đi lấy cũng không tốt.

Đề Mục Chúc đi Tuệ Ngọc cung, cũng không biết như thế nào.

Cần môi ngồi dậy, cửa bị người đẩy ra, phòng hạ nhân không có bình phong ngăn cách. Lúc Toàn Cơ ngược mắt, liền nhìn thấy nam tử về mặt tràn đầy lo lắng.

Chỉ một mình hắn, cứ như vậy đứng dựa vào khung cửa, phía sau, đã không thấy thân ảnh Mục Chúc.

Không đợi nàng mở miệng hỏi, hắn đã lập tức đi vào, nói: “Ra lâu rồi, bốn vương để cho nàng ta đi về. Miễn cho, Hoàng thượng hỏi tới, trị tội nàng ta về tội danh hầu hạ không chu toàn.” ngồi xuống mép giường, đề thân mình nàng lại: “Không cần ngồi dậy, bốn vương cho người đi lấy kim sang được tới, vừa này còn nghĩ tuyên thái y lại đây, chỉ là sau lại giấu lại, thật ra cũng không cần.”

Mới nói xong, có cung nữ tiến vào, giao được cho hắn, chần chờ hỏi: “Có cần nô tỳ bôi thuốc không?”

Tay hắn đã xoa bả vai Toàn Cơ, không có ngược mắt: “Không cần.”

Cung nữ thấy vậy, có chút mặt đỏ, vội cúi đầu lui đi ra ngoài.

Khi cửa bị khép lại, tay đặt ở bả vai nàng đã thu hồi, nhét được vào trong tay nàng, hắn quay người. Chần chờ thật lâu sau, mới hỏi: “Người... Có thể làm không?”

Trong tay bình sứ có chút lạnh lạnh, trên lưng thương như đã tốt lên rất nhiều, nàng không đáp, hỏi lại: “Vương gia cùng Huệ phi nương nương nói gì đó?”

Ngoài đầu nhìn lại, nhìn nàng, mở miệng: “Nói cho nàng ta, người là nữ nhân của bốn vương.”

Ánh mắt có chút hoảng loạn, nàng rũ mí mắt xuống, lại thấp giọng nói: “Nô tỳ, cảm ơn ngài.”

Hắn bỗng nhiên cười: “Cảm tạ cái gì, bốn vương còn muốn cảm ơn người cho bốn vương cơ hội này.”

Mới vừa rồi lúc Mục Chúc tới, nói cho hắn, là Toàn Cơ thay nàng ta chịu phạt. Người khác không biết, hắn sẽ không không rõ, Mục Chúc căn bản không phải nàng thân muội muội, nàng mặc dù muốn giúp, cũng sẽ không như thế hoàn toàn. Chỉ có thể nói là, nàng suy xét nhiều như vậy. Chuyện hắn cứ thế chạy lung tung đi Tuệ Ngọc cung, tin tưởng rất nhanh sẽ truyền vào tai Bạc Hề Hành. Mặc kệ thế nào, ai cũng chỉ cho rằng hắn để ý Toàn Cơ, mới có thể một lần hai lần đều như thế. Cũng vừa lúc, nói cho Bạc Hề Hành, hắn cùng Huệ phi, không có gì.

Chính là, vì sao lúc mới vừa đi Tuệ Ngọc cung, hắn rõ ràng có đau lòng.

Hắn cùng nàng yêu nhau, không phải là một đóng kịch sao?

“Vương gia...” Nàng thấy sắc mặt hắn không tốt, tưởng vết thương trên người hắn lại phát tác.

Lúc này hắn mới đột nhiên hoàn hồn, xấu hổ cười, hỏi nàng: “Vừa rồi bốn vương diễn thật sự rất tốt đúng không?”

Không ngờ hắn sẽ như thế hỏi, nàng sững sờ một lát, mới gật đầu.

Có thể lấy giả đánh tráo.

“Uhm” Hắn tựa hồ là đặc ý: “Vị người bôi thuốc trước.”

“Vương gia...” Nàng lại gọi hắn, như là hạ quyết tâm, mới mở miệng: “Bây giờ ngài đi ra ngoài, có phải nhanh quá không? Người bên ngoài, đều cho rằng ngài ở lại giúp nô tỳ bôi thuốc.”

Hắn ngẩn ra, lông mi khẽ nhúc nhích, vết thương ở phía sau lưng, sợ là nàng với cũng không tới. Xoay người, cười nói: “Bốn vương nhìn thấy vô số nữ nhân, thật ra sẽ không để bụng.”

Tim đập nhanh không ngừng, cái mạng mới nhặt lại được, còn để ý gì đó sao? Quan trọng nhất chính là, nàng không muốn để cho người khác tới giúp nàng bôi thuốc.

Chậm rãi nằm sấp xuống, nàng hít một hơi thật sâu nói: “Tạ vương gia.”

“Bốn vương sẽ bôi nhẹ.” Nhận bình thuốc từ tay nàng, hắn cúi tay, nhẹ nhàng vạch áo ngoài nữ tử, sau đó là áo lót. Chẳng qua hắn liếc mắt một cái, hắn đã phải hít một ngụm khí lạnh, trên lưng nữ tử trước mắt, vết sẹo ngang dọc đan xen, nhiều đến, có chút khùng bố dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mắt Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Ngậm miệng không nói

Edit: Subo

Bên người hấn nhiều mỹ quyền như hoa, da thịt các nàng đều là như ngọc dương chi, lòng bàn tay tinh tế lướt qua, đều không thể bắt bẻ. Chân chờ một lát, hấn thử duỗi tay chạm vào những vết sẹo đó, quả nhiên không hề trơn bóng nhưng làn da lại rất mềm mại, lại phảng phất làm đau tay hấn.

Nàng biết hấn vì sao mà chân chờ, trên người nàng đầy vết thương, đâu chỉ ở trên lưng? Mà khắp cả người, đều là vết thương.

Nàng ngã từ trên vách núi phía tây Huyền Nhai xuống lưu lại, sư phụ nói, vết thương đó, cũng là có thể chữa khỏi. Chính nàng muốn vào cung, không có nhiều thời gian như vậy, nàng còn nhớ rõ khi đó thần sắc sư phụ rất thất vọng.

Nàng vẫn không biết biểu cảm của sư phụ như vậy ý nghĩa là gì. Cho đến thật lâu về sau, nàng gặp lại hấn, mới biết tất cả cũng chẳng qua là một kết cục.

Kỳ thật, đã không quan hệ gì đến nàng, thân thể của nàng, chẳng qua tồn tại chỉ là một vật chứa. Hiện giờ, thân thể này lại không phải vì ai mà chuẩn bị, không phải.

“Vương gia.” Toàn Cơ khẽ gọi hấn một tiếng.

Tần Huyền Vương đột nhiên hoàn hồn, khẽ cười: “Nàng làm bổn vương giật mình.”

Nàng vẫn nói nhẹ nhàng như cũ: “Đó là nô tỳ có tội.”

Hấn “Ồ” một tiếng, mở nút bình, đổ được vào trên lưng nàng, lại cẩn thận dùng tay xoa đều. Hấn cảm thấy phía sau lưng đột nhiên khẽ co rút, khiến tâm hấn, cũng co rút theo.

Đưa tay, che ngực lại, tuần mi hơi hơi nhú, hấn cũng không nói rõ rốt cuộc loại cảm giác này là gì.

Hít một hơi thật sâu, mới hỏi: “Sao lại bị thế này?”

Toàn Cơ đã mặc xong quần áo ngồi dậy, không sợ chăm chú nhìn khuôn mặt hấn: “Dùng roi dài đánh.”

“Ai đánh?”

“Nô tỳ không muốn nói.”

Chuyện này, nàng vĩnh viễn sẽ không ở trước mặt hấn nói quá nhiều. Ân oán giữa nàng và Bạc Hề Hành, cho dù là lừa, nàng cũng sẽ không đi lừa Tần Huyền vương. Bởi vì hấn chỉ cần tra một chút, sẽ biết, nàng chỉ có một người, cũng không phải mọi chuyện đều có thể chu đáo được. Đây là biện pháp tốt nhất, chính là nàng ngậm miệng không nói.

“Toàn nhi...”

“Xin Vương gia thông cảm, giữa người và ta chỉ là đóng kịch, cũng không cần hiểu nhau quá nhiều.” Nàng thong dong nhìn nam tử trước mặt, thấp giọng, “Ngài trở về phòng nghỉ ngơi đi, chút nữa, nô tỳ thay ngài đi thỉnh chỉ.”

Trong nháy mắt vừa rồi kia, hấn thậm chí xúc động muốn bảo hộ nàng. Chỉ là một câu của nàng “Không cần hiểu nhau quá nhiều”, làm hấn ghen lại như lời hấn từ ảo cảnh trở lại hiện thực. Cười có chút bất đắc dĩ, hấn lại nói: “Trên người của người có thương tích, việc này...”

“Ta chỉ là bị thương ngoài da, không ngại.” Nàng đáp rất tự nhiên: “Nô tỳ biết, người bên ngoài, ngài không tin được.”

Khẽ động môi, hấn rốt cuộc không nói gì. Hô cung nữ tiến vào dìu hấn trở về phòng, hấn nằm, lại thấy nơi nào cũng không thoải mái. Rút quạt xếp từ phía dưới gối đầu ra, một tay run lên, “Xoạt” một tiếng mở cây quạt ra, hấn nhìn chăm chú, nhìn thật lâu sau, mới lại thở dài một tiếng.

Vì sao hấn cảm thấy lần diễn này, hấn lại có loại cảm giác sắp bị hãm sâu vào?

Là bởi vì cung nữ gọi là Toàn Cơ kia sao?

Đáy lòng đột nhiên cười rộ lên, Bạc Hề Diễm, chẳng qua là một nữ tử quen biết không lâu mà thôi, người tội gì...

Quyết đoán thu hồi quạt xếp, xuất cung là một chuyện khẩn cấp, bên người hấn, thiếu Tần tiên sinh cùng hai cái thị vệ kia, quả nhiên bắt đầu có chút không thích ứng. Nếu hấn không nắm giữ được, vậy thì an bài người ở bên cạnh nhìn hấn đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 27: Không dám vọng ngôn

Edit: Subo

Lúc chạng vạng, quả nhiên có cung nữ từ Càn Thừa cung tới nói các vị Vương gia đã xuất cung.

Toàn Cơ ngủ một giấc, vết thương trên lưng trừ lúc bôi thuốc sẽ đau, thì thật ra cũng không có gì trở ngại. Đóng cửa phòng lại, nàng thuận đường hỏi: “Chước nhi cô nương đâu?”

Cung nữ vội nói: “À, Hoàng thượng trở lại tắm cung, nàng ta đang hầu hạ. Tỷ tỷ yên tâm, ta thấy Hoàng thượng rất thích nàng ta.”

Khẽ cười, Toàn Cơ không hề nói thêm cái gì.

Đi theo cung nữ vào Càn Thừa cung, lại thấy Mục Chước cùng Đồng Dân đều đứng ở bên ngoài tắm cung Hoàng đế. Toàn Cơ tiến lên, Mục Chước vội chạy chậm lại đỡ lấy nàng, nhỏ giọng hỏi: “Vết thương trên người thế nào?”

“Không có việc gì, Hoàng thượng hẳn...”

“À, sau khi trở về từ Ngự Thư phòng vẫn luôn ở bên trong, ta chỉ bung trà đi vào, mọi người đều bị đuổi ra.” Mục Chước đỡ nàng như cũ.

Đúng lúc rút tay ra, nàng không phải không đứng được. Tiến lên lập tức cúi chào Đồng Dân nói: “Nô tỳ có việc muốn gặp Hoàng thượng, phiền công công thông báo một tiếng.” Cuối cùng, nàng lại nói thêm một câu: “Là chuyện của Thất Vương gia.”

Đồng Dân căn bản không muốn đi vào, chỉ là nghe nói chuyện của Tấn Huyền vương, sợ không đi vào sẽ xảy ra chuyện lớn. Chần chờ một lát, mới đẩy cửa đi vào, Toàn Cơ và Mục Chước ở bên ngoài đợi một hồi lâu, mới thấy Đồng Dân ra. Hắn chỉ nhìn thoáng qua Toàn Cơ, rồi chỉ chỉ vào bên trong nói: “Vào đi thôi.”

“Tỷ tỷ.” Mục Chước giữ tay nàng lại, sau đó nói nhỏ vào bên tai nàng: “Hoàng thượng dường như... Tâm tình không tốt.”

Chỉ một câu đơn giản nhưng trong lòng Toàn Cơ lại có chút vui, rốt cuộc cũng là lời nói quan tâm đến nàng, không phải sao?

Gật đầu đi vào, cửa phía sau bị người vén lên.

Trong tắm cung, yên tĩnh đến một chút thanh âm đều không có. Đứng ở cửa một lát, nàng mới nâng bước đi vào trong, xuyên qua bình phong, nàng nhìn thấy thân ảnh nam tử như ẩn như hiện.

Màu sắc minh hoàng trước sau như một, tuy ở trong phòng tối tăm thiếu ánh sáng nhưng lại rất chói mắt.

Cổ tình thả nhẹ bước chân, lúc vén rèm châu cũng gây ra tiếng vang. Hạt châu mã não tốt nhất, tất cả va chạm qua lại, “Bùm bùm” vang lên những tiếng giòn giã.

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng.” Nàng nâng bước lên phía trước quỳ xuống.

Bạc Hề Hành xoay người ngồi, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào cung nữ phía dưới, sắc mặt của hắn như cũ âm trầm đáng sợ. Cuộc nói chuyện ở Ngự Thư phòng, tuy trên mặt mỗi người đều tươi cười như thật vậy.

“Chuyện gì?” Hắn lập tức hỏi.

Hoàng đế không kêu đứng dậy, nàng chỉ có thể quỳ, đầu cũng thấp xuống, chỉ nhỏ giọng đáp: “Hồi Hoàng thượng, Vương gia nói, vết thương trên người đã khỏi, kêu nô tỳ tới thỉnh chỉ xuất cung.”

Xuất cung?

Vừa lúc những huynh đệ đó của hắn đều ở kinh thành, lúc này Tấn Huyền vương tới nói với hắn muốn xuất cung? Một đám bọn họ đều ở tại Hành Quán, có ý nghĩa gì, hắn còn không rõ ràng sao?

Trà cụ trên bàn bị hắn dùng ống tay áo quét hết xuống, hắn tức giận nói: “Đều không để tâm vào mắt!” Tương Hoàn vương tiến cung, không tới yết kiến hắn, lại đi gặp Thất đệ hắn trước. Việc này, hắn cũng chỉ biết ghi tạc trong lòng.

“Hoàng thượng bớt giận!” Toàn Cơ thân mình co rụt lại, cúi đầu nói. Nước trà lan tràn ra, thấm ướt đầu gối nàng, đầu tiên là cảm giác ấm, dần dần là lạnh lẽo.

Một tay kéo nữ tử trên mặt đất tới, hấn tới gần nàng, nói nhỏ: “Ngươi nói, trẫm có nên thả hấn ra ngoài không?”

Vết thương phía sau lưng có chút đau, sắc mặt nàng vẫn không đổi, khoảng cách gần như thế, nàng không muốn nhìn thẳng vào hấn. Ánh mắt dừng ở trước ngực nam tử trên nút thắt thứ ba, mở miệng: “Nô tỳ không dám vọng ngôn.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Cho hấn xuất cung

Edit: Subo

Hấn cười nhạt, đột nhiên ôm eo nhỏ của nữ tử, động tác xảy ra đột ngột, khiến Toàn Cơ không kịp đề phòng. Rầu rĩ hừ một tiếng, thấy mảy hấn đột nhiên nhú lại: “Sao thế?”

Toàn Cơ cũng giật mình, không nghĩ tới hấn chưa biết chuyện này.

Chẳng qua là Đồng Dân thấy hấn tâm tình không tốt, cũng không dám đi vào bảm báo.

Cánh tay hơi hơi buông lỏng ra, Toàn Cơ chịu đựng đau đớn mở miệng: “Nô tỳ va chạm Huệ phi nương nương, nương nương dạy dỗ nô tỳ cũng là đúng.”

Hấn chỉ hỏi: “Chuyện gì?”

Chần chờ chút, cuối cùng nàng cũng trả lời đúng sự thật: “Do Chúc nhi không hiểu quy củ, nô tỳ muốn che chở nàng ta, liền thay nàng ta chịu phạt.”

Mặt mảy hấn thoáng giãn ra, ngược lại cầm cổ tay trắng nõn của nàng, kéo qua, khen: “Quả nhiên là tỳ tử tốt. Ngươi yêu thương nàng ta như thế, trẫm cũng không dám trách phạt nàng ta.”

“Hoàng thượng...” Nàng có chút sợ hãi.

Hấn lại hỏi: “Vết thương đều ở trên lưng sao?”

Nàng gật đầu, hấn tiếp tục nói: “Hấn bôi thuốc cho ngươi hả?” Theo tính tình Tấn Huyền vương, nhất định sẽ không sai sử hai cung nữ hấn phái đi kia.

Đáy lòng Toàn Cơ khẽ run lên, phải cẩn thận.

Chuyện này, cũng không có gì phải phủ nhận, lại gật đầu. Bạc Hề Hành khẽ cười: “Xem ra hấn đối với ngươi thật sự để tâm. Vậy đi thôi, tùy hấn đến Hành Quán ở mấy ngày.”

Nói xong, nghe được thanh âm Đồng Dân bên ngoài truyền đến: “Hoàng thượng, Huệ phi nương nương tới.”

Toàn Cơ có chút giật mình, hấn còn lôi kéo cổ tay nàng. Hấn dường như không chút để ý nào, thanh âm lãnh đạm nói: “Để nàng ta đi vào”, hấn chỉ đứng lên, phản phó: “Ngươi đi Hành Quán cũng nên hầu hạ cho tốt, muối muối ngươi... Trẫm cũng rất thích.”

Thu lại tâm tư, nàng chỉ thấp giọng đáp ứng.

Lam nhi đỡ Huệ phi tay tiến vào, nàng ta thấy Toàn Cơ vừa lúc ra tới, rất kinh ngạc. Toàn Cơ cúi người hành lễ với nàng ta, ngay sau đó lui ra ngoài. Huệ phi hoàn hồn, thấy Bạc Hề Hành như cũ chỉ dựa vào cái đệm ngồi to rộng ở ghế trên, nàng ta tiến lên hành lễ, mới nhú mảy hỏi: “long thể Hoàng thượng không khoẻ sao? Sao sắc mặt khó coi như thế?”

Hấn có rất nhiều chuyện phiền lòng tích tụ. Hiện giờ nghe thanh âm Huệ phi nhu hòa, hấn mới thoải mái một chút. Giơ tay ý bảo nàng ta tiến lên, nàng ta ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh người hấn, đưa đôi tay tinh vuốt phẳng nếp nhăn nơi khoe mắt hấn ánh, nhỏ giọng nói: “Thần thiếp nghe nói Hoàng thượng ở Ngự Thư phòng cả buổi chiều, hiện nay trở về nghỉ ngơi chút không cần suy nghĩ nhiều.”

Hấn duỗi tay cầm tay nàng ta, lộ ra nụ cười khó có được, lại hỏi: “Hôm nay phạt tỳ nữ mà trẫm ban cho Tấn Huyền vương hả?”

Trong lòng Huệ phi chấn động, thốt lên: “Hoàng thượng...”

“Sau này, đừng đụng vào nàng.” Hấn chỉ nhàn nhạt mở miệng.

Đứng động vào nàng, chỉ một câu này thôi, Huệ phi càng thêm khẳng định đó là người của Bạc Hề Hành, cho nên hấn mới có thể cố ý lấy lại công đạo. Chẳng qua trên mặt, nàng ta chỉ có thể đồng ý, thuận đường bêu môi: “Thất Vương gia dường như còn nghĩ rằng thần thiếp sẽ đánh chết nàng, còn tự

mình chạy tới trong cung thần thiếp mang nàng đi. Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là muốn phạt nhẹ mà thôi.”

Bạc Hề Hành dường như lại nghĩ tới một ngày kia ở Hoàng Tử sở, điệu bộ hần đuổi theo Toàn Cơ chạy ra ngoài.

A, tốt cho một cái phạt nhẹ. Khóe miệng hần chậm rãi lộ ra nụ cười.

.....

Lúc xuất cung, Hoàng đế không tới tiễn, Toàn Cơ đỡ hần lên kiệu, Tấn Huyền vương chỉ nhìn nàng một chút, nói nhỏ: “Đã là muốn một đường ra cung thì đi lên đi.”

“Chỉ là Vương gia, nô tỳ...”

Hần hừ khẽ một tiếng: “Hoàng thượng để người cùng bốn vương cùng đi ra ngoài nên người đừng cứ xưng nô tỳ.” Nói xong, tay hần hơi dùng sức, ôm chặt thân mình nữ tử mảnh khảnh vào trong kiệu.

“Hum” mặt hần sát vào mặt nàng, nhìn xuyên qua khe hở cổ kiệu, hần nhìn thấy hai cung nữ đang đứng ở cửa, chăm chú nhìn.

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Hoàng đế muốn cho bọn họ bồi dưỡng cảm tình cho tốt, Tiểu Thất muốn tiếp tục diễn kịch, kết quả.... Ha ha...

Các báo bối, cuối tuần vui vẻ.

~~~~

Làm mới xong, ta muốn đi mát xa mát xa... Luôn làm việc với máy tính, tan tằm còn đối diện với máy tính, cả người ta muốn cứng đờ ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Khuôn mặt một người

Edit: Subo

Trước cửa cung, đã sớm có xe ngựa chờ bên ngoài.

Thời điểm Sở Linh Tê nhắc mình kiệu lên, đột nhiên giật mình, nàng ta không nghĩ tới Toàn Cơ cũng sẽ ở bên trong. Ngay sau đó mới cười: “Vương gia thứ tội, Linh Tê đường đột.”

Mạnh Trường Dạ cố ý không nhìn Toàn Cơ, lại đỡ Tấn Huyền vương đi ra ngoài, cẩn thận hỏi: “Vương gia có thể đi được không?”

Hần cười nói: “Nếu đi không được, bốn vương chẳng phải thành phế nhân sao?”

“Vương gia nói bậy gì đó.” Mạnh Trường Dạ sắp xếp tốt cho hần, xoay người, thấy Toàn Cơ, hần ngẩn ra, cũng không nói nhiều, chỉ nhảy xuống xe ngựa. Sở Linh Tê kêu hần một tiếng “Sư huynh”, hần cũng không có trả lời.

Nhún nhún vai, nhìn Toàn Cơ, nàng giải thích: “Sư huynh ta hần cứ như vậy, người đừng để ý.”

Toàn Cơ như thế nào lại để ý cái này?

Xe ngựa chạy về hướng Hành Quán, xuyên qua tấm màn, nhìn phong cảnh ven đường không sót thứ gì. Đi qua khu náo nhiệt, còn có thể nhìn thấy dòng người bên ngoài muôn hình muôn vẻ. Vừa muốn thu hồi tầm mắt, lại thoáng nhìn thấy một người đứng ở bên ngoài xe. Tuy chỉ nhìn thấy một bên mặt, Toàn Cơ cũng cả kinh.

Sư phụ!

Theo bản năng giờ tay nâng màn lên, lộ đầu ra ngoài.

Sở Linh Tê kêu lên một tiếng “Toàn Cơ cô nương, sao vậy?”

Nàng như không nghe thấy, ánh mắt lại lần nữa tìm kiếm thân ảnh mới vừa rồi nhìn thấy ở chỗ kia, lại chỉ thấy một hài tử. Là nhìn lầm rồi sao? Hay là...

Quay người lại, muốn đi ra ngoài, một cánh tay bị nắm lại, thanh âm nam tử đột nhiên truyền đến: “Chuyện gì?”

“Là...” Lúc sắp buột miệng thốt ra, nàng đột nhiên thu hồi tâm tư, ngay sau đó lắc đầu: “Không có gì, chỉ là đã lâu rồi không thấy tình cảnh bên ngoài, nó tẻ nhạt.”

Hắn cười rộ lên: “Sợ cũng không phải lâu lắm, bốn vương nhớ rõ trước đó không lâu, người mới vào cung.”

Khi hắn vừa nhắc nhở, Toàn Cơ mới nhớ lại, nàng lừa Mạnh Trường Dạ kia một lần.

Sở Linh Tê thấy vậy, thức thời ra thùng xe, Mạnh Trường Dạ liếc nàng một cái, trách cứ nói: “Vì sao không ở bên trong nhìn Vương gia?”

Nàng trừng liếc hắn mắt: “Sao người không đi?” Lập tức ngồi xuống bên cạnh hắn, nàng mỉm cười, “Đã lâu rồi ta không thấy Vương gia vui vẻ như vậy.”

“Vương gia hắn... Vui vẻ?” Đôi mày Mạnh Trường Dạ nhăn lại, sao hắn lại không thấy được?

Giơ tay lấy chuỗi kiếm gỗ lên của hắn: “Ài, sư huynh người ngu à, nếu Vương gia chán ghét Toàn Cơ cô nương, sao lại chủ động nói chuyện với nàng? Mấy năm nay, có khi nào người nhìn thấy Vương gia chủ động nói chuyện với những nữ nhân trong quý phủ cái gì chưa? Hà ——.” Nàng như là nhớ tới cái gì, kinh ngạc mở miệng: “Có phải ta đây là nữ nhân duy nhất Vương gia chủ động mở miệng nói chuyện cùng ta phải không?”

“Linh Tê!” Mạnh Trường Dạ quát khẽ một tiếng.

Nàng le lưỡi, tuy rằng cuối cùng lời nói kia có chút không thích hợp nhưng nàng nói cũng là sự thật.

Toàn Cơ lại xoay người ngồi ở bên người Tấn Huyền vương, chuyện vừa rồi, hắn hiển nhiên cũng không để ý. Buông lỏng tay, chậm rãi dựa vào phía sau đệm mềm. Bởi vì trên lưng Toàn Cơ có thương tích, cũng không dám dựa vào. Hắn nhắm hai mắt lại, hô hấp dần dần đều đều. Khi đến Hành Quán, Toàn Cơ dường như cho rằng hắn thật sự ngủ rồi.

Vậy mà khi xe ngựa dừng lại, hắn lại mở mắt, mở miệng hỏi: “Tới rồi?”

Toàn Cơ đáp lời, đứng dậy đi xuống. Rồi cung, cũng không cần nàng phải hầu hạ mọi chuyện. Chỉ sợ là nàng muốn, cũng có người không yên tâm. Ngược mắt, nhìn Mạnh Trường Dạ liếc mắt một cái, đáy lòng than thở.

Kỳ thật, cũng không có gì phải kì quái. Năm đó hắn là người biết rõ tình cảm Tấn Huyền Vương đối với Vân Tâm, hiện giờ sẽ càng chống lại mình. Không vì cái gì khác, chỉ vì ở trong mắt hắn, nàng cũng là người của Bạc Hề Hành.

Tần Phái ở trong phòng chờ bọn họ, Sở Linh Tê mới đỡ hắn lên giường, liền nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm các vị Vương gia.

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Nga nga, người kia thật là sư phụ nàng sao?

.....

Subo: Sao mấy chương này ta thấy dài ghê, làm hoài chưa hết. Tới phần ba còn dài hơn, có lẽ hai ngày một chương quá

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Không yêu giang sơn

Edit: Subo

Tần Phái cúi người nhìn thoáng qua, Tấn Huyền Vương chỉ nhắm mắt, nhỏ giọng nói: "Vậy thì nói bốn vương nghỉ ngơi."

Mạnh Trường Dạ làm như muốn nói cái gì, Tần Phái đã gật đầu đi ra ngoài.

Tương Hoàn vương thấy cửa mở, vội tiến lên nói: "Nghe nói Thất đệ đã trở lại?"

Tần Phái vừa chấp tay: "Tạ các vị Vương gia đã nhớ mong, Vương gia nhà ta mới tới Hành Quán, giờ này đang nghỉ ngơi."

Trên mặt Tương Hoàn Vương thoáng hiện nét không vui, Tần Phái lại nói: "Như vậy, lão thần kêu người dưới chuẩn bị chút rượu nhạt, cùng các vị Vương gia uống thượng mấy chén?"

.....

Thanh âm bên ngoài nhỏ dần, nghĩ chắc là đều theo Tần Phái đi uống rượu. Chỉ trong chốc lát, cửa phòng lại bị người đẩy ra, tiếp theo, truyền đến thanh âm nữ tử kiều mị: "Vương gia ——"

Nghe tiếng nên nhìn lại, thấy hai nữ tử đi vào trong, vừa thấy nam tử trên giường, sắc mặt biến đổi, phía sau tiếp bước tiến lên: "Vương gia vết thương có đỡ chút nào không?"

"Vương gia, ngài hù chết thiếp rồi!"

"Ai nha, người tránh ra, đừng ngã lên Vương gia!"

"Người..."

Nữ tử y phục màu vàng mắt hạnh trông thật to, mới vừa mở miệng, chỉ nghe Tần Huyền Vương thấp giọng nói: "Liều nhi, nhi, tốt, nhiều ngày không thấy, lại càng thêm xinh đẹp rồi."

Một câu, hai nữ tử sớm đã quên chuyện tranh giành lúc trước, vội vã triển khoe quần áo cùng trang sức của mình. Mạnh Trường Dạ cùng Sở Linh Tê vội quay mặt đi, đối với tình huống như vậy đã thấy nhiều nên không trách. Hai người liếc nhau, xoay người lui ra ngoài.

Toàn Cơ chỉ cảm thấy một trận xấu hổ, cũng muốn đi theo ra ngoài, lại bị nam tử phía sau gọi lại: "Toàn nhi."

Hai nữ tử bên cạnh hần đều mở to hai mắt nhìn Toàn Cơ, chỉ vào nàng hỏi: "Vương gia, nàng là ai?"

"Uhm" Hần đáp lời: "Đương nhiên là mỹ nhân thích bốn vương."

"Chỉ là không phải Vương gia nói..."

"Bốn vương đều thích, các người đều là người bốn vương thích." Hần híp mắt cười, sau đó lại nhìn về phía Toàn Cơ: "Còn không qua đây?"

Bất đắc dĩ tiến lên, hần cầm tay nàng, cúi đầu hôn vào lòng bàn tay nàng, Toàn Cơ chỉ cảm thấy hai má một nóng lên, người bên cạnh và Liễu nhi không hện mà cùng mà "Hừ" một tiếng. Hần lãnh đạm: "sao thế, bốn vương thích ai còn phải chờ các người tới quản phải không?"

Thình lình xảy ra một câu, kêu các nàng đôi mắt đỏ lên, một quay đầu, đều khóc sụt sùi mà đi ra ngoài.

"Vương gia." Nàng rút tay ra, hần cũng không nói gì, xoay thân thật sự ngủ.

.....

Khi tiệc rượu tan, Trương Hoàn vương trở về phòng, có thị vệ lại đây bẩm báo, nói chân trước các vị Vương gia vừa đi, liền thấy Tần Huyền vương mang hai nữ tử vào phòng Tần Huyền vương. Không bao lâu, liền chạy ra, nghe thử, như là vì chuyện tranh giành tình cảm.

Trương Hoàn vương chưa kịp mở miệng, liền nghe được Khánh Lăng vương cười nói: "Xem ra Thất đệ không yêu giang sơn yêu mỹ nhân rồi, như thế, đại ca còn lo lắng cái gì? Thân phận của hần tuy so với người và ta tôn quý hơn, nhưng người tốt xấu gì cũng là trưởng tử của Tiên đế."

Trương Hoàn vương chỉ cười lạnh một tiếng, nếu như thế, xem ra cũng là tốt.

Toàn Cơ ở trong phòng Tần Huyền Vương cho tới lúc chạng vạng, Hành Quán tuy không to lớn bằng hoàng cung nhưng cũng phân ra vài tòa sân viện, cũng có thị vệ trắng đêm tuần tra. Toàn Cơ không lưu lại, lập tức trở về phòng mình. Có thân ảnh tự đỉnh đầu chột lóe qua, Toàn Cơ ngược mắt là lúc, mơ hồ nhìn thấy bờ câu màu trắng.

Đột nhiên nhớ lại lúc ở trong cung, nàng cũng từng nghe thanh âm bờ câu.

Ánh mắt nhìn về phía trước mặt, hướng nhóm phòng các vị Vương gia.

Lập tức không có thời gian nghĩ nhiều, nàng chạy chậm, tới chỗ ngoặt, có một người hung hăng lao tới đụng vào một phen, tiếp theo là nghe thanh âm nữ tử bén nhọn truyền đến: "Chẳng qua chỉ là một cung nữ hạ tiện, cũng xứng cùng chúng ta đoạt Vương gia!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Ai cứu nàng

Edit: Subo

Trước mắt, là nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt, không cần ngẩng đầu, cũng biết là nữ tử gọi là Liễu nhi. ngay sau đó thanh âm Liễu nhi truyền tới: “Chỉ là, chúng ta cũng đã đi theo Vương gia một đường xóc nảy vào kinh, sao có thể để tiện nhân nguoi đoạt tiện nghi!” Nói xong, nhấc chân đạp lên trên lưng Toàn Cơ.

“A...” Vết thương trên lưng còn chưa lành, nàng nhịn không được đau mà kêu ra tiếng.

“Nha, làm gì cô nò tỳ nào cũng mảnh mai như vậy hả? Cho nguoi kêu nè!” Lại thêm một cái đạp xuống.

Toàn Cơ muốn bò dậy, hai người kia đều rất có tinh thần, một chân tiếp theo một chân đạp ở trên lưng Toàn Cơ, còn luôn miệng mắng nàng không biết xấu hổ.

Đau quá, nàng bò không dậy nổi, cảnh sắc trước mắt có chút mờ hồ, ở trong cung, cũng sẽ không ai trắng trợn táo bạo đánh nàng như thế. Chính là đối mặt với hai nữ tử thành lĩnh xuất hiện này, Toàn Cơ lập tức không có phòng bị.

“Dừng tay!” Phía trước, có thanh âm một người hét lên truyền đến.

Lúc Liễu nhi quay đầu lại lấp bắp kinh hãi, thấy người nọ đã bước nhanh đến gần. Toàn Cơ miễn cưỡng ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy một đôi giày màu đỏ sậm bên ngoài huyền, lại nhìn lên trên, thì không còn sức lực. Gục đầu xuống, cả người đã mất đi tri giác.

.....

Thân mình khẽ động, vết thương trên lưng rất đau, Toàn Cơ mở choàng mắt.

Không phải mộng, nàng thật sự ở trên đường gặp Liễu Nhi cùng Nhi!

Như vậy ——

Theo bản năng tưởng ngồi dậy, phía sau lưng một mảnh đau đớn làm cho cả khuôn xinh đẹp nhăn lại. Vừa lúc Sở Linh Tê bung được tiến vào, thấy nàng muốn ngồi lên, vội xông tới, đặt chén thuốc đang cầm xuống, đè thân mình nàng lại: “Toàn Cơ cô nương vẫn là nên nằm đi, vết thương này cũng không nhẹ đâu.”

“Các nàng...”

“Nguoi yên tâm, Vương gia đã phạt các nàng, suốt đêm phái người đuổi các nàng về đất phong rồi.” Nàng ta xoay người, một lần nữa bung được lại đây: “Tối, ta đỡ nguoi lên uống thuốc.”

Sở Linh Tê nói, làm Toàn Cơ ngơ ngẩn.

Tần Huyền Vương cư nhiên lại bộc phát lửa giận như vậy, còn suốt đêm gọi người mang các nàng đi, cái này khiến cho các Vương gia ở Hành Quán nhìn, càng thêm cảm thấy hấn chính là một đẳng đồ tử trảm mê nữ sắc. Việc này truyền vào tai Bạc Hề Hành, sợ là cũng càng thêm tin tưởng Tần Huyền vương rất thích mình không phải sao?

Khẽ cười lạnh, nàng tiếp nhận chén thuốc nhấp một ngụm, được thật đáng. Chi là nàng cũng không kêu khổ, thuốc đắng dã tật, nàng lại không muốn nằm ở trên giường mấy ngày. Uống thêm một ngụm, nàng ngược mắt hỏi: “Hôm qua, là ai đưa ta trở về?”

Nàng chỉ nhìn thấy cặp kia giày, chỉ tiếc không thấy rõ người.

Sở Linh Tê cười mở miệng: “Là sư huynh ta.”

Mạnh Trường Dạ?

Mí mắt Toàn Cơ rũ xuống, thuốc nước màu nâu, có thể soi rõ ràng ảnh ngược của khuôn mặt nàng. Chén thuốc trong tay có chút phồng ta. Nàng không có buồn, chỉ là cảm thấy kỳ quái, vì sao nàng cảm thấy người hôm qua xuất hiện ở trước mắt nàng, cho nàng cảm giác, không giống như là Mạnh Trường Dạ?

“Toàn Cơ cô nương, làm sao vậy?” Sở Linh Tê nhỏ giọng hỏi nàng.

“À, không có gì.” Hoàn hồn, nàng nhọt nhọt cười: “Mạnh thị vệ đâu? Ta hẳn là phải tự mình cảm ơn hấn.”

Sở Linh Tê cười: “Sư huynh đi ra ngoài mua bánh bao cho Vương gia, trong kinh thành có một tiệm bánh bao gọi là ‘Xuân Nhớ’, ăn rất ngon.”

“Đúng không?” Toàn Cơ bung lên chén thuốc, ngửa đầu uống cạn được còn dư lại, đưa cái chén không cho Sở Linh Tê, nàng lại nói: “Cám ơn”.

Sở Linh Tê đi ra ngoài, trong phòng còn lại một mình nàng. Cửa sổ mở ra, ngồi ở trên giường, có thể tinh tường thấy mọi chuyện trong viện. Gió thổi vang lên tiếng lá cây “xào rạt”, đám lá xanh trước mặt, nhuộm ánh mặt trời, khẽ lay động hết sức đẹp mắt.

Trong lòng Toàn Cơ lại suy nghĩ cẩn thận một chuyện.

Người cứu nàng, tuyệt đối không phải Mạnh Trường Dạ. Theo tính tình Mạnh Trường Dạ, gặp chuyện Liễu nhi cùng Nhi đánh nàng, chỉ biết xem như không thấy, hẳn không phải vẫn luôn cảm thấy nàng là người của Bạc Hề Hành sao? mệnh lệnh của Tần Huyền vương hẳn sẽ không cãi lời, cho nên hẳn nhất định sẽ lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Như vậy, ngày hôm qua người cứu nàng, rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Bồi bổn vương

Edit: Subo

Ngồi một mình ở trong phòng hồi lâu, có người tiến vào. Nàng có chút kinh ngạc là Tần Huyền vương.

Sở Linh Tê diu hẳn ngồi xuống mép giường, rồi nàng ta xoa người lui xuống.

“Vương gia?” Nhìn thẳng hẳn.

Hắn đưa gì đó bằng giấy trong tay cho nàng, hẳn cười mở miệng: “Ném thử đi, hương vị rất ngon.”

Cúi đầu nhìn thoáng qua, có chút ngạc nhiên, thì ra là mấy cái bánh bao. Toàn Cơ mới sực nhớ tới Sở Linh Tê nói Mạnh Trường Dạ đi ra ngoài mua bánh bao cho hẳn. Hẳn vẫn chăm chăm nhìn nàng như cũ, thấy nàng không nói lời nào cũng bất động, đặt đồ vật trong tay ở trên giường, khẽ hỏi: “Vết thương còn đau không? Có muốn bổn vương giúp nguoi nhìn một chút hay không?”

“Vương gia...” Dè tay hẳn lại, để hẳn nhìn thấy, thì có thay đổi được gì không?

Hắn lật tay cầm lấy tay nàng, trần đầy áy náy: “Là bổn vương quản giáo không nghiêm, để các nàng làm ra chuyện như vậy. Nguoi yên tâm, bổn vương đã cho người đưa các nàng về đất phong, sau này, sẽ không có chuyện như vậy nữa.”

Nhìn dáng vẻ hẳn nghiêm túc, Toàn Cơ chỉ cảm thấy đáy lòng như là chậm rãi dâng lên một cảm giác khác lạ, cái loại này, là cảm giác nói không rõ. Mím môi, nàng mới cười nhẹ: “Đây là chuyện nên làm, Vương gia phải cho người ngoài nhìn lầm như vậy là đủ rồi.”

Hắn ngẩn ra, cũng đi theo cười rộ lên: “Nếu nguoi còn cười được, xem ra vết thương này thật ra cũng không nghiêm trọng lắm ha.”

Sao lại không nghiêm trọng? Nếu không nghiêm trọng, nàng cũng sẽ không đau đến ngắt xiú. Chỉ là, đối với người trước mặt, nàng cũng không muốn làm ra vẻ. Liền nói: “Vui vẻ là bởi vì bị thương nằm trên giường, nô tỳ cũng không cần hầu hạ nguoi.”

Hắn ngồi gần chút, nhợt nhạt cười: “Dù cho nguoi có thể xuống giường, cũng không cần phải hầu hạ nguoi. Ít nhất ở chỗ này của bổn vương, không cần.”

“Vậy nô tỳ làm cái gì?”

“Cái gì cũng không phải làm, cứ bồi bổn vương.” Lúc nói chuyện, hẳn nắm tay nàng thật chặt, thoạt nhìn hẳn thực vui vẻ, duỗi tay lấy một cái bánh bao đưa cho nàng: “Ném thử.”

“Nô tỳ... Tự mình lấy.” Nàng không thói quen, dùng sự ôn nhu của hẳn, trái tim đang yên bình bỗng nhiên đập mạnh điên cuồng. Cứ như vậy, nàng biết đây chỉ là một tuồng kịch, chính là nàng cũng không thể chân chính thích ứng được.

Bánh bao “Xuân Nhớ”, nàng đã không phải lần đầu tiên ném được. Khi đó, có thời gian ra cung, hẳn sẽ mua, sau đó mượn cơ hội hiếu kính Tiên Hoàng hậu, cũng sẽ thuận đường kêu lên nàng cùng nhau ăn. Há mồm cắn xuống, nước canh bánh bao tiên nùng theo khe hở ngón tay chảy ra, nàng mới đột nhiên hoàn hồn nhưng thật ra lại quên bánh bao “Xuân nhớ” có đặc điểm nước canh nhiều.

Nước canh sớm đã dính lên đệm chăn, Tần Huyền Vương cũng không một chút tức giận, từ ống tay áo lấy khăn ra, duỗi tay thay nàng lau nước canh trên tay. Toàn Cơ lại như là bị thứ gì đập vào, cả kinh lập tức rút tay về.

Khăn nắm trong tay rũ ở trước mặt nàng, đáy mắt Tần Huyền Vương hiện lên một tia kinh ngạc. Chỉ trong chớp lát, hẳn có chút miễn cưỡng cười: “Toàn Nhi, có thể đừng giống như vậy hay không?”

Nàng nhớ rõ người kia lần đầu tiên đưa bánh bao “Xuân nhớ” cho nàng ăn. Hẳn cố ý không nói cho nàng trong bánh bao có nhiều nước, nàng cũng là như thế này một miếng liền cắn xuống đến vậy khi trên áo đều là nước canh. Hẳn cười lớn dùng khăn tay của mình thay nàng lau tay. Cái loại dáng vẻ này

kinh hoàng thất thổ, nàng sẽ không quên. Nàng dường như không muốn để cho hấn đụng tới dù chỉ một chút. Sau đó, chỉ còn lại có một câu “Vương gia thứ tội”, lại nhìn, thân ảnh nữ tử mảnh khảnh sớm đã biến mất ở cửa...

Hôm nay, hấn xác thật là quên nói cho Toàn Cơ biết trong bánh bao có nhiều nước, hấn có chút thói quen không nói chuyện, cũng không phải cố ý.

Hấn là một câu “có thể dùng giống như vậy hay không?”, làm tâm Toàn Cơ tâm đầu xót.

Nhét nốt cái bánh bao còn dư lại nhét vào trong miệng, nuốt xuống, nàng mới cười: “Giống cái gì?”

“Giống... Một nữ nhân.”

Lần này, Toàn Cơ không hề cười, nàng yên lặng nhìn hấn, lấy hết can đảm hỏi: “Vương gia sẽ coi nô tỳ trở thành nàng sao?”

Một câu này, làm trái tim hấn run rẩy, ngay sau đó đột nhiên đứng lên, một tay chống lên bàn, hấn mới lạnh lùng ngoài đầu nhìn lại nàng: “Nếu bắt bốn vương coi ngươi là nàng, chắc chắn sẽ giết ngươi!”

.....

Subo: Ta đang xem người tình kim cương, vừa xem vừa edit. Dù sao vẫn thấy Birain vẫn quá đẹp trai, đóng phim lại hay nữa. Tình thần mê trai lại nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Bồi dưỡng tình cảm

Edit: Subo

Đẩy cửa đi ra ngoài, bên ngoài, truyền đến thanh âm Sở Linh Tê nôn nóng: “Vương gia! Vương gia ngài đi chậm một chút, Vương gia...”

Cửa lớn rộng mở, Toàn Cơ nhìn thẳng vào hai thân ảnh kia. Thật lâu sau thật lâu sau, cuối cùng cười “Xuy” ra một tiếng.

Hấn hận nàng tận xương tủy, kỳ thật như vậy mới bình thường, không phải sao?

Hấn hận nàng, tám năm trước, nàng đáp ứng Bạc Hề Hành vào cung làm nội ứng, một khắc kia cũng đã chú định.

Đột nhiên khép hai mắt lại, vậy hận đi, hãy hận đi.

Chỉ là lúc này đây, nàng sẽ không phụ hấn, nàng chỉ biết nỗ lực giúp hấn, giúp hấn có được tất cả những thứ hấn muốn. Cũng chỉ có thể trả lại những gì nàng từng thiếu hấn. Chẳng sợ, người chết không thể sống lại, nàng cũng sẽ dốc hết toàn lực đi giúp hấn.

Chậm rãi nghiêng người nằm xuống, cửa, phảng phất lại nhìn thấy đôi giày màu đen tuyền kia...

.....

Liên tiếp ba ngày, các vị Vương gia thường thường tụ tập ở bên nhau uống rượu nói chuyện phiếm, vì trong người Tấn Huyền vương có bệnh vẫn như cũ chưa từng tham dự. Nhóm Vương gia cũng không hề để ý, ai đều biết Tấn Huyền vương thích nhất, là nữ nhân.

Kỳ thật Toàn Cơ đã sớm có thể xuống giường, bởi vì lần trước không thoải mái, trong lúc nàng nhất thời không biết nên đi gặp Tấn Huyền vương như thế nào, cũng liền trì hoãn hai ngày.

Hôm nay, lúc nàng trở về đến phòng, vừa vặn thấy Mạnh Trường Dạ từ bên ngoài trở về. Hấn thấy nàng, vẫn dáng vẻ lãnh đạm như cũ. Toàn Cơ gọi hấn lại: “Mạnh thị vệ”.

Mạnh Trường Dạ nhìn nàng một cái, nghe nàng nói: “Chuyện lần trước, ta còn chưa kịp tới nói tiếng cảm ơn với ngươi.”

Mạnh Trường Dạ ngắt ra, ngay sau đó như là nhớ tới cái gì, mới “Uhm” một tiếng, cũng không nói nhiều, chỉ tiến lên nói vọng qua cửa phòng: “Vương gia, xe ngựa đã chuẩn bị tốt.”

Cửa mở, Sở Linh Tê đỡ hấn đi ra, hấn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Toàn Cơ đứng ở cửa. Giật mình, đã nhiều ngày, hấn cũng thường xuyên suy nghĩ, ngày ấy ngữ khí của hấn quá nặng. Nói đến cùng, Toàn Cơ căn bản không phải nàng, hấn làm sao cần phải tức giận như vậy?

Thấy hấn nhìn chính mình, Toàn Cơ vội tiến lên hỏi: “Vương gia đi nơi nào?”

Hắn cười rộ lên, như là mọi chuyện đều chưa có phát sinh gì: “Thúy Hương lâu, ngươi muốn đi hay không?”

Nâng bước đi lên trước, đỡ lấy hắn, nàng mới nói nhỏ: “Tiết mục tranh giành tình cảm cũng diễn qua, Hoàng thượng cũng cho rằng ngài thật sự thích nô tỳ. Lúc ngài đi Thúy Hương lâu, lại để nô tỳ ở chỗ nào?” Nàng biết hắn không phải muốn đi nơi nào, chẳng qua nói thôi.

Ba ngày không thấy, lại nghe được nàng nói chuyện, đáy lòng hắn rất cao hứng. Buông tay Sở Linh Tê ra, hắn chỉ nhìn Toàn Cơ: “Đừng ở trước mặt bốn vương xưng nô tỳ nô tỳ.”

“Vương gia, này...” Mạnh Trường Dạ là người đầu tiên kháng nghị mà kêu lên, lại bị một ánh mắt Tấn Huyền Vương trừng sờ ở tại chỗ.

Trong lòng Toàn Cơ vừa động, cũng khề nói: “Vương gia, điều này sợ là không tốt.”

Hắn vẫn như cũ nói rất tự nhiên: “Không có gì không tốt, người bốn vương thích, sao để nàng làm nô tỳ được?” Khóe miệng ngậm một chút cười, hắn quay đầu lại nói: “Hai người các ngươi đừng có đi theo.”

“Vương gia...” Bước chân Mạnh Trường Dạ vừa động, đã sớm bị Sở Linh Tê phía sau kéo lại, hắn bắt mắt trừng mắt nàng, mới muốn mở miệng, liền bị nàng đoạt trước: “Đừng lôi kéo ta, Vương gia sẽ có nguy hiểm. Ha ha, sư huynh, ngươi có phải muốn nói như vậy hay không? Ta liền nói ngươi nghe, Vương gia không cho ngươi đi cùng, sao ngươi cũng không hiểu. Tâm tình hắn hôm nay tốt, ngươi đừng lại phá hư tâm tình hắn.”

“Chỉ là...”

“Được, đừng chỉ là nữa. Vương gia nói đừng đi cùng, nhưng lại không nói không thể âm thầm đi theo mà. Ngốc cái gì vậy, còn không mau đuổi theo!” Lúc này, đến phiên Sở Linh Tê xoay người trừng mắt không thông suốt nhìn Mạnh Trường Dạ.

Xe ngựa sớm đã hầu ở cửa, Toàn Cơ có chút chần chờ: “Vương gia thật sự muốn đi ra ngoài sao?”

Hắn gật đầu: “Ở Đình Kinh thời gian cũng không dài, bốn vương phải lợi dụng thời gian mấy ngày nay thật tốt, phải cùng ngươi bồi dưỡng cảm tình nhiều.” Hắn vừa nói xong lại chuyển: “Còn không qua đây sao? Đừng để những đôi mắt xung quanh nhìn ra manh mối.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Xa hoa lộng lầy

Edit: Subo

Hai người lên xe ngựa, Toàn Cơ lặng lẽ nhắc màn xe lên nhìn ra bên ngoài liếc mắt một cái, Tấn Huyền Vương chỉ thấp giọng nói: “Cho rằng sẽ thấy bọn họ?” Những người giấu ở chỗ tối, thì như thế nào dễ dàng để cho bọn họ thấy?

Xoay người, thấy hắn mở chuôi quạt xếp ra, từ từ phe phẩy.

Nàng biết, với hắn mà nói đi nơi nào cũng không quan trọng. Chỉ là hắn không muốn ở Hành Quán, không muốn ở cùng các vị Vương gia. Cho dù là Bạc Hề Hành hay các vị Vương gia, hắn đều chỉ muốn để cho bọn họ nhìn thấy một Tấn Huyền vương không có dị tâm.

Hai năm không gặp, quả nhiên hắn đã thành thực hơn rất nhiều, không hề giống như trước kia, gặp ai cũng đều sẽ không hề phòng bị mà gọi một tiếng “Hoàng huynh”. Toàn Cơ chưa từng cao hứng, chuyển biến của một người là do gánh lấy quá nhiều chuyện đau thương.

Không đi cái gọi là “Thúy Hương lâu”, thanh âm bên ngoài nhỏ dần. Tiếng gió bắt đầu trở nên rõ ràng. Còn có tiếng chim chóc, rất là thanh thúy, trong nháy mắt Toàn Cơ lại nhớ tới một chuyện.

Bên trong xe nam tử yên lặng nhìn bức họa trên mặt quạt thất thần, Toàn Cơ chần chờ chút, rồi mở miệng: “Nô tỳ có một chuyện muốn hỏi Vương gia.”

Hắn không hỏi chuyện gì, lại là ngược mắt nói: “Xóa hai chữ ‘nô tỳ’ đi.”

Nàng giật mình, mới nhớ tới lúc trước hắn có nói. Nàng chưa từng để ý thật ra lại không nghĩ, hắn nói thật.

Đáy lòng Toàn Cơ có chút cảm động, tình cảm kia cũng có chút khác thường. Nàng không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Sở cô nương nói, đêm đó là Mạnh thị vệ đã cứu ta?”

Nàng nói từ “Ta”, kỳ thật thực không thích hợp. Khi đó, nàng chỉ ở trước mặt Bạc Hề Hành, mới có thể không tự xưng là “Nô tỳ”, trước đây ở trước mặt Tấn Huyền Vương, nàng cũng không dám.

Đáy mắt hắn không chút gọn sóng nào, sắc mặt như cũ, khẽ gật đầu xác nhận.

Toàn Cơ lại nói: “Thật là Mạnh thị vệ cứu ta sao?” Đầu mày nam tử khẽ nhíu, có chút nghi hoặc nhìn nàng, nghe nàng tiếp tục: “Nếu ta nói ta có một chuyện dùng để trao đổi một câu nói thật của Vương gia thì sao?” Bởi vì trước sau nàng đều không tin là Mạnh Trường Dạ cứu nàng.

Chỉ là, đêm đó, nàng thấy rõ ràng đôi giày nam nhân. Cho dù không phải Mạnh Trường Dạ, cũng không có khả năng là Tần Huyền vương. Màu sắc giày của Vương gia là giày màu đen viền nạm tơ vàng nhưng người nọ không có. Thanh âm kia, tuy nàng mơ hồ nghe được, cũng có thể khẳng định không phải Tần Phái. Như vậy thử hỏi toàn bộ Hành Quán, còn có ai?

“Chuyện gì?” Hắn bắt đầu động dung.

Toàn Cơ hít vào một hơi nói: “Nếu ta nói ta biết có cơ sở ngầm mà các vị Vương gia xếp vào ở trong cung. . .”

Hắn lại cười: “Nếu người nói là ngày ấy có thấy bò câu bay vào Hành Quán, việc này, bốn vương cũng biết. Nguyên nhân chính là vì Trường Dạ thấy được, mới có thể thấy các nàng khi dễ người.”

Một tia kinh ngạc hiện lên trong đáy mắt Toàn Cơ, nội tâm bắt đầu dao động. Chẳng lẽ thật sự là Mạnh Trường Dạ? Nếu không, sao Tần Huyền vương lại vừa khéo biết chuyện bò câu đưa tin?

Nàng bắt đầu không xác định, lần đầu tiên hoảng hốt phán đoán.

Không biết xe ngựa đã dừng lại khi nào, Tần Huyền vương thu hồi quạt xếp, đứng dậy đi ra ngoài. Toàn Cơ tiến lên đỡ hắn một phen, thời điểm nhắc lên mấn xe, ngửi được mùi hoa thoang thoang. Nàng có chút kinh ngạc mà nhìn hoa hải trước mặt, trong lúc nhất thời quên mất ngôn ngữ.

Đều là chút hoa đại không biết tên, lại là muôn hồng nghìn tía mà nở rộ rờ cả đỉnh núi! Mặt trời trên cao chiếu rọi ánh dương xuống, từng đóa từng đóa hoa giao nhau đủ màu sắc: hồng nhạt, màu vàng, màu sắc rực rỡ sáng lạng động lòng người. Gió thổi mùi hoa, hương thơm như từ trong không khí tràn ra, mềm nhẹ đến như lụa, thấm vào ruột gan.

Nàng có chút vui sướng, thời gian ở Dinh Kinh lâu như vậy, nàng lại không biết dưới chân hoàng thành còn có một nơi xa hoa lộng lẫy như tiên cảnh vậy.

Hắn cầm tay nàng, cười khẽ nói: “Phát giác cái gì?”

“Vương gia. . . Rất đẹp.” Lời nói không hề bần xỉn chút nào, mà là thật sự không biết hình dung nên như thế nào.

Hắn làm như đắc ý, vòng qua tay nàng, nâng bước đi về phía trước. Đây là một đỉnh núi, đối diện, là một đỉnh núi khác.

Toàn Cơ đưa mắt nhìn thời điểm quá khứ, cả người run lên, tươi cười bên môi cứng lại.

Cả đời nàng sẽ không quên, từng hồi ức tốt đẹp nhất nàng lưu trữ ở tây vách núi Huyền Nhai, cũng có hận ý sâu đậm nhất tại tây vách núi Huyền Nhai! Mà hiện tại chỗ bọn họ đang đứng ở đối diện nó. Trong lòng đau xót, nàng đột nhiên ngược mắt nhìn về phía người nam tử bên cạnh. . .

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mắt Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Quyết định quan trọng

Edit: Subo

Một bên khuôn mặt hắn ẩn trong ánh nắng, nửa bên nhá nhem, tâm tư lãnh đạm. Gió bên đỉnh núi đối diện thổi sang như sóng lẫn lẫn lạnh lạnh thổi tới, như vuốt phẳng ánh mắt đang do dự.

Đây hai ngọn núi một trước một sau, giống như trong hai người trong trời đất, đắm chìm trong ánh mặt trời, xa xa *tương vọng*[1].

[1] *Tương vọng*: hy vọng + gặp gỡ.

Khiếp sợ qua đi, tâm tư Toàn Cơ thoáng chuyển.

Từ trước, nàng chỉ biết bên phía tây vách núi Huyền Nhai có người nàng yêu, cả trái tim hoàn chỉnh của nàng đặt cả trên người kia, cũng sẽ không bị lườm gạt như hiện tại. Lại là không biết, chỉ cần nhìn về phía đối diện phía tây núi Huyền Nhai, thì ra trên đời này, có một nơi khác thay đổi cả người lẫn phong cảnh.

Bởi vì chưa từng chú ý, mới không hiểu được.

Khóe môi lộ ra một nụ cười *lãnh diễm*[2], ở một khắc kia lại hết sức ôn nhu, chậm rãi, nói câu: "Cám ơn".

[2] *Lãnh diễm: lạnh lùng xinh đẹp.*

Thanh âm mềm nhẹ nghe vào tai Tần Huyền vương, chỉ cho rằng nàng bị cảnh đẹp trước mắt làm cho chần động. Hắn chỉ đạm nhiên cười không ra tiếng. Khi Tiên đế còn tại vị, ngẫu nhiên lúc hắn rảnh, sẽ đến nơi này ngồi một lúc. Nơi này rất tuyệt, mỹ lệ, thanh u, khép hai mắt lại, bên tai tiếng gió vi vu hòa quyện vào nhau như tiếng hát, cuốn hết những buồn bực trong đi hết.

Vén y phục, nghiêng người ngồi xuống phía dưới, những mảnh cỏ non mềm mại.

"Vương gia..." Nàng vốn muốn ngăn cản hắn nhưng lại chậm một bước. Nam tử mở hai mắt nhìn nàng, trong đáy mắt là một mảnh trong suốt. Khẽ động môi, nàng chỉ nói: "Giờ này còn sớm, trên mặt đất còn rất ẩm ướt." Ánh mặt trời chưa lên trong không khí xung quanh thậm chí còn khá lạnh run.

Hắn lại không thèm để ý, chỉ kéo nàng cùng ngồi xuống, dựa lên người nàng, tiếng hít thở vững vàng: "Bổn vương vẫn là người mà ngươi cần phải đề phòng sao?"

Chợt nghe tiếng nói khiến Toàn Cơ giật mình. Xung quanh từng khóm hoa hải đường, hương thơm mang theo một chút hương vị của "Bách Hoa Tửu". Không khí nơi đây thanh lãnh trong, chậm rãi hiện lên, tản ra, dung nhập vào bên trong miệng mũi nàng cùng hắn. Khuôn mặt hắn an tĩnh, trong mắt là một chút ánh sáng lãnh đạm nhu hòa, chỉ yên lặng nhìn như vậy.

Toàn Cơ dường như đột nhiên hoàn hồn, lắc đầu: "Vương gia vừa nói cái gì?"

Hắn cười cười, lúm đồng tiền nhỏ xíu hiện ra, là đích tử của Tiên hoàng, nổi hận đoạt vị, mối thù giết mẹ. Những người bên cạnh hắn trung can nghĩa đảm luôn vì hắn mà liều mình, hai năm, hắn không còn là một Vương gia tươi cười thân thiết nhân từ, dù cho hắn muốn thế, cũng không thể. Bởi vì quá nhiều người cùng nhiều chuyện, khiến hắn thân bất do kỷ. Đương nhiên, chỉ có nơi này là nơi bình yên cuối cùng, phảng phất trong nội tâm hắn cực kỳ muốn thuộc về nơi này. Tại đây, bỏ qua hận nước thù nhà một bên, hắn cái gì cũng không phải, chỉ là Bạc Hề Diễm. Giang sơn như họa, với hắn đều không quan hệ.

Chỉ là tất cả mọi thứ, trong lúc hắn nhắm mắt, chung quy đã thành kết cục đã định.

Chung quy hắn không thể trở thành thế ngoại cao nhân được, trốn không thoát, trận chiến này chỉ có thể đón nhận. Điều hắn mơ ước, không phải là vạn dặm giang sơn kéo dài không dứt này sao?

Phản hận kia, tình yêu kia, nói đến cùng, người kia còn còn phải khởi sao?

Ba ngày, đêm không thể ngủ, hắn đã hạ quyết tâm.

Hắn cùng Toàn Cơ có quan hệ.

Đây có lẽ là trời cao ban ân cho hắn, biện pháp tốt nhất để quên một người, là yêu một người khác. Với hắn mà nói, bởi vì là Toàn Cơ, cũng sẽ không quá khó khăn. Bởi vì nàng giống nàng, bởi vì nàng không phải nàng.

Từ nay về sau, người kia, cùng hắn không hề có bất kỳ liên quan gì.

Nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nữ tử, sức lực hắn lớn làm cho Toàn Cơ cảm thấy đau tay, gật đầu nhìn về hướng người bên cạnh, lời nói kia phảng phất như trong u cốc, từ trong miệng hắn nói ra: "Cùng ta hồi đất phong đi, mối thù của ngươi, ta sẽ ghi nhớ. Ngươi muốn hắn sống không bằng chết, ta cũng sẽ làm."

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Ngại quá ngại quá, ta bố trí cái tự động làm mới rồi đi ra ngoài làm việc. Kết quả lằng nhằng nổi điên, không làm xong được!! Thực xin lỗi các vị!!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Máu Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 36: Vẫn luôn đúng mực

Edit: Subo

Toàn Cơ ngẩng ra, đột nhiên không biết nên khóc hay cười: "Nơi này chỉ có hai người chúng ta, Vương gia không cần phải diễn, ta cảm thấy sợ hãi."

Vừa rồi hắn mới nói, cảm giác như còn đang vọng ở bên tai, thậm chí là câu kia "Bổn vương" cũng đã biến mất hầu như không còn. Nàng lại chỉ lấy

trong đó một câu nổi bật nhất nói ra. Có lẽ là, trong nháy mắt đó, nàng có chút sợ hãi.

Sợ hãi bị hãm sâu trong đó, không phải riêng hấn, ai cũng đều sợ.

Nàng không muốn giẫm lên vết xe đổ, mới là thật sự tốt nhất đối với bọn họ.

Hắn nhìn nàng, trong khoảnh khắc đáy mắt hàm chứa một tia thất vọng nhìn không sót. Hắn lại không giận, có chút buồn lòng, như là thoải mái lên. Tươi cười chậm rãi chuyển thành bi ai, thì ra diễn lâu rồi, sẽ làm người ta không phân biệt được thật giả.

Kỳ thật hấn kỳ nghĩ muốn buông tay một chút, muốn hỏi một câu kia “Sao người biết bốn vương sẽ không bảo vệ người” biến thành một câu hứa hẹn. Đáng tiếc chung quy chỉ là một ý tưởng, có người không tin là thật, hấn lại không muốn nói thêm lần thứ hai.

Ánh mặt trời dần dần chói mắt, chiếu lên người cũng bắt đầu nóng lên. Toàn Cơ ra về không biết, nửa quỳ thân mình lên, cúi người bắt đầu diu hấn. Hấn không cự tuyệt, tùy ý để nàng đỡ đứng dậy, kim quan ngọc đai, phôi sạch cảm phục đẹp để quý giá, phát ra vài tiếng vang. Mỗi mông hé mở, hấn chỉ nói một câu: “Bốn vương hiểu rồi.”

Không mất nhiều thời gian, hấn lại trở về làm Vương gia cao cao tại thượng, gương mặt mảnh khảnh khẽ cười, mọi thứ thay đổi, ai cũng không hiểu được.

Trong lòng Toàn Cơ nổi lên một trận khổ sở, trong khoảnh khắc mất đi cái gì, bản thân nàng cũng không biết nên nói gì.

Thật sự, hối hận sao?

Nàng không biết.

Nàng chỉ biết là, lúc hấn nói “Đã hiểu”, trong đáy lòng nàng nơi nào đó hình như có thanh âm đứt gãy. Sâu kín nơi sơn cốc, trong thiên hạ, cũng chỉ có một người nàng có thể nghe được thanh âm này rõ ràng.

Trên gương mặt thanh tú, đôi mắt cũng khẽ cười.

Hắn ôm người nữ tử bên cạnh vào trong lòng ngực, động tác ôn nhu này, không giống câu lúc trước làm cảm xúc Toàn Cơ mênh mông, đây chẳng qua chỉ là động tác đơn giản. Hấn và nàng đều hiểu, chỉ là làm cho những người đó xem thôi.

Sân khấu không lớn, diễn kịch cũng chỉ có hai người. Đương nhiên, người xem diễn cũng nhiều.

Cách bia rừng vài trượng, một hắc y nhân thu toàn cảnh này vào mắt, thu thập tất cả hành tung của Tân Huyền vương và các vị Vương gia. Sau đó phải hồi bẩm cho Hoàng đế.

Hai người bọn họ phía nằm ở trên thân cây, hai thân ảnh một nam một nữ hai. Mây kiếm Mạnh Trường Dạ nhú chặt, trong ánh mắt hình như có tia sát ý. Chi Sở Linh Tê ngoái đầu nhìn lại cười khê: “Su huynh lo lắng cái gì, Vương gia hấn, đều sẽ đúng mực.”

Mấy chú chim tước nhỏ đậu phía trên núi đá cách đó không xa, cái mỏ vàng nhạt nhẽo mổ lẫn nhau, cùng với tiếng kêu riu rít thanh thúy, cảnh sắc phẳng phát như một bức họa sống động.

Toàn Cơ gơ tay xoa ngực hấn, nhẹ giọng nói nhỏ: “Thương thế Vương gia chưa lành, hay là về đi.”

Xoay người, ban đầu quạt xếp nắm trong tay lại không biết vì sao, “Bang” một tiếng rơi xuống trên mặt đất. Toàn Cơ liếc mắt một cái, chỉ thấy cây quạt rớt xuống trên cỏ non xanh, nàng ngẩn ra, đã thấy hấn cúi người xuống nhặt. Nàng vội đỡ lấy thân mình hấn, nàng chợt nhớ tới hấn từng nói qua không cho nàng chạm vào quạt xếp của hấn.

Cả đời này, luôn có vài đồ vật khác biệt có thể dễ tưởng nhớ, kỳ thật nàng đều hiểu.

Lúc trở lại Hành Quán, trùng hợp thấy người trong cung trở về. Toàn Cơ và Tân Huyền vương đi vào, thấy Tàn Phái tiến lên, nói: “Người trong cung tới, nói là ngày mai Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi các vị Vương gia.” Trong lúc hấn nói chuyện, ánh mắt lưu luyến ở trên người Toàn Cơ, nhưng Tân Huyền vương lại chưa từng nói muốn nàng tránh mặt. Chần chờ một lát, nghe hấn hỏi: “Chuyện thích khách đã tra rõ?”

Tàn Phái gật đầu: “Cũng không tính là tra rõ, chỉ là Hoàng thượng nói là tin tưởng các vị Vương gia sẽ không có hành vi ngỗ nghịch đó.” Lúc này, các Vương gia đều tới có thể lên lút bàn luận, sợ là đều cho rằng chuyện thích khách chỉ là do Hoàng đế tự biên tự diễn. Chuyện này qua đi, trừ phi Hoàng đế có đủ chứng cứ, nếu không việc này chỉ có thể không giải quyết được gì như thế.

Toàn Cơ đỡ Tân Huyền Vương đi lên ngồi xuống, lúc xoay người, ánh mắt dừng ở trên chân Tàn Phái. Đôi giày màu nâu bên cạnh, có dính nước bùn. Mây đẹp khẽ nhú lại, trong Hành Quán không có hồ, cũng không có mưa, xem ra Tàn Phái đi ra ngoài về.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sừng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 37: Tỷ muội tình thâm

Edit: Subo

Trong Càn Thừa cung yên huân lượn lờ, thom mà không nồng, nhả lại không nhạt.

Thời điểm tấm rèm châu màu xanh ngọc bích được vén lên, thân ảnh nam tử vĩ ngạn như ẩn như hiện. Bên ngoài cửa bị đẩy ra, tiếp đó là một trận rèm châu đong đưa, Mục Chúc bung trà đi vào, lập tức nhìn nam tử phía sau rèm, thấp thấp gọi hắn một tiếng “Hoàng Thượng”.

Người trước mặt làm như không nghe thấy, vẫn chỉ ngồi ngay ngắn không lên tiếng.

Mục Chúc giật mình, trong đáy mắt hiện lên một chút nghi hoặc, lặng lẽ bước lên nửa bước, vòng đi qua, mới biết Hoàng đế đặt cảm trên bàn ngủ. Nàng có chút kinh hoàng, thì ra hắn buồn ngủ, lui lại nửa bước, sau lưng đụng phải một cây cột, khẽ giật mình, chén trà đặt trong khay rơi xuống, phát ra tiếng vang “Xoảng”.

Trong lòng Hoàng đế chấn động, đột nhiên mở to đôi mắt, đột nhiên quay đầu lại một trận lệ khí xuất hiện ở đáy mắt. Nhìn cảnh tượng trước mắt từ từ rõ ràng, đáy mắt sắc bén của hắn cũng thu lại, ngược lại thay vào đó là chút nhu tình, khẽ cười: “Chuyện gì vậy?”

Mục Chúc vội tiến lên, cẩn thận đưa chén trà cho hắn, thấp giọng nói: “Nô tỳ tới pha trà cho Hoàng thượng.”

Ánh mắt hạ xuống trên chén trà có hoa văn trước mặt, ngón tay thon dài nhận lấy, nước trà Bích Loa Xuân ôn nhuận xanh như ngọc, hương khí phảng phất thoang thoảng bay vào mũi, hắn ngửi ngửi, chung quy cảm thấy rất nhạt. Ngược lại, nhớ tới lời nói ngày ấy của Toàn Cơ.

Trà đặc không tốt đối với thân thể.

Nhẹ giọng cười, hắn lại đẩy chén trà tay trước mặt ra, đứng lên nói: “Bỏ đi, đổi cho tràm chén khác.” Nếu trà không nồng, căn bản hắn uống không quen, phải đổi chi bằng uống nước không.

Mục Chúc vội vã lui ra, lại đi vào, trong tay đã cầm bình ngọc, bên trong đựng đầy nước, như sắp tràn ra. Hoàng đế nhận lấy nhấp một ngụm, quả nhiên là càng không có mùi vị gì cả, nhưng lại rất mát lạnh.

Mục Chúc hầu hạ hắn uống nước xong, liền thấy một vị công công bên ngoài đi tới, hắn phân phó mọi người đều lui xuống. Mục Chúc chỉ cúi đầu đứng, yên tĩnh.

Hoàng đế xoay người, ánh mắt xẹt qua mặt mày nữ tử điềm tĩnh, hắn thấy nao nao.

Nàng cùng nàng tỷ tỷ thật không giống nhau, cũng an tĩnh giống nhau nhưng Toàn Cơ cho hắn cảm giác như là một thanh lợi kiếm, sắc bén trung ẩn xuất hiện nguy hiểm. Mà nữ tử trước mặt này, lại như dòng nước róc rách, ôn nhuận cực kỳ, vô lăng vô giác.

Trách không được Toàn Cơ lại nói, muội muội này của nàng rất đơn thuần.

Quả thực đơn thuần.

Một bên phòng ngủ, đặt một cái đệm, hắn khom người nằm xuống, trong ánh mắt đã hiện lên một mòi. Mục Chúc vội lấy chăn mỏng thay hắn đắp lên, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng nếu muốn nghỉ tạm, không bằng lên trên giường nằm đi. Trên đệm rất cuộc không bằng trên giường thoải mái...” Lời nàng nói hết sức nhỏ, sợ một không cẩn thận nói sai cái gì.

Tỷ tỷ nói, sau này tới Càn Thừa cung, ít nói làm việc nhiều, nàng vẫn luôn nhớ kỹ.

Hoàng đế lại bỗng dưng cười, nhìn nàng vẫy tay, ý bảo nàng tới gần.

Mục Chúc chần chờ một lát, chỉ có thể đến gần, rất cung kính: “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

Hắn khép hai mắt, nhẹ giọng nói: “Mới vừa rồi vô ý ngủ quên, trên tay có chút đau.”

Cung nữ hiểu ý, vội buông đồ vật trong tay nửa quỳ ở trước giường, đôi tay mềm mại tay cầm cánh tay nam tử, nhẹ nhàng xoa. Mười ngón tay mảnh khảnh nắm cánh tay hắn, lực đạo không nhẹ không nặng, một lát sau, cảm giác đau nhức đã dần dần tan đi mất xa như thế, đủ có thể thấy công lực.

Lực đạo thâm hậu, Hoàng đế thoải mái mà hừ nhẹ một tiếng, mở miệng nói: “Tỷ tỷ người xuất cung, trong cung còn lại chỉ có một mình người. Người không nghĩ tới muốn xuất cung sao?”

Đầu ngón tay khẽ run lên, Mục Chúc có chút hoảng sợ mà nhìn dung nhan trên nam tử giường. May mắn hắn chưa từng mở mắt, tim đập nhanh, nàng nấp máy đôi môi, chỉ từ từ tốn nói một câu: “Nô tỳ, hy vọng tỷ tỷ có thể hạnh phúc.” Nếu là Thái Vương gia, hắn sẽ cho tỷ tỷ hạnh phúc, đúng không?

Hoàng đế khước miệng nổi lên một tia cười lạnh: “Quả nhiên tỷ muội tình thâm.” Nhưng hắn thật ra muốn nhìn, hai tỷ muội các nàng, có thể vẫn luôn tốt

đến cùng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sừng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Nhiều tâm sự

Edit: Subo

Thanh âm bánh xe chậm rãi lăn lộn quanh quần trong màn đêm tịch liêu nơi hẻm sâu, Tấn Huyền vương dựa vào đệm mềm, ánh mắt nhàn nhạt nhìn mọi thứ ngoài cửa xe. Mạnh Trường Dạ và Sở Linh Tê không đi theo, Tần Phái cũng không có, người bên cạnh hắn chỉ có một mình Toàn Cơ.

Bàn tay trắng nõn, phát màn xe rơi xuống, thanh âm nữ tử thanh thúy: “Ban đêm gió mát, nhưng cũng có thể bị cảm lạnh, Vương gia?” lúc hỏi chuyện, tay nàng đã phủ lên bàn tay hắn, lòng bàn tay truyền đến cảm giác rất ấm áp. Toàn Cơ yên tâm, lại giờ tay kéo chặt quần áo hắn.

Phát quan trên đầu hắn gắn hồng ngọc anh rữ xuống, vừa lúc vuốt ve lên gương mặt nữ tử, ngọc châu lạnh lẽo lướt qua khuôn mặt, làm nàng kinh ngạc. Nàng ngước mắt, nhìn thấy hắn đang ngơ ngẩn nhìn nàng.

Đáy mắt hiện lên sự mờ mịt, hắn dường như bỗng hoàn hồn, rút tay từ lòng bàn tay nàng ra, sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Qua tối nay, người cũng không cần đi theo bọn vương về Hành Quán.”

Đây là kết cục sáng sớm đã dự đoán được, Bạc Hề Hành cho rằng Tấn Huyền vương yêu nàng, nhất định sẽ không để nàng rời đi. Mà đây, hoàn toàn là nàng và hắn đã sớm tính kế.

Trên mặt nàng chưa từng có nhiều biểu cảm, chỉ nhỏ giọng nói: "Sắp rời kinh, Vương gia vẫn kêu Tần đại nhân cẩn thận một ít, Hoàng thượng ngẫu nhiên cũng sẽ chú ý tới người khác." Hôm qua khi nhìn thấy giày của Tần Phái, Toàn Cơ biết hắn định đi làm chuyện gì.

Tấn Huyền vương không nói, nàng tất nhiên sẽ không hỏi. Nàng như là có chút hiểu được lý do hắn cùng nàng thân cận, hành động này có nhiều dụng ý, chẳng qua muốn dò đi lực chú ý của Bạc Hề Hành. Nàng cũng biết Tần Phái là người thông minh, sẽ cẩn thận hành sự nhưng nàng vẫn nhìn không được phải nhắc nhở một câu.

Ngón tay nam tử thon dài gõ gõ lên trên quạt xếp, phát ra tiếng vang nhỏ “cách cách”, hắn nhấp môi mỏng không nói nhưng lại cười cười, lông mi dài run rẩy.

Thu hồi ánh mắt, hắn không hề nhìn nàng, chẳng qua là nói vài câu nhắc nhở hắn, lần này nghe vào trong tai, lại sinh ra một tư vị khác. Ngực lặng đi, dường như chậm rãi ngưng tụ lại một cảm giác khó tả, bên cạnh cảm giác ấy, có một điều không thể nói rõ, chỉ có bản thân hắn mới hiểu.

Ở chung với nàng mấy ngày nay nhưng lại phảng phất như đã được một thời gian dài rồi.

Mấy năm nay, trừ bỏ những người bên cạnh, đã bao lâu rồi chưa từng có người quan tâm hắn như thế? Lâu đến nỗi, hắn không đành lòng nhớ lại.

Bên ngoài màn đêm càng dày, bầu trời đêm đầu tháng trừ âm trầm thì không có gì khác. Trước cửa cung, mọi xe ngựa đều phải dừng lại nên chỉ có thể đi bộ vào.

Toàn Cơ dẫn đầu xuống xe, một người bên cạnh từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhìn chăm chú thì ra là Trương Hoàn vương. Hắn cũng thấy Toàn Cơ, âm lãnh cười đến gần, lại mở miệng với Tấn Huyền vương: “Lần này vào kinh lại chưa từng tụ tập cùng Thất đệ. Hôm nay Hoàng thượng đã mở miệng lại tạo cơ hội cho huynh đệ chúng ta được tụ hội.” Hắn nói xong, duỗi tay dìu hắn (THV) xuống dưới, Tấn Huyền vương khẽ cười: “Đệ cho rằng đại ca sẽ tức giận.”

“Uhm, lời này giải thích như thế nào?”

“Ta...”

Trương Hoàn vương đã đánh gãy hắn nói: “Có chuyện vào bên trong rồi nói sau, cũng đừng làm cho Hoàng thượng chờ sốt ruột.” Đang nói chuyện, đã xoay người nói cùng với mấy vị Vương gia khác.

Đồng Dần phụng chỉ của Hoàng đế tự mình ra đón tiếp các vị Vương gia, các cung nữ tay cầm theo đèn lồng, đứng đợi ở hai bên đường dẫn đường cho các Vương gia. Toàn bộ hoàng cung tràn ngập một loại hương vị mù mịt. Trên đường hướng tới Bắc Uyển Hành Đài, năm bước một chiếc đèn, treo trong gió, ánh sáng xiêu xiêu vẹo vẹo trong bóng tối.

Các vị Vương gia đều không hề nói gì, sắc mặt âm trầm, chất chứa những tâm sự của từng người.

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Bắt đầu từ hôm nay, sẽ lộ diện nhiều hơn, viết bình nhiều hơn. Đêm hôm trước, ta sẽ đưa ra đọc sách tẻ cấp đại gia. Không có U tẻ các vị, cần lao một chút nga.

Trời sẽ tốt với kẻ cần cù, cho nên cần cố gắng lao động nha các bảo bối mới có thịt ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Tự nhiên đâm ngang

Edit: Subo

Các vị Vương gia vừa đi vào, liền nhìn thấy Hoàng đế một thân ánh minh hoàng bước vào, phía sau hần là Huệ phi và Ánh Phi cùng ngồi vào vị trí. Toàn Cơ hơi có chút giật mình, đưa mắt nhìn lại, thấy Mục Chúc quy củ hầu hạ phía sau Hoàng đế.

Mọi người đứng dậy hành lễ, thấy Hoàng đế ngồi vào chủ vị, từng người mới bắt đầu ngồi xuống. Cung nữ tiến lên rót rượu, Hoàng đế đã là nâng chén, cười nói với mọi người phía dưới: “Từ khi trẫm đăng cơ đã hai năm tới nay. Hôm nay cũng là lần đầu huyênh đệ chúng ta có mặt đầy đủ như thế, trẫm rất cao hứng.” Khi nói chuyện, rượu đã rót vào cổ họng.

Tương Hoàn vương dẫn đầu cũng uống một ly, vui vẻ cười nói: “Hoàng gia thù tặc tình thân, là hạnh phúc lớn của thiên hạ.”

Tần Huyền vương chỉ khẽ cười, ngửa đầu uống cạn ly rượu. Vốn hần bị trọng thương chưa lành, hiện tại rượu mạnh xuống dạ dày, không kìm chế nổi ho khan kịch liệt.

“Vương gia...” Toàn Cơ đoạt chén rượu trong tay hần, cứ ngỡ rằng hần sẽ không uống. Hôm nay bởi rượu chỉ là làm dáng thôi, nhìn thần sắc hần cũng thần nhiên, dường như lời nói của mọi người không quan hệ đến hần.

Khánh Lăng vương là người ngồi ở bên cạnh hần, vội mở miệng nói: “Vết thương của ngươi chưa tốt, sao lại còn uống rượu? Hôm nay có Hoàng thượng ở đây, chẳng lẽ còn trách cứ người sao?”

Toàn Cơ lấy khăn nhẹ lau cho hần, hần lại cầm khăn, cúi người ho khan như cũ không ngừng. Hần không nói lời nào, chỉ là không muốn nói chuyện.

Cho dù là người trong phòng này hay là các vị Vương gia, đều không phải người có khả năng cho hần dựa vào. Điểm này, hần so với ai khác đều rõ ràng.

Trên đời này, không có cá mè sẽ không tranh. Hiện giờ di chiếu của Tiên đế sớm đã bị hủy, ai cũng không nhận hần là người được truyền ngôi.

“Vương gia.” Giữa trán Toàn Cơ ẩn đường khế nhãn nhỏ giọng gọi hần, đỡ cánh tay hần, sớm đã trở nên trắng bạch. Khế ngược mắt, hần cúi xuống thì thăm nửa câu cùng nàng, vào lúc này, nghe được Hoàng đế quan tâm nói: “Thân thể Thất đế có bệnh nhẹ, trẫm để cho người dẫn người đi xuống nghỉ tạm một lát trước. Chúc nhi ——” hai chữ cuối cùng kia, dường như bị nam tử kia cố tình kéo dài âm điệu.

Mục Chúc cũng có chút kinh ngạc, thấy đôi mắt nam tử trầm xuống, nàng vội hành lễ, vội vàng từ phía trên chạy xuống dưới. Bên ngoài Đồng Dân cũng đã tiến lên, ở một bên cùng Mục Chúc đỡ Tần Huyền vương đứng dậy, vành mắt hần có chút ảm đạm, vẫn liếc nhìn về phía Toàn Cơ.

Lúc này, nàng lại không nói lời nào, thân mình vẫn nửa quỳ, cho đến khi Hoàng đế khế gọi tên nàng.

Nàng thông thả ung dung đến gần, đứng vào vị trí của Mục Chúc, thay hần rót rượu, đưa khăn. Khi ánh mắt nàng quay lại, nhìn thấy ánh mắt Huệ phi hầy còn chưa thu hồi, cứ như vậy mà thẳng tắp nhìn ra cửa nơi Tần Huyền vương vừa rời đi.

Lam nhi giờ tay, khế kéo tay áo nàng ta, nàng ta mới kinh hoàng thu hồi ánh mắt lo lắng. Không nghĩ tới, có người sớm đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

Toàn Cơ hoàn hồn, nhìn chăm chú nhìn xuống, ở một mảnh hoan thanh tiểu ngữ, mới vừa rồi cảm giác được ánh mắt nhảy bén kia nhưng đã lặng yên thu đi không một tiếng động, không lưu lại một chút dấu vết. Nàng đột nhiên, lại nghĩ tới chuyện bỏ câu đưa tin kia, Tương Hoàn vương, hay Khánh Lăng vương? Hoặc là, những Vương gia phía dưới, mỗi người đều có khả năng.

“Hừm?” Hoàng đế quay đầu lại, hơi hơi hừ một tiếng.

Toàn Cơ giật mình nhìn lại cái ly trước mặt hần, sớm đã rỗng tuếch. Vội cúi người rót đầy hần cho hần, Ánh phi ở một bên, ôn nhu khuyên: “Hoàng Thượng cũng uống ít vài chén đi.”

Hần “Oh ” một tiếng xoay người nhìn Huệ phi một cái, thấy nàng ta che mặt khẽ ho, Lam nhi đã cầm chiếc ly ngọc đưa tới bên môi nàng ta: “Nương nương uống chút nước cho nhuận hầu.”

Bạc Hề Hành đột nhiên mở miệng: “Có cần phải về cung trước không?”

Một câu đơn giản, lại khiến trái tim Toàn Cơ run rẩy, nàng chỉ nhớ tới Tấn Huyền vương vừa mới rời tiệc. Huệ phi quan tâm với Tấn Huyền vương có thể thấy được. Nàng đặc biệt lo lắng nếu Huệ phi rời khỏi Hành Đài sẽ đi tìm hắn.

Sắp được rời kinh, nàng không hy vọng tự nhiên lại có chuyện đâm ngang.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Thu hết vào đáy mắt

Edit: Subo

Ca vũ bắt đầu, tiếng đàn Không vang lên, gió thổi động rèm ngọc, từng hạt châu chạm vào nhau phát ra từng trận đinh đang.

Huệ phi ôn nhu cười, rồi nói nhỏ: “Đa tạ Hoàng thượng săn sóc, thần thiếp không đáng ngại. Hôm nay Hoàng thượng cao hứng, thần thiếp cũng không thể làm người mất hứng được.”

Toàn Cơ nghe vậy thì yên tâm, sau đó nghe tiếng cười khê của Hoàng đế, nàng lại biết, kỳ thật hắn chẳng vui vẻ gì. Trong bữa tiệc, các Vương gia cùng Hoàng đế trò chuyện việc nhà, nhất phái hoà thuận không khí vui vẻ, trong tích tắc tạo cho người ta một loại ảo giác.

Hoàng đế lặng yên nhìn Toàn Cơ, chuế ngọc chuỗi[1] màu vàng nhạt rũ ở trong mắt hắn hiện lên bất mãn, nàng hốt hoảng trong nháy mắt. Sau đó Toàn Cơ lặng lẽ thu hồi tâm tư, thuận theo một lần nữa lại nửa quỳ xuống đi qua rót rượu cho hắn.

[1]Chuế ngọc chuỗi: mũ có tua của Hoàng đế thời xưa.

Tấn Huyền vương đi ra ngoài cũng không lâu, lúc Mục Chúc điu hắn tới cửa, Bạc Hề Hành đột nhiên bám vào bên tai Toàn Cơ, nói khê một câu: “Trăm cho muội muội người chiếu cố đến hắn, người thấy được chứ?”

Nàng nghe không rõ là ý gì, chỉ gật đầu. Khi đứng dậy, nhìn thấy đôi mắt Tấn Huyền Vương phía dưới sáng lên mà nhìn thẳng vào mình. Trong lòng Toàn Cơ hơi trầm xuống, không kịp suy nghĩ, thấy hắn đã quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Ngày đó ở hoàng lăng, một câu nói kia của Hoàng thượng, còn chưa ban cho thần. Hôm nay thần...”

Hắn muốn hỏi Hoàng đế ban nàng cho hắn, chuyện này kỳ thật sớm nằm trong kế hoạch của Toàn Cơ, mà kết cục này, không phải là nàng và Tấn Huyền vương cũng biết. Bạc Hề Hành sẽ giả mù sa mưa cự tuyệt, hắn sẽ dùng lý do gì đó không quan trọng, quan trọng là, hắn sẽ không buông tha nàng.

Quả nhiên, lời nói Tấn Huyền Vương còn chưa nói xong, đã nghe được tiếng Hoàng đế cười đánh gãy lời hắn: “Mới vừa rồi trăm cùng Toàn Cơ đã thương lượng xong, nàng cũng đồng ý, Thất đệ thật sự thích, trăm đương nhiên đáp ứng việc này. Toàn Cơ làm tỷ tỷ đương nhiên cũng hy vọng muội muội nàng hạnh phúc. Có phải không, Toàn Cơ?” Ánh mắt hắn yên lặng dừng lại trên khuôn mặt nữ tử.

Nam tử phía dưới bỗng đứng ngẩn ra, ngoái đầu nhìn lại thì thấy biểu cảm vô cùng kinh ngạc của Mục Chúc.

Nhìn ý cười trong mắt hắn, Toàn Cơ mới biết vừa rồi hắn nói câu kia là có ý gì. Thậm chí vừa rồi nàng còn gật đầu một cái, làm cho chuyện này càng thêm rõ ràng.

Đương nhiên không thể phủ nhận, ngay lúc đó trong lòng nàng tính toán một vòng.

Hắn lưu nàng ở kinh nhằm kiềm chế Tấn Huyền vương, tất nhiên cũng sẽ dùng an nguy của một người tới kiềm chế mình. Nếu một ngày kia, Tấn Huyền vương thật sự làm phản, như vậy Mục Chúc thân là nữ nhân của hắn, tất chịu liên lụy. Vậy nhìn xem, nàng người làm tỷ tỷ này, sao có thể bỏ qua. Chiều nay của Bạc Hề Hành rất đúng lại với cùng tàn nhẫn, cuối cùng trong lòng nàng gọi lên một tia gọn sáng.

Mà nước cờ này của nàng cũng đi nước hiểm, tất cả đều thiên y vô phòng, chỉ mong Mục Chúc không phải là biến số...

Thong thả quỳ xuống, cung kính dập đầu, lời nói rõ ràng: “Nô tỳ thay Chúc nhi tạ chủ long ân!”

“Tỷ tỷ...” Đôi môi anh đào Mục Chúc hé mở, không thể tin tưởng được nhìn nàng.

Lúc này, nghe được “Bang” một tiếng, một chuông Tấn Huyền Vương hung hăng chụp ở trên bàn, làm cho bầu rượu bên cạnh nháy mắt rung rinh rồi ngã xuống, hương vị thanh thuần trong rượu từ miệng bình chậm rãi tràn ra. Hắn nhìn thẳng vào Bạc Hề Hành, âm sắc lạnh lạnh: “Hoàng Thượng đây là ý gì?”

Toàn bộ người ở Hành Đài đều vì thế mà chấn động, âm thanh đàn sáo cũng ở ngay lập tức đột nhiên im bật!

Khánh Lăng vương muốn đứng lên, lại thấy Tương Hoàn Vương phía đối diện khẽ giờ tay, ý bảo hắn không cần mở miệng. Vì nữ nhân, bọn họ sẽ không nhúng tay.

Sắc mặt Hoàng đế vẫn thản nhiên như cũ, chỉ là trong mắt kia chậm rãi hiện lên một tia lệ khí. Hắn lại nhìn nhìn phía Toàn Cơ, thấy tay nàng đặt trước người có chút hơi hơi run rẩy,.

Toàn Cơ biết rõ, thái độ Tấn Huyền vương như thế, tuy ở trong mắt người khác là đại nghịch bất đạo, duy chỉ có như thế, mới có thể làm Bạc Hề Hành tin tưởng hắn rất yêu nàng. Mà nàng phải làm, chỉ là thuận theo.

Nàng mím môi muốn nói vài lời, chợt nghe thấy nữ tử ốm yếu kia mở miệng: "Hoàng Thượng bớt giận, Vương gia sợ là đã say."

Toàn Cơ cả kinh, trợn mắt nhìn lại, về mặt Huệ phi lo lắng thu hết vào đáy mắt.

Lời nói ngoài lề của tác giả: Hoàng đế lạnh lùng kia, người không thể tưởng được đi, người thay hắn nói chuyện sẽ là Huệ phi người sùng ái nhất. Ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Tâm còn ở đây không?

Edit: Subo

Huệ phi cầu tình, không thể nghi ngờ là một điều ngoài ý muốn.

Với Toàn Cơ mà nói quả thật là vậy, Hoàng đế cũng thế.

Đáy mắt Ánh Phi hiện lên một tia tối tăm, vừa rồi lúc Tấn Huyền vương mở miệng, khiến nàng ta xuất ra một thân mồ hôi lạnh. Nếu thật sự đưa Toàn Cơ đi, vậy nàng ta phải làm sao bây giờ? Giờ phút này nghe được Huệ phi cũng lẩm miệng, nàng ta siết chặt khăn, vội nhỏ giọng nói: "Biểu tỳ, đây đại sự, há có chỗ cho nữ tử chúng ta xen mồm vào."

Sắc mặt Lam nhi cũng tái nhợt, nàng nắm lấy góc áo Huệ phi. Ánh mắt Hoàng đế sắc bén xẹt qua khuôn mặt nữ tử, Huệ phi cả kinh theo bản năng mí mắt rũ xuống.

Toàn Cơ rõ ràng nhìn thấy đáy mắt Hoàng đế hiện lên một tia sát khí.

Nàng nhìn thấy chỉ trong chớp nhoáng, thời gian cực nhanh.

Giống như hai năm trước, thời điểm hắn muốn giết nàng.

Giống nhau đến đáng sợ, giống nhau đến đáng ghét.

Nàng đột nhiên như là hiểu hết mọi chuyện. Thật ra hắn chẳng yêu ai, hắn chỉ yêu quyền lực, yêu giang sơn dưới chân!

Giờ khắc này, nàng thương thay cho Huệ phi, đồng thời cũng thấy đáng thương cho Ánh Phi, đáng thương cho ba ngàn giai lệ hậu cung.

Hít một hơi thật sâu, nàng ổn định tinh thần khom người nhìn nam tử phía dưới: "Chúc nhi là một cô nương tốt, Vương gia có thể coi trọng nàng ấy, là nàng ấy có phúc khí. Nô tỳ, thay nàng ấy khấu tạ Vương gia." Nàng cúi người xuống đầu chạm đất.

Tuy không nhìn thấy nhưng nàng lại cảm nhận được hai tia ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào phía sau lưng, so với quất dây mây, càng đau hơn.

Mà nàng chỉ an ủi đáy lòng mình, một vở diễn thật tốt.

Sắc mặt Tấn Huyền vương càng thêm tối tăm, dường như hắn bỗng nhiên nổi cơn điên cười lớn một tiếng, cắn chặt khớp hàm: "Thần cũng tạ ơn Hoàng thượng!"

Hoàng đế đã sớm thu hồi ánh mắt, chỉ cười: "Nếu Thất đệ coi trọng ai, sao trẫm có thể không đáp ứng chứ?" Một bên, mười ngón tay thon dài lại nắm chặt tay Toàn Cơ, kéo nàng tới, phân phó với Đồng Dân: "Kêu bọn họ tiếp tục."

Đồng Dân lau mồ hôi, phát phát tay, ngay sau đó ca vũ lại tiếp tục.

Trên mặt các vị Vương gia từ khấn trương biến thành hậm hực, dường như bọn họ cũng thỏa mãn với kết quả chuyện này như vậy. Tương Hoàn vương liếc mắt nhìn khuôn mặt nam tử cố gắng kìm chế tức giận, trong đáy lòng cười lạnh. Nếu Tiên Hoàng hậu biết được con trai của bà không biết cố gắng như thế, thật không hiểu sẽ như thế nào. Ngửa đầu, uống cạn rượu trong ly, giọng hân âm trầm: "Rót đầy".

Yến hội tan, mọi người chậm rãi rời Hành Đài, chân Hoàng đế đã bước lên ngự giá, đột nhiên lại ngoái đầu nhìn lại: "Toàn Cơ, tâm còn ở đây không?"

Nàng nhớ đã từng nói: "Thà thiếu chứ không ầu." Lập tức rất tự nhiên mà đáp: "Vẫn luôn ở đây."

Hắn gật đầu: "Thật tốt, vậy thì, đi tiễn hân đi."

"Vâng." Nàng thay hân buông mình, Đồng công công đã kêu khỏi kiệu, nàng hoàn hồn, sớm đã không thấy tuần nhan Hoàng đế. Ban đêm vài hạt mưa bay tới, phát qua gương mặt nữ tử, mặt mày ôn nhiên, đáy lòng lại rất lạnh lẽo.

Một câu đơn giản đi tiễn đưa hân.

Tâm tư lưu chuyển là gì, làm sao Toàn Cơ lại không biết? Bạc Hề Hành thật sự tin tưởng Tấn Huyền vương yêu nàng. Lần này đi tiễn hân, chúc hân cùng mọi người mình ân ái, chẳng lẽ còn không phải muốn lấy dao đâm vào tim hân hay sao?

May mắn, may mắn là màn kịch của bọn họ, chẳng qua là một tuồng kịch.

Bước chân khẽ chuyển, phiến đá xanh dưới chân bị mài giữa đèn tỏa sáng, nàng cúi đầu liếc mắt một cái, nâng bước rồi đi.

Phía sau, truyền đến tiếng ho đứt quãng của nữ tử, chần chờ quay đầu lại, thấy Lam nhi đỡ Huệ phi ra tới. Bên ngoài lại không nhìn thấy loan kiệu, nàng chỉ cho rằng nàng ta đã trở về.

Nữ tử che mặt khẽ ho, khi bước xuống bậc thang, trong lúc vô tình nhìn thấy cung nữ cách đó không xa. Nàng ta cũng không muốn nhiều lời, lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn Toàn Cơ đi qua trước mặt.

Toàn Cơ vẫn luôn cho rằng Huệ phi cùng Tấn Huyền Vương quen biết nhau nhưng hân lại phủ nhận, cái loại biểu cảm này, không giống gạt người. Hôm nay trên Hành Đài, Huệ phi nói, rồi khiến nàng bùng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Vui buồn lẫn lộn

Edit: Subo

Trước cửa cung, quả nhiên lượng xe ngựa còn đó, nàng chưa kịp tới gần, liền nghe được thanh âm Mục

Chước truyền đến: "Tỷ tỷ!."

Chuyện hôm nay, nàng ta cho đến giờ vẫn chưa phản ứng kịp, đối với Tấn Huyền vương, lòng nàng có chút sợ hãi, cũng không dám hỏi loạn. Lúc này thấy Toàn Cơ đi tới, sao Mục Chước không khấn trương bắt lấy cây rom cứu mạng này không chịu thả?

Toàn Cơ chỉ lãnh đạm cười, đôi tay phủ lên tay nàng run rẩy không thôi, nhẹ giọng: "Nha đầu ngốc, gấp cái gì, đây là chuyện tốt."

"Ta thật sự phải cùng Vương gia rời khỏi Dinh Kinh sao?" Nàng ta vẫn không thể tin tưởng.

"Đương nhiên là thật sự. Ở trong cung, có gì tốt? Chẳng qua làm nô tỳ cho người khác thôi, người cùng Vương gia rời đi, Hoàng thượng tự mình đồng ý, đâu kém gì trắc phi." Đây là khi nàng tìm nàng ta làm mọi người đã lường trước được, hứa cho nàng ta, trừ vị trí trắc phi của Tấn Huyền vương, quan trọng nhất là tự do.

Vì, một câu kia của nàng ta: "Làm người tốt".

Mặt Mục Chước đỏ lên, ngay sau đó lại rói rầm lên: "Vậ tỷ tỷ thì sao?"

Câu hỏi này, Toàn Cơ không trả lời.

Nàng có chuyện cần thiết phải đi làm, nàng cần có lý do để lưu lại.

Mục Chước còn muốn nói chuyện, thấy nàng buông lỏng tay, lập tức cúi người đi về phía xe ngựa. Nàng chần chờ, không tiến lên.

Thái giám cùng cung nữ đi hộ tống các vị Vương gia còn chưa trở về, lúc Toàn Cơ đi qua, đúng lúc thấy một vị công công tiến lên cời dây cột cương ngựa ở trên cây bên cạnh xuống. Nàng lập tức nói với người trong xe ngựa cách một tấm màn, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ phụng mệnh Hoàng thượng, tới tiền Vương gia."

Gió nhẹ thổi qua, từng đàn chim bay qua giữa bầu trời đêm phát ra âm thanh "phành phạch", chỉ có chiếc màn màu xanh lá trước mắt, rũ xuống, bất động. Đôi mắt nàng buông xuống, không hồi thăm.

Không được Hoàng đế đáp ứng, nàng và hán lại lần nữa lui về vị trí của mình. Nàng là cung nữ, hán là Vương gia, giữa bọn họ có sự ngăn cách thiên sơn vạn thủy, khó có thể thu hẹp.

Trong mắt Toàn Cơ nhất thời thanh minh, nàng với hán chỉ có chung mối thù, càng hơn này lạnh lạnh cần khôn hạ hành đài nam tử một câu sai chỉ (câu này ta nghĩ không ra, ai biết chỉ ta với). Không thể tiến, chỉ có thể lui, sau này trên trời dưới đất, khả năng gặp lại nhau cũng chỉ có lúc này thôi. Nếu hán không muốn gặp thì thôi vậy.

Làm bạn tại Hoàng Tử sở, Hành Quán tương tùy, cũng chỉ như là một giấc mộng hoàng lương[1].

[1]giấc mộng hoàng lương: "Hoàng lương" có nghĩa là kê vàng.

Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn hai mươi năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nỗi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Là mộng, thì phải có lúc tỉnh.

Phía trước, như cách nhiều lớp tơ lụa, chậm rãi hơi đổi, thân ảnh tinh tế thoáng hiện lên, cùng với âm thanh gấp quạt âm lãnh. Ngơ ngẩn trong chốc lát, cuối cùng nàng xoay người, màn xe đột nhiên vén lên, đúng lúc đập vào trong mắt, là những ngón tay thon dài trắng như ngọc.

Nàng không kịp lảng tránh, biểu tình cực kỳ bi ai của nàng rõ rệt như sương mù trong đáy mắt. Xung quanh bóng đêm càng sâu, tiếng đồng hồ nước từ nơi xa truyền đến từng hồi, thể nhưng lại không rõ ràng bằng tiếng hít thở nặng nề của hai người!

Rốt cuộc hán mở miệng, âm sắc trầm xuống, lời nói trong ngoài, không có chỗ nào mà không phải là chỉ trích cùng bi ai. Chỉ còn lại đáy mắt kia, chút tia sáng: "Bốn vương yêu, người có thể không cần nhưng người không thể tùy tiện bỏ thí cho người khác."

Lời này, không ôn nhu không tức giận, lại khiến cho Toàn Cơ như nghẹn ở cổ, nửa chữ cũng không phun ra được. Biết rõ chỉ là một tuồng kịch, người xem diễn hãy còn đó, hán cùng nàng cùng lắm chỉ là người hát tuồng. Chỉ là, mới vừa rồi hán nói, quá dễ dàng làm người khác nhập diễn. Nàng muốn cảm thán tâm tình, đều không thể ở bày ra.

Màn xe ngay lập tức rơi xuống, lại là một trận gió, so với trước đó, càng thêm lạnh lẽo.

Khoảnh khắc tối tăm, biểu lộ trên gương mặt bi thương, như ngấm vào trong lòng lại đau.

Tấn Huyền Vương nhợt nhạt thờ hồn hèn hít thở khó khăn, trong ngực có loại cảm giác đau đớn làm hán chột nhủ này. Hành trình tới Đình Kinh lần này, tóm lại chỉ là, vui buồn đan xen nửa nọ nửa kia!

Tác giả Đề Ngoại lời nói: Ha hả, hi chính là hán muốn thử thăm đều thử tới rồi, ưu chính là hán tâm giống như kia gì.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Người cô độc

Edit: Subo

Chiều hôm ánh đèn rực rỡ vừa thấp lên, ánh đèn tầng tầng lớp lớp chiếu ra từng cái bóng. Bàn tay cung nữ trắng nõn đẩy cửa phòng ra, gió thổi vào nội thất khiến rèm châu màu xanh ngọc bên trong vang từng tiếng "đing đang" để nghe vang lên trong tai.

Huệ phi bước vào, hình như sau tấm bình phong vẽ mây bay bằng bút pháp vẩy mực có bóng một người. Đáy lòng chấn động, bước chân nhanh hơn. Quả nhiên thấy phía sau tiêu tường sắc màu ám có thân ảnh mình hoàng kìa đang ngồi nghiêm chỉnh.

Lam nhi kinh hô một tiếng, dường như nam tử đang suy tư không nghe thấy, vẫn lặng im như cũ không nói một câu.

Huệ phi khẽ nói nhỏ "Lui ra", Lam nhi có chút chần chờ. Hiện tại cũng không dám nhiều lời, vội hành lễ lui xuống. Rèm châu lại vang lên một hồi, ngay

sau đó truyền đến tiếng cửa bị đóng lại. Huệ phi không động, cố gắng áp chế trận ho trong ngực xuống, để lại trên mặt biểu cảm tái nhợt.

Trên bàn đèn lưu li mỏng manh mà sáng ngời nhảy nhót, nội thất yên tĩnh dị thường, sợ là thanh âm một cây châm rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ ràng.

"Đồng nhi."

Hai chữ này từ trong miệng Hoàng đế thốt ra, không còn như trước đây gọi nàng bằng loại thanh âm sùng nich mà lãnh đạm không có một chút hương vị. Thân hình Huệ phi chấn động, gót sen khẽ nhúc nhích, đến trước mặt hần hành lễ, nhỏ nhẹ nói: "Thần thiếp ở đây."

Nhìn chăm chú nữ tử trước mặt, toàn thân váy áo hoa phục kiểu điển, trang điểm tinh tế đã che đi vẻ mặt nhợt nhạt bệnh tật trên mặt nàng, thái sinh yên hồng, môi nhiễm vũ mị. Hần chậm rãi giờ tay, lòng bàn tay xẹt qua, ngón tay nắm lấy hàm dưới của nữ tử, xuống chút nữa, bỗng nhiên bóp chặt cái cổ tuyết trắng của nàng!

Huệ phi một mực hung hăng trợn mắt, nàng muốn mở miệng muốn lên tiếng nhưng không thể phát ra chút thanh âm nào. Ngón tay mảnh khảnh nắm lấy cổ tay hữu lực của hần kéo ra nhưng lại không có sức nên coi như chỉ nhẹ nhàng nắm mà thôi.

Gần hai năm thánh sủng, chung quy xem như đã kết thúc sao?

Hiện giờ, chắc ngay cả lãnh cung cũng không cần nữa rồi.

Nàng không biết đó là loại cảm giác gì, vẫn còn chuyện chưa làm xong. Trái tim nàng chưa bỏ xuống được. Hai tròng mắt nhắm chặt, thân ảnh người kia hiện lên rõ ràng.

Lực đạo trên tay càng lúc càng lớn, hần nhìn thấy cả khuôn mặt nàng biến thành xanh tím, nếu dùng thêm lực, rất dễ dàng có thể vặn gãy cái cổ mảnh khảnh này. Ánh mắt Hoàng đế phát ra vô cùng sắc bén, "ba ngàn con sông chỉ uống một gáo"[1], lời thề ngày đó với người nợ đột nhiên hiện lên trong đầu hần. Lực đạo trên tay lại không hề giảm bớt, hần nghe được nàng gọi "Vân Khanh".

Ánh mắt hần trầm xuống, hần buông tay đứng dậy.

Huệ phi như mất hết sức lực, thân thể tê liệt vô lực ngã xuống trên mặt đất, chỗ vừa rồi bị hần bóp chặt đau nóng rát. Nàng thờ phì phò một tiếng ho cũng không thoát ra được.

Hần vẫn chưa thay long bào, tay áo rộng thêu tơ vàng buông xuống, vừa khẽ động đã kéo theo luồng khí lạnh, giống như tâm hần giờ lúc này. Huệ phi ngược mắt, nhìn nam tử trước hiện giờ có vẻ đặc biệt cao lớn, dù nàng chưa nhìn thấy sắc mặt của hần, đáy lòng lại hiểu rõ.

Hần lặng yên nắm chặt hai đấm, thanh âm lạnh băng dị thường: "Xem ra trăm quá sủng ngươì đến nỗi thị phi đen trắng cũng không phân rõ nữa rồi! Thật tốt, rốt cuộc ngươì cũng chỉ là Huệ phi của trẫm!"

Chỉ là Huệ phi, vĩnh viễn cũng không trở thành người kia trong lòng hần, đúng không?

Như vậy, ai mới có thể trở thành người kia trong lòng hần đây?

"Xuy" hần bật cười, không có ai có thể trở thành người kia được!

Vì đế vương, vốn dĩ trước nay luôn là người cô đơn!

.....

Tác giả Đề Ngoại lời nói: HOHO, có khí thế đi?

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Máu Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Chưa từng quý trọng

Edit: Subo

Nàng chậm rãi đi qua cảm thạch trắng, trên bờ sông đèn sáng trải đều, từng gợn sóng nổi lên mặt nước sáng lấp lánh. Bàn tay trắng nõn của Toàn Cơ đang cầm tay vịn, nhẹ giọng thờ dài, phía sau có cung nữ thúc giục nàng: "Toàn Cơ cô nương còn không đi sao?"

Nàng không đáp, buông lỏng tay, đi về cung của Hoàng đế. Hoàng đế còn chưa mở miệng, hiên tại nàng cũng không thể trở về Tường Bình Cung.

Đồng Dân canh giữ ở bên ngoài tẩm cung Hoàng đế, lại nói Bạc Hề Hành cũng không hề ở trong tẩm cung. Tâm Toàn Cơ còn nghi vấn, suy nghĩ lại nghĩ ra một nơi hẳn muốn đi.

Hôm sau, thánh chỉ ban tới Tuệ Ngọc cung, Huệ phi Tô thị khẩu xuất cuồng ngôn(nói năng ngạo mạn), mất thân phận, giáng Huệ phi làm Tô Phi.

Lúc này là sau giờ Ngọ, Hoàng đế nửa nằm trong trướng hoàng tiêu nghỉ ngơi, Toàn Cơ muốn buông rèm ngọc đài cầu bên cạnh long sàng, chợt nghe một tiếng trong trướng nam tử hừ khế, nói: “Người cảm thấy trầm hạ một đạo thánh chỉ này quá nghiêm trọng sao?”

Trong lòng chợt lạnh lẽo, Toàn Cơ cúi đầu, nói chuyện không đâu vào đâu: “Bọn nô tỳ đều cho rằng, Hoàng Thượng sẽ sắc phong Tô Phi nương nương làm Hoàng hậu.”

Hắn cười lạnh: “Vậy người thì sao?”

“Nô tỳ không dám vọng ngôn suy đoán thánh ý.”

Hoàng đế xoay người, Toàn Cơ giúp hắn vén hai tầng tiêu trướng trong ngoài, treo lên ngọc đài cầu. Ngay sau đó cúi người, lót ở thêm sau lưng hắn tấm chăn mỏng, làm xong mọi thứ, mới một lần nữa cúi đầu rũ mi xuống, đối lập với long sàng trước mặt hắn.

“Toàn Cơ.” Hắn khẽ gọi.

“Dạ có nô tỳ.” Nàng kính cẩn nghe theo.

Trong mắt hắn có tia sáng khẽ lưu chuyển, lại lầm bầm: “Trầm sùng nàng gần hai năm, cũng không thể đổi lại sự toàn tâm toàn ý của nàng...”

Bắt đầu suy nghĩ lại thời gian khi đó vội vàng trời, thân thù hắn đưa người nợ vào cung. Nghe vài câu mềm mại của nàng, trước sau đối đãi chân thành với hắn, cả đời này sẽ không tương phụ.

Người kia đã qua, hiện giờ một mình hắn ngồi trên đài cao, tìm tìm kiếm kiếm, rốt cuộc không thể lại có một người để hắn trong tâm khảm.

Trong lòng Toàn Cơ vô cùng đau đớn, ngữ khí trong miệng Hoàng đế khẽ biến đổi, người khác nghe không hiểu, nàng lại có thể. Đoạn ký ức nơi tây vách núi Huyền Nhai kia rất thống khổ, sớm đã đem nam tử trước mắt nàng đã từng vô cùng yêu thương hơn sinh mệnh nàng cắt đứt.

Thong dong xoay người cảm khay tiến lên, ánh mắt khô cạn lại không giữ được một giọt nước mắt. Nhìn hắn uống nước, nàng lại như to gan hơn, mở miệng: “Trên trời dưới đất, sẽ luôn có một người nguyện ý vì ngài mà trả giá tất cả.”

Nàng từng vì hắn vào Dịch Đình suốt sáu năm làm mật thám, mỗi thời mỗi khắc đều phải chu toàn để sinh tồn trong cung đình âm hiểm, bất quá chỉ vì một câu hứa hẹn kia, một câu vĩnh viễn tương tuyền.

Hiện giờ như được trọng sinh sau cái chết, tất cả rốt cuộc đều thay đổi.

Khóe môi lộ ra ý cười, hắn thờ dãi: "Đúng vậy, luôn có một người."

"Hoàng Thượng đã gặp được sao?"

Một câu này, thử cũng được, muốn biết đáp án cũng thế, mười ngón tay nàng nắm chặt, yên lặng nhìn hắn.

Hắn không đáp, ánh mắt vẫn trong suốt như làn nước trong.

Toàn Cơ ngẩn ra, lại hỏi: "Hoàng Thượng... chưa đủ quý trọng sao?"

Dứt lời, rèm châu bị phát lên. Trong khoảnh khắc, nam tử trên giường đứng dậy, "Ầm" một tiếng, khay ngọc sớm đã bị quăng ngã xuống đất. Ngay sau đó, một cái tát thật mạnh giáng xuống, nàng ngã trên mặt đất, thanh âm của hắn chứa đầy hàn ý: "Lớn mật! Người cho rằng người là ai?"

"Hoàng Thượng thứ tội!" Nàng đột nhiên bùng tỉnh, quỳ gối cầu xin tha thứ.

"Cút." Răng nghiến lại, hắn chỉ lạnh lùng phun ra một chữ, đáy mắt lạnh lẽo.

Vội vàng rời khỏi tẩm cung, Toàn Cơ mơ hồ nghe Đồng Dân hô một tiếng "Tô phi nương nương". Nàng ngược mắt, thấy Tô phi mặc một bộ váy tím, khuôn mặt chưa trang điểm, hai má tái nhợt.

Tô phi không nhìn nàng, chỉ tiến lên, quỳ thẳng trước điện, kêu to: "Hoàng Thượng, thần thiếp biết sai rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Tô Phi nhận sai

Edit: Subo

Trong nội thất yên huân bay lượn lơ, ngọc châu nhẹ nhàng va chạm tạo ra tiếng vang nghe rất xuôi tai, tiếng tỳ bà thanh thúy giống như hạt châu lạc bàn, ngay đoạn cao trào thì đột nhiên im bật.

Ngưng mắt nhìn một thân ảnh lạng lẽ đứng chỗ bình phong màu đỏ, Ánh phi gác trong tay nhạc cụ lại một chỗ, cuối cùng là đứng lên.

Toàn Cơ tiến lên hành lễ, Ánh phi vội vàng đỡ nàng một phen, lòng bàn tay phủ lên tay nàng, ngân nga cười: “Bổn cung quả nhiên là không nhìn lầm rồi người.”

Cuối cùng nàng không cùng Tấn Huyền

Vương rời đi, đã đáp ứng lời hứa hẹn của mình.

Toàn Cơ cúi đầu, chỉ nói: “Để cho Chúc nhi đi, đương nhiên so với nô tỳ đi thì tốt hơn. Ở bên người Thất Vương gia làm trắc phi, cũng coi như nô tỳ làm tỳ tỳ, không khiến nàng thất vọng.”

Lời này của nàng, khiến cho Ánh phi có chút chua xót, trong cung, khó thấy nhất còn không phải là tỳ muội tình sao? Kéo nàng cùng nhau ngồi xuống, một khắc kia, rốt cuộc trong lòng Ánh Phi sinh ra chút ganh tỵ.

Ngược lại, lại nghĩ tới nữ tử Tuệ Ngọc cung kia.

Không khỏi mở miệng hỏi: “Chuyện phía tây, chính là thật sự?” Giờ phút này, nàng cũng chưa từng kêu người đi tìm hiểu, chỉ là sau khi thánh chỉ kia ban ra đã truyền đi khắp toàn bộ hậu cung, tin tức loan truyền khắp nơi.

Thấy Toàn Cơ gật đầu, Ánh Phi bỗng nhiên nhợt nhạt cười, nàng ta rốt cuộc cũng không tranh lại nàng. Chỉ là, nàng lại nhớ tới hành động đêm đó của nàng ta ở Hành Đài, Ánh phi bất giác nổi lên nghi hoặc.

.....

Bầu trời xanh trong, đám mây tan đi, mặt trời chói chang theo đó lộ ra.

Nữ tử vận sam y mỏng manh quý trước điện đã bị mồ hôi làm sũng nước, nàng vẫn quý như cũ, mồ hôi từ trên lông mi rơi xuống, ngay lập tức khiến tầm nhìn mờ hồ. Tiếng “Kèo kẹt” vang lên, cửa điện màu đỏ trước mặt nặng nề mở ra, người đi ra chính là Đồng Dàn: “Nương nương, mời vào trong.”

Đôi mắt Tô phi khẽ động, Lam nhi tiến lên đỡ nàng đứng dậy, nàng lại hất tay đẩy tay nàng ta ra, cố gắng đứng dậy, chậm rãi đi vào. Mồ hôi ngưng tụ trên mặt, từ trên trán nàng chảy xuống hàm dưới rồi tạo thành những giọt nhỏ xuống dưới, dưới chân là tấm thảm Bàn Long, bước chân dẫm lên, không hề tạo ra tiếng vang đều nào.

Thanh âm nữ tử nhỏ yếu vòng qua bình phong lại gần, hần chi liếc mắt nhìn nàng một cái, chẳng qua mới một ngày không thấy, thần thái đêm đó trên mặt nàng sớm đã biến mất, chỉ còn lại dáng vẻ tiêu tụy.

Lời còn chưa nói, nước mắt đã rơi.

Nàng lão đảo ngã xuống mặt đất, trong thanh âm mang theo run rẩy: “Thần thiếp biết sai rồi.”

Vẫn như cũ, chỉ một câu như thế.

Hần không nói, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Nàng nghẹn ngào khóc nức nở, đôi vai run rẩy, nói khẽ: “Từ khi thần thiếp vào cung tới nay, trong mắt trong lòng cũng chỉ có Hoàng thượng. Mấy năm nay, thần thiếp không tranh, ngài thật sự nghĩ thần thiếp hào phóng sao? Thần thiếp chỉ là sợ bị Hoàng thượng chán ghét, sợ Hoàng Thượng ngày nào đó liền không thích thần thiếp. Tiếc tối hôm ấy, các Vương gia đều ở phía dưới, nếu Hoàng Thượng phạt Thất Vương gia, thần thiếp chỉ lo lắng trong lòng bọn họ có ý nghĩ khác với Hoàng Thượng, vậy nên... Vậy nên mới nhiều lời một câu. Ai ngờ, Hoàng Thượng lại không vui. Hiện giờ thần thiếp suy nghĩ cẩn thận, nếu ngài không thích, thần thiếp sẽ không làm, ngài muốn như thế nào đều tốt.”

Hoàng đế vẫn ngồi không nói lời nào, trong đáy mắt vừa rồi còn chút tức giận, hiện tại lặng yên biến mất không còn dấu vết, giờ phút này lại xem, thế nhưng như là bình tĩnh được hoàn toàn nghe không được nàng lời nói.

Trong lòng Tô phi hoảng hốt, quý tiến lên, cầm tay hắn, lại cấp bách mà nói một lần.

Hắn mới đầu chỉ nghe nàng nói “Không tranh” “các Vương gia”... Nghe linh tinh, làm cho tư duy đầu óc vẫn còn ở cảnh tượng hỗn loạn bất kham mới vừa rồi khi có Toàn Cơ. Bỗng nhiên nghe được Tô phi đề cập “Tấn Huyền vương”, con người hắn phút chốc căng thẳng, dùng sức bóp chặt tay Tô phi.

Tô phi ăn đau đến nhú mảy, bây giờ thật ra lại không sợ, ngửa khuôn mặt nhỏ nói: “Hoàng Thượng nếu không tin thần thiếp, thần thiếp chỉ còn lấy cái

chết để tạ tội!”

Dung nhan nữ tử tái nhợt gần trong gang tấc, là gương mặt quen thuộc như vậy.

Người kia đã từng có, hiện giờ lại không khả năng xuất hiện ở trong sinh mệnh hắn, hắn biết người trước mặt này không phải nàng.

Chần chờ chút, cuối cùng ôm chặt nàng, tảng đá trong lòng Tô phi khoảnh khắc này như rơi xuống, nằm ở trong lòng ngực hắn nghẹn ngào: “Thần thiếp có thể không cần chấp chương lục cung kim ấn Hoàng hậu, có thể không cần phong hào, chỉ cầu Hoàng Thượng đừng không để ý tới thần thiếp.”

“Đồng nhi.” Hoàng đế trầm thấp bật thốt, một tay bế nữ tử trong lòng ngực lên, cẩn thận đặt trên long sàng, mới cúi xuống nhìn thân thể, thân mình Tô Phi đơn bạc đột nhiên run lên, cúi xuống ho liên tục. Nhìn lại, trên long sàng đều loang lổ máu đỏ tươi.

Sắc mặt Hoàng đế trầm xuống, quay đầu lại liền kêu: “Đồng Dàn, truyền thái y!”

.....

Lời nói ngoài lề của tác giả: Có người đọc nói không biết ta đang viết khó hiểu, kỳ thật ta muốn nói, người tiếp tục đọc tiếp sẽ biết. Hào đi, ta không giải thích, ha ha. Nhưng thật sự, chuyện xuất sắc tất cả ở sau này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Không cam lòng từ bỏ

Edit: Subo

Thái y vội vàng chạy tới Càn Thừa cung, chuyện này nhanh chóng lan truyền khắp hậu cung.

Trong lòng Ánh Phi có giận cũng không thể nê hà, bệ cửa sổ đồ thám, móng tay được son tí mỉ của nàng cắm vào trong lòng bàn tay, âm sắc lạnh băng, biểu tỷ kia của nàng thật đúng là có bản lĩnh tốt!

Toàn Cơ lại chẳng có bao nhiêu kinh ngạc, trên người Tô Phi, có quá nhiều ưu thế. Vài lần giao phong, nàng có loại cảm giác rất mãnh liệt, nữ tử kia, kỳ thật cũng không nhu nhược như mặt ngoài thể hiện.

.....

Giữa tháng tư năm Càn khánh thứ hai.

Các phiến vương rời kinh, Hoàng đế đích thân đưa tiễn.

Toàn Cơ cùng Ánh Phi xuất cung đi theo, Bạc Hề Hành chưa từng lập hậu, đây cũng xem như là vinh sủng lớn lao. Trên mặt Ánh Phi dường như lại không nhìn thấy vui sướng chút nào, nếu không phải thân thể Tô Phi mang bệnh nhẹ, sợ là cho dù thế nào cũng không tới phiến nàng.

Việc này, trong lòng nàng trước sau đều biết rõ.

Toàn Cơ an tĩnh hầu hạ một bên, ánh mắt lại nhìn xuyên qua tấm rèm châu phía trước, nhìn thẳng về phía thân ảnh mình hoàng kia trên ngự giá, tuy cách tầng tầng tiêu tường nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy bóng người bên trong.

Đội ngũ thật dài, trước sau đều là Ngự lâm quân thủ vệ nghiêm ngặt, Hân Thanh cưỡi con ngựa màu nâu vượt lên phía trên, thần sắc cảnh giác cao độ. Sau chuyện ám sát tại Hoàng lăng, thân là thống lĩnh cấm quân hoàng thành hắn mất hết mặt mũi. Loại chuyện như vậy, đương nhiên không thể xuất hiện lần thứ hai.

Bánh xe từng vòng mà lăn trên đường, nam tử trên ngự giá hai mắt khép hờ, mấy ngày nay những việc vặt giống như một quyển tập tranh, từ trái sang phải nhất nhất mà nhìn thoáng qua. Một tay chậm rãi chuyển động ngọc ban chỉ, đáy lòng đột nhiên trầm xuống, tâm tình phiến muộn trong khoảnh khắc này lại càng thêm nặng nề.

Thích khách ở Hoàng lăng rõ ràng nhắm vào hắn. Bây giờ thì tốt rồi, việc này không những không thể quang minh chính đại điều tra, đòi lại khiến cho những huynh đệ đó của hắn lại sinh ra phòng bị với hắn. Chỉ là Tấn Huyền Vương không chết, bọn họ ai cũng không dám làm lớn việc này. Hắn chung quy cũng không thể tự tìm rắc rối!

Thậm chí là mật thám tại đất phong các Vương gia, tạm thời cũng cần phải tiến vào trạng thái ngủ đông, lúc này, hắn không thể để mình bị phiến toái oan uổng.

“Hàn Thanh.” Thanh âm hần thanh hơi trầm xuống.

Ngoài xe, truyền đến thăm âm kéo cương ngựa rất nhỏ, ngay sau nghe được thanh âm Hàn Thanh hữu lực trả lời: “Có mặt tướng.”

Hần dừng chút, mở miệng: “Đội các Vương gia rời đi, điều tra Hành Quán cho thăm.” Nơi đó có thể lưu lại dấu vết, cho dù là rất nhỏ, hần cũng sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

.....

Từ trong cung trở về, sắc mặt Tần Huyền vương càng âm trầm, không cùng bất cứ một vị Vương gia nào lui tới. Hiện tại ra cửa, vừa lúc gặp Khánh Lăng vương tới đây, hần lại thông dong, châm biếm một tiếng nói: “Thất đệ, nữ nhân có rất nhiều, nếu người thích, Tam ca chọn từ vương phủ tặng cho người.”

Mục Chúc đứng bên cạnh nghe nói, sắc mặt “Bá” một cái trắng bạch, cuống quýt cúi đầu.

Tần Huyền vương miễn cưỡng cười, lại cầm tay Mục Chúc, thấp giọng nói: “Tam ca suy nghĩ nhiều, Chúc nhi, chúng ta đi.”

Xoay người, nhìn hai cái bóng dáng kia, Khánh Lăng vương thanh lãnh cười, phía sau hần, truyền đến một thanh âm khác: “Lão tam, thật là bi ai không phải sao? Chỉ vì hần là Hoàng đế, chẳng sợ có thích hay không, những thứ hần ban thưởng, tất cả đều là bảo vật.” Câu cuối cùng kia, Tương Hoàn Vương sắc mặt lạnh lùng, đáy mắt tràn ngập hương vị uy hiếp.

Cho nên, hần mới không cam lòng ở dưới thấp.

.....

Tác giả Đề Ngoại lời nói: Xong luôn, lúc này Tiểu Thất thật sự phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Vương gia rời kinh

Edit: Subo

Một trận gió to thổi qua, tiêu trưởng trên xe ngựa dễ dàng bị bay lên, ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên bầu trời không thấy gì ngoài mây bay đầy trời.

Toàn Cơ khẽ nhủ mi, mùa hạ đã sớm qua, tiếp theo đó là mùa mưa, xem ra hôm nay, trời như muốn mưa.

Mới nghĩ xong, xe ngựa đã dừng lại.

Nghe thấy thanh âm thái giám bên ngoài truyền đến: “Đã tới Hành Quán, mời nương nương xuống xe.”

Bên trong xe nữ tử mặc hoa phục lúc này mới mở đôi mắt, Toàn Cơ đã khom người đi ra ngoài, nhẹ nhàng vén màn xe, nhẹ vịn tay nàng xuống xe. Hoàng đế cũng đã xuống dưới, Ánh Phi đuổi theo cho kịp bước chân hần, rồi đi ở sau bên cạnh hần, không dám vượt qua nửa bước.

Bọn thái giám cầm hai chiếc lọng tới, một bên đỉnh lọng màu vàng, một bên khác đỉnh lọng màu xanh. Cung nhân các nơi đều đứng theo chức vị của mình, kéo dài cho đến bên trong Hành Quán.

Các Vương gia vội ra tới tiếp giá. Bạc Hề Hành cười khẽ một tiếng, xoay bước tiến lên, đỡ Tương Hoàn vương một phen, ánh mắt ngay sau đó dừng trên người đứng sau Tần Huyền vương. Toàn Cơ cùng Ánh phi không đi phía trước, đứng nơi rất xa, thấy huynh đệ bọn họ một chút cười, một lát lại nói.

Nói cái gì, nàng đại để nghe không rõ, chỉ là dù có nghe thấy được, cũng chưa chắc là thật.

Lúc Tần Huyền vương đứng dậy, ánh mắt khẽ nâng, cách đó hơn hai trượng liền nhìn thấy thân ảnh nữ tử ấy. Nàng vẫn như thế đôi môi như hồng lã, chỉ là ánh mắt kia từ đầu đến cuối cũng chưa từng nhìn tới hần, hần khẽ động, quyết đoán thu hồi ánh mắt.

Chỗ ngực có chút phập phồng cuối cùng cũng cố gắng áp chế xuống, hần bỗng nhiên nhớ lại Mục Chúc ở phía sau, hiện tại hần cố gắng nở nụ cười trước mặt Hoàng đế.

Bọn họ vài câu hàn huyên, vài câu trân trọng, các Vương gia không có ý lưu lại, sôi nổi lên xe ngựa rời đi.

Tần Phái bước ra, nghe Bạc Hề Hành nói: “Tần công đi mạnh khỏe.”

Hắn có chút sợ hãi mà cúi đầu, vội vàng rời đi.

Hàn Thanh một tay nắm chuỗi kiếm, nói bên tai Hoàng đế: “Hoàng thượng thật sự thả lão thất phu kia đi sao?”

Hắn chỉ hừ một tiếng, không thả đi, thì phải làm thế nào? So Tấn Huyền vương, trước mắt càng khiến cho hắn lo lắng, là đại ca kia của hắn.

Nâng tay, ý bảo Hàn Thanh đi vào kiểm tra.

.....

Gió thổi mạnh khẽ nhúc nhích, Mục Chúc si ngốc ghé vào cửa sổ, ngóng nhìn cửa Hành Quán càng ngày càng xa. Sáng sớm nay nàng đã thấy Toàn Cơ, chỉ là trường hợp lúc này, nàng không thích hợp đi lên nói chuyện.

Lần này tới đất phong, tỷ muội các nàng không biết khi nào mới có thể gặp lại.

Bên trong xe ngựa, bày một cái bồn hoa thật lớn, đó là Lan hồ điệp được di dời từ Ngự Hoa Viên tới.

Ánh mắt Tần Phái dời khỏi người Mục Chúc, vuốt chòm râu đã điểm bạc, ngược lại nhìn về phía Tấn Huyền vương, ông muốn mở miệng, rồi lại do dự. Khi có mặt Toàn Cơ, bọn họ nói chuyện cũng không cần che giấu như thế, hiện giờ, thay đổi người, Tần Phái thật ra cũng băn khoăn.

Nam tử trẻ tuổi trước mặt lại cười nhẹ một tiếng, thanh âm ôn nhu: “Tiên sinh có chuyện cứ nói.”

Tần Phái tới gần chút, âm lượng cũng theo vậy mà thấp xuống: “Vương gia, người kia không thấy.”

Lòng bàn tay hắn cơ hồ theo bản năng dán lên chỗ vết thương, vết sẹo dữ tợn kia tựa như còn ần ần đau, hắn bỗng nhiên dựa vào đệm mềm phía sau, thanh thần cười: “Không phải cho người trông chừng sao?”

Tần Phái nghĩ hắn không tin, cho rằng mình diễn kịch lừa gạt hắn, vuốt mồ hôi trên trán, mới nói: “Không giữ lại được, người đã chạy rồi.” Thật ra ông muốn diệt khẩu nhưng lại chậm một bước.

Tấn Huyền Vương không hề hiện ra một tia kinh hoảng, dụng ý lưu lại người kia, là sợ nếu nhát kiếm kia của Mạnh Trường Dạ thất thủ, sẽ dùng người nợ trị thương cho hắn. Khi hắn biết chuyện đã thành, Tần Phái cẩn thận, sẽ diệt khẩu hắn. Mà hiện giờ, Tần Phái nói một câu “Chạy rồi”, đổi lại hắn cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, hắn không cần lại mang trên lưng một mạng người. Hắn tồn tại, tất cả mọi người đều tồn tại, chẳng phải tốt sao?

Tần Phái thấy hắn không nói lời nào, lại mở miệng, lại thấy hắn xoay người, nhẹ nhàng gọi: “Chúc nhi.”

Nữ tử đang ghé vào cửa sổ chán động, vội vã xoay người nhìn hắn. Thấy hắn cười đậm đậm, lời nói uyển chuyển: “Nói cho bốn vương nghe về chuyện của tỷ tỷ người đi.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Y phục không thể che

Edit: Subo

Trên đường hồi cung, từng cơn gió thổi xuyên qua màn thấm vào trong càng thêm lạnh buốt, quả nhiên, vừa đến cửa cung, mưa bắt đầu rơi tí tách tí tách. Mới xuống xe ngựa, đã sớm có cung nữ tới che dù, bước chân Bạc Hề Hành thoáng dừng, không quay đầu lại, chỉ nói nhỏ: “Nàng về cung trước đi.”

Mọi người hành lễ, nhìn hắn xoay người bước lên ngự giá, phương hướng kia là Tuệ Ngọc cung.

Phân vị Huệ phi không còn nhưng thánh sủng không suy.

Trong lòng Ánh Phi không vui, hất cây dù trên đỉnh đầu, bước nhanh đi về phía trước.

“Nương nương!” Toàn Cơ nhận cây dù trong tay cung nữ, chạy chậm đuổi theo. Đưa dù che qua, nàng ta lại dùng một tay hất đi, trong giọng nói khó nén đau thương: “Chẳng lẽ bốn cung kém hơn so với nàng ta sao? Vì sao nàng ta ở Hành Đài nói ra những lời đó, Hoàng Thượng vẫn không truy cứu? Toàn Cơ người nói xem, là bốn cung sai rồi sao?”

Chủ tử không che dù, nàng cũng chỉ có thể để ướt, nước mưa theo gương mặt chảy xuôi xuống dưới, tầm mắt lại rất rõ ràng, ngay sau đó nàng lắc đầu: “Ngài không sai.”

A, không sai.

Vậy vì sao từ sau lần đó, số lần hắn đi Tuệ Ngọc cung càng ngày càng nhiều, hắn còn chưa đến Tường Bình Cung đâu?

Mưa bắt đầu rơi nặng hạt chứ không còn tí tách tí tách như lúc đầu, trên mái hiên dòng nước chảy xuống dần dần trở nên như thác nước, chỉ nghe tiếng vang “Ào ào”. Cảnh sắc cách đó vài trượng đã trở nên mơ hồ, Ánh Phi lại khẳng khái không muốn che dù, một đường ướt đầm trở về Tường Bình cung.

Thấy chủ tử cả người ướt đầm trở về, chúng cung nhân lo lắng, có thái giám xoay người đi tuyên thái y. Thanh âm Ánh Phi lại kiên định: “Không được đi!” Nàng không phải biểu tỷ kia của nàng đáng vẻ nhu nhu nhược nhược, chẳng qua một trận mưa thôi!

Toàn Cơ không dám ngỗ nghịch lời nàng ta, chỉ phân phó người lấy quần áo sạch sẽ tới thay cho nàng ta. Chính nàng cũng là ướt đầm, phân phó cung nữ hầu hạ Ánh Phi, rồi xoay người trở về phòng mình.

Tuy đã vào hạ, bị ướt nước mưa nàng vẫn cảm giác rất lạnh. Lấy khăn tinh tế lau khô thân mình, dùng chiếc khăn trên đầu lau khô tóc trước ngực, chậm rãi vắt khô. Ngược mắt, bỗng nhiên nàng nhìn thấy hình dáng chính mình trong chiếc gương đặt trên bàn. Toàn Cơ ngẩn ngơ, nàng hơi nghiêng thân mình, có thể nhìn thấy vết sẹo màu đỏ dữ tợn phía sau lưng tuyết trắng.

Nội tâm nàng giống bị thứ gì hung hăng đập mạnh vào, mây đẹp chau lại. Nàng lại đi tới gần chút, ngón tay mảnh mai thon dài vuốt từ bả vai về phía sau, vết sẹo đỏ sậm so với da thịt xung quanh trắng như tuyết hình thành nên sự đối lập.

Thật xấu.

Nàng thảm than.

Ngày ấy, để hắn nhìn thấy, cũng là cái dạng này sao?

Không, có lẽ so với hiện tại còn xấu xí hơn, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, tất cả đều quyện với nhau.

Toàn Cơ vô cớ cắn môi, hắn nhất định cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, nhất định cũng cảm thấy nàng thực xấu.

“Rầm ——” một tiếng vang lớn, cửa sổ bị một trận gió đập vào, làm trái tim Toàn Cơ như chậm đi nửa nhịp, vội vàng lấy quần áo để một bên trên giường che thân thể, vội vàng đóng cửa sổ lại.

Sống lưng đặt vào cửa sổ, nhìn vào tấm gương trên bàn trang phía xa, gương mặt kia, nàng bỗng nhiên si ngốc mà cười. Hai năm, nàng chưa bao giờ cảm thấy chúng quan trọng, vì sao, không rõ lý do, không ngờ bây giờ lại để ý đến vậy?

Hai tay ôm chặt, đột nhiên nhắm hai mắt lại, hắn đi rồi rất lâu rất lâu sẽ không thể trở về.

Nếu sau này gặp lại, thậm chí nàng không biết hắn và nàng sẽ dùng thân phận gì đối mặt.

Nếu hắn đoạt được Tây Lương, như vậy nàng chẳng qua là một cung nữ bên cạnh Phế đế, hơn nữa, sẽ là tâm phúc của Phế đế. Nàng rất tin Bạc Hề Hành tuyệt đối có năng lực khiến nàng trở thành “Tâm phúc” của hắn, hắn đã cho rằng Tân Huyền vương yêu nàng, như vậy cho dù thế nào, hắn sẽ không để cho bọn họ ở bên nhau.

Nếu hắn lại thất bại một lần nữa, nàng vẫn cứ là cung nữ trong hậu cung Tây Lương này.

Cả đời này, chung quy nàng và hắn một người trên trời một kẻ dưới đất, ràng buộc bọn họ, chỉ có một nỗi hận kia...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 49: Ánh phi có thai

Edit: Subo

Mưa bụi dường như bay vào từ khe cửa sổ, Toàn Cơ khẽ rụt thân mình, những nơi trên người nàng chưa lau khô đều đã dần dần nổi lên hơi nước, chỉ có mái tóc vẫn còn nhỏ nước.

Hít một hơi thật sâu, nàng không muốn nghĩ nhiều, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Nàng dùng một chiếc khăn khác lau khô ngọn tóc, trong mơ hồ, có tiếng bước chân ngoài sân đang chạy tới, theo bản năng Toàn Cơ ngược mắt lên, tiếng gõ cửa đã truyền tới: “Toàn Cơ tỷ tỷ! Không tốt rồi! Nương nương ngất xỉu!”

“Cái gì?” Cửa bật ra, cung nữ bên ngoài dáng vẻ kinh hoàng thất thố, không kịp che dù, trên trán nàng đều là nước mưa.

Ném khăn xuống, vội vàng hướng tầm cung Ánh Phi chạy tới, một mặt hỏi: “Đã tuyên Thái y chưa?”

“Đã tuyên, công công nói, kêu ta tới mời tỷ tỷ qua.” Cung nữ gắt gao đi theo phía sau nàng, thờ hồng học nói.

Thái y còn chưa tới, cung nhân trong tầm cung đã rối loạn thành một núi. Trong tiêu trường, nữ tử đã thay một thân cung trang ướt đầm kia, giờ phút này chỉ mặc áo lót hơi mỏng, mái tóc dài của nàng ta vẫn còn ướt đầm, Toàn Cơ phân phó cung nữ lấy lò sưởi tới, cẩn thận hong khô cho nàng ta.

Cung nữ vừa rồi chạy tới kêu nàng ở bên tai nàng lái nhai: “Chúng ta hầu hạ nương nương thay quần áo xong, ban đầu nương nương còn nói mấy câu, sau đó lại thấy nàng ta đi tới phía trước một bước, đột nhiên ngã xuống.” Trong thanh âm nàng ta run rẩy hỗn loạn, nếu chủ tử xảy ra chuyện gì, những người hầu hạ có liên can đều thoát không được quan hệ.

Đến gần chút, thấy hai má Ánh Phi nổi lên màu đỏ không được tự nhiên, chắc đã nhiễm cảm lạnh. Đã tuyên thái y, hiện tại Toàn Cơ giờ cũng không muốn tiến lên đi bắt mạch, nàng không muốn cho quá nhiều người biết nàng hiểu y thuật.

Không đến một khắc, liền nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Mọi người vội đứng dậy, để Thái y làm việc.

Tiêu trường trước giường đã bị buông xuống, mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh nữ tử bên trong. Toàn Cơ nửa quỳ trước giường, cẩn thận đưa cổ tay Ánh Phi ra ngoài tiêu trường.

Nhìn thấy lòng bàn tay Thái y nhẹ nhàng đặt trên cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của nữ tử, Toàn Cơ chỉ thấy sắc mặt Thái y chợt biến đổi, ngón tay đặt ở cổ tay Ánh Phi kinh ngạc, hần vội vàng kiểm tra lại lần nữa.

Trong lòng Toàn Cơ hơi trầm xuống, Thái y đã xoay người hướng nàng, trong lời nói, mang theo hoảng ý: “Mau, đi bẩm Hoàng thượng, Ánh Phi nương nương có hi!”

Lúc trước Toàn Cơ thấy vẻ mặt thái y quái dị mà ở đáy lòng nghiền ngẫm suy đoán, chợt nghe hần một câu “Có hi”, thế nên lập tức sửng sốt. Trong đầu nàng, lặp đi lặp lại câu nói kia của Thái y.

“Còn ngốc cái gì, không mau đi!” Thái y lau mồ hôi, Ánh Phi hoài để duệ, sao lại để gặp mưa té xỉu? Mồ hôi lạnh hần tuôn ròng ròng, không cẩn thận thì cái đầu này của hần rơi xuống đất chính là đại sự!

Toàn Cơ từ nội thất ra ngoài, bên ngoài mưa lớn như che trời lấp đất, nàng không chút chần chừ, chạy vào trong mưa.

“Ai ——.” Cung nữ phía sau lấy dù đuổi theo ra, lại thấy thân ảnh kia đã dần dần bị bao phủ trong màn mưa.

Bị hai trận mưa làm ướt, lúc trước thống khổ chính là Ánh phi, mà giờ phút này, nàng lại cảm thấy mình càng thống khổ. Là chính tay nàng đẩy nàng ta đến bên người Bạc Hề Hành, nhớ lại khoảng thời gian trong lều lụa mỏng trắng đêm hoan tình, đáy lòng Toàn Cơ bắt đầu tràn ngập hận ý.

Ở trong mắt hần, nàng trước sau chỉ là một quân cờ, hần có thể tùy ý đẩy nàng đi đến bên người bất luận kẻ nào. Mà bên người hần, chưa bao giờ thiếu nữ nhân, đặc biệt không thiếu nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Máu Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 50: Hấn tức giận

Edit:

Trận mưa này rất to hủy diệt hết những ánh sáng lúc ban đầu khiến nó trở nên âm đạm, trong nội thất đã thấp những ngọn đèn lưu li bằng sứ men xanh đặt ở hai bên, hai bên trái phải các một con kim hạc hương đỉnh. Hương liệu đặt trong bụng kim hạc, huân hương lượn lờ như khói thuốc từ trong cái miệng chanh chua thật dài phun ra tựa sương mù, ngưng tụ thành những luồng khói trắng thật nhỏ tan đều trong không khí.

Trong lúc đó, nữ tử nhọt nhọt ho khan vài tiếng hỗn loạn, ngay sau đó là tiếng vang của mâm ngọc lạc từ.

Hoàng đế ngưng mắt nhìn bàn tay trắng như bạch ngọc của nữ tử, suy nghĩ một lát, mới đặt quân cờ màu đen trong tay xuống, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm Lam nhi: “Hoàng Thượng, người bên Tường Bình Cung tới nói có chuyện quan trọng muốn gặp Hoàng Thượng.”

Bên ngoài rèm châu, Lam nhi cúi đầu, tất nhiên nàng ta cũng muốn hỏi rõ ràng chuyện gì mới có thể tiến vào bẩm báo. Chỉ là giờ phút này, nàng ta lại bỏ bớt đi chuyện Ánh Phi có thai, chỉ xảo diệu nói “Chuyện quan trọng”. Như có thấy hay không, đó chính là hoàng đế một niệm.

Tô Phi ghé mắt nhìn ra ngoài rèm châu, ngược lại nghe được có một tử roi xuống tiếng vang, cho rằng hần là không ứng, lại không nghĩ, hần đi theo nói: “Cho người tiến vào.”

Hoàng đế đã lên tiếng, đương nhiên Lam nhi không dám khước từ, hậm hực đi truyền lời. Toàn Cơ một đường chạy tới, quần áo vừa thay lại ướt đầm, nàng không nghĩ nhiều, quỳ xuống hành lễ, mới nói: "Hoàng Thượng, Ánh Phi nương nương đã hoài thai rồi..."

Nước mưa trên khuôn mặt theo đường nét chảy xuống, Tô Phi vội ngược mắt, đã thấy nam tử xoay người về phía cung nữ, khóe miệng mỉm cười: "Thật sao?"

"Vâng..." Toàn Cơ vẫn cúi đầu: "Chỉ là.... nương nương mắc mưa, lúc này vẫn còn phát sốt đến hôn mê..."

"Cái gì?" Hoàng đế đứng lên, quay nhanh bước chân ra ngoài: "Đồng Dân!" Rèm châu đóng đưa kịch liệt, chỉ còn dư lại thanh âm quanh quẩn của nam tử.

Toàn Cơ vội đuổi theo, Tô Phi chậm rãi đứng lên, bàn cờ trước mặt sớm đã bị nàng vô ý phá hoại, chỉ không ngờ, hần căn bản chưa nhìn tới.

"Tiểu thư." Lam nhi thấp giọng gọi Tô Phi một tiếng.

Nàng che mặt ho khan, ánh mắt truyền ra một tia sắc bén: "Hoài thai..."

"Tiểu thư, có cần nô tỳ đi thăm dò tin tức không?"

Tô phi lại cười lạnh, xoay người nói: "Thu dọn bàn cờ đi." Xem ra trong một chỗ, Hoàng đế sẽ không quay về Tuệ Ngọc cung đâu.

.....

Toàn Cơ chạy thật nhanh trong cơn mưa, một đường chạy tới, đã không còn sức lực. Nàng miễn cưỡng đuổi theo, đến cửa Tường Bình cung, ngửa gập lưng lại, Hoàng đế gấp gáp từ bên trong đi ra.

Đồng Dân kêu lên: "Hoàng Thượng." rồi đuổi theo.

Trong nội thất, tất cả mọi người đều quỳ xuống nghênh giá. Hần xoay bước tiến lên, chỉ nhìn về phía Thái y hỏi: "Ánh phi sao rồi?"

"Hỏi Hoàng Thượng, nương nương vẫn chưa tỉnh."

"Vậy long thai trong bụng nàng?"

"Chuyện này..." Thái y khẽ chần chờ, trên trán đã đầy mồ hôi, vội nói: "Nương nương chỉ mới mang thai hai tháng, lại bị phong hàn..."

"Trẫm chỉ cần kết quả!"

"Thần... Thần sẽ tận lực." Sắc mặt Thái y tái nhợt, vội xoay người đi vào.

Toàn Cơ vừa đuổi đến bên ngoài bình phong, trùng hợp thấy Hoàng đế đi ra, nàng ngăn người, chỉ nghe hần mở miệng hỏi: "Lúc trở về còn đang êm đẹp, vì sao lại để mắc mưa? Lúc ấy người không ở đó sao?"

"Nô tỳ... Nô tỳ có ở đó." Nàng thở hổn hển, thành thật trả lời.

Khuôn mặt lạnh lùng của nam tử đột nhiên áp sát nàng, lúc nói chuyện phát ra hàn ý dày đặc: "Đừng tưởng rằng y thích ngươi thì ngươi có thể quên đi thân phận của chính mình! Hầu hạ chủ tử bất lực, trẫm có thể bắt ngươi phải chôn theo!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Gọi tên hần Vân Khanh

Edit:

Những lời nói này như con dao sắc bén đâm vào tim nàng. Cả người Toàn Cơ cứng lại, nàng quỳ xuống, một câu "Hoàng Thượng tha mạng" cũng không nói ra được.

Ước chừng, cả nội tâm cũng bị ai.

Đồng Dàn khẽ giật khóe môi, thấy sắc mặt Hoàng đế se lạnh, rốt cuộc cũng không dám khuyên bảo một câu.

Bạc Hề Hành xoay người, lạnh lùng nói: "Kéo xuống."

Toàn Cơ ngơ ngẩn, ngoài điện đã có hai người tiến vào, hai bên áp trụ Toàn Cơ kéo ra ngoài. Nàng không cầu xin tha thứ, là một nô tỳ, tai bay vạ gió còn ít sao? Chỉ là nam tử trước mặt, hẳn chưa bao giờ biết, nàng từng vì hắn mà trải qua bao nhiêu lần như đi trên băng mỏng mà sống suốt sáu năm.

Sáu năm, thanh xuân tươi đẹp nhất của đời nàng đều bị chôn vùi tại thâm cung.

Chỉ là giam giữ, cũng chưa đến mức bị xử tử, giờ phút này, nàng khinh thường cả chuyện cầu xin tha thứ.

Đáy mắt chỉ còn tia âm đạm, nàng thậm chí cũng không thèm ngược mắt nhìn hắn. Bước chân vừa qua cánh cửa, chợt nghe bên trong truyền ra thanh âm của cung nữ: "Hoàng Thượng, nương nương kêu Toàn Cơ vào."

Hai mắt đang khép bỗng dung mở ra, nàng rút cuộc cũng khẽ cười, Ánh Phi nàng ta, không thể rời bỏ nàng.

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, y bảo hai gã thái giám buông tay nàng ra.

Trên giường, ánh mắt Ánh phi có chút do dự, lời nói nhẹ tựa mây bay: "Hoàng Thượng... Việc này là thần thiếp tùy hứng, Toàn Cơ... cô ấy đã khuyên nhủ nhưng lại không dám cãi lại mệnh lệnh của thần thiếp, xin Hoàng Thượng... đừng so đo..." Gối dưới đầu vừa động, Ánh Phi muốn ngồi dậy.

"Nương nương!" Toàn Cơ tiến lên đề thân mình nữ tử lại, Thái y bên cạnh cũng kinh hoảng kêu lên: "Nương nương thân mình suy yếu, không thể đứng lên. Ngài cần nằm nghỉ trên giường mấy ngày."

Thần sắc Hoàng đế không chút gọn sóng. Toàn Cơ rũ mắt nhìn mười ngón tay của mình, sau một lúc lâu mới nghe hắn hừ một tiếng: "Trầm tạm thời sẽ không truy cứu, nếu chủ tử ngươi còn xảy ra chuyện gì, trầm nhất định sẽ không tha. Thái y!" Hắn nhàn nhạt một tiếng, xoay người ra ngoài. Thái y cuống quýt chạy theo, bên trong chỉ còn chủ tớ hai người.

"Tạ nương nương." Thanh âm Toàn Cơ cực thấp.

Đôi môi tái nhợt của Ánh Phi khẽ động cái gì cũng không nói được. Nếu nàng biết mình có thai, bản thân nhất định sẽ không tùy hứng như thế, vừa rồi mơ màng nghe Bạc Hề Hành muốn xử lý Toàn Cơ, nàng cố gắng tỉnh lại thay nàng ấy cầu tình. Hiện tại cả người không còn sức lực, nàng lại nặng nề thiếp đi.

Hoàng đế tiến vào, thấy Ánh Phi đã ngủ, hắn liếc nhìn Toàn Cơ, một câu cũng không nói liền phát tay áo ra ngoài.

Thái y vội thu dọn rồi vội vàng trở về Thái y viện phối dược, chúng cung nhân của Tường Bình cung chân tay rối loạn. Ánh Phi cảm lạnh, tâm tư mỗi người đều hoảng sợ, chỉ sợ thai nhi của nàng ta xảy ra bất trắc.

Ban đêm, Toàn Cơ giúp Ánh Phi thử thuốc, phát hiện cơn sốt của nàng ấy đã lui, chỉ là bản thân nàng, cả người khó chịu nóng lên. Đầu dựa vào mép giường, đầu óc bắt đầu trầm xuống, hôm nay hai lần bị ướt mưa, sợ là nàng cũng bị bệnh rồi.

Toàn Cơ muốn ngồi dậy, tứ chi lại vô lực. Nàng bất đắc dĩ cười, cũng may bởi vì Ánh Phi bị bệnh mà trong tẩm cung đặt thêm vài cái lò sưởi, có lẽ sẽ không có gì đáng ngại.

Dựa vào mép giường, nàng cố gắng mở mắt, không biết bản thân đang buồn ngủ, hay là bị cái gì khác.

"Cạch" một tiếng, tiếng ai đó gõ phiến quạt, thê lương nghe được tiếng cười của nam tử. Nàng ngoái đầu nhìn lại nhưng hắn bỗng nhiên lui xa, mắt cười như không cười. Bỗng nhiên chiếc quạt mở ra, đoá lan hồ điệp đập vào mắt càng thêm chói lóa. Nàng muốn nói gì đó, tầm điện phía sau y bỗng chốc hoá thành chiến trường, khói súng bốn phía nổi lên, máu tươi khắp nơi, tiếng khóc kéo dài không dứt. Ba ngàn thiết kỵ phá tan cửa cung thẳng vào tẩm cung, nàng thấy khuôn mặt của Hàn Thanh, trong tay còn cầm trường kiếm của hắn.

"Vân nhi."

Nàng xoay người, khuôn mặt nam tử quen thuộc chợt tối gần, nàng phảng phất quên đi màu vàng chói lóa của long bào trên người hắn, mà giờ phút này, hắn đã là đế vương uy nghiêm đạo mạo. Tay hắn duỗi về phía nàng, chỉ trong nháy mắt, hắn dùng lực, hung hăng đẩy thân mình nàng ra. Dưới chân vô lực, nàng quay đầu, phía sau lại là vực sâu vạn trượng.

"Vân Khanh, đừng..."

Ánh đèn đã tắt, cung thất u ám, bên ngoài tẩm cung, bước chân của người tới cứng lại.

Khoé môi nhúc nhích, khẽ gọi một tiếng "Vân Khanh".

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 1: Cố nhân của Tô Phi

Edit: Subo

Huân hương thanh nhã từ lò đồng quyển rũ bay lên, bắc đèn thanh hoa lúc sáng lúc tối làm màu sắc trong tiêu trường cũng ám lên, nữ tử từ từ gọi một tiếng: "Hoàng Thượng", như tơ như lụa, thanh u dịu dàng.

Ngón tay thon dài của nam tử lướt qua bờ môi nàng, bỗng nhiên nói: "Gọi trẫm là Vân Khanh." Hắn nhìn nàng, cẩn thận như ngắm nhìn một món đồ trân bảo.

Khi đó, nàng còn không biết hắn có một cái tên như vậy, nàng chần chờ trong phút chốc, trong miệng gian nan phun ra hai từ.

"Vân Khanh".

Hoàng đế đột nhiên ngưng ngẩn cả người, đôi mắt nhìn nàng, tựa như sâu kín nhìn thành người khác. Nàng ta thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, gương mặt tuấn lãng kia chợt rời khỏi, nàng ta chỉ kịp đứng dậy, nhìn về phương hướng đó nhưng nơi nào còn một thân ảnh mình hoàng đế kia? Nhưng ngay khắc đấy, nàng ta hiểu rõ, đấy mắt Bạc Hề Hành nhìn người khác không phải mình.

"Vân Khanh."

Nữ tử lại lần nữa nhỏ giọng gọi, rèm châu trước mặt nàng vì không có gió mà im lìm bất động, đèn lưu ly trên giá cắm nến hiện lên bóng hình như ẩn như hiện.

"Tiểu thư..." Lam nhi tới gần Tô Phi, nhỏ giọng gọi. Nàng ta không biết tại sao chủ tử nhà mình lại dừng bước chân, chẳng lẽ đã hối hận khi tới nơi này rồi sao? Lam nhi vốn muốn khuyên nàng ấy dừng tới. Hiện tại Ánh Phi có thai, nàng ta không phải được nước mà vênh vào sao?

Tô Phi như vừa hoàn hồn, bộ điều trên mái tóc đóng đưa, nàng quay đầu lại, khách khí đối đãi với đám cung nhân đi qua, xem như câu nói vừa rồi chưa từng nghe thấy. Biết Ánh Phi chưa tỉnh, nàng nói muốn đi vào thăm một chút rồi trở về, đối mặt với sủng phi của Hoàng đế. Người bên dưới cũng không dám ngăn cản, lại không ngờ bản thân nghe được những điều này.

Ngón tay nắm lấy rèm châu, Tô Phi chần chờ một chút, rốt cuộc cũng đi vào.

Thanh âm bức rèm châu phía vẫn còn khẽ va chạm chưa dứt, trước mắt nàng đã thấy tấm bình phong như ngọc, mùi huân hương từ trong kim lư theo gió tản mùi thuần hậu khắp nơi quanh quần trong phòng. Nàng đi thêm vài bước thấy Toàn Cơ đang nằm sấp trên giường Ánh Phi.

Là nàng ta.

Đôi mắt Tô Phi hơi đỏ, chiếc khăn đang cầm trong tay hốt hoảng siết chặt, mười ngón tay kiểu diêm đàn vào nhau.

Bàn tay trắng nõn của Toàn Cơ bám chặt vào tấm trải giường, trong con hôn mê nàng vẫn chưa tỉnh lại, cứ lẩn quẩn quanh con ác mộng. Lam nhi nhìn chủ tử nhà mình một cái, lại thấy Tô Phi ung dung lại gần, nửa ngồi xuống, ánh mắt chăm chú tìm tòi nghiên cứu nữ tử trước mặt.

Nàng ta, rốt cuộc là ai?

Cái tên kia, nàng ta cũng chỉ nghe thấy một lần, mà cung nữ này tại sao lại biết?

Hay là... quan hệ giữa Hoàng đế cùng nàng ta đã thân cận đến vậy, hắn mới có thể cho phép nàng gọi cái tên đó?

Trong lòng đột nhiên căng thẳng, không... không phải.

Tô Phi quả quyết phủ nhận suy đoán này, nàng ta không giải thích được nguyên nhân nhưng chỉ là cảm giác không đúng.

"A..." Âm thanh nữ tử ní non khẽ rên một tiếng, thật là khó chịu, đầu cũng đau, tay cũng đau, cả người cũng đau quá. Tay nắm chần mòng càng chặt, Toàn Cơ rõ ràng đã không còn bao nhiêu sức lực, chỉ là nội tâm của mình nói cho nàng biết, phải bắt lấy, nhất định phải bắt lấy. Dưới chân chính là vực sâu vạn trượng, tay không bắt được chỉ có thể ngã xuống, ngã xuống...

Toàn Cơ hoảng hốt, dường như có bàn tay ai tựa như phủ lên mu tay nàng, bàn tay to rộng truyền đến cho nàng ấm áp vô tận. Nàng khó khăn ngược mắt, nhìn thấy lúm đồng tiền như hoa của nam tử, nàng bỗng nhiên òa khóc.

Sao hấn lại ở đây?

Hấn không nên nắm lấy tay mình, điều hấn nên làm là trực tiếp đá thêm cho nàng một cước xuống Huyền Nhai.

Nhưng hấn lại không buông bỏ, bên tai vọng lên câu nói "Sao ngươi biết bốn vương không thể bảo vệ ngươi?". Cả người run lên, nàng bật thốt: "Vương gia, nhanh.... Buông tay..."

Mười ngón tay lại lần nữa siết chặt, Tô Phi lấp bấp kính hải, thấy nữ tử gắt gao nắm lấy tay mình. Nàng ta thấy nữ tử nắm thật chặt tấm chăn mỏng trên người Ánh Phi, sợ nàng dùng lực mạnh sẽ kéo nàng ta xuống. Tô Phi vừa duỗi tay qua, chạm đến tay nữ tử, lại không ngờ nàng ấy lại có động tác như vậy.

"Tiểu thư..."

Lam nhi hoảng sợ tiến lên, định giật tay Toàn Cơ ra, lại thấy Tô Phi ngược mắt nhìn nàng ta. Đáy mắt tựa như giận dữ, cung nữ sững sốt, bước chân dừng lại.

Đôi tay đan chéo vào nhau, Tô Phi bỗng nhiên si ngốc sững sờ đứng đó, cảm giác bàn tay nắm chặt này, nàng ta chỉ nhớ tới người kia của nhiều năm trước. Người đó, Tô Phi đã từng cho rằng có thể vĩnh viễn làm bạn với người đó.

Mười ngón tay của Toàn Cơ nắm chặt tay Tô Phi, cung mảy cau lại, lúc này Tô Phi mới cảm thấy điều khác thường trên người nàng ấy. Chăm chú nhìn lại, thấy trên trán nữ tử toát mồ hôi, mu bàn tay nàng ta khẽ chạm, không khỏi kinh ngạc, thì ra là đang phát sốt.

Tô Phi nhớ tới thời điểm thấy Toàn Cơ tới Tuệ Ngọc cung, cả người nàng ướt đẫm, có lẽ lúc tới không che dù.

Chỉ là, vừa rồi nàng gọi một tiếng "Vương gia", là gọi Tần Huyền vương sao? Ánh mắt nghi hoặc khó chịu dừng trên khuôn mặt nữ tử, đáy lòng Tô Phi dâng lên cảm giác không yên, nàng ta cùng Tần Huyền vương, rốt cuộc có quan hệ gì?

.....

Lặng lẽ rời khỏi nội thất, Tô Phi gặp Thái y từ Thái Y Viện vội vàng chạy vào. Thái y thấy nàng, không khỏi sững sốt, cuống quýt hành lễ: "Sắc trời đã tối, Tô Phi nương nương không nên tới nơi này."

Đạo này trong cung thay đổi quá nhiều, Tô Phi tuy mới khôi phục thánh sủng nhưng phân vị lại chưa khôi phục. Hậu cung lại truyền ra tin tức Ánh Phi mang thai, không thể nghi ngờ Tô Phi nên tránh hiềm khích.

Ánh mắt xẹt qua khuôn mặt bình tĩnh của Thái y, nàng khẽ cười một tiếng: "Chẳng qua bốn cung chỉ tới thăm mà thôi. Thăm Thái y đã nói với Hoàng thượng thai nhi trong bụng muội ấy không gì đáng ngại, cho dù bốn cung có ở chỗ này ngày ngày đến hừng đông thì có lợi ích gì?

Về mặt Thăm Thái y ngưng trọng, đôi môi mấp máy chưa kịp mở miệng, thân ảnh nhỏ bé của nữ tử trước mặt đã rời khỏi điện.

Tô Phi không ngồi loan kiệu, tối nay ánh trăng sáng tỏ, trời đêm lạnh lẽo, không khí vẫn còn ẩm ướt sau trận mưa, phiến đá dưới chân vẫn ướt át như cũ. Hôm nay không giống bữa tiệc tại Hành Đài, ngày ấy nhóm người vương gia rời cung, trời đêm đen nhánh, không chút ánh sáng, chỉ có ánh đèn mờ mờ lung.

Chỉ là trong lòng Tô phi càng thêm mơ hồ.

Toàn Cơ.

Đáy lòng lại gọi khẽ lên hai chữ này lần nữa, nàng thậm chí còn cảm thấy, quan hệ rối rắm giữa bốn người bọn họ, sau buổi tối hôm nay lại càng thêm khó hiểu.

.....

Thân mình nàng khó chịu như không thể nắm được đồ vật trong tay, nàng khẽ động, đầu đụng phải mép giường, đau nhức khiến Toàn Cơ hoàn toàn tỉnh ngộ.

Thì ra chỉ là giấc mộng!

Nàng thờ phỉ phò, mu bàn tay chạm vào thái dương, trán mình quả thật rất nóng. Thần trí của nàng vẫn còn thanh tỉnh, hai chân tê rần như chết lặng, nàng thử cử động người, trên vai có thứ gì đó rơi xuống.

Nàng ngẩn người, ngoái đầu nhìn lại, dưới mặt đất là chiếc áo ngoài thêu hoa mẫu đơn của Ánh Phi treo trên giá áo. Nàng duỗi tay kéo áo vào, trong hơi thở, tất cả đều là hương Bách Hoa. Toàn Cơ như nhớ tới điều gì đó, cắn răng khẽ động thân mình, bên ngoài rèm châu, cung nữ thấy nàng đi ra, vội chạy tới chào, khẩn trương hỏi: "Nương nương có chuyện gì sao?"

Thăm Thái y canh giữ bên ngoài cũng bước tới, vẻ mặt ưu sầu nhìn Toàn Cơ.

Nàng nói nhỏ: "Không có việc gì." Cung nữ cùng Thái y mới nhẹ nhàng thở ra. Thấy cung nữ xoay người muốn đi, nàng vội vàng gọi lại, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi có người đi vào sao?"

Cung nữ ngẩn ra, theo bản năng lắc đầu, một lúc sau tựa như nhớ tới điều gì đó, thấp giọng: "Tô Phi nương nương của Tuệ Ngọc cung có tới."

"Tô Phi nương nương?" Toàn Cơ ngạc nhiên, ngược lại nhớ tới áo khoác trên người nàng, tâm tình đang bình tĩnh trong nháy mắt ảm đạm bất an. Nàng như có loại cảm giác rất mãnh liệt, trận ác mộng hỗn loạn vừa rồi như muốn khẳng định điều gì đó.

Nhớ tới ngày đó, Tấn Huyền vương nắm chặt tay nàng mê mẩn, cánh tay gấu trong ống áo bắt đầu run lên nhẹ nhàng.

Cung nữ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, duỗi tay đỡ nàng, lúc này mới "A" lên một tiếng, nói nhỏ: "Người phát sốt rồi! Quần áo ẩm ướt vẫn còn chưa thay, như thế làm sao mà tốt được?" Lúc này Hoàng đế tới, mọi người trong Tường Bình cung đều sợ hãi, còn ai quản được việc Toàn Cơ dài ngắn dầm mưa chứ?

Đầu óc Toàn Cơ vẫn còn suy nghĩ đến chuyện của Tô Phi, giờ phút này trong mắt không chút động tĩnh, chỉ nói lung tung một câu: "Không sao" rồi xoay người đi vào. Bàn chân bước lảo đảo, cung nữ vội đỡ lấy thân mình nàng: "Người như thế này làm sao mà tốt lên được?"

Thái y nghe vậy, vội tiến lên nhìn thoáng quá, sắc mặt hẩn trầm xuống, vội nói: "Đổi người tới hầu hạ nương nương đi. Nương nương vừa mới hạ sốt, đừng để bị nhiễm lại." Hẩn nhìn cung nữ: "Người đỡ cô ấy về phòng, người tới theo ta vào trong."

Sớm đã có cung nữ cùng thái giám tiến lên, theo Thái y đi vào. Toàn Cơ biết hẩn không yên tâm, muốn đích thân vào trong khám lại. Khi nàng ở trong, chẳng qua chỉ ghé vào trước giường Ánh Phi ngủ một giấc, căn bản sẽ không xảy ra chuyện gì. Chỉ là giờ phút này, cả người nàng đều khó chịu, nửa câu cũng không muốn nhiều lời, liền để cung nữ dìu mình về phòng.

Nằm trên giường, mí mắt không thể mở ra, nàng nhắm mắt nhưng lại không thể ngủ được. Nàng cắn môi, những chỗ ửng đỏ trên mặt đã dần tan đi, khuôn mặt tái nhợt không giống người sống.

Nàng nhớ lại, trong mộng, thời điểm Bạc Hề Hành đẩy nàng xuống vực, nàng dùng hết sức lực hô to "Vân Khanh, đừng". Nàng đã hô, nhất định đã hô lên.

Tô Phi, đã nghe thấy sao?

Hai mắt lại mờ to, hiện tại nàng chỉ có thể cầu nguyện Tô Phi không biết "Vân Khanh" là ai. Ngày ấy trên Hành Đài, nàng thậm chí còn bắt gặp ánh mắt đờ đẫn sát khí của Bạc Hề Hành nhìn Tô Phi. Nếu hẩn không thật sự sùng ái nàng ấy, nhất định sẽ không nói cho nàng ta biết cái tên "Vân Khanh", đúng không?

Đấy lòng một mảnh hỗn loạn. Giải thích không rõ, đau quá....

Suốt một đêm, nàng không thể nào ngủ được.

Nay Ánh Phi đã hoài long thai, Hoàng đế mặt rồng vui vẻ. Hôm sau liền hạ đạo thánh chỉ, sắc phong làm nhất phẩm Hoa phi, còn ban thêm một đôi ngọc như ý, ngọc bội trên châu vô số, gấm vóc tốt nhất...

Khắp cả Tường Bình cung đều nhận long ân to lớn, từ nay về sau, hậu cung Tây Lương chỉ có Hoa phi là tôn quý nhất. Bất quá chỉ một đêm ngắn ngủi, trong cung bốn phía đều nổi lên lời đồn, cung nhân các nơi len lén truyền nhau, tương lai ngôi vị trung cung, sợ là sẽ đổi chủ.

Toàn Cơ nằm trên giường, mơ mơ màng màng nghe được thanh âm từ trong viện truyền vào, mặc dù không rõ ràng nhưng nàng cũng hiểu rõ vài phần. Hoa phi hoài long thai, nhất định phong quang vô hạn.

Toàn Cơ ngược mắt, ánh mặt trời từ khe cửa lọt vào, trên chiếc bàn gỗ loang lổ bóng hình màu đỏ sẫm của cửa sổ, nhánh cây đung đưa, hình như gió rất lớn. Biết nàng bị bệnh, người ở tẩm cung gọi nàng qua hầu hạ, Toàn Cơ vẫn nằm như cũ, không phải vì chuyện long thai của Hoa phi. Nàng đơn giản chỉ nghĩ, chuyện đêm qua, nếu Tô Phi thật sự đã nghe hết, nàng ấy nói việc này cho Bạc Hề Hành, nàng nên giải thích thế nào đây?

Nói rằng Tấn Huyền vương kể cho nàng nghe, nên nàng mới biết chuyện này sao?

Vậy vì sao Tấn Huyền vương lại nói với nàng chuyện này.

Toàn Cơ cười lạnh một tiếng, nghĩ tới nghĩ lui rốt cuộc vẫn giải thích không thông! Lý do miễn cưỡng như vậy, sợ rằng diễn kịch chưa xong, Hoàng đế nhìn một cái đã hiểu rõ.

Nàng ngồi dậy, cơn sốt đã đi qua, chỉ là đầu vẫn đau như cũ. Thuốc đều dành cho Hoa phi, nàng ấy không lên tiếng, ai cũng không dám cho một cung nữ như nàng dùng, không bằng tự mình cảm phiền, đến Thái Y Viện một chuyến.

Mặt đất vẫn còn ẩm ướt, ngẫu nhiên đọng lại một vài vũng nước nhỏ chiếu rọi thân ảnh của người đi tới. Trong không khí nhẹ nhàng thanh hàn, hôm nay nhiệt độ tựa hồ ấm hơn hôm qua, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu xuống nhưng lại không khiến người ta cảm thấy chói mắt. Toàn bộ cung nhân bên trong Tường Bình cung cũng không nhiều nhưng ra ngoài nhất định sẽ đụng mặt.

Toàn Cơ không kịp nghĩ nhiều, nàng chỉ muốn mau tới Thái Y viện, nếu Bạc Hề Hành qua Tường Bình cung, tất nhiên sẽ kêu nàng tới trước điện hầu hạ.

May mắn là giờ phút này, lâm triều vẫn chưa kết thúc.

Cây cối xanh um che cánh cửa của Thái Y viện, rất xa có thể nhìn thấy cung nhân thỉnh thoảng đi vào.

Nàng đi vào, tiểu thái giám cũng không mời Thái y ra, chỉ xách một bao thuốc ném cho nàng. Lúc nàng xoay người, trùng hợp bắt gặp Lam nhi tiến vào.

Lam nhi không ngờ lại gặp Toàn Cơ ở chỗ này, ngăn cản cả người, thấy nàng ấy sắc mặt tái nhợt, hơi hừ một tiếng. Hành động dè dặt của Tô phi nàng không rõ, trước đó không lâu chủ tử còn muốn mượn cơ đánh chết nàng ấy, nhưng hôm qua lại..

Lam nhi lấy lại bình tĩnh, nghe được người bên trong gọi nàng một tiếng: "Lam nhi cô nương", nàng mới vội nâng bước, tiện đà nói: "Ta tới lấy thuốc cho nương nương của chúng ta."

.....

Sâu trong hành lang gấp khúc, cây tử đằng treo đầy che đầy ánh nắng, trên lá nhỏ giọt, cũng không biết là giọt mưa hôm qua hay là thần lộ[1] sáng sớm. Chim chóc khắp nơi đậu trên lan can, lông chim run rẩy, riu riu kêu lên.

[1] Thần lộ: giọt sương.

Đáy lòng Toàn Cơ có chút tối tăm, mới vừa rồi thấy ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của Lam nhi, nàng lại càng thêm cảm thấy bất an.

Cảnh tượng trước mắt có chút mơ hồ, nàng lắc đầu, bước chân phù phiếm dừng lại. Nàng thở dài một tiếng, cảm thấy cô độc.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên nhớ tới Tấn Huyền vương, nhớ tới những ngày bọn họ ở Hành Quán. Loại cảm giác kẻ vai chiến đấu đó, ngày sau sợ rằng sẽ không còn nữa. Nàng biết y cũng từng muốn cho nàng tự do, chỉ là nàng đã cự tuyệt.

Một câu đi cùng y, trong cơn ác mộng đêm khuya nàng đột nhiên nhớ tới, cảm thấy kinh hoàng. May mà, người đi cùng y không phải nàng, mà là Mục Chúc.

Nếu một ngày nào đó y biết thân phận của nàng, nàng không có cách nào tưởng tượng đó sẽ là kết cục như thế nào.

Có lẽ, không nói gì, mới là tốt nhất.

Từ đằng rú xuống hành lang gấp khúc cũng trở nên mơ hồ, Toàn Cơ dùng sức chớp mắt, tại lối rẽ, nàng hình như nhìn thấy một thân mình hoàng. Nàng hoảng hốt, tránh không kịp, liền đụng phải ngực Hoàng đế.

Thân hình cao lớn đứng lại, Toàn Cơ bị đụng lập tức ngã xuống đất, thuốc trong tay cũng văng qua một bên. Nàng vội vàng bò dậy, quỳ gối: "Nô tỳ vụng về, xin Hoàng thượng thứ tội."

Bạc Hề Hành vừa mới hạ triều, trong lòng nhớ tới Hoa phi, vốn dĩ muốn qua Tường Bình cung, lại không ngờ gặp được Toàn Cơ ở chỗ này. Tuấn mi hần đen đặc nhũ lại, thấy có người tiến lại, hần chỉ dừng chân lại thôi, không ngờ cung nữ này lại mảnh mai như thế, trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Thoáng nhìn qua bao thuốc đằng sau người nàng, cung mảy của hần nhần càng sâu.

Nữ tử vẫn cúi đầu quỳ, sàn nhà tựa hồ cũng bắt đầu xoay tròn, nàng dứt khoát nhắm mắt. Hoàng cung to như vậy nhưng kỳ thật lại rất nhỏ, không ngờ trên đường hồi cung lại bắt gặp con người nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Lạnh lùng nói một câu: "Đứng lên", trong nháy mắt nàng hồi phục suy nghĩ, tay căng một phen nhưng lại không thể đứng vững, nàng lao đảo vài cái, may mà không ngã xuống đất. Bàn tay to kia giữ thân hình mảnh khảnh của nàng lại, máu cả người như ngừng lại, nàng hoảng loạn cúi đầu: "Nô tỳ đáng chết!"

Nam tử liếc mắt một cái, Đồng Dần sớm đã nhặt bao thuốc trên mặt đất lên.

"Bị bệnh sao?" Hoàng đế lại thấp giọng hỏi.

Toàn Cơ gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng mũi chân của mình, lại dường như không thấy rõ ràng. Cánh tay của nam tử đã thu lại, nâng bước đi qua người nàng, chứng cung nhân thấy vậy vội vàng đuổi theo, Toàn Cơ cũng vội đi tới.

Lời nói của Hoàng đế truyền tới, không nặng không nhẹ: "Nếu để Thất đệ của trẫm nhìn thấy, nhất định sẽ trách trẫm khắc nghiệt với người."

"Nô tỳ không dám." Nàng thấp đầu đáp lời.

Bạc Hề Hành cười lạnh, cũng không nói nữa. Trước mắt như hiện lên cảnh tượng ở Hành Đài ngày ấy, biểu tình thiếu chút nữa kháng chỉ của Tấn Huyền vương. Y trước sau cũng không lên tiếng, Toàn Cơ cũng không nói lời nào, nếu y thật sự kháng chỉ, hần sẽ cho y tới một nơi thanh tĩnh, mà không phải giữ đến bây giờ, lại là tầng tầng phòng bị. Chỉ là một lần kia, rốt cuộc hần cũng thấy rõ Tấn Huyền vương có bao nhiêu để ý cung nữ phía sau này.

Hô hấp trước ngực dần đều lại, lấy giang sơn làm trọng, thật đáng tiếc. Tấn Huyền vương y mãi mãi cũng không thể hiểu rõ, hai năm trước cũng vậy, hai năm sau cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Cố nhân của Tô Phi (2)

Phía sau bình phong bạch ngọc, cung nữ đỡ Hoa phi ngồi dậy uống thuốc. Thấy người bên cạnh không phải Toàn Cơ, Hoa phi lấp bắp kinh hãi, lúc này mới biết, thì ra Toàn Cơ bị bệnh.

Hoàng đế đi vào, cung nữ bung chén đứng dậy. Hoa phi định hành lễ, nửa ngồi dậy đã bị cánh tay của nam tử đè lại. Hắn quay đầu kêu Thái y tiến vào, hỏi thăm kỹ càng.

Thái y nghiêm túc trả lời, nói cơn sốt của Hoa phi đã lui, cơ thể cũng dần hòa hoãn, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều ngày trong phòng, thai nhi cùng mẫu tử sẽ được bình an.

Bạc Hề Hành nghe xong, yên tâm gật đầu.

Nặng nề ngủ một đêm, giờ phút này Hoa phi cảm thấy tinh thần đã tốt lên, lại nghĩ tới bản thân đang hoài long thai, trong lòng vui sướng nói không nên lời. Nhớ tới người ở Tuệ Ngọc cung kia, lại nghĩ tới lời nói cùng Toàn Cơ trong cơn mưa hôm qua, nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười.

"Cười gì vậy?" Hắn nhướn mi nhìn nữ tử trong tiêu trưng mỏng.

Nàng lôi kéo tay hắn, thấp giọng cười: "Là thần thiếp vui vẻ, chẳng lẽ Hoàng Thượng không vui vẻ sao?"

"Trẫm đương nhiên cũng vui vẻ." Ánh mắt trẫm thấp chợt lóe lên, hắn phủ lên mu bàn tay nàng, cười khê: "Vậy hãy sinh cho trẫm một tiểu Hoàng tử."

Hắn nói nhẹ nhàng, lại làm đáy lòng Hoa phi rung động.

Hoàng tử....

Nàng suy nghĩ sâu xa, Bạc Hề Hành đăng cơ đã hai năm, trong cung chỉ có một trai một gái. Mẹ đẻ của Trẫm hoàng tử Lưu Chiêu nghi khó sinh mà chết, mẹ đẻ của đế cơ[3] Lệnh Thực nghi tuy rằng vẫn còn, nhưng dù gì cũng chỉ là một đế cơ. Nếu một nàng nào đó nàng có thể sinh được con trai, trong hậu cung này không phải nàng sẽ trở thành độc tôn sao?

[3]Đế cơ: công chúa, con gái vua.

Nghĩ như thế, trong lòng càng thêm thoải mái thêm, nàng then thùng cúi đầu, thấp giọng nói: "Thần thiếp tuân chỉ."

Bên ngoài, cung nữ nhẹ chân lại gần, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, Tô Phi nương nương tới."

Hoa phi sớm đã thu hồi suy nghĩ, nội tâm đè nén xuống dưới, bàn tay mềm mại vẫn nắm lấy hắn, thấp giọng mà cười: "Nghe nói hôm qua Hoàng Thượng ở chỗ của biểu tỷ, người trong cung của thần thiếp lại mời ngài qua đây, không biết biểu tỷ có nổi giận không?"

Hoàng đế khê cười, nói: "Nói bậy gì vậy, Tô Phi sao có thể nhỏ mọn như thế?" Hắn khê nâng mắt: "Truyền."

Cầm y hoa phục màu xanh non, cùng thần sắc mặt mũi của nữ tử càng thêm chọc người, nàng từ rèm châu đi vào, bên cạnh không có cung nữ hầu hạ, trước sau chỉ có một mình. Tô Phi tiến bước lại gần, hành lễ với Hoàng đế, ánh mắt dừng trên chỗ nắm tay của hai người, khê cứng lại. Khóe môi nàng khê nhếch, nhẹ giọng: "Hôm qua thần thiếp đã muốn qua chúc mừng nương nương, lại không ngờ ngài ngủ sớm như thế. Hôm nay không ngờ lại khéo như vậy, Hoàng thượng cũng ở đây." Tô Phi thật tự nhiên sửa lại cách xưng hô, phân vị giữa hai người đã đổi, trên mặt không thể nhìn ra một tia không vui.

Cung nữ tiến lại, dọn ghế cho nàng ngồi. Nàng cũng không làm ra vẻ, cực kỳ tự nhiên ngồi xuống, che mặt ho khan vài tiếng.

Hoa phi cũng cười: "Vô ý mắc mưa mà thôi, thân thể biểu tỷ yếu đuối, vốn không nên tới đây."

Mấy người bên trong trò chuyện, liền nghe cung nữ vào nói bên ngoài có vài vị chủ tử đứng chờ, đều muốn vào thăm hỏi Hoa phi. Tô Phi quay đầu lại, cách tấm rèm châu mờ hồ nhìn thấy góc áo của cung nữ. Nàng đột nhiên cười: "Trong cung đã lâu lắm rồi chưa từng có hỷ sự lớn như vậy, bọn tỷ muội ấy nhất định cũng đang cao hứng."

Sườn mặt Hoa phi dựa vào lồng ngực Hoàng đế, mắt phượng nheo lại, cười như không cười.

Hoàng đế cúi tay kéo tấm chăn mỏng lên, thấp giọng mở miệng: "Chờ nàng khỏe một chút rồi lại kêu các nàng ấy tới tụ họp, hôm nay không cần vào thăm."

Cung nữ bên ngoài nghe vậy, vội xoay người lui xuống. Cung nữ ra ngoài truyền lời cho chúng phi tần, gương mặt ai nấy đều lộ ra biểu tình uể oải. Lúc Tiết Chiêu nghi xoay người, thấy Lệnh Thực nghi vịn tay cung nữ tiến vào, nàng vội cười tiến lên: "Không cần vào nữa, Hoàng Thượng đang ở bên trong."

Lệnh Thực nghi ngẩn người, cung mảy lá liễu cong lại, gật đầu cười: "Sớm nên nghĩ tới chuyện Hoàng thượng đang ở đây." Nàng cũng không nói nhiều, dứt khoát xoay người ra ngoài.

Tiết Chiêu nghi hoàn hồn, đã thấy thân ảnh uyển chuyển kia đắm chìm trong ánh mặt trời, châu thoa trên tóc mai của nữ tử rực rỡ lấp lánh. Nếu không phải xuất thân thấp hèn, lại không được Hoàng đế sủng ái thì theo lý thuyết, mẹ đẻ của Đế cơ sớm nên phong phi, nàng ta lại chỉ là tử tam phẩm Tiệp dư thăng lên nhị phẩm Thực nghi.

Ngày xưa, bởi vì mẹ đẻ của Trường hoàng tử mất sớm, Tô phi lại vì thân thể suy nhược mà không thể sinh con, Lệnh Thực nghi dường như luôn hi vọng sẽ có một ngày chuyển mình nhưng hôm nay, tình hình đã không còn giống trước. Tiết Chiêu nghi không tin nàng ta có thể thật sự bình tĩnh như vậy.

"Thực Nghi muội muội." Tiết Chiêu nghi nâng bước đuổi theo. Lệnh Thực nghi ngoái đầu, thấy đã tới gần, nàng khẽ thấp thanh âm: "Muội muội thật sự một chút cũng không chút lo lắng sao?"

Đáy mắt Lệnh Thực nghi hiện lên một tia kinh ngạc, nói: "Không biết tỷ tỷ muốn nói điều gì?"

"Còn có thể nói gì chứ?" Lời nói của Tiết Chiêu nghi có chút không vui, tất cả mọi người đều không phải kẻ ngốc, hà tất gì phải nói rõ lời này? Ngày xưa nàng cùng Phó Thừa huy và Tô Phi qua lại thân thiết, vốn muốn tìm một nơi vững chắc để dựa vào. Thứ nhất, bởi vì Tô Phi thánh sủng không suy. Thứ hai, Tô Phi không có khả năng sinh con nối dõi.

Nhưng hôm nay thì tốt rồi, Phó Thừa huy bị Hoàng đế căm tức, Tô Phi thất thế, một người nhẩy ra từ lãnh cung lại dành hết mọi ân sủng. Có tình trước đây Hoa Tô hai phi từng có xích mích, Tiết Chiêu nghi thật sự không chắc Hoa phi có chèn ép nàng ta giống như Huệ phi ngày trước đã làm không? Hôm nay vốn muốn thăm Hoa phi để xem xét tình hình, lại không khéo có Hoàng đế đang ở bên trong.

Tâm Tiết Chiêu nghi giờ phút này loạn như ma, hoàn toàn không biết nên dựa vào hướng nào.

Sắc mặt Lệnh Thực nghi cũng không tốt hơn mấy, kỳ thật đáy lòng nàng ta hiểu rõ nhưng lại không muốn nói toạc ra, vẫn giả ngốc như cũ: "Muội muội vụng về, nghe không ra ý tứ trong lời nói của tỷ tỷ. À, đúng rồi, muội muội dạo gần đây không có thời gian qua thăm Đế cơ, hiện giờ muốn qua Hoàng tử sở để thăm nó, xin lỗi không thể tiếp được." Nói xong cũng không nhìn Tiết Chiêu nghi, nàng ta chỉ vịn tay cung nữ rồi đi.

Trong cung ban đầu vốn không có Hoàng tử sở, nữ nhân tiền triều đều được nuôi nấng đưa con mình sinh ra. Phi tần sinh hạ Hoàng tử đều hi vọng nhi tử của mình xưng đế, cho nên từ nhỏ đã dạy dỗ bọn họ phải đoạt quyền như thế nào. Vị Hoàng đế cuối cùng của tiền triều nghe nói là giết cha sát huynh mới có thể lên ngôi Hoàng đế. Sau này gia tộc Bạc Hề cầm quyền, thái tổ lên ra lệnh trong cung xây dựng Hoàng tử sở, chính là vì phòng ngừa thảm kịch của tiền triều.

Mà khoảng thời gian trước, vừa lúc Tấn Huyền vương dưỡng thương ở Hoàng tử sở, để tránh dị nghị, Lệnh Thực nghi cũng không dám tự tiện qua thăm Đế cơ. Chỉ khi ma ma rảnh rỗi mới ôm Đế cơ đến cung của nàng đoàn tụ. Hiện tại lấy lý do thăm Đế cơ để từ chối, cũng tránh cho người khác bàn tán sau lưng.

Thân ảnh của nữ tử sớm đã đi xa, chỉ còn lại vẻ mặt tối tăm của Tiết Chiêu nghi.

Cánh tay giấu trong ống tay áo khẽ nắm chặt, trong cung này, không có chỗ dựa, không có con nối dõi, nàng thật sự rất nhanh sẽ không còn gì nữa.

.....

Toàn Cơ trở về phòng, chỉ cảm thấy cả người cũng không còn sức lực.

"Nếu để Thất đệ của trẫm nhìn thấy, nhất định sẽ trách trẫm khắc nghiệt với người".

Lời hần nói, giờ phút này nàng nhớ lại, đáy lòng lại vô cùng chua xót. Lúc hần đẩy nàng xuống vách núi Tây Bích Nhai, mọi sự tín nhiệm của nàng dành cho hần đều đã theo gió tan đi.

Bỗng dung che mặt ho khan, hai bên thái dương của nàng càng thêm đau nhức. Toàn Cơ ngã người xuống mép giường, trong một khắc kia như mang theo chút tùy hứng nhỏ nhỏ, cái gì cũng không muốn động vào, thuốc cũng không sắc uống, nàng chỉ lẳng lặng nằm đó.

Nàng từng cho rằng nữ tử của Tuệ Ngọc cung kia mới là người trong tim của hần. Nàng từng cho rằng nữ tử đó có dung nhan giống nàng, làm nàng cho rằng bản thân là thể thân của nàng ấy nhưng hiện tại, nàng đã hiểu rõ.

Nàng không phải là người hần yêu nhất, Tô Phi cũng không phải, Hoa phi lại càng không phải.

Hần chỉ yêu giang sơn, ngôi vị Hoàng đế của hần.

Mười ngón tay thoáng siết chặt, hiện tại Hoa phi đã có thai, hần cũng không còn lo lắng chuyện người thừa kế. Hoàng tử, từ trước đến nay đều liên quan đến hưng suy của triều đại. Trong lòng hơi chấn động, nằng mở to hai mắt, sương mù trong ánh nhìn trong phút chốc tan đi.

"Úm" một tiếng, đột nhiên con đau làm nằng thanh tỉnh vài phần, con trẻ vô tội, thì ra nằng vẫn còn nhớ rõ.

Bên ngoài có tiếng bước chân tới gần, "kẹt" một tiếng, cánh cửa bị người khác đẩy ra. Ánh sáng tươi đẹp theo cùng bước chân của người đó tiếng vào, trong khoảnh khắc làm Toàn Cơ nheo mắt lại.

Chưa kịp rõ người tới là ai, nằng đã ngửi thấy được mùi thuốc nồng đậm.

Tường Hoa phi sai người qua đây, nằng chống tay ngồi dậy, thỉnh thoảng thấy người đứng trước mặt nằng lại là Lam nhi.

Nằng ngo ngẩng, Lam Nhi đã tiến lên, đem chén thuốc trong tay đưa qua. Toàn Cơ không duỗi tay nhận, cười hỏi: "Tô Phi nương nương có ý gì?" Trong lòng đột nhiên nhớ tới ác mộng đêm đó, nằng càng thêm chắc chắn Tô Phi đã nghe được gì đó.

Ánh mắt dừng trên chén thuốc đang đưa, Toàn Cơ không thể xác định đây có phải thuốc độc hay không.

Lam nhi cũng không muốn nhiều lời, Toàn Cơ không nhận, nằng ta trực tiếp đặt chén thuốc lên bàn, vút lại một câu: "Bị bệnh thì uống thuốc đi, hiện tại Tường Bình cung này còn có ai rảnh rỗi mà nghĩ đến người nữa chứ?"

Cánh cửa lần nữa bị đẩy ra, Toàn Cơ thật lâu sau vẫn chưa hồi phục tinh thần lại. Nằng lại gần nhìn chén thuốc đặt trên bàn, vuron đầu lưỡi nếm thử, không có độc. Trong lòng Toàn Cơ nghi hoặc, Tô Phi rốt cuộc là vì cái gì mà làm như vậy?

Nằng ta đối xử tốt với nằng sao?

Toàn Cơ cười trừ một tiếng, nằng thì có tài đức gì chứ?

Nghĩ mãi không ra, nằng uống cạn chén thuốc. Lam nhi nói rất đúng, lúc này Tường Bình cung cũng không ai quản nằng có tốt hay không? Như vậy nằng hà tất gì phải dày dạn bản thân chứ?

Trước điện, nhìn thấy chủ tử các cung đều đã ra ngoài, cung nữ xoay người, lần nữa đi vào bên trong hầu hạ.

Nội thất chỉ truyền ra âm thanh trò chuyện vụn vặt của mấy người, cung nữ đóng chặt tai lại, chuyện của chủ tử, nằng không nên biết nhiều.

Tô Phi khom người đứng lên, mềm giọng nói: "Thần thiếp cũng xin về trước."

Hoa phi liếc nhìn nằng ta, chưa mở miệng, đã nghe nam tử bên cạnh lên tiếng: "Hiện giờ lục cung không có ai đứng đầu, trăm bộn bề chính sự tiền triều, cũng không thể quản lý toàn bộ việc của hậu cung."

Dứt lời, con người của Hoa phi sáng lên, đáy mắt tựa nhiễm ý cười, chỉ chờ Hoàng đế nói cho nằng ta chấp chương kim ấn của Hoàng hậu. Tô Phi buông mí mắt xuống, phảng phất như việc này không liên quan đến mình.

Trong mắt Hoàng đế có một tia lưu quang, hần cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, lời nói ôn nhu: "Hoa phi đang có thai nên thân thể yếu đuối, trăm sự vụ lục cung nặng nề, lại phiền nằng nghỉ ngơi. Chuyện này trăm suy nghĩ, không bằng giao cho Tô Phi tạm thời xử lý. Hoa phi nghĩ sao?"

Vốn đang lẳng lặng nghe, Tô Phi đột nhiên chấn động, áo gấm dưới tay run nhẹ, cuối cùng cũng đưa mắt nhìn khuôn mặt nam tử, thần sắc kinh ngạc bộc lộ ra ngoài.

Hoàng đế tựa cố ý không quay đầu lại, thấy sắc mặt Hoa phi lộ vẻ tái nhợt, rốt cuộc nằng ta cũng cười nhẹ, hào phóng nói: "Như vậy thật tốt, vẫn là Hoàng Thượng chu toàn."

Hần vừa lòng cười, đỡ Hoa phi nằm xuống, dặn dò: "Nằng an tâm mà nghỉ ngơi, bây giờ trăm qua Ngự Thư phòng, sau lại trở về thăm nằng." Hần đứng lên, khẽ nhìn nữ tử nhỏ yếu, nhẹ giọng nói: "Tô Phi cũng ra ngoài đi."

"Vâng." Nằng thuận theo đi cùng hần rời khỏi, nhìn thấy Lam nhi đã đứng đợi bên ngoài tầm cung. Bước chân Tô phi nhanh chút theo sau, vừa định mở miệng đã thấy nam tử quay đầu lại: "Không còn việc gì, đừng chạy lung tung bên ngoài nữa."

Thâm ý trong lời nói, Tô Phi đương nhiên hiểu được, nằng thấp đầu nói: "Hoa phi nương nương mang thai đưa con nối dõi của Hoàng thượng, trong lòng thần thiếp tràn đầy cao hứng."

Hần lúc này mới cười, sủng nịnh thổi mạnh vào chóp mũi của nằng: "Ghen sao?"

Nằng bỗng nhiên dừng bước chân lại, ngó nhìn hần: "Trong lòng Hoàng thượng đã rõ, cần gì phải hỏi thần thiếp?" Nằng thấp đầu thờ dài: "Thần thiếp sợ là vô năng, không thể vì hoàng gia mà khai chi tán diệp."

"Đồng nhi." Cung này Hoàng đế khẽ nhần lại.

Tô phi chỉ thoải mái cười, bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt hần: "Thần thiếp có một chuyện muốn cầu xin Hoàng thượng."

"Chuyện gì?"

"Ngày trước Hoàng thượng nói Hoàng trưởng tử còn nhỏ, nên để ma ma ở Hoàng Tử sở chăm sóc. Hiện giờ Hoàng Trưởng tử đã hơn một tuổi, thần thiếp muốn làm mẫu phi của nó."

Bạc Hề Hành nhìn thẳng nữ tử bên dưới, nàng vẫn cúi đầu, chờ đợi quyết định của hắn. Mà hắn, bỗng nhiên chậm rãi cười, những lời này hắn đã đợi rất lâu, hiện tại, rốt cuộc cũng chờ được nàng chủ động mở lời. Nàng muốn hài tử, đơn giản là vì tranh sủng. Hắn không sợ nàng tranh, chỉ sợ nàng không thêm tranh mà thôi.

Nữ tử chịu tranh sủng tại hậu cung này, ít nhất thể hiện tâm các nàng nằm trên người hắn, không phải sao?

Xem ra lúc này mất đi phân vị Huệ phi, thật sự đã làm nàng nghĩ thông suốt.

Hắn như rất cao hứng, cái loại cảm giác này không nói nên lời, đã lâu rồi hắn chưa từng cảm nhận qua.

Tự mình đỡ nàng đứng dậy, hắn mở miệng hỏi: "Nàng thật sự suy nghĩ kỹ rồi sao?"

"Vâng, thần thiếp nghĩ kỹ rồi." Nàng kiên định đáp.

Hắn rút cuộc lên tiếng: "Tốt."

Một chữ "Tốt" này làm tâm đang buộc chặt của Tô Phi buông xuống.

Ngự giá đã đi xa, Lam nhi mới tiến lên đỡ chủ tử nhà mình, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng đồng ý rồi sao?" Thấp Tô phi gật đầu, nàng mới cười: "Tiểu thư sớm nên làm như thế."

Nét cười trên mặt Tô Phi càng đậm, đứa bé kia, nếu không phải bắt đắc dĩ, nàng kỳ thật cũng không muốn nhận. Nàng chỉ không ngờ Hoa phi lại hoài thai nhanh như vậy. Thấp giọng ho một tiếng, nàng chỉ hỏi: "Thuốc đã đưa qua chưa?"

"Đã rồi."

"Nàng ta uống rồi sao?"

Lam nhi nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng gật đầu. Thấy Tô phi hài lòng, nàng mở miệng nhắc nhở một câu: "Tiểu thư, đó là người của Hoa phi."

Nữ tử cười mĩa mai một tiếng: "Thật nhanh thôi sẽ không phải nữa."

Cung nữ cả kinh, lại nghe nàng nói: "Đi thôi, qua Hoàng Tử sở thăm tiểu Hoàng tử."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Cố nhân của Tô Phi (3)

Chuyện Trường Hoàng tử nhận Tô Phi làm mẫu phi, tới chạng vạng Toàn Cơ mới biết, nặng nề ngủ một giấc, con đầu đầu cũng tan đi. Cả người ngoại trừ đó, tinh thần đã tốt hơn nhiều. Thật là có thể nói bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ.

Ăn qua một chút, thấy thái giám cung nữ lui tới ngoài gian, nàng muốn tiến lên dò hỏi, chợt nghe tiếng vang của đồ sứ, sau đó lại truyền đến thanh âm phần nộ của Hoa phi: "Cút".

Cung nữ khóc lóc rời khỏi, trong tay còn cầm khối sứ vỡ nát.

Toàn Cơ cũng không cảm thấy sợ hãi, phát mở rèm châu đi vào bên trong, mái tóc đen của nữ tử tán loạn hai bên vai, ngực bồng vì phần nộ mà phập phồng không ngừng. Nàng phóng nhẹ bước chân tiến lên, thuận tay nhặt mảnh sứ nhỏ quăng trên một đất, một mặt hỏi: "Chuyện gì đã làm nương nương tức giận như vậy?"

Thân mình Hoa phi run lên, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Toàn Cơ. Con giận trong lòng cố gắng áp chế, nàng chỉ cắn răng nói: "Bổn cung mang thai, nàng ta thì tốt rồi, vừa mở miệng là muốn nhận nuôi Hoàng trưởng tử."

Nhặt mảnh sứ nhỏ gác qua một bên, Toàn Cơ đi đến trước giường Hoa phi, thay nàng chỉnh lại góc chăn, mới nói: "Thì ra là việc này, thai nhi trong bụng nương nương biết đâu cũng là Hoàng tử thì sao?"

"Ha ha, Hoàng tử thì như thế nào? Rốt cuộc thì nàng ta cũng nhanh hơn bốn cung một bước."

Toàn Cơ vẫn nhàn nhạt mà đáp: "Thân phận của Hoàng trưởng tử tuy rằng đặc biệt nhưng rốt cuộc ai là con của Hoàng hậu vẫn còn chưa định."

Đáy mắt Hoa phi lóe lên một tia sáng, cầm tay Toàn Cơ: "Ý ngươi là..."

Toàn Cơ mỉm môi cười, lại không hề mở miệng. Trong lòng Hoa phi hiểu rõ, con tức giận đang kiềm chế vừa rồi trong khoảnh khắc liền tan đi, lòng bàn tay cẩn thận đặt trên bụng mình, nàng phảng phất như nếm được tư vị chiến thắng. Là Tô Phi nàng ta không màng tình nghĩa tỷ muội trước, cũng là nàng ta hại mình vào lãnh cung hơn một năm, con nuôi tất nhiên không bằng con ruột.

Toàn Cơ duỗi tay đỡ Hoa phi nằm xuống. Kỳ thực vị trí trung cung, Bạc Hề Hành căn bản chưa từng có ý giữ cho các nàng nhưng chuyện này, nàng tạm thời không muốn nói cho Hoa phi biết.

Thân mình vừa dựa vào gối, Hoa phi đột nhiên nhớ tới chuyện gì, yên lặng nhìn Toàn Cơ, nói: "Ngươi cũng biết chuyện Hoàng thượng lại giao kim ấn của Hoàng hậu cho Tô Phi chứ?"

Động tác trên tay cứng lại, việc này thật sự Toàn Cơ không biết.

Hoa phi cười lạnh: "Lấy chuyện bốn cung mang thai không tiện mà từ chối, ai biết được Tô Phi có ở bên tai Hoàng thượng nói bóng nói gió gì không?"

Có lẽ, đó chính là ý của bản thân Bạc Hề Hành. Toàn Cơ hít vào một hơi: "Chờ nương nương sinh hạ Hoàng tử, còn gì có thể khiến ngài sợ nữa chứ?" Dứt lời, nàng nhìn không được, xoay đầu ho khan vài tiếng.

Hoa phi lúc này mới nhớ tới chuyện nàng cũng lâm bệnh, dặn dò vài câu, lại bị nàng cướp lời: "Thuốc của nương nương còn nhiều không?"

Nghe Toàn Cơ nhắc, Hoa phi mới sực nhớ: "Quả thật không còn nhiều lắm, nhiều cũng trụ được vài ngày nữa, việc này không vội. Ngươi trở về nghỉ ngơi thêm mấy ngày đi, bốn cung nơi này đã có người hầu hạ."

Toàn Cơ hành lễ lui ra, cung nhân bên ngoài thấy Hoa phi đã bình tĩnh trở lại, mỗi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Sau lại nghe nói Bạc Hề Hành lại qua Tường Bình cung, Toàn Cơ vẫn nằm trong phòng mình, không bước ra ngoài. Nhớ tới hấn, những lời nói dữ tợn kia cứ quanh quẩn bên tai, chộc nàng không thể sống yên ổn.

.....

Từ ngoài cung trở về sau cơn mưa, trước sau lại không một bóng người. Toàn Cơ ném một đồng bạc qua Ngự Hoa Viên, nói là thu thập sương sớm, kỳ thật là muốn lấy nguyên liệu làm Ngưng Hương hoàn.

Trên đường ngẫu nhiên có cung nhân nhìn thấy nàng, thái độ so với ngày trước đã nhiệt tình hơn nhiều. Ai lại không biết hiện giờ chủ tử Tường Bình cung đang chiếm hết nổi bật của hậu cung chứ?

Rất xa nhìn thấy Lưu ma ma của Hoán Y Cục ngày xưa, bà ta thấy Toàn Cơ như thấy quý, cuống quýt từ một ngã khác của hành lang gấp khúc mà trốn đi. Toàn Cơ cũng không để ý, chỉ xoay người đi vào đường nhỏ bên cạnh.

Lúc này, Ngự Hoa viên đắm chìm trong ướt át, sâu kín như lộ ra một cổ lạnh lẽ. Nàng cúi người, trực tiếp dùng miệng bình hứng từng giọt thần lộ, lơ đãng ngước mắt, thấy nơi vốn trồng lan hồ điệp kia nay đã thay bằng hoa diên vĩ màu xanh.

Nàng không khỏi giật mình, lúc này mới nhớ tới chuyện Tấn Huyền vương nói muốn đem lan hồ điệp về đất phong.

Nói không rõ vì sao, trong lòng lại có cảm giác không thể buông xuống.

Nàng chậm rãi tiến lên, từng giọt sương trong suốt từ cánh hoa diên vĩ nhỏ xuống, nàng không hứng, chỉ duỗi tay chậm rãi phất qua đóa hoa màu lam trước mặt. Một mảnh màu lam, tựa hồ biến thành màu tím của lan hồ điệp, đầu ngón tay nàng run lên, trong lúc hoảng hốt lại cảm nhận được cánh quạt lạnh băng vỗ sau lưng nàng.

"Ngươi làm cái gì vậy?" Thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền tới, cánh tay nàng nắm lấy đóa hoa diên vĩ run lên.

Nhiều cảnh tượng quen thuộc...

Theo bản năng quay đầu, người khiến nàng kinh ngạc, lại là Phó Thừa huy. Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng xem chút đã quên Phó Thừa huy bị cấm túc trong tam cung. Tính thời gian, xem ra cũng không sai biệt mấy.

Phó Thừa huy xa xa nhìn thấy cung nữ này ngồi xổm, bởi vì nơi đó từng trồng lan hồ điệp, nên ký ức đối với nàng vẫn còn mới mẻ. Trong lòng nàng có chút tức giận, lúc này đây người nàng nhìn thấy lại là Toàn Cơ, vốn gương mặt đang vênh vào tự đắc bỗng trở nên giận dữ không nguôi. Nếu không phải tại cung nữ này, nàng sao có thể rơi vào hoàn cảnh như hôm nay?

Toàn Cơ căng thẳng, hướng Phó Thừa huy quỳ xuống, hai mắt khép nhẹ, nàng bỗng nhiên cảm khái, thì ra thiếu nợ người ta, chung quy sẽ có một ngày phải trả. Chuyện Phó Thừa huy bị cấm túc, xác thật là do nàng gây ra. Bây giờ lại gặp nhau ở chỗ cũ, với tính tình đó, Phó Thừa huy sẽ bỏ qua cho nàng

sao?

Toàn Cơ cúi đầu, nói: "Nô tỳ chúc mừng nương nương."

Phó Thừa huy cười khẩy: "Ngươi cho rằng chỉ cần chúc mừng là bổng cung sẽ quên tội của ngươi sao? Ngươi đâu, giải nàng ta qua Tuệ Ngọc cung." Hiện tại chỉ còn một chuyện khiến nàng yên tâm, đó chính là kim ấn của Hoàng hậu không nằm trong tay Hoa phi. Nếu không, đối với Toàn Cơ, Hoa phi nhất định sẽ bao che, mà Tô Phi không giống như vậy, nàng ấy nhất định cũng giống mình, căm hận người của Hoa phi.

.....

Phía sau bình phong lưu vân màu đen truyền đến tiếng nói bập bẹ của hài tử. Trên mặt ma ma lộ ra nụ cười, ngược mắt nhìn người trước mặt: "Nương nương ngài xem, điện hạ hình như muốn nói chuyện với ngài đó!"

Lòng bàn tay xoa xoa khuôn mặt bụ bẫm của hài tử, Tô Phi ôn hòa cười: "Còn nhỏ như vậy, sao có thể nói chuyện?" Đúng lúc quay người, nàng phảng phất nghe thấy tiếng rên rỉ thấp kém của nữ tử trong phòng sinh. Nhìn trên giường một màu đỏ thẫm, cùng mùi máu tươi phiêu phù trong không khí....

Nụ cười nhu tình trong phút chốc tan đi, móng tay cắm chặt vào khăn lụa, lúc ngược mắt đúng lúc thấy Lam nhi phát rèm châu đi vào, hướng nàng hành lễ, nói: "Tiểu thư, bên ngoài, Thừa huy nương nương tới."

Cung này nhấn lại, nàng thật không ngờ lệnh cấm túc của Phó Thừa huy vừa dứt, nàng ta lại tới Tuệ Ngọc cung của nàng.

Quay đầu nhìn hài tử trong lòng của ma ma, nàng rút cuộc cũng không chần chờ, xoay người ra ngoài.

Toàn Cơ bị bắt quỳ trên mặt đất, đóa hoa diên vĩ bị nàng không cẩn thận hái xuống, giờ phút này đã bị cung nữ cẩn thận đặt trên bàn. Phó Thừa huy liếc mắt một cái, phảng phất như chính mình đúng lúc thu được chứng cứ.

Cung nữ của Tuệ Ngọc cung tiến lên pha trà, Phó Thừa huy không uống, trong lòng chỉ tràn đầy nghĩ xem Toàn Cơ sẽ bị phạt như thế nào.

Mơ hồ thấy hai thân ảnh đi ra, Phó Thừa huy ngược mắt, liền thấy Lam nhi đỡ tay Tô phi đi vào. Nàng vội đứng lên, cung kính hành lễ: "Tần thiếp thỉnh an nương nương."

Tô Phi chuyển mắt, tầm nhìn rơi vào trên người cung nữ đang quỳ dưới đất, đáy lòng kinh hãi, Toàn Cơ?

Dưới chân khẽ nhúc nhích, Phó Thừa huy lặng yên tiến lên, chỉ vào Toàn Cơ, nói: "Nương nương, cung nữ này ngắt hoa ở Ngự Hoa viên, vừa lúc bị tần thiếp bắt gặp. Hôm nay nhân chứng cùng vật chứng đầy đủ, nàng ta cũng không thể giao biện được."

Thấy sắc mặt Tô phi khẽ biến, Phó Thừa huy tiếp tục nói: "Nô tỳ này làm chuyện đó cũng không phải lần đầu, lần trước nô tỳ nhìn thấy, nàng ta còn liều chết không chịu nhận." Lần này chứng cứ vô cùng xác thực, nàng dứt khoát đem chuyện lần trước tính luôn một thể.

Nhiều tội, so với một cái vẫn tốt hơn.

Tô phi nhàn nhạt "À" một tiếng, ý vị sâu xa đánh giá Toàn Cơ lần nữa. Lam nhi đỡ Tô Phi tiến lên, dựa vào ghế ngồi xuống. Nàng nhàn nhạt cười, cảnh tượng lúc này thật giống với thời điểm lần đầu gặp Toàn Cơ.

Chỉ là, vừa rồi Phó Thừa huy nói, không phải lần đầu....

Nàng như nghĩ tới vận mệnh đã chú định điều gì, khóe miệng nhếch không được nở một nụ cười như có như không.

Phó Thừa huy thấy Tô phi như vậy, trong lòng tràn đầy hưng phấn, vội nói: "Nương nương, tần thiếp nghe nói nàng ta là tâm phúc của Hoa phi nương nương đó."

Lòng bàn tay khẽ vuốt qua hoa văn khắc trên tay vịn, Tô phi miễn cưỡng nói: "Tâm phúc của Hoa phi..."

"Còn không phải sao? Nương nương, ngài tốt nhất là nên trị tội nàng ta thật nặng. Thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân, huống chi nàng ta cùng lắm chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi mà thôi." Sắc mặt Phó Thừa huy nhấn lại, lời nói sắc bén từ răng bật ra.

Ánh mắt Tô Phi vẫn như cũ thẳng tắp dừng trên lưng Toàn Cơ, từ đầu đến cuối nàng ấy vẫn chưa nói câu nào, cho dù là giải thích.

Phó Thừa huy như chờ không kịp, lại định mở miệng, chợt nghe Tô phi hỏi: "Lời Phó Thừa huy nói là sự thật?"

Thời khắc bắt đầu vào Tuệ Ngọc cung, trong lòng Toàn Cơ đã có chút hoảng loạn, giờ phút này lại nghe Tô Phi hỏi thế, nàng không khỏi giật mình. Nếu Tô Phi thật sự muốn trị tội, cho dù nàng có ra sức phủ nhận cũng vô dụng, mà hiện tại, nàng cũng không thể thừa nhận. Hít vào một hơi, nàng thấp giọng đáp: "Hồi nương nương, nô tỳ không phải có ý, chỉ là Thừa huy nương nương đột nhiên xuất hiện sau lưng nô tỳ, nô tỳ cả kinh mới vô ý lỡ tay."

"Làm càn. Ngươi nói như vậy, ý chỉ Phó Thừa huy không phải sao?" Cung này Tô Phi nhấn lại, lời nói nghiêm khắc.

"Nô tỳ không dám." Toàn Cơ cúi người.

Trong lòng Phó Thừa huy đắc ý, chờ mong mà nhìn Tô phi, lại nghe nàng nói: "Đã biết sai thì tốt, tin rằng Phó Thừa huy cũng không phải là người nhỏ mọn." Lời nói của nàng bình tĩnh, lúc ngược mắt, khóe môi nở ra nụ cười nhẹ.

Đôi mắt Phó Thừa Huy căng lớn, không cam lòng hỏi: "Nương nương thật sự không muốn trị tội sao? Nàng ta là..."

"Muội muội cũng nói cung nữ này là tâm phúc của Hoa phi nương nương, nếu ngày sau nàng ấy biết muội động vào cung nữ của nàng, muội muội cho rằng Hoa phi nương nương sẽ đối với muội thế nào?" Tô Phi đứng lên, không nặng không nhẹ trả lời. Phó Thừa huy vừa rồi còn mừng rỡ nay biểu tình đã hóa tro tàn, nửa lời cũng không thể nói ra.

Trong viện lay động bóng dáng của cây cổ thụ, thời điểm Phó Thừa huy đi ra, về mặt hậm hực nhưng nghĩ tới Hoa phi hiện tại, trong lòng rốt cuộc cũng kiêng kị.

Tô Phi cho mọi người lui xuống, cũng kêu Lam nhi ra ngoài canh giữ.

Nàng cúi đầu, bước chân chậm rãi tới gần. Mười ngón tay dưới ống tay áo của Toàn Cơ sớm đã nắm chặt. Tô Phi đột nhiên xoay người, đánh giá đóa hoa diên vĩ trên bàn, nhẹ giọng nói: "Bồn cung thấy, cho dù không có Phó Thừa huy, người cũng sẽ ngắt bông hoa này xuống đúng không?"

Trong lòng chấn động, Toàn Cơ cố gắng bình tĩnh hơi thở: "Nô tỳ ngu dốt, không biết ý tứ trong lời của nương nương."

Móng tay sơn đỏ ôm lấy khuôn mặt thanh tú của nàng, khiến nàng ngẩng đầu nhìn mình, Tô phi cười cười: "Bồn cung muốn biết người dùng cái này để làm gì."

Một câu đơn giản, rốt cuộc Toàn Cơ cũng không thể che dấu một tia kinh hoàng trong đáy mắt. Tô Phi hiện tại, xem ra so với thời điểm "Huệ phi" trước kia càng khó hiểu.

Ánh mắt nhu tình của nữ tử phảng phất truyền đạt ý tứ nào đó, ở Toàn Cơ như nhìn thấy bóng hình quen thuộc.

Lòng bàn tay xoa nắn đóa hoa diên vĩ, cánh hoa màu lam dần chuyển thành thâm tím, ngón tay thoảng dùng lực một chút, nước bên trong liền chảy ra, nhỏ giọt trên vạt áo của Toàn Cơ. Tô Phi hừ lạnh một tiếng: "Hay cho một thân trời sinh kỳ hương."

Huyết sắc trên mặt nữ tử đã không còn, Tô Phi lại cười nói: "Người không cần khẩn trương như vậy, nàng ta cùng bồn cung là biểu tỷ muội, nàng ta có phải kỳ hương trời sinh hay không bồn cung còn không biết sao?" Mà nàng không biết, việc này cư nhiên xuất phát từ Toàn Cơ.

"Chỉ là nương nương không nói cho Hoàng thượng." Tô Phi không nói, chắc chắn có lý do riêng, Toàn Cơ cũng không định hỏi. Hiện tại nàng chỉ đang nghĩ, bản thân nên làm gì để toàn thân thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Ta nguyện ý bảo vệ người

Edit: Subo

Bàn tay Tô Phi đang nắm cầm nàng đột nhiên nâng tay, khẽ đỡ nàng đứng dậy. Đóa hoa diên vĩ đang nắm trong tay rơi xuống, Toàn Cơ chỉ liếc nhìn không nói thêm gì.

Nàng ta xoay người đưa lưng về phía Toàn Cơ, khẽ nói tiếp: "Bằng tài trí của người mà phải ở lại Tường Bình cung làm một cung nữ, chẳng phải là thiệt thòi cho người quá sao?" Lòng bàn tay khẽ lướt qua hoa văn tinh xảo trên y phục: "Chẳng lẽ người không muốn cuộc sống cảm y ngọc thực[1] ư?"

[1]Cảm y ngọc thực: Áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc. Nghĩa bóng: Cuộc sống giàu sang. Cũng nói "hoa y mỹ thực" 華衣美食 hay "tiên y mỹ thực" 鮮衣美食. ★Tương phản: "bố y sơ thực" 布衣蔬食 hay "thô y ác thực" 粗衣惡食.

Ý của nàng ta đương nhiên nàng hiểu rõ, nàng nhỏ nhẹ đáp: "Nô tỳ chỉ muốn tận tâm hầu hạ chủ tử, trong lòng không còn nghĩ tới hần."

Không còn nghĩ tới hần.

Trong lòng Tô phi trầm nghĩ, Toàn Cơ không muốn làm một trong ba ngàn giai lệ của Hoàng đế. Xem ra trực giác của nàng ta là không có sai, vậy...

Đột nhiên những suy nghĩ như một trận cuồng phong kéo tới cuộn cuộn, những thứ hỗn loạn, dường như Tô Phi đã tìm được ngọn nguồn. Bỗng dưng Tô Phi xoay người, chăm chú nhìn vào cung nữ thấp kém trước mặt, thật lâu sau lại không nói một lời nào.

Toàn Cơ nhìn thấy rõ ràng đáy mắt nàng ta trong suốt, hoảng hốt thêm chút bí ai, lại mang theo một chút vui sướng. Nhưng, đó chung quy là cái gì, nàng lập tức không thể nói được.

Chỉ một tiếng “Nurong nurong”, gọi tam hồn sáu phách Tô phi trở về, nàng ta có chút xấu hổ cúi đầu ngồi xuống, khẽ cười, rồi mở miệng nói: “Hôm nay bốn cung cứu người, không phải vì bán cho Hoa phi một chút mặt mũi.”

Cái này đương nhiên Toàn Cơ biết, tuy rằng hiện giờ phân vị nàng ta không cao hơn Hoa phi nhưng Hoa phi nói đến cùng cũng không động vào nàng được. Lời nói vừa rồi kia cũng là nói cho Phó Thừa huy nghe một chút thôi.

Tô phi quả nhiên lại nói: “Toàn Cơ, bốn cung thích người.”

Nàng ta muốn lời kéo nàng, đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Toàn Cơ. Ngay sau đó nàng kính cẩn nghe theo cúi đầu: “Lúc Thất Vương gia còn ở đây, ngài còn muốn đánh chết nô tỳ.”

Nàng ta “Phốc” cười: “Người vẫn còn mang thù với bốn cung sao?”

“Nô tỳ không dám.”

“Chuyện kia, bốn cung đã quên.” Nàng ta nhìn nàng: “Hiện giờ Vương gia đi rồi, bốn cung nguyện ý bảo vệ người.”

Trong lòng Toàn Cơ càng thêm kinh hoảng, những lời này của Tô Phi tuy không trực tiếp nói cho nàng biết, ngày đó ở Tường Bình cung, lúc nàng nói mộng nói những lời không nên nói Tô Phi đã nghe được gì đó. Nếu không, Tô phi luôn luôn ghét nàng, sẽ không có chuyển biến lớn với nàng như vậy.

Nàng không nói lời nào, Tô phi tiếp tục nói: “Hoa phi bảo vệ người, bởi vì một thân kỳ hương của nàng ấy không thể không có người. Nếu ngày nào đó, nàng ấy có thể tự mình điều chế hương, tất sẽ không cần đến người nữa.” Cái này, Toàn Cơ đương nhiên cũng biết.

“Nhưng bốn cung không giống nàng ta. Bốn cung, sẽ giống Thất Vương gia bảo vệ và che chở cho người.”

Từ chi nàng có chút run rẩy, hôm nay Tô phi nói những lời này, khiến cho nàng qua mức kinh ngạc. Hít sâu một hơi, liều mạng làm cho mình bình tĩnh trở lại, nàng mở miệng nhưng lời nói vẫn mang theo chút run rẩy: “Nô tỳ sợ hãi.”

Tô Phi yên lặng nhìn nàng hỏi: “Người không tin sao?”

Là không biết nên tin thế nào hay không dám tin?

Tô Phi cũng không để ý, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Ngày ấy Vương gia lưu lại từng nói với bốn cung. Sau này, không cho bốn cung động vào người. Chắc Vương gia chưa từng nói cho người một chuyện, Tiên Hoàng hậu từng có ân với Tô gia. Nếu Vương gia đã thích người, bốn cung cũng nên hoàn trả Vương gia một ân tình.”

Lời nàng ta nói, thật giả khó phân biệt, Toàn Cơ chỉ biết là, dù cho Tô Phi muốn bảo vệ mình, chắc cũng có điều kiện. Nghĩ nghĩ, cuối cùng nàng hỏi nàng ta: “Nurong nurong muốn nô tỳ làm gì?”

Nàng ta bật cười: “Người nói xem trong hậu cung này, bốn cung còn có thể muốn cái gì? Đương nhiên là, trái tim Hoàng thượng.”

Trái tim Hoàng thượng...

Trong lòng nàng đột nhiên đau đớn, Toàn Cơ lại cười: “Nurong nurong cho rằng trái tim Hoàng thượng đang nằm trên người ai?”

Nàng ta lại không trả lời, chỉ nói: “Ở trên người ai không quan trọng, bốn cung chỉ muốn trở thành người đứng đầu hậu cung Tây Lương.”

“Nurong nurong muốn hậu vị sao?”

Tô phi cười rộ lên: “Nếu lời này để cho người khác nghe được, thì đây chính là tử tội.” Toàn Cơ cũng không sợ, nàng ta lại nói: “Hậu vị này không phải dành cho bốn cung, cũng sẽ không phải là Hoa phi. Danh lợi chẳng qua là vật ngoài thân, thứ khó có được chính là trái tim một người.”

Toàn Cơ bắt đầu kính nể nữ tử này, nàng ta nhìn rất thấu triệt. Chẳng qua, muốn có trái tim người kia, lại không phải điều dễ dàng như vậy. Nếu nàng ta đối với Tấn Huyền vương, chỉ đơn thuần là báo ân, với Toàn Cơ mà nói thì cũng không có gì đáng ngại. Như vậy, sự lo lắng của nàng ta lúc trước với Tấn Huyền vương, cũng có thể giải thích dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 5: Tính kế khắp nơi

“Thế nào?” Tô phi thăm hỏi.

Toàn Cơ chỉ điềm đạm cười: “Sợ vẫn là nương nương đề cao nô tỳ, nô tỳ chỉ là một cái cung nữ mà thôi.”

Tô phi lại hỏi: “Nếu ngươi đã thích Vương gia, ngươi thật sự cam tâm chôn vùi tuổi thanh xuân của mình tại hậu cung này sao?” Toàn Cơ cả kinh, bàn tay gầy yếu đột nhiên bắt lấy cổ tay trắng nõn của nàng, âm sắc cũng theo đó mà thấp xuống: “Đêm đó, ở Tường Bình cung, ngươi đã bắt lấy tay bốn cung luôn miệng gọi ‘ Vương gia, đừng đi ’. Sao thế? còn nghĩ rằng bốn cung không biết tâm tư của ngươi sao?” Rõ ràng cảm nhận cánh bị nàng ta nắm đang run lên, thân sắc Tô Phi vẫn như cũ không đổi, lại khẽ cười.

Trong nháy mắt tâm tư nàng rối loạn, nàng biết đêm đó bản thân mình nói đến những lời không nên nói, chỉ là cho dù thế nào cũng không thể nghĩ đến, lại nói câu này!

Hồ hấp dần dần hỗn loạn, vì sao nàng phải nói vậy? Cuối cùng là vì sao...

“Bốn cung biết Hoàng thượng lưu ngươi lại trong cung là vì cái gì. Ngươi giúp bốn cung, bốn cung sẽ giúp ngươi xuất cung.”

Toàn Cơ rớt hoàn hồn, cười khê: “Nương nương muốn trái tim Hoàng thượng, thì không nên làm chuyện này.”

Nàng ta lại cười một cách thần nhiên: “Ngươi thật sự cho rằng Hoàng thượng sợ Thất Vương gia sao? Chờ ngươi thật sự có thể xuất cung, cũng nói cho Vương gia, an phận mới là phúc, hắn là thân vương, sớm đã dưới một người trên vạn người, cũng không có gì không thỏa mãn.”

Một câu thật nhẹ nhàng, chỉ tiếc Tô Phi không rõ chuyện năm đó, những chuyện cũ thời niên thiếu, đè nặng trong lòng Hoàng đế và Tấn Huyền vương, sợ là ai cũng đều không quên được.

“Toàn Cơ, ngươi suy nghĩ thế nào rồi?” Nàng ta nhàn nhạt hỏi.

Không biết vì sao, trước mắt Toàn Cơ bỗng nhiên thoáng hiện lên chuyện ngày ấy ở Hành Đài, ánh mắt Bạc Hề Hành nhìn Tô Phi. Thậm chí nàng còn cảm thấy nữ tử này thật đáng thương, hiện giờ nàng hỏi nàng ta một câu: “Nương nương thật sự cho rằng Hoàng thượng sẽ chung tình với một nữ tử sao?”

Nàng ta rất là tự tin: “Đương nhiên, mà người nọ, chắc chắn là bốn cung.”

“Vì sao nương nương lại chắc chắn như thế?” Nàng dừng lại chút, cổ họng hết dũng khí nói: “Nô tỳ còn nghe nói, Hoàng thượng đã từng yêu một người...”

“Còn rất giống với bốn cung, đúng không?” Nàng ta tiếp lời nhưng lại khiến Toàn Cơ kinh ngạc, Tô Phi nói tiếp: “Người đã chết, tranh cũng không được.”

Cúi đầu, nàng ta nhìn mười ngón được sơn kiêu diễm, nàng ta vẫn cười như cũ: “Hoàng thượng đã đăng cơ được hai năm, cũng chỉ đối xử với một mình bốn cung khác biệt. Nếu không phải Hoa phi có thai, thì nàng làm gì có cơ hội kiêu ngạo chứ?”

Một lời nói như vạch trần những nghi ngờ trong lòng Toàn Cơ, Tô Phi nói không sai, Hoàng đế đối nàng ta thật thực sự khác biệt. Toàn Cơ lại hoảng hốt, chẳng lẽ là sai khi đạt được bá nghiệp giang sơn, hắn thật sự sẽ thật tình đi yêu một người sao? Mà người kia, thật sự sẽ là Tô Phi sao?

Trong lòng cười lạnh, vậy nàng lại thật sự rất muốn nhìn xem, cuối cùng hắn sẽ yêu một người như thế nào?

Bên ngoài, Lam nhi bầm báo nói ma ma muốn ôm Hoàng tử trở về Hoàng tử sở, hỏi Tô Phi có muốn ra ngoài nhìn tiểu Hoàng tử hay không. Tô Phi trả lời rồi đứng dậy đi ra cửa, sau đó ngoái đầu lại nhìn Toàn Cơ một cái, khẽ nói: “Có đôi khi, ngươi phải đề phòng Hoa phi mới được.”

Lúc Toàn Cơ hoàn hồn lại, thân ảnh nữ tử gầy yếu trước mặt kia sớm đã biến mất khỏi tầm nhìn.

.....

Nàng an tĩnh tránh ở trong phòng điều hương, đáy lòng lại không khỏi nghĩ đến từng lời nói của Tô phi hôm nay.

Còn có một câu kia. "Vương gia, đừng đi." _.

Nhiều mười ngón tay rút lại, trong lúc nhất thời Toàn Cơ giật mình.

Nàng đưa tay, che ngực lại, nơi đó sớm đã không hề bình tĩnh. Hít một hơi thật sâu, khép lại hai mắt, không... Không phải, kia nhất định là một sự trùng hợp. Hoặc là, là Tô Phi lừa nàng.

Chỉ là, vì sao Tô phi muốn gạt nàng? Nếu nàng ta lừa nàng, thì sao lại nói sẽ vì Tấn Huyền vương mà giúp nàng xuất cung?

Rối loạn, thật là rối loạn.

Chạng vạng nàng qua chính điện, Hoa phi đang dựa vào gối mềm nghỉ ngơi, thấy nàng đi vào, chỉ khẽ nâng đôi mắt, thấp giọng hỏi: “Nghe nói hôm nay

ngươi đi Tuệ Ngọc cung hả? Tô Phi còn giữ ngươi lại nói chuyện?”

Nàng đưa thuốc trong tay cho Hoa phi, thông dong mở miệng: “Vâng, khi nô tỳ đi Ngự Hoa viên hái hoa khi, bị Phó Thừa huy bắt được, nàng ta kêu người áp giải nô tỳ đi Tuệ Ngọc cung. Sau đó Tô Phi nương nương không phạt nô tỳ, nàng ta nói, hiện giờ nương nương ngài thánh sủng vô hạn, nàng ta không muốn bị phiền toái.”

Hoa phi châm biếm: “Bồn cung biết ngay ở giữa có nguyên do, Phó Thừa huy muốn làm cây cỏ đầu tường, bên kia không lấy lòng được, liền tới chỗ bồn cung khua môi múa mép.”

Toàn Cơ cũng nghĩ là Phó Thừa huy, nàng đi lên phía trước bưng chén nước tới cho nàng ta, mới nhỏ giọng nói: “Nàng ta xưa nay vốn không thích nô tỳ.”

Hoa phi không đáp, chỉ đột nhiên hỏi: “Hôm nay ở Tuệ Ngọc cung, ngươi có nhìn thấy tiểu Hoàng tử không?”

“Nô tỳ chỉ nghe nói điện hạ ở Tuệ Ngọc cung nhưng lại chưa từng thấy.”

Cúi đầu nhấp miếng nước, Hoa phi không hỏi thêm nữa.

Ban đêm, Tường Bình cung vẫn sáng đèn như ban ngày, sau đó có công công đến truyền lời, nói là tiểu Hoàng tử dạ dày không khoẻ, Hoàng thượng cùng Tô Phi đã đi qua Hoàng Tử sở rồi.

Thái giám truyền lời đã trở về, chỉ còn Hoa phi đang đưa ra một khuôn mặt đẹp đầy phẫn nộ. Toàn Cơ lại đang nhớ tới những lời Tô phi đã nói ở Tuệ Ngọc cung. Nữ tử kia rất tự tin nói mình sẽ trở thành người trong tim của Bạc Hề Hành.

Huống hồ, hiện giờ nàng ta có Hoàng trưởng tử trong tay, đương nhiên càng thêm có lợi. Toàn Cơ cũng tin tưởng tất cả mọi chuyện, Tô Phi đều đã suy nghĩ kỹ càng.

Nữ tử trên giường đột nhiên đứng lên, Toàn Cơ vội đỡ lấy nàng ta: “Thái y nói, nương nương nên nằm trên giường đừng đứng dậy.”

Hoa phi nở một nụ cười âm lãnh: “Hôm nay tiểu Hoàng tử vừa mới rời khỏi Tuệ Ngọc cung, buổi tối dạ dày đã không khoẻ... A, nàng ta cho rằng bồn cung không biết nàng ta dùng thủ đoạn sao?” Hoa phi cắn răng, phẫn hận mà nói: “Rốt cuộc cũng không phải thân sinh! Nàng ta một tay xoa bụng nhỏ nhưng nàng ta lại không giống vậy, đây là thân sinh cốt nhục. Sao nàng ta có thể bỏ được? Nghĩ đến đây, tức giận trong lòng càng sâu.

Toàn Cơ đỡ nàng ta nằm xuống, khẽ giọng nói: “Nương nương đừng tức giận, sức khỏe mới là quan trọng.”

Hiện giờ như vậy, kêu nàng có thể nào không tức giận? Bỗng nhiên nàng ta bắt lấy tay Toàn Cơ, con ngươi bỗng dưng căng thẳng, đột nhiên nói: “Lệnh Thục nghi đang êm đẹp nay ở đâu, sao Lưu Chiêu nghi bị mất mạng chứ?”

Không nghĩ tới nàng ta sẽ hỏi cái này, Toàn Cơ cả kinh, căng lớn đôi mắt nhìn khuôn mặt Hoa phi vì phẫn nộ mà trở nên vẩn vơ, ý tứ trong lời nói của nàng ta, nàng đương nhiên hiểu rõ. Chuyện Lưu Chiêu nghi khó sinh, chẳng lẽ thật sự có quan hệ cùng Tô Phi sao? Nếu như nàng ấy muốn tranh sủng, thì chuyện đó cũng có thể.

“Có phải mục tiêu tiếp theo của nàng ấy, chính là hài tử trong bụng của bồn cung không?” Bàn tay dừng ở trên bụng nhỏ run lên, đây chính là cốt nhục của mình, cho dù thế nào nàng ta cũng không muốn xảy ra chuyện. Chỉ bằng, nàng ta chủ động xuất kích trước. Ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc bén, nàng khẽ thấp thanh âm: “Tô Phi chủ động hỏi Hoàng thượng muốn Hoàng trưởng tử. Nếu Hoàng trưởng tử ở Tuệ Ngọc cung của nàng ấy xảy ra chuyện, ngươi nói xem Hoàng Thượng sẽ nghĩ nàng ta như thế nào?”

“Nương nương...” Toàn Cơ lắc đầu: “Tô Phi sẽ không ngốc như vậy, để điện hạ xảy ra chuyện ở Tuệ Ngọc cung.” Nếu tiểu Hoàng tử thật sự xảy ra chuyện ở Tuệ Ngọc cung, Bạc Hề Hành chỉ nghĩ Tô Phi phạm phải hành vi ghen ghét.

Hoa phi cười lạnh: “Nếu là vì Lưu Hoàng thượng ở Tuệ Ngọc cung mà sai người hạ dược Hoàng tử thì sao?”

Đột nhiên nàng ngược mắt, nhìn nữ tử trước mặt, nàng ta tính kế thật tốt. Đến lúc đó, Hoàng thượng chỉ cho rằng Tô Phi vì không muốn hấn tới Tường Bình cung, ngay cả trẻ con cũng lợi dụng. Thậm chí là, nếu xảy ra chuyện, còn sợ hấn không tức giận sao?

“Nương nương muốn làm gì?” Xem ra Hoa phi rất tin chuyện tiểu Hoàng tử sinh bệnh có quan hệ với Tô Phi.

Đuôi lông mày nàng ta nhú lại, Hoa phi nhìn nàng, khẽ nói: “Không phải ngươi rất hiểu về dược sao? Việc này, bồn cung giao cho ngươi, chắc ngươi sẽ không làm bồn cung thất vọng.”

Hầu hạ Hoa phi nằm xuống, nàng bước đến cửa đi dạo, ánh đèn rực rỡ mới thấp lên, cả Tường Bình cung sáng chói một vùng. Kỳ thật, khi Hoa phi đề cập đến chuyện Hoàng trưởng tử, Toàn Cơ đã biết, chuyện này nàng ta muốn nàng làm. Hiện tại Hoa phi không rời khỏi được nàng, vậy thì, tất nhiên cũng sẽ suy nghĩ biện pháp buộc nàng ở bên người mình. Hại chết Hoàng trưởng tử, chính là một nhược điểm thật tốt. Từ nay về sau, mạng của nàng cùng Hoa phi sẽ buộc chặt vào nhau.

Cuối cùng Hoa phi cũng không tin nàng.

Toàn Cơ không cười, cũng không có cảm thấy chua xót, trong cung này, vốn dĩ nên như thế. Nơi nơi tính kế, khắp nơi lợi dụng, ai có thể thật sự tin

tướng ai?

Không có ai, ngay cả người đã từng yêu cũng không thể.

Mười ngón tay đặt trên thành đỡ lan can bằng bạch ngọc chậm rãi siết chặt. Nàng nghĩ đến điều Tô phi nói, nghĩ đến chuyện Hoa phi nói, bỗng nhiên nàng cảm thấy, nữ tử ở Tường Bình Cung này, không thể lưu lại được. Theo ước nguyện ban đầu lưu nàng ta ở trong cung, không phải thật sự muốn giúp nàng ta tranh sủng thượng vị. Mưu hại Hoàng trưởng tử, vạn nhất bị phát hiện, không phải nàng kiếm cùi ba năm thiêu một giờ sao?

Giang sơn Tây Lương còn chưa đổi chủ, nàng còn chưa nhìn thấy người kia đau lòng hối hận, sao nàng có thể chết trước hắn một bước được?

Nàng cắn môi dưới, hờ hững xoay người.

.....

Trận bệnh này của tiểu Hoàng tử trận kéo mười mấy ngày, Hoàng đế phá lệ để Tô Phi bé Hoàng tử đến Tuệ Ngọc cung chăm sóc. Khi hân nhân rồi cũng sẽ lập tức qua Tuệ Ngọc cung.

Tường Bình Cung, cũng chỉ sai công công tới thay hân thăm hỏi, trong lúc nhất thời, các phi tần hậu cung đều sôi nổi hướng Tuệ Ngọc cung mà đi. Hoa phi vẫn lấy lý do an thai từ chối tiếp khách, cũng không đến Tuệ Ngọc cung.

Đào mất đã đến đầu tháng năm, thời tiết càng ngày càng thêm nóng bức.

Trước án kỳ ở Ngự Thư phòng, Đồng Dân cẩn thận dâng trà lạnh đến trước mặt Hoàng đế, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân bên ngoài cầu kiến.”

“Truyền.” Hân vẫn huyền chú nhìn tấu chương trong tay, vẫn chưa ngước mắt lên.

Thừa tướng nhanh chóng đi vào, hành lễ, tiến lên nói: “Hoàng thượng, thần nghe nói đội ngũ đưa gả ở Yên Khương đã xuất phát?”

Hoàng đế “Ồ” một tiếng, tươi cười điềm đạm: “Sao Thừa tướng đột nhiên hỏi cái này?”

Thừa tướng lại là nghiêm mặt nói: “Thần chỉ là lo lắng trên đường có biến. Hoàng thượng, cần phải phái Hàn tướng quân đi tiếp ứng?”

Bạc Hề Hành buông tấu chương trong tay xuống, khoanh tay đứng lên, lãnh đạm mở miệng: “Không cần, trầm sớm đã có an bài. Nếu thực sự có người muốn làm khó dễ, trầm cầu còn không được!” Chuyện thích khách ở Hoàng lăng còn chưa tra được, dù cho hân không cam lòng cũng vẫn như cũ không thể tra được. Chúng Vương gia đối với hân tâm tồn khúc mắc, hiện giờ những chuyện ở đất phong, hân tạm thời cũng ngưng tìm hiểu. Hiện nay nếu có người theo dõi đội ngũ đưa dâu của Yên Khương, chẳng phải là cho hân một cơ hội cực tốt sao?

Chuyện này, hân sẽ không phái Hàn Thanh đi. Hàn Thanh đi, mục tiêu quá rõ ràng.

Thừa tướng nghe vậy, chùng quy nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó lại cười nói: “Vậy thì, thần cũng yên tâm. Chuyện Hoa phi nương nương có thai, thần còn chưa kịp chúc mừng Hoàng thượng.”

Hoàng đế cười khẽ, vòng qua án kỳ tiến lên, giơ tay đẩy cửa sổ ra, bầu trời trên đầu trong xanh thăm thẳm, hân bỗng nhiên nói nhỏ một câu: “Các Vương gia cũng nên về đến đất phong rồi.”

Thừa tướng không biết vì sao hân nói đến cái này, chỉ khẽ đáp “Vâng”. Đã nửa tháng trôi qua, dù cho là Tấn Huyền vương ở nơi xa xôi nhất cũng về tới rồi.

.....

Hoa phi muốn đến Tuệ Ngọc cung thăm Hoàng tử, nên sai Toàn Cơ đi thay, ở cửa Tuệ Ngọc cung trùng hợp gặp được chủ tử các cung vừa ra. Nàng lui ra một bên uốn gối hành lễ, ánh mắt Tiết Chiêu nghi dừng trên người nàng một chút, hừ khẽ một tiếng rồi đi ra ngoài. Ánh mắt Phó Thừa huy phía sau lại là đầy sát khí, dường như lập tức muốn ăn tươi nuốt sống Toàn Cơ.

Toàn Cơ thân nhiên cúi đầu, đây là Tuệ Ngọc cung, Phó Thừa huy không dám làm gì với nàng. Thân ảnh trước mặt bước qua, nàng mới nâng bước vào trong.

Tiểu Hoàng tử đang ngủ, Lam Nhi ở một bên đang đưa nôi, mặt khác còn khẽ hát ru. Tiểu Hoàng tử bị bệnh vài ngày, khuôn mặt cũng gầy ốm rất nhiều, Toàn Cơ thấy cái miệng nhỏ của hân bẹp bẹp, lại ngoái đầu sang chỗ khác.

Toàn Cơ không khỏi bật cười, Lam nhi ngẩng đầu, nhìn thấy nàng đứng cạnh cửa, có chút sững sốt, ngay sau đó đứng lên: “Ngươi tới đây làm gì?”

“Hoa phi nương nương sai ta tới thăm điện hạ.”

Nàng cất bước đi vào, Lam nhi lại ngăn nàng ở trước người, trầm giọng nói: “Điện hạ đã ngủ, mời ngươi trở về đi.”

Toàn Cơ cũng không tính rời đi, chỉ hỏi: “Tô Phi nương nương đâu?”

“Nương nương chúng ta đang nghỉ ngơi trong nội thất.”

“Ta ở đây chờ nương nương tỉnh lại.”

Lông mày Lam nhi nhíu lại, sau đó nghe được thanh âm nữ tử truyền ra: “Ai tới vậy?”

Lam nhi chần chờ chút, xoay người đi vào. Toàn Cơ bất giác nâng bước đi lên phía trước nôi của tiểu Hoàng tử, hần ngủ rất say không cảm nhận được có người tới gần, cái miệng nhỏ của hắn chớp chớp, bộ dáng rất đáng yêu.

Rèm châu phía sau nhẹ va chạm, tiếp theo, nghe Lam nhi nói: “Nương nương của chúng ta truyền cho người đi vào.”

Liếc mắt nhìn tiểu Hoàng tử một cái, Toàn Cơ mới cất bước đi vào.

Tô Phi vẫn chưa ngủ, trước mặt nàng ta là một bàn cờ đã tàn cục, một con cờ bạch ngọc trong suốt nhẹ nhàng kẹp ở khe hở giữa hai ngón tay nàng. Một tay nàng chống cằm, tựa như còn do dự một bước cuối cùng này nên hạ ở đâu.

Toàn Cơ tiến lên, nhỏ giọng hành lễ. Nàng ta không ngước mắt, miệng khẽ cười: “Cuối cùng Hoa phi cũng không chịu tới.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 6

Edit: Subo

Hoa phi không tới, vốn là là trong dự kiến. Nhìn thần sắc nữ tử trước mặt mang theo ba phần có bệnh, Toàn Cơ lại là lâm vào trầm tư. Tiểu Hoàng tử ở nàng trong cung, nàng lại chỉ chờ Lam Nhi ở một bên nhìn, thậm chí cũng không gọi người vào dọn nôi trong nội thất. Nhìn nàng ấy hình như cũng không thích hài tử.

Nàng cũng chỉ gặp qua tiểu Hoàng tử một lần, thấy, cũng là lòng tràn đầy vui mừng. Nếu Tô Phi đã muốn nhận hần lam nhi tử, thì không nên có thái độ này.

Trừ phi ——

Nàng nhớ tới Hoa phi từng nói về cái chết của Lưu Chiêu nghi.

Ánh mắt, lặng yên không một tiếng động mà xẹt qua mặt nữ tử, trong ánh mắt, trừ tròng mắt khẽ đảo có chút do dự thì không nhìn ra điều gì khác. Một lúc lâu sau, nàng ta mới thả bạch tử trong tay xuống, thần sắc có chút cao hứng, Toàn Cơ thăm dò liếc mắt nhìn thì lại thấy thật ra lại lag một nước cờ hay. Chỉ là, bàn cờ tàn cục này muốn đảo ngược thế cờ cũng không phải đặc biệt khó, nhìn dáng vẻ Tô phi hình như là đã biết rõ từ lâu.

“Sao thế, người tới nơi này của bốn cung, không có gì muốn nói cùng bốn cung sao?” Đột nhiên nàng nghe thấy nàng ta nói, trong nháy mắt Toàn Cơ bừng tỉnh từ trong suy nghĩ trở lại.

Cuống quít định thân, vì lần trước nói chuyện với Tô phi, nàng ta rất thân thiện: “Sao nương nương không cho điện hạ ngủ trong nội thất?”

Tô phi ngẩn ra, lại cười: “Bốn cung không cho rằng người có ý tới đây dạy bốn cung nuôi hài tử thế nào.”

Toàn Cơ cúi đầu: “Nô tỳ không có ý khác chỉ thấy kỳ quái, sao nương nương không đặt điện hạ dưới mí mắt cho an tâm?”

Ngón tay dài trong tay nắm chặt khăn, ánh mắt ngước lên nhìn nàng, khẽ hỏi: “Hoa phi muốn động vào Hoàng trưởng tử sao?”

Biết nàng ta thông minh, Toàn Cơ không phủ nhận: “Kêu nô tỳ động thủ.”

“Ha ha.” Tô Phi cười xinh đẹp: “Chỉ tiếc Hoa phi không biết người hiện giờ là người của bốn cung.”

Một câu này, làm cho Toàn Cơ ngẩn ngơ.

Bây giờ nàng, coi như là người của Tô phi sao? Chỉ sợ... Cũng không được tính?

Thu hồi tâm tư, nàng lại nói: “Nếu nô tỳ không động thủ, sợ Hoa phi sẽ có lòng nghi ngờ.”

Tươi cười trên mặt nữ tử càng rạng rỡ, Tô Phi đứng lên, trầm ngâm một lát, mở miệng: “Người không cần động tay vào, nếu bị Hoàng thượng biết, người

có mười đầu cũng không giữ được.” Giọng nàng ta gian nan, không phải lo lắng cho tiểu Hoàng tử, mà lại là Toàn Cơ.

Toàn Cơ kinh ngạc nhìn nàng ta, phảng phất như có thứ gì vô hình bên trong bắt đầu chậm rãi thay đổi một cách vô tri vô giác nhưng đó tốt cùng là cái gì, Toàn Cơ cũng không nói lên được.

Nội tâm Toàn Cơ có chút hoảng loạn, nỗ lực áp chế khẩu khí trong ngực xuống, mới nhẹ giọng: “Nếu nô tỳ cùng nương nương đứng ở cùng một chiến tuyến, nô tỳ cả gan muốn hỏi nương nương, lần này nguyên nhân bệnh của điện hạ...” Liếc mắt nhìn nàng một cái, lại hạ tầm mắt xuống.

Thế nhưng Tô phi lại không chút che giấu, lập tức mở miệng: “Ngươi nghĩ bọn cung ra tay sao? Khụ khụ...”

Nàng khẽ ho khan, cười nhạt: “Bọn cung còn không đến mức tàn nhẫn độc ác như vậy.”

Toàn Cơ làm như nhẹ nhàng thở ra, thuận miệng nói: “Điện hạ sốt không ngừng, Hoa phi nương nương còn tưởng rằng chuyện năm đó Lưu Chiêu nghi khó sinh, cũng có quan hệ với nương nương.”

Lúc này, thần sắc Tô phi cứng đờ. Ngay sau đó xoay người, khẽ nói: “Cho nên nàng ta sợ, mới nghĩ ra muốn ngươi tới tiên hạ thủ vi cường hả? A, đây cũng không phải là một chuyện tốt. Toàn Cơ, bọn cung đã sớm nói qua, ngươi cần đề phòng Hoa phi.”

Toàn Cơ cũng không sợ nàng ta, lập tức hỏi: “Theo ngài thấy, nô tỳ nên làm như thế nào?”

Tô Phi đưa lưng về phía nàng, từ từ mở miệng: “Tiểu Hoàng tử sinh bệnh, thật là có người từ giữa làm khó dễ.”

Nàng cả kinh, thốt lên hỏi: “Vì sao nương nương không nói?”

Nàng cười lạnh: “Bọn cung còn không biết là ai nhưng cũng thực rõ ràng, người nọ là muốn giá họa cho người.” Khuôn mặt nàng có ý vị thâm trường mà nhìn Toàn Cơ liếc mắt một cái, Toàn Cơ đã bừng tỉnh đại ngộ: “Muốn giá họa cho Hoa phi nương nương?”

Đích xác, hiện giờ hình thức, còn có ai bởi cái này hắc oa so Hoa phi còn thích hợp đâu? Nàng mới mang thai, Tô phi quá kế Hoàng trưởng tử, thả hoàng đế đối Tô phi sùng ái trước sau như một, Hoa phi tổn đồ tâm, hết sức bình thường.

Tô phi mềm nhẹ cười, ngồi trở lại trên giường, lười biếng mà dựa thượng một bên đệm mềm, liếc coi trước mặt cung nữ, tiện đà phát phát tay: “Đi thôi, việc này bọn cung sẽ an bài tốt.” Cuối cùng, nàng lại dặn dò: “Ngươi đừng nhúng tay là được.”

Ngần ra một chút, rốt cuộc nàng cũng gật đầu.

Tô Phi nói nàng đừng nhúng tay vào, chuyện này chính là nói không muốn có quan hệ với nàng. Mặc kệ, cuối cùng xảy ra chuyện chính là ai, thì nàng cũng không có chút quan hệ nào.

Gian ngoài, Lam nhi còn đang ru tiểu Hoàng tử, nàng chưa tiến lên, cổ tình thả lỏng bước chân đi ra ngoài. Dư quang thoáng nhìn thấy một góc cung trang, Lam nhi chỉ làm như không thấy, vẫn nhẹ lay động nôi như cũ. Thấy Toàn Cơ đi ra ngoài, Lam nhi mới xoay người vào nội thất, khó hiểu hỏi: “Vì sao tiểu thư phải giúp nàng?” Nàng ta ở bên ngoài ru tiểu Hoàng tử, cũng vừa lúc trông giữ gian ngoài, lời chủ tử nói nàng ta nghe rất rõ ràng.

Tô Phi không giải thích, chỉ nhỏ nhẹ phân phó: “Đi nói ra bên ngoài, nói yết hầu bọn cung không thoải mái, muốn ăn tổ yến.”

“Tiểu thư chẳng lẽ đã quên...”

Cung nữ có ý tốt nhắc nhở, lại thấy đôi mắt Tô phi đột nhiên nheo lại, lạnh giọng: “Trong lòng bọn cung hiểu rõ, sẽ không chậm trễ đại sự!”

.....

Bước đi cực chậm, hiện tại Toàn Cơ không muốn trở lại Tường Bình cung. Hoa phi phân phó chuyện này, nàng không thể làm. Lần này vào cung, nàng sẽ không để bất luận kẻ nào nắm được nhược điểm của nàng. Ngay cả Bạc Hề Hành cũng không được, Hoa phi nàng ta lại càng không được.

Nàng chậm rãi dừng bước chân. Nơi hành lang gấp khúc, chim chóc truy đuổi cỏ cây gian chơi đùa, thanh thúy reo vang. Nàng si ngốc nhìn thanh đồ trụ màu đỏ, không chú ý tới phía sau có tiếng bước chân lặng lẽ tới gần.

Đồng Dần chờ chúng cung nhân đã đi theo phía xa xa, Bạc Hề Hành tới sát phía sau Toàn Cơ, cúi người qua.

Toàn Cơ chỉ cảm thấy bên tai truyền đến một luồng khí ẩm ướt, nàng hoảng sợ, đột nhiên quay đầu lại, đụng phải nam tử gần trong gang tấc dung nhan, không cảm “A” một tiếng, vội quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng!”

Hắn nhủ mi: “Ngươi khăn trương cái gì? Chẳng qua trẫm đang tò mò, từ nãy giờ ngươi không nhúc nhích đứng ở chỗ này, đang nhìn cái gì.”

“Nô tỳ... Thấy trong viện chim chóc chơi đùa giòn, nên nhịn không được nhìn thêm vài lần.” Nàng vẫn cứ cúi đầu, lời nói cung kính.

Hoàng đế không cho là đúng mà cười: “Trẫm lại nhớ tới, trước đó vài ngày trong cung Tô Phi có một con chim bị thương, uh, hiện giờ hình như là không còn nữa.” Hắn ngoái đầu nhìn lại, nhìn Đồng Dần một cái, làm như chứng thực.

Đồng Dân vội tiến lên nói: “Vâng, thương thế của con chim đã tốt lên, nương nương nhân từ, liền thả đi.”

Không biết vì sao, khi bọn họ nói, không ngờ lại làm Toàn Cơ nhớ tới lần đó ở trong cung nhìn thấy bồ câu bay. Chẳng qua, nàng cũng biết, chắc không phải là con chim trong cung của Tô phi.

Hoàng đế không vội đi, đứng lại cúi xuống nhìn trên nữ tử trên mặt đất. Từ khi Tấn Huyền Vương vào kinh, hắn đã tìm mọi cách xếp người vào bên cạnh hắn làm cơ sở ngầm, ngàn chọn vạn tuyển, lại lựa chọn nàng. A, thì ra bao nhiêu thời gian, nàng ở hắn trong mắt, vẫn luôn chỉ là một quân cờ dùng để kiểm chế Tấn Huyền Vương mà thôi. Không ngờ hiện tại, Tấn Huyền vương sớm đã ở ngàn dặm xa nơi đất phong Tấn Quốc.

“Hoàng Thượng, không phải ngài muốn đến Tuệ Ngọc cung sao?” Đồng Dân ở bên cạnh, có hảo ý nhắc nhở.

Hắn “Ồ” một tiếng, bước chân vận không di động. Toàn Cơ suy nghĩ, bất giác mở miệng: “Nô tỳ cả gan, Hoàng Thượng đã nhiều ngày ngài chưa đến Tường Bình cung thăm nương nương của nô tỳ.”

“Hả? Hoa phi ghen sao?”

Nàng cúi đầu: “Nô tỳ không dám.”

Bạc Hề Hành bỗng dừng cười, nói: “Đứng lên.” Hắn nhìn chăm chăm vào nàng, nói: “Vậy người nói cho trẫm biết, là chủ tử người kêu người ở đây chờ trẫm, hay là bản thân người tới?”

Giờ nàng mới nhớ tới, muốn đến Tuệ Ngọc cung nhất định phải đi qua đường này, đa nghi như hắn, khó tránh khỏi sẽ hoài nghi.

Nàng không chần chờ mở miệng: “Nương nương ở trong cung an thai, nô tỳ thay nương nương đến Tuệ Ngọc cung thăm điện hạ trở về, vừa khéo, liền thấy Hoàng thượng.”

“Người thật là trung tâm!” Duỗi tay, cầm bàn tay nữ tử mảnh khảnh, hắn xoay người: “Vậy trẫm liền đi một chuyến đến Tường Bình cung.”

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Bị hắn nắm tay, nàng có chút xấu hổ.

Hắn lại nói: “Hiện tại chắc mọi người đang hưởng thụ sủng ái của Tấn Huyền vương.” Hắn liếc mắt nhìn nữ tử bên cạnh: “Sao hả? Cảm thấy khổ sở sao?”

Nàng chỉ nói một câu: “Vương gia không phải phu quân nô tỳ.”

Hoàng đế sang sảng cười, nắm cổ tay trắng nõn của nàng tay siết chặt: “Nhìn trẫm.”

Âm thầm hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu đón nhận tuần nhan hắn, trong đáy mắt tĩnh lặng là một mảnh lặng yên không một chút gợn sóng. Nàng nhìn xuống chút run rẩy, khoe miệng ngậm cười: “Nô tỳ cùng Vương gia không có quan hệ.”

Trước kia không có, hiện tại không có, về sau cũng sẽ không có.

Đây là điều ở trong lòng nàng luôn thời thời khắc khắc nhắc nhở chính mình.

Hắn dường như vừa lòng, bỗng nhiên chuyển nói: “Hắn đích xác không phải phu quân người. Nếu trẫm nói muốn người thì sao?”

Cả người hung hăng chấn động, không thể tin mà nhìn hắn. Hai chuôi minh hoàng chuế ngọc rủ xuống, đóng đưa ở trước mắt, khiến cho nàng có chút chững lại. Chút ý thức ngoan cường, miễn cưỡng mở miệng: “Hoàng thượng là bởi vì Vương gia mới lưu nô tỳ ở trong cung, việc này nếu để Vương gia biết thì không tốt.”

Đôi mắt hắn bỗng chợt lóe, cười nói: “Trẫm nạp phi, không cần chiêu cáo thiên hạ. Hay là, người cho rằng trẫm sợ hắn?”

“Nô tỳ không dám.”

Hắn cười: “Toàn bộ Tây Lương đều là của trẫm, còn có cái gì trẫm muốn mà không có?”

Hắn nói, chỉ khiến cho Toàn Cơ nổi lên một trận cảm xúc mênh mông, cổ tình áp xuống ngực tức giận. Ánh mắt từ kia một thân mình hoàng dời đi, nàng rũ mi xuống, âm sắc lại rõ ràng như tơ trúc, thanh thanh chậm “Hoàng Thượng, khó được người có tâm.”

Bàn tay to bỗng căng thẳng, Bạc Hề Hành ánh mắt trầm xuống, gắt gao mà nhìn chăm chăm cung nữ trước mặt. Hoàng hốt, hắn phảng phất lại thấy kiều nhan quen thuộc kia, còn có nàng từng cầm tay nói hết câu kia “Mong được người chung tình, đầu bạc không cách xa”...

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mắt Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Xử trảm Khánh Lăng vương

Edit: Subo

Nhìn sắc mặt Hoàng đế càng thêm lạnh lùng, Toàn Cơ cố chịu đau, khẽ nói: "Vừa rồi lúc nô tỳ đến Tuệ Ngọc cung, Tô Phi nương nương đã nói như vậy."

Một câu "Tô Phi", trong nháy mắt Bạc Hề Hành đã hoàn hồn, ấn đường giãn ra, chỉ hỏi: "Người nói là Tô Phi?."

"Vâng, là Tô phi nương nương nói." Dừng một chút, Toàn Cơ lại khẽ hỏi: "Vậy Hoàng Thượng nghĩ ai nói?"

Sắc mặt hắn vẫn âm trầm như cũ, hắn buông lỏng tay, cung nữ phía sau tiếp tục nói: "Là Tô phi nương nương đang cùng Lam nhi nói chuyện, nô tỳ vừa khéo nghe thấy được." Nàng nhỏ giọng giải thích, nàng vốn là cung nữ của Hoa phi, nếu Tô phi nói những lời này với nàng, tóm lại sẽ khiến cho người ta nghi ngờ.

Nam tử bỗng nhiên nhớ lại ngày ấy, dáng vẻ nàng tới Càn Thừa cung nhận sai và dáng vẻ nàng hỏi hắn muốn nhận nuôi tiểu Hoàng tử. Nội tâm như có một dòng nước ấm áp chảy qua, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, bước chân thoáng nhẹ nhàng.

Hoàng đế giá lâm, Hoa phi được cung nữ dìu ra tự mình nghênh giá.

Hiện giờ, trên mặt Bạc Hề Hành sớm đã không nhìn ra một chút mù mịt nào. Hắn cười, nâng nàng dậy, ôn nhu hỏi: "Mấy ngày nay thân mình như thế nào rồi? Người của Tường Bình cung có chăm sóc cho nàng tốt không?"

Trên mặt Hoa phi tràn đầy vui sướng khi Hoàng đế đột nhiên giá lâm, Hoa phi tinh tế đáp: "Tạ Hoàng thượng thương nhớ, nơi này của thần thiếp tất cả đều mạnh khỏe. Hoàng Thượng trăm công ngàn việc, trước hãy vào trong nghỉ tạm một lát, trùng hợp hôm nay Nội Vụ Phủ có mang trà mới tới, thần thiếp pha cho ngài nếm thử được không?"

Hắn đáp ứng, Toàn Cơ vội tiến lên thay bọn họ vén rèm châu, nam tử đi qua bỗng nhiên ý vị thâm trường nhìn nàng một cái. Đáy lòng Toàn Cơ kinh hãi, thuận theo đi phía sau bọn họ.

Chỉ trong chốc lát, cung nữ đã bưng trà lên, ly phần màu bách hoa, lục trà tốt nhất lơ lửng chậm rãi quay cuồng bên trong, hương tan vào không khí thấm vào lòng người.

Hoàng đế nhấp một ngụm nhỏ, vừa lòng gật đầu: "Xác thật hương vị càng thanh thuần."

Thấy hắn cười, Hoa phi càng vui vẻ, thuận theo mà ngồi cạnh hắn, nhỏ giọng: "Nếu Hoàng Thượng thích, thần thiếp nguyện vì ngài mà mỗi ngày đều chuẩn bị."

Bạc Hề Hành tất nhiên nghe ra ý tứ bên trong, lại bất động thanh sắc mở miệng: "Chuyện đó thì không cần, nhiệm vụ quan trọng nhất của nàng hiện tại là an thai, những việc này không cần nàng phải nhọc lòng." Dứt lời, hắn lơ đãng ngoái đầu lại, liếc nhìn Toàn Cơ: "Nếu cung nữ nàng có rảnh, có thể chuẩn bị cho trẫm."

Toàn Cơ ngỡ ngàng, ánh mắt hắn đã thu hồi, lại không chút để ý nhấp thêm một ngụm.

Đáy mắt Hoa phi trầm xuống, vẫn cười nhẹ nhàng, không chút tức giận: "Chỉ cần Hoàng thượng thích, cho dù cung nữ của thần thiếp mỗi ngày đều qua Càn Thừa cung hầu hạ cũng có thể."

Hắn nắm lấy bàn tay mảnh khảnh như ngọc của nàng, cười hỏi: "Nàng bỏ được sao?"

Không chút chần chừ, Hoa phi nhấp môi cười: "Với Hoàng Thượng, thần thiếp còn gì mà luyến tiếc chứ?" Ý của nàng là, lúc trước bởi vì Tấn Huyền vương mở lời nên nàng mới cự tuyệt, hiện tại là Bạc Hề Hành, đương nhiên sẽ không giống.

"Toàn Cơ." Hắn đột nhiên gọi.

"Có nô tỳ." Toàn Cơ cúi đầu tiến lên, bên trong không ngừng tính toán lý do cự tuyệt, lại không ngờ hắn chỉ nói: "Hoa phi, cung nữ này của nàng thật sự rất tốt. Lúc này, nàng ấy còn nhắc nhở trẫm lâu ngày chưa qua Tường Bình cung thăm nàng."

Lời này làm Hoa phi ngẩn ra, hắn lại cười nói: "Trung tâm như thế, trẫm sao có thể đoạt người sở ái chứ?"

Hoa phi lặng yên ngược mắt nhìn Toàn Cơ, cũng không nói gì. Toàn Cơ rùng rợn mắt xuống, đáy lòng nhớ lại lúc này gặp ở hành lang gấp khúc, hắn đã nói qua lời đó.

Nàng đột nhiên muốn cười lớn, lời nam tử này nói, rốt cuộc câu nào là thật câu nào là giả?

Chén trà nhỏ đã uống xong, Hoa phi định gọi người tiến lên pha tiếp, Bạc Hề Hành đã đứng dậy, nói muốn qua thăm Trường hoàng tử. Đưa đến cửa cung, cho đến khi ngư giả biến mất ở chỗ ngoặt, nét cười trên mặt Hoa phi mới thu hồi.

Toàn Cơ nhẹ đỡ nàng vào trong, cái ly hân vừa dùng vẫn còn đặt trên bàn, Hoa phi không gọi người tới thu dọn, trong lòng Toàn Cơ biết nàng ta vì Hoàng đế không ở lại mà tức giận. Suy nghĩ một lát, Toàn Cơ mới mở miệng: "Trong lòng Hoàng thượng có nương nương."

Nghe nàng đã mở miệng, Hoa phi mới cười, đột nhiên hỏi: "Hôm nay qua Tuệ Ngọc cung, nhìn tiểu Hoàng tử, người cảm thấy thế nào?"

Toàn Cơ chỉ nói dối: "Việc này, nô tỳ muốn chờ thời cơ tốt".

Ngược mắt nhìn cung nữ một cái, thấy vẻ mặt Toàn Cơ trấn định, cuối cùng Hoa phi cũng yên tâm. Nàng ta nắm chiếc khăn trong tay đứng dậy, tới bên cửa sổ đứng thật lâu. Đột nhiên nàng ta xoay người, cầm tay Toàn Cơ, vỗ nhẹ: "Ngày khác, bốn cung sẽ ở trước mặt Hoàng Thượng sẽ nói tốt cho người."

Bị Hoa phi nắm tay có chút không tự nhiên, Toàn Cơ khẽ hỏi: "Nương nương muốn nói giúp nô tỳ cái gì?"

Nữ tử nhu mì cười: "Còn có thể nói gì? Bốn cung thấy Hoàng Thượng cũng thích người, để người làm chủ tử vẫn tốt hơn là làm nô tỳ."

Đáy lòng nàng đột nhiên run lên, đầu ngón tay như chạm vào cổ băng lạnh, nàng cuống quýt quỳ xuống: "Nương nương, nô tỳ tuyệt không có ý nghĩ không an phận. Hôm nay Hoàng Thượng chẳng qua chỉ nói vài câu vui đùa, sao ngài có thể nghĩ đó là sự thật chứ?"

Lại không ngờ đáy mắt Hoa phi lúc này lại không có chút tức giận, nàng ta khom người nâng Toàn Cơ đứng dậy, cười nói: "Nhìn người khản trương chưa kia? Bốn cung cũng chưa nói người làm sai cái gì, là Hoàng thượng thích người, có gì không tốt sao?" Lời nói của nữ tử vô cùng nhẹ nhàng, từ đầu đến cuối đều mang ngữ khí cười. Toàn Cơ lại nhớ tới ngày đó nàng ta còn sợ mình câu dẫn Hoàng đế, thế mà hiện tại thái độ lại hoàn toàn trái ngược, khiến trong lòng không khỏi có khúc mắc.

Hoa phi đương nhiên có tính toán của mình, hiện tại nàng ta đang mang thai, không thể thị tẩm. Hoàng đế tuổi còn trẻ, vốn dĩ cũng chỉ là một nam nhân bình thường, thay vì nương tựa nhờ cho những nữ nhân khác trong cung, chỉ bằng đẩy Toàn Cơ ra. Nàng ấy tốt xấu gì cũng là người của mình, chỉ cần chuyện của tiểu Hoàng tử đã định, nàng ta cũng không sợ Toàn Cơ phản bội mình. Đến lúc đó, chỉ cần động chút tay chân để nàng ấy không thể mang thai, nàng ta còn sợ người khác uy hiếp vị trí của mình sao?

Từ nội thất đi ra, Hoa phi nói với nàng câu cuối: "Coi như là bốn cung ban thưởng cho người việc người giúp bốn cung diệt trừ chướng ngại vật kia." Khỏe miệng cong cong, chủ ý này của Hoa phi thật hiểm, dùng việc diệt trừ Trường Hoàng tử để ban thưởng cho nàng, chẳng qua chỉ là kiếm chế mà thôi. Hoa phi không tin trong cung này có người không nghĩ tới việc bay lên cao làm phượng hoàng, chỉ tiếc Toàn Cơ nàng ngàn dặm tới đây không phải vì việc này.

Đời này, chuyện được hân ôm ấp, nàng không chút hứng thú.

May mắn, trước khi trường Hoàng tử xảy ra chuyện gì, nàng sẽ không nói chuyện này cho Bạc Hề Hành. Tô Phi kêu nàng không cần nhúng tay vào, vậy thì chuyện duy nhất nàng cần làm, là chờ đợi.

Nhặt hòn đá dưới chân tùy ý ném xuống hồ, nhìn gợn sóng nhộn nhạo, nàng bỗng nhiên nhớ tới việc Tây Lương muốn cùng Yên Khương liên hôn. Việc này trong cung bảo mật đến cực điểm, hậu cung phi tần người lạ ta gạt, chỉ mong sớm có ngày ngồi vào vị trí trung cung, thật không hiểu thời điểm công chúa Yên Khương tới, một đám các nàng sẽ có sắc mặt như thế nào?

Còn có Tô Phi, nàng sớm có dự cảm hậu vị không phải là thứ nàng ấy muốn, nếu thật sự có một ngày vị trí trung cung có người, nàng ấy còn có thể bình tĩnh như hiện tại không? Không khỏi cười nhạo một tiếng, nàng vì sao phải để ý tới Tô Phi?

Tô Phi giúp nàng, chẳng qua chỉ vì còn nợ Tấn Huyền vương một ân tình, như vậy việc này qua đi, nàng ấy cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của nàng. Kỳ thật như vậy cũng tốt, đoạn tuyệt sạch sẽ, nàng cũng không còn nhiều vướng bận.

Bỗng nhiên lại nhớ tới Mục Chúc, nàng ấy đi Tấn Quốc, nhất định sẽ sống tốt hơn trong cung. Chỉ là chính bản thân nàng không thể rời hoàng cung này được, từ ngày gặp Hoa phi ở lãnh cung, từ việc nàng dùng mùi hương giúp Hoa phi tranh sủng, tất cả đã chú định.

Nàng cho dù muốn chạy khỏi, cũng sẽ có người liều mạng trói chặt nàng lại.

Chưa sót cười, gợn sóng dần tan đi, mặt hồ lại khôi phục dáng vẻ bình tĩnh. Nhìn xuống mặt nước, dường như nơi đó xuất hiện dung nhan của nam tử, còn có khỏe miệng khi cười quen thuộc kia. Đáy lòng Toàn Cơ cả kinh, cơ hồ theo bản năng ném thêm một viên đá xuống.

Nàng che ngực lại, bản thân mình làm sao vậy? Sao đang êm đẹp lại thấy Tấn Huyền vương?

Toàn Cơ bỗng dừng nhớ tới câu nói kia của Tô Phi nói với nàng, nàng từng nói... "Vương gia, đừng đi."

Nhắm hai mắt lại, nàng âm thầm cảnh cáo chính mình, đây không phải sự thật, nhất định không phải sự thật.

.....

Cách giao giới của Tây Lương cùng Yên Khương năm trăm dặm, đội ngũ đưa thân tử trạm kiểm soát mệnh mông chạy một đường dài mấy chục trượng. Tướng quân dẫn đầu một thân áo giáp đen tuyền, trên mặt không hề thấy một tia ý cười. Phía sau ngựa hân, một cỗ xe hoa lệ theo sát, màn xe cầm tú rủ xuống theo gió mà hơi hơi phiêu động, ngưng mắt nhìn lại cũng không thể thấy thân ảnh của Yên Khương công chúa, cho dù là một góc váy.

Màn đêm buông xuống, tướng quân hạ lệnh dựng trại.

Gió ầm ập mười phần, đột nhiên như hỗn loạn kiếm khí. Tướng quân Yên Khương đột nhiên căng thẳng nắm chặt bội kiếm trong tay, trầm thấp nói: "Có biến! Bảo vệ Công chúa!"

Thanh âm vừa dứt, từ hai bên phía bia rừng đã xuất hiện vô số hắc y nhân bịt mặt, trong phút chốc, một trận la hét vang lên, nơi nơi đao quang kiếm ảnh, còn có tiếng binh khí va nhau nghe chói tai.

Ra sức công phá vòng vây, hai kẻ bịt mặt xông tới giết thị vệ bên cạnh xe ngựa, nhảy lên, dùng sức đâm một kiếm vào trong. Nhắc màn xe nhìn vào bên trong, đôi mắt của hắc y nhân căng tròn, hẩn như ý thức được chuyện không hay, xoay người kêu to: "Rút!"

Trong nhất thời, tất cả bịt mặt đều lui sâu vào rừng.

Thị vệ Yên Khương muốn đuổi theo, lại nghe tướng quân kia nâng tay: "Không cần đuổi theo!"

Phó tướng bên cạnh hẩn về mặt khăn trương: "Tướng quân, xe ngựa... bị bọn họ thấy được, việc này..."

Tướng quân lại lạnh lùng cười: "Việc này không cần chúng ta lo lắng, đi trông chừng xe ngựa, thu nhặt tàn cục..."

"Chuyện này...." Phó tướng thấy về mặt hẩn kiên định, chỉ có thể làm theo.

Đám người bịt mặt rút lui nhanh chóng, thời điểm cách đội đưa gả của Yên Khương hơn năm dặm mới phát hiện tất cả ngựa ban đầu ở đây đều không cánh mà bay.

Cũng không biết ai hô lên một câu "Không hay", xung quanh bọn họ đột nhiên lao ra vô số binh lính, bao vây đám người bịt mặt.

.....

Phủ đệ Khánh Lăng vương.

Thanh âm rên rỉ yêu kiều của nữ tử từ phòng ngủ truyền tới, nam tử ôm chặt nữ tử trắng ngần, hai thân thể trần truồng gắt gao triền miên bên nhau. Hẩn thấp tiếng thờ phỉ phò, một lần lại thêm lần nữa muốn đem nữ tử bên dưới nghiền nát.

Đột nhiên có tiếng vang từ ngoài truyền tới, tiếp theo, "Bang" một tiếng, một kẻ phá nát cửa sổ, lăn xuống mặt đất.

Cả người Khánh Lăng Vương sớm đã cảnh giác, xoay người đứng lên. Nữ tử dưới thân hẩn kêu lên một tiếng sợ hãi, cuống quýt lấy tấm chăn mỏng che thân thể của mình.

Lấy quần áo trên giá mặc vào, Khánh Lăng vương bước nhanh ra ngoài, hắc y nhân bên cạnh tấm bình phong sớm đã cả người đầy máu, thấy Vương gia bước ra, hẩn gian nan ngẩng đầu, mở miệng: "Vương... Vương gia, chúng ta trúng mai phục..."

"Cái gì?" Đáy mắt Khánh Lăng vương hiện lên một tia lệ khí, hẩn bước nhanh qua, bắt lấy cổ áo hắc y nhân, ý đồ muốn nghe rõ hơn.

Người nọ cố gắng lấy lại ý thức: "Xe ngựa của Yên Khương Công chúa là... là trống không..." Ánh mắt Khánh Lăng vương cả kinh, chỉ nghe hẩn lại nói: "Thời điểm chúng ta rút về, gặp mai... mai phục.... tám trăm thiết kỵ... Tất cả đều là... Cẩm vệ quân. Vương gia...." Hẩn còn muốn nói thêm, lại không còn sức lực, gục xuống mà bỏ mình.

Bên tai Khánh Lăng vương chỉ nghe được "Tám trăm thiết kỵ", "Cẩm vệ quân"....

Hẩn đột nhiên nhớ tới gì đó, Bạc Hề Hành đã thấu tóm toàn bộ, vậy tại sao lại để người của hẩn phá vòng vây tới mặt báo? Trong lòng căng thẳng, hẩn kêu to "Không tốt", nữ tử trên giường đã mặc xong quần áo, vòng ra ôm lấy cánh tay hẩn, hờn dỗi khóc: "Vương gia, hẩn là ai vậy? Có phải thích khách hay không? Vương gia, thiếp thân sợ quá..."

Ánh mắt thoáng nhìn bảo kiếm treo trên tường, hẩn rút trường kiếm ra, hung hăng một kiếm đâm thẳng vào bụng nữ tử. Đi nhanh ra ngoài, hẩn định gọi người, đã thấy quần gia của vương phủ vội vàng chạy tới, thấy trường kiếm trong tay Vương gia nhiễm máu, hẩn giật mình, nói: "Vương gia, không xong rồi, vương phủ đã bị người ta bao vây!"

Sắc mặt Khánh Lăng vương trắng bệch. Quả nhiên...

.....

Tin tức truyền đến kinh thành đã là năm ngày sau, Bạc Hề Hành nhìn chăm chăm văn kiện trong tay, thật lâu sau mới lạnh lùng cười. Tin tức hòa thân hẩn chưa công bố ra ngoài, hẩn tin những người huynh đệ đó ai nấy cũng thần thông quảng đại, có thể tìm hiểu sự việc này nhưng lại không ngờ lại có kẻ ngốc như vậy.

Hẩn Thanh tiến lên một bước, báo: "Luc này kẻ có ý định cũng không còn cơ hội để ra tay, Hoàng thượng cũng không cần lo lắng những Vương gia khác hai lòi. Người cũng đã áp giải hồi kinh, đã bảy tám ngày, chắc cũng nên tới rồi."

"Vẫn là Hoàng Thượng anh minh." Thừa tướng cười nhẹ.

Hoàng đế chỉ xoay người: "Yên Khương công chúa thế nào rồi?"

Hàn Thanh vội đáp: "Hoàng thượng yên tâm, Công chúa hẳn chỉ bị kinh hách, cũng không có gì đáng ngại. Sáng sớm hôm sau đội ngũ đưa thân đã theo lễ thường lên đường."

Bạc Hề Hành gật đầu, như thế thì tốt. Chuyện thích khách cũng chỉ có thể chờ bọn họ hồi kinh để giải thích.

Lúc Toàn Cơ từ Nội Vụ Phủ trở về, từ xa đã nhìn thân ảnh của Hàn Thanh cùng Thừa tướng trên hành lang dài. Bọn họ không nhanh chóng rời đi, dường như đang nói chuyện gì đó. Nếu không phải chuyện đại sự, Hàn Thanh và Thừa tướng sẽ không cùng nhau vào cung. Toàn Cơ khẽ nhíu mày, chẳng lẽ liên quan đến chuyện liên hôn với Yên Khương? Thời gian lâu như vậy cũng không có động tĩnh, đội ngũ hòa thân có lẽ cũng nên tới rồi.

"Toàn Cơ tỷ tỷ." Cung nữ phía sau thấy nàng dừng chân, khẽ gọi một tiếng.

Toàn Cơ lấy lại tinh thần, cười cười, cùng cung nữ trở về cung.

Đã nhiều ngày trôi qua, Hoa phi đã bắt đầu nôn nóng, thúc giục hỏi Toàn Cơ chuyện kia khi nào mới có thể giải quyết. Không có lý do tốt, nàng cũng không thể đến Tuệ Ngọc cung hỏi phải làm sao bây giờ. Chuyện nàng có thể làm, cũng chỉ là mượn cơ hội lần này mà hoãn lại.

.....

Tháng năm, giờ Ngọ oi bức.

Hoa phi bị chuyện của Trường Hoàng tử làm cho bối rối, khó chịu lẫn qua cơn giận cũng không ngủ được. Nàng ta biết việc này cần phải chuẩn bị cẩn thận, chỉ là thấy Toàn Cơ chậm chạp động thủ, nàng ta thật không thể nhẫn được.

Gọi Toàn Cơ vào, Hoa phi định hỏi, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm của Đồng Dàn: "Hoàng thượng giá lâm."

Lời nói đến cổ họng cuối cùng cũng phải nuốt xuống. Hoa phi vội chỉnh trang dung đứng dậy. Toàn Cơ tiến lên đỡ nàng ta ra ngoài, đã thấy Bạc Hề Hành nhanh chóng tiến vào, ngăn không cho Hoa phi hành lễ, nhíu mày nói: "Trẫm nghe nói gần đây nàng không ăn gì cả, trẫm không yên tâm nên liền qua thăm."

Ánh mắt phiền muộn tạm thời che dấu, Hoa phi ôn nhu cười: "Thần thiếp đang trong thời kỳ thai nghén, nên không ăn uống được, làm Hoàng thượng khổ tâm."

Hắn đỡ nàng ta ngồi xuống, Toàn Cơ theo đó lui sang một bên. Hoa phi lại nói: "Hoàng thượng gần đây công vụ bận rộn, ngài phải cố gắng bảo trọng long thể."

Hắn liếc nhìn nàng ta, Hoa phi ý thức được mình nhiều lời, nữ tử hậu cung không được tham gia vào chính sự, nàng vội giải thích: "Thần thiếp vài lần muốn mời Hoàng thượng qua Tường Bình cung, cung nhân đều lại báo nói ngài ở Ngự Thư Phòng, cho nên thần thiếp mới..."

Hoàng đế không cho là đúng, hắn cầm tay nàng, cười: "Khẩn trương cái gì, trẫm cũng chưa nói gì mà. Toàn Cơ, kêu Ngự Thiện Phòng chuẩn bị chút thức ăn, trẫm muốn cùng Hoa phi dùng một chút."

Trong lòng Hoa phi vui mừng, vội hỏi: "Hoàng thượng cũng chưa ăn gì sao?"

Hắn "Ừ" một tiếng: "Vừa rồi có chút chuyện..."

Toàn Cơ lui ra ngoài, Đồng Dàn đang đứng hầu ngoài cửa, thấy nàng đi ra, vội hỏi: "Toàn Cơ cô nương sao lại ra đây?"

"À, Hoàng thượng muốn dùng thiện."

Đồng Dàn vừa nghe, vội vàng xoay người, mới vừa bước xuống bậc thang đã có một thái giám từ bên ngoài chạy lại, lôi kéo hắn thì thầm vài câu. Sắc mặt Đồng Dàn đại biến, lập tức quay trở về. Toàn Cơ vốn dĩ định xoay người đi vào, thấy hắn quay lại, không khỏi hỏi: "Công công, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Đồng Dàn cũng không kịp trả lời, chỉ lướt qua người nàng, đứng bên ngoài màn hình, cẩn thận mở miệng: "Hoàng thượng, Hàn tướng quân có chuyện quan trọng muốn thượng tấu."

Hai người bên trong đang to nhỏ trò chuyện, chợt nghe Đồng Dàn nói, Bạc Hề Hành nhíu mày. Hoa phi theo hắn đứng dậy, hắn chỉ nói một câu "Trẫm có việc" rồi lập tức ra ngoài.

Toàn Cơ sớm đã thấy Hàn Thanh đứng bên ngoài Tường Bình cung, lúc quay đầu đã thấy Hoàng đế vội vàng từ nội thất đi ra, phía sau hắn chỉ còn lại nét mặt đầy thất vọng của Hoa phi. Nàng chỉ lui qua một bên, hướng hắn hành lễ.

Một thân mình hoàng gia đi qua trước mặt Toàn Cơ, bỗng dừng lại, sừng mặt hắn khẽ liếc nhìn nàng. Trong lòng Toàn Cơ thất kinh, chỉ nghe hắn nói nhỏ bên tai nàng một câu: "Hắn rốt cuộc cũng làm phản."

Một câu ngắn gọn lại khiến Toàn Cơ ngậy ra cả một lúc lâu. Trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại, tất cả đều là một chữ "Phản".

Hoa phi từ bên trong đi ra, thấp giọng gọi một tiếng "Toàn Cơ", nàng bỗng nhiên hoàn hồn, đưa mắt đã thấy thân ảnh Hoàng đế sớm đã rời khỏi Tường Bình cung. Hoa phi đến gần nàng, thấy sắc mặt nàng khó coi, mở miệng hỏi: "Vừa rồi Hoàng thượng nói với người cái gì?" Tuy nghe không rõ nhưng bọn họ nói chuyện, Hoa phi vẫn nhìn thấy.

Cổ tình cúi đầu, Toàn Cơ chỉ đem nguyên văn lời nói truyền đạt: "Hoàng Thượng nói, hắn rút cuộc cũng làm phản."

Nghe vậy, Hoa phi thoáng nhú mày, hỏi lại một câu: "Đây là ý gì?"

Trái tim Toàn Cơ loạn như ma, Bạc Hề Hành chưa kịp nói rõ, chỉ là "hắn" trong lời nói là Tấn Huyền vương sao? Nếu không phải, vậy những lời này của hắn, là vì thù nàng.

Cố gắng áp chế suy nghĩ, nàng miễn cưỡng đáp: "Nô tỳ không biết." Ánh mắt lại lần nữa nhìn về cánh cửa, nơi đó sớm đã không còn thân ảnh của bất cứ kẻ nào.

Hoa phi tinh tế nhìn Toàn Cơ, đột nhiên hỏi: "Nói, chẳng lẽ là Tấn Huyền vương?"

Trong lòng hoài nghi, lúc này Hoa phi lại nói thẳng, bàn tay giấu trong tay áo đột nhiên căng thẳng, Toàn Cơ miễn cưỡng mở miệng: "Nương nương, việc này không thể nói bậy."

Hoa phi khẽ cười, nói: "Bốn cung chỉ thuận miệng mà thôi."

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Đỡ Hoa phi vào trong nghỉ ngơi, Toàn Cơ mượn cơ hội ra ngoài. Bạc Hề Hành giữ nàng lại là muốn kiểm chế Tấn Huyền vương nhưng bản thân nàng lại vô cùng rõ ràng, nàng cùng Tấn Huyền vương chẳng chỉ là một vở kịch mà thôi. Mục Chúc cũng không phải muội muội của nàng, nói đến cùng, giữa bọn họ, ai cũng không thể khống chế được ai.

Vậy, hắn thật sự phản rồi sao?

Nhìn thần sắc của Bạc Hề Hành như đã chuẩn bị mọi thứ, vậy lần này, hắn lại thắng tuyệt đối sao?

Vậy Tấn Huyền vương? Hắn sẽ như thế nào?

Khẩn trương suy nghĩ, Toàn Cơ bất giác đã rời khỏi Tường Bình cung. Nàng biết giờ phút này Bạc Hề Hành sẽ đến Ngự Thư Phòng, nàng chỉ là một cung nữ, đương nhiên không thể tới nơi đó. Nhưng nàng lại so với bất cứ kẻ nào rất muốn biết, người kia trong miệng Bạc Hề Hành, đến tột cùng có phải Tấn Huyền vương hay không?"

Bước chân dừng lại, phía trước, loan kiệu chậm rãi tới gần, Toàn Cơ thấy rõ người bên cạnh là Lam nhi. Nàng lắp bắp kinh hãi, lui qua một bên hành lễ. Tô Phi vẫn không kêu dừng, lúc loan kiệu đi qua, nàng ấy nhắc bực màn lên, ngắn gọn phun ra hai chữ: "Quay về."

Quay về.

Thanh âm thật nhẹ nhưng cũng rất kiên định. Hai chữ ít ỏi như thế lại chứa quá nhiều huyền cơ bên trong.

Toàn Cơ ngược mắt, bức màn trước mặt đã rơi xuống. Lam nhi đi theo bên cạnh loan kiệu thậm chí chưa từng liếc nhìn nàng. Nàng đứng thẳng người, ngơ ngác nhìn về phía loan kiệu, trong bụng không ngừng nhớ lại hai chữ "Quay về" của Tô phi.

Nàng ấy nhất định đã biết gì đó, cho nên mới có ý tới nơi này. Nàng ấy sợ nàng đến Ngự Thư Phòng sao? Toàn Cơ không khỏi muốn cười, nàng có thể ngốc tới mức đó sao? Bạc Hề Hành mới nói một câu như vậy, nàng lại trông mong mà chạy đi chịu chết sao?

Chỉ là Tô Phi...

Ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía loan kiệu, Toàn Cơ phảng phất càng ngày càng không hiểu nàng ấy.

Lúc này Bạc Hề Hành không đến Ngự Thư Phòng, mà là được Hàn Thanh bẩm báo, vậy bọn họ nhất định xuất cung tới đại lao Hình Chính Tư.

Hoàng đế đích thân tới, quan viên từ trên xuống dưới của Hình Chính Tư cuống quýt ra nghênh giá. Hắn chỉ lạnh lùng một câu: "Đẫn người đó tới gặp trẫm" rồi vỗ áo, ngồi ngay ngắn trên chủ vị.

Hàn Thanh nắm chặt trường kiếm theo cạnh hắn.

Không bao lâu, Khánh Lăng vương đã bị dẫn lên, trên người hắn mang theo hình cụ xích sắt, trên người cũng không còn là triều phục thân vương, mà chỉ là một thân tù phục dơ bẩn. Hắn vừa thấy Bạc Hề Hành liền tròn tròn hai mắt, mắng: "Người tính kế ta!"

"Thành thật một chút!" Thị vệ áp giải hấn quát.

Khánh Lăng vương vẫn không sợ, cả giận nói: "Ngươi là cái thá gì mà dám quát bổn vương? Buông bổn vương ra!"

Hàn Thanh thấy vậy liền muốn tiến lên, Bạc Hề Hành giữ tay cản hắt, hướng người bên dưới mờ miệng: "Dám hành thích Hoàng hậu tương lai của trẫm, hiện giờ còn không thừa nhận? A, thì ra ngươi cũng có gan to như vậy."

"Phi! Ngươi muốn oan uổng ta sao? Hoàng hậu? Ha ha, cả thiên hạ này sợ rằng cũng không có kẻ nào biết Hoàng thượng ngài có Hoàng hậu rồi đấy." Khánh Lăng vương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Người ngồi bên trên cũng không tức giận, khẽ cười: "Trẫm chỉ là chưa kịp chiêu cáo thiên hạ, chỉ là vẫn có người quan tâm tới trẫm, trước nay sớm đã điều tra chuyện liên hôn rõ ràng. Ngươi cảm thấy trẫm có nói sai không?" Sắc mặt hắt bỗng nhiên thay đổi, thanh âm lạnh xuống: "Ngươi cho rằng ám sát Công chúa của Yên Khương là có thể khơi mào chiến tranh của hai nước sao? Khánh Lăng vương, ngươi nên nhớ bản thân cũng là con dân Tây Lương đấy!"

Hai nước giao chiến, hắt muốn ngư ông đắc lợi thì thế nào? Giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm, đạo lý này chẳng lẽ hắt thật sự không hiểu sao?

Ai ngờ Khánh Lăng vương như nghe chuyện cười, cười to ba tiếng, trừng mắt nhìn Hoàng đế: "Hoàng thượng là thiên tử, trong tay nắm giữ quyền sinh sát, chỉ là ta không phục! Hoàng thượng dựa vào cái gì mà nói ta hành thích Yên Khương Công chúa? Chuyện đó chỉ là Hoàng thượng đặt một cái bẫy để ta rơi vào, chiếc xe ngựa vốn bỏ trống, bây giờ sao lại biến thành Yên Khương Công chúa? Nực cười! Nực cười!"

Cuối cùng Bạc Hề Hành cũng động dung, từ vị trí bên trên đứng dậy. Hàn Thanh đứng cạnh sớm đã tiến lên, nói nhỏ bên tai hắt: "Hoàng thượng không cần nghe hắt hồ ngôn loạn ngữ, chắc hắt đoán hiện tại Hoàng thượng không thể dùng chuyện ám sát Công chúa định tội cho hắt mà thôi."

Ánh mắt yên lặng nhìn người bên dưới, Hoàng đế chỉ cười lạnh. Đối ngũ hòa thân của Yên Khương là người thật xe thật, không phải hắt tìm người giả trang, sao có thể sẽ là xe ngựa bỏ trống? Chỉ là trước nay hắt cũng không nghĩ dùng tội danh ám sát Công chúa để tiễn Khánh Lăng vương lên đường, tội danh như vậy, chỉ có thể giết một mình hắt, cho nên, vẫn chưa đủ nặng.

Liếc mắt thoáng nhìn qua Hàn Thanh.

Hàn Thanh hiểu ý, kêu một tiếng: "Vào đi", liền có thị vệ từ bên ngoài tiến vào, trên tay nâng vài cái rương lớn. Khánh Lăng vương nhìn thoáng qua, đã nghe Bạc Hề Hành lên tiếng: "Những thứ này là người của trẫm từ vương phủ của ngươi lục soát được."

Chiếc rương bị mở ra, bên trong tất cả đều là mũi tên huyền thiếc cùng đao kiếm.

Bạc Hề Hành lại nói: "Hiện tại đang là thái bình thịnh thế, trẫm thật không biết trong vương phủ ngươi chế tạo nhiều binh khí như vậy để làm gì? Nơi này vốn dĩ chỉ là một góc bằng sơn, theo Phó tướng của trẫm nói, binh khí ở đó trong một chốc cũng không dọn hết. Mũi tên này, hình như trẫm cảm thấy khá quen mắt." Quay đầu, hắt lại nói tiếp: "Ngươi nói xem, có phải trẫm đã từng thấy ở nơi nào không?"

Sắc mặt Khánh Lăng vương trắng bệch, gấp gấp đến độ muốn đứng lên, hai thị vệ dùng sức đè người lại, hắt nhin không được kêu lên: "Không thể nào! Là người giả họa cho ta! Là người! Là người!"

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, cả giận nói: "Hành thích vua, mưu phản, ám sát Hoàng hậu tương lai, có tội trạng nào là trẫm oan uổng cho ngươi? Đùng tưởng rằng đám huynh đệ đó có thể trốn dưới mí mắt của trẫm! Chỉ trách ngươi quá sốt ruột, không chờ được chiến tranh giữa Tây Lương và Yên Khương."

Hành thích vua, mưu phản, bắt luận tội danh nào cũng đều liên quan tới cứu tộc. Khánh Lăng vương trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, ngẩn ra một lúc lâu mới kích động lên: "Chuyện hoàng lăng không liên quan tới ta! Ta không có mưu phản! Ám sát công chúa càng là chuyện hư ảo!" Hắt như tới gì đó, chỉ vào Bạc Hề Hành kêu: "Là trong lòng ngươi có quỷ, muốn giả họa để diệt trừ từng người bọn ta!"

Đôi mắt Hoàng đế đột nhiên căng chặt, Khánh Lăng vương ước chừng cảm thấy lần này không ai tới cứu hắt, dù sao cuối cùng cũng chết, hắt cũng không thêm đề ý gì, lớn tiếng kêu như cũ: "Ngươi đừng tưởng tất cả những chuyện ngươi làm mọi người đều không biết. Ngôi vị Hoàng đế này chẳng lẽ phụ hoàng thật sự truyền cho ngươi sao? Trường hoàng tử cùng con vợ cả đều còn, sao có thể đến phiên ngươi ngồi trên chiếc ghế này? Ngươi hiện tại liền bắt đầu diệt trừ huynh đệ, tốt, rất tốt! Dùng một đồng lý do để hãm hại ta, ngươi..."

"Đẫn đi!" Hàn Thanh quát to một tiếng.

Người đã bị lôi đi, rất xa vẫn còn có thể nghe được thanh âm gào rống kêu oan không ngừng của hắt. Hàn Thanh hoàn hồn, đưa mắt nhìn Hoàng đế, bội kiểm nắm trong tay thật chặt, rốt cuộc cũng không nói gì.

Việc này, từ đầu tới cuối, Bạc Hề Hành chưa hề oan uổng cho hắt. Ngày đó ở hiện trường phát hiện lệnh bài của Khánh Lăng vương, có thể là giả họa, cũng có thể chính là hắt. Hiện giờ xem ra, giả họa là như thế này sao?

Mà chuyện này hắt cũng đã đoán được từ trước. Điều làm hắt tức giận không thể áp chế, chính là câu nói "Ngôi vị hoàng đế này chẳng lẽ phụ hoàng thật sự truyền cho ngươi sao?" của Khánh Lăng vương. Điều này vẫn luôn là việc hắt luôn hăm hực trong lòng.

Hắt đột nhiên trầm giọng lên tiếng: "Dụng hình cho trẫm!"

Hàn Thanh lắp bắp kinh hãi, vội nói: "Hoàng thượng, việc này cần dụng hình sao?" Những lời vừa rồi, chẳng lẽ còn không đủ định tử tội cho Khánh Lăng

vuông sao?"

Hoàng đế xoay người ra ngoài, Hàn Thanh vội đuổi theo, lại nghe hắn nói: "Vậy hỏi hắn, đồng mưu là ai?"

Vừa rồi Khánh Lăng vương có nói, Trưởng hoàng tử cùng con vợ cả đều còn, sao có thể đến phiên hắn. Nếu Khánh Lăng vương đã nói rõ ràng như vậy, cho nên khi bản thân thất bại, cũng không đến lượt Khánh Lăng vương ngồi lên chủ vị. Bạc Hề Hành mân mê môi mòng, điều hắn muốn biết, chính là Khánh Lăng vương rốt cuộc là người của ai?

Hàn Thanh lúc này mới hiểu ý, gật đầu.

Trước cửa Ngự Thư Phòng, Đồng Dân thấy Bạc Hề Hành tới, vội qua hành lễ, hắn lập tức hỏi: "Ai đã tới."

Đồng Dân lắc đầu: "Hồi Hoàng Thượng, không có ai."

"Vậy sao?" Khóe miệng Bạc Hề Hành cuối cùng cũng nở ra một nụ cười, vừa rồi ở Tường Bình cung, hắn thuận miệng hù dọa Toàn Cơ một phen, thoát nhìn, nàng quả thật không chút quan hệ với Tần Huyền vương, như thế, hắn cũng yên tâm.

Hỏi xong, hắn cũng không tiến vào, lại xoay người hướng qua Càn Thừa cung, thấp giọng phân phó: "Trẫm hồi cung nghỉ ngơi một lát, nếu không có việc gì, bất cứ kẻ nào cũng không được quấy rầy trẫm."

"Vâng." Thái giám cung kính đáp lời.

.....

Liên tiếp mấy ngày, Hoàng đế không qua đêm trong cung phi tần nào, người trong cung chỉ nói mấy ngày nay Hàn Thanh và Thừa tướng thường xuyên vào cung.

Toàn Cơ cẩn thận thay Hoa phi cầm châu thoa cuối cùng lên đầu. Hoa phi giờ tay, khẽ phất qua đong đưa đuôi thoa, cười nói: "Tay nghề của người ngày càng tiến bộ."

"Nương nương thích thì tốt." Nàng cúi thấp mặt, duỗi tay đỡ Hoa phi đứng dậy.

Hoa phi thư thái cười, Toàn Cơ đỡ nàng đến trong viện tản bộ, đi được một đoạn, Hoa phi lại nhíu mày: "Nghe nói Hoàng thượng gần đây thường ở Ngự Thư Phòng cho đến đêm khuya, bốn cung lo lắng long thể của ngài ấy. Lát nữa, cho người hâm tô yến, rồi người mang qua cho Hoàng thượng đi."

Nếu Hoa phi đã có ý kêu nàng đi, việc như vậy sẽ không làm người ngoài nghi ngờ, chỉ là, trực giác nói rằng. Chuyện lần này không nhỏ, nàng không muốn trong tình hình chưa hiểu rõ mọi chuyện mà tiến lên phía trước.

Chần chờ một lát, Toàn Cơ mở miệng: "Nương nương, chuyện qua Ngự Thư Phòng, nô tỳ vẫn cảm thấy không thỏa đáng. Ngài muốn sau này vào Vị Ương cung nhưng đừng để miệng lưỡi nói ngài tham gia vào chính sự."

Một câu "Tham gia vào chính sự" làm thân mình Hoa phi run lên, nàng đột nhiên nhớ tới ánh mắt lần đó của Hoàng đế. Theo bản năng nuốt nước miếng xuống, Hoa phi hướng ánh mắt về nơi xa.

Toàn Cơ nhẹ nhàng thở ra, Hoa phi qua đình nghỉ chân, quay đầu nhìn nàng, đột nhiên nói: "Nếu thật sự là Tần Huyền vương, Chúc Nhi nhất định không thoát được can hệ."

Sắc mặt Toàn Cơ khẽ biến, vội quỳ xuống nói: "Nếu thật là vậy, đến lúc đó cầu xin nương nương thay Chúc Nhi cầu tình. Nương nương ngài cũng biết, hiện tại nô tỳ chỉ có Chúc Nhi là người thân, nô tỳ không thể mất muội ấy."

Thấy nàng quả nhiên khẩn trương, Hoa phi thoáng yên tâm, kéo tay nàng, nói: "Chuyện này có gì khó, có lẽ không cần đến bốn cung thay người nói chuyện. Về sau người cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, đến lúc đó, người cứ ở bên gối Hoàng thượng thổi gió là được."

Xem ra chuyện này, Hoa phi còn ghi tạc trong lòng. Nhưng, nếu Tần Huyền vương mưu phản, Toàn Cơ tin rằng, cho dù là nữ nhân của hắn, ai cũng không cầu tình được. Nàng không biết người mưu phản lần này là ai nhưng với tính tình của Bạc Hề Hành, nhất định sẽ không tha.

Chủ tớ hai người trong đình nói chuyện một lát, vừa định hồi cung, liền thấy một thái giám hoang mang hốt hoảng chạy vào. Toàn Cơ gọi hắn lại: "Hoàng cái gì?"

Thái giám quay đầu lại, thấy Hoa phi, vội quỳ xuống hành lễ: "Nương nương, bên ngoài đều truyền, nói Khánh Lăng vương mưu phản, bây giờ người trong cung đều không ngừng bàn tán."

Hoa phi "A" một tiếng, Toàn Cơ cũng hít vào một hơi, dù thế nào cũng không thể ngờ người đó là hắn.

Xem ra mấy ngày an tĩnh này là đang tối tăm, Khánh Lăng vương chung quy cũng được toàn thân. Hoàng đế hạ chỉ cắt bỏ tước vị Khánh Lăng vương, biếm thành thứ dân, ban chết. Khánh Lăng vương phủ, mất môn sao trầm.

Nghe nói ba đứa con của Khánh Lăng vương, lớn nhất cũng chỉ ba tuổi rưỡi.

Thái giám lái nhải nói chuyện, đột nhiên ý thức chính mình nói sai, hiện giờ còn ai dám có ý đồng tình cùng tiếc hận chứ? Đều chán sống sao?

Hoa phi cũng không để ý, đáy lòng Toàn Cơ suy nghĩ, đạo thánh chi này, đối với các vị vương gia, không biết có loại cảm tưởng gì. Nhưng Toàn Cơ cảm thấy kỳ quái, thời điểm Bạc Hề Hành nói những lời đó với nàng, nàng cứ cảm thấy hần đã định liệu trước. Nhưng chuyện này lại kéo dài nhiều ngày như vậy mới định tội, hần nhất định muốn hỏi thêm gì đó.

Có lẽ, là đồng mưu.

Khóe miệng khẽ nhúc nhích, rốt cuộc là không có sao? Nếu không, Khánh Lăng vương cho rằng hần không nói, người đó sẽ đến cứu mình sao? Vòng đi vòng lại, chủ mưu thích khách ở hoàng lăng vẫn là Khánh Lăng vương, ai còn có thể nói không chứ?

Đưa Hoa phi vào nội thất nghỉ ngơi, khi Toàn Cơ đi ra liền thấy thái giám kia cùng mấy cung nữ ghé tai nói chuyện hăng say. Nàng khụ một tiếng, trách mắng: "Chuyện này có thể nghị luận trong cung sao? Nếu không muốn roi đầu, tốt nhất là về sau đừng bàn tán chuyện này nữa."

Thấy thanh sắc nàng nghiêm khắc, cung nhân lập tức giải tán.

Toàn Cơ thở dài một tiếng, nâng bước ra ngoài. Tuy trước đây Tô Phi từng nói "Quay về" nhưng cho đến hôm nay mới chứng thực người đó không phải Tần Huyền vương, trái tim nàng cuối cùng cũng thả lỏng.

Sắc trời hôm nay thật đẹp, ánh mặt trời không hề mãnh liệt, bầu trời trong xanh, áng mây cũng nhẹ nhàng. Làn gió nhẹ khẽ cuốn vài hạt bụi trên mặt đất, trong không khí hỗn tạp hương khí cỏ cây tươi mát.

Hiện tại Toàn Cơ không có việc để làm, liền tùy ý đi dạo một lát. Đến sườn đông của Ngự Hoa Viên, nàng ghé bên Phó Thừa huy cùng Tiết Chiêu nghị. Các nàng xưa nay vốn không thích Toàn Cơ, nàng vẫn nên không gặp thì tốt hơn. Nghĩ như vậy, nàng liền xoay người tránh sau núi giả.

Thấy hai người đi qua, trong miệng không ngừng nhắc đến chuyện Khánh Lăng vương mưu phản.

Chờ các nàng đi xa, Toàn Cơ mới từ sau núi giả đi qua. Nàng biết rõ, tội danh của Khánh Lăng vương một khi đã định, đừng nói là hậu cung Tây Lương, sợ là thường dân bá tánh cũng nghị luận.

Lúc hoàn hồn, nàng nghe được thanh âm của nam tử từ trước mặt truyền đến: "Xem ra sở thích quần quanh chủ tử của ngươi vẫn không sửa được."

Toàn Cơ cả kinh, không biết Bạc Hề Hành đứng trên hành lang khi nào. Hần nhìn thẳng vào mình, trước sau không thấy một bóng cung nhân. Toàn Cơ không nghĩ lại gặp hần ở đây, vội tiến lên hành lễ, giải thích: "Thừa huy nương nương không thích nô tỳ, nô tỳ trốn đi để tránh chọc ngài ấy tức giận."

Chuyện nàng cùng Phó Thừa huy không thích nhau, Bạc Hề Hành cũng biết đôi chút, cho nên việc này, nàng cũng không cần tìm cớ che giấu.

Hần vẫn nhàn nhạt như cũ nhìn nàng, tùy tiện bước tới. Ánh mắt mệt mỏi đã hòa hoãn lại, hần dừng bước, chần chờ một lát, lại bước tiếp.

Sắc vàng long bào tới gần, hần tùy tiện nói: "Thoạt nhìn xem ra khoảng thời gian này của ngươi thật không tồi."

Trong lòng khẽ động, Toàn Cơ vội nói: "Nô tỳ không tốt."

"Vậy sao?" Hần khẽ nhíu mi.

Nàng lại nói: "Chuyện lần trước Hoàng thượng nói với nô tỳ, nô tỳ còn tưởng rằng..."

"Tưởng cái gì?"

"Là Thất vương gia." Toàn Cơ lấy hết can đảm nói ra, tim đập nhanh hơn: "Nô tỳ mỗi ngày đều lo lắng cho an nguy của Chước Nhi nhưng lại không dám nói."

Hoàng đế khẽ cười, nhàn nhạt một câu: "Đứng lên đi."

Thấy hần xoay người đi về phía trước, Toàn Cơ chỉ cúi đầu theo sau, lại nghe hần nói: "Ngày đó trẫm nói, không phải Tần Huyền vương."

"Là nô tỳ vụng về." Nhỏ giọng đáp, trong lòng Toàn Cơ không khỏi cười lạnh, ngày ấy ý chỉ của hần không phải Tần Huyền vương, vậy là ai?

Hần lại hỏi: "Hoa phi dạo gần đây có tốt không?"

Toàn Cơ bẩm báo tất cả về Hoa phi, Bạc Hề Hành gật đầu, nàng lại nói: "Nương nương còn lo lắng Hoàng thượng mệt nhọc quá mức, muốn nô tỳ đem tổ yến qua cho Hoàng Thượng bồi bổ."

Hần khẽ ngoái đầu nhìn lại: "Vậy sao không đi?"

Nàng kính cẩn cúi đầu: "Sau nương nương lại nói, Ngự Thự Phòng là trọng địa, nô tỳ không thích hợp qua đó, nên đã từ bỏ."

Hắn thấp giọng thở dài: "Nàng ấy thật có tâm."

Toàn Cơ không nói gì, khi hoàn hồn lại đã thấy phía trước là bậc thang hành lang, mà hắn lại như không nhìn thấy, một chân đạp xuống. Toàn Cơ vội đưa tay đỡ hắn, kinh hô: "Hoàng Thượng cẩn thận!"

Thân mình trong nháy mắt mất cân bằng, hắn theo bản năng bắt lấy thân thể mảnh khảnh của nàng, sức lực nàng không lớn, cả người đã bị hắn nắm chặt. Miễn cưỡng đứng lên, Bạc Hề Hành nhìn nàng, phản ứng của nàng vừa rồi như là... Trong lòng hắn khẽ chấn động, cung nữ trước mặt đã rũ mí mắt xuống, nhỏ giọng: "Ngài không sao chứ?"

Hắn buông tay nàng ra, chỉnh lại thần sắc.

Lần này bởi vì chuyện của Khánh Lăng vương, hắn luôn mong chờ sẽ truy vấn ra thêm đồng mưu, tuy đã định tội nhưng chung quy hắn vẫn bất mãn. Mới vừa rồi chỉ là trong lúc thất thần, hắn không chú ý dưới chân mà thôi.

Toàn Cơ lại hỏi: "Hoàng thượng mệt mỏi sao? Nô tỳ... Đưa ngài hồi cung?"

Liếc nàng một cái, hắn rút cuộc cũng không cự tuyệt.

Đỡ hắn hồi cung, lại không thấy Đồng Dần, Toàn Cơ biết không nên hỏi nhiều, vừa định cáo lui lại nghe hắn mở miệng: "Pha trà cho trẫm."

Nàng nghe theo, lui xuống.

Bạc Hề Hành thấy thân ảnh kia dần biến mất khỏi tầm mắt, hắn nhắm hai mắt dựa vào giường, đột nhiên nghe tiếng bước chân đi vào. Dừng lại ngoài manh, cung nữ khẽ nói: "Hoàng thượng, Tô Phi nương nương tới."

Không hề mở mắt, hắn chỉ nói: "Cho nàng vào đi."

Rất nhanh lại truyền đến tiếng bước chân, hắn liền ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt trên người nữ tử.

Nội thất, huân hương lượn lờ, nam tử khẽ nằm trên giường, chăn mỏng vẫn còn ở một bên. Tô Phi phất tay cho Lam nhi lui ra, tự mình tiến lên, cúi người đắp chăn cho hắn, nhẹ giọng nói: "Trời tuy nóng nhưng Hoàng thượng nghỉ trưa cũng nên đắp chăn, đừng để cảm lạnh."

Nghe giọng nói mềm mại của nàng, tâm tình Bạc Hề Hành không khỏi tốt lên. Cánh tay nắm lấy đôi bàn tay nhỏ của nàng, hắn mở miệng: "Trẫm chưa ngủ. Nàng sao lại tới đây?"

Bị hắn lôi kéo, nàng thuận thế ngồi cạnh hắn, nét mặt Tô phi hiện lên tia cười, lấy hết can đảm nói: "Thần thiếp tới là vì chuyện của Khánh Lăng vương."

Một câu làm Hoàng đế mở to hai mắt, lạnh nhạt nhìn nữ tử trước mặt.

Biểu tình nàng có chút khản trương, lông mi khẽ rũ một nửa, nhỏ giọng nói: "Thần thiếp biết Hoàng thượng không thích nghe, có lẽ còn cảm thấy thần thiếp..."

"Nếu đã biết, vì sao còn tới?" Không đợi nàng nói xong, hắn lạnh lùng cắt ngang lời nàng.

Ánh mắt Tô phi khẽ nhạt xuống, nàng đứng dậy quỳ gối trước giường, chỉ có bàn tay được hắn nắm vẫn không rút ra, cứ vậy mà nói: "Khánh Lăng vương tuy phạm tội nhưng phụ nữ cùng trẻ em vương phủ tội không đáng chết. Cổ ngữ có câu, phạm tội không liên lụy gia quyến, hôm nay thần thiếp, là vì những người đó mà cầu tình."

Tay nàng có chút run rẩy, lòng bàn tay sớm đã ướt thanh một mảng. Lam nhi cũng cúi đầu thật sâu, ngay cả hô hấp cũng không dám mạnh. Ai cũng không đoán được lời nói vừa rồi của Tô Phi có làm nam tử trên giường tím mặt hay không.

Gian ngoài, thanh âm từ trong nội thất truyền ra. Toàn Cơ ngược mắt, xuyên qua rèm châu như ẩn như hiện, nàng tựa hồ nhìn thấy vài bóng người. Đấy lòng thoáng giật mình, bước chân dưới chân cũng không ngừng lại.

Những hạt châu chạm vào nhau, dư quang thoáng nhìn cung nữ đi vào, Tô Phi đột nhiên lấp bấp kinh hãi.

Toàn Cơ cũng kinh ngạc, thấy nàng quỳ trước giường Hoàng đế, vội tiến lên hành lễ. Bạc Hề Hành chưa từng nói chuyện, hắn chỉ ngồi dậy, cúi đầu, chăm chú nhìn nữ tử mảnh khảnh bên dưới dị thường.

Toàn Cơ không biết chuyện gì đã xảy ra, thoáng do dự, hắn đã mở miệng: "Mang hai ly trà tới đây, xem ra Tô Phi còn có chuyện muốn nói với trẫm." Nói xong, hắn cúi người, nâng Tô Phi lên, tầm mắt chuyển hướng mặt bàn bên cạnh.

Nàng đổ trà, bung đến trước mặt họ. Lư hương bên cạnh nam vàng còn lượn lờ tầng sương trắng, không nồng cũng không nhạt.

Ngón tay thon dài chạm vào chén trà, hắn nhợt nhạt nhấp một ngụm, lúc này mới lãnh đạm nói: "Trẫm nhớ trước đây nàng không thích quản chuyện nhân của người khác." Một câu chuyện nhân bất quá là nói cho Tô phi, người kia đã không còn thuộc về hoàng thất, hắn tự nhiên cũng sẽ không xử nhẹ.

Bích Loa Xuân trước mặt thoáng mùi hương, Tô Phi cũng không ném, con ngươi nàng khẽ nâng, nhìn hắn: "Vì trước đây thần thiếp không hiểu

chuyện, càng không rõ việc hài tử mang đến cho thần thiếp vui về cỡ nào. Nhưng hôm nay, thần thiếp cũng đã làm mẫu thân, nghĩ đến những đứa nhỏ như vậy, quả thật không đành lòng. Hoàng thượng, con trẻ vô tội, ngài..."

Đầu ngón tay vốn đang lướt qua sứ Thanh Hoa lại dùng sức đập mạnh xuống bàn, nước trà lập tức văng ra, đổ đầy trên ngón tay hấn. Tô Phi hoảng sợ, vội lau trà trên tay hấn nhưng ống tay áo sắc mình hoàng lại nhắc ra, nhẹ nhàng né tránh.

Con người thâm thúy đổi hướng, đột nhiên xẹt qua mặt Toàn Cơ. Nàng đột nhiên hoàn hồn, nâng bước tiến lên trước, lấy khăn thay hấn lau khô. Nước trà mặc dù không nóng nhưng làn da vẫn nổi lên ần hồng.

Tô Phi thấy vậy, vội đứng lên quỳ xuống, hấn cũng không ngăn cản, nhẹ giọng nhưng khiến lại người ta sợ hãi: "Hiện tại hấn muốn hành thích vua mưu phản, nàng còn tới nói với trăm con trẻ vô tội, người khác không biết còn tưởng rằng nàng đã hưởng thứ gì tốt đẹp từ hấn!"

"Hoàng thượng..."

Hấn chỉ hừ lạnh một tiếng, lại nói: "Việc đã đến nước này, nàng còn cho rằng trăm sai sao?"

"Hoàng Thượng không sai." Tô Phi anh anh mà khóc: "Thần thiếp cả người cùng trái tim đều trên người Hoàng thượng, làm sao có thể không biết chuyện tốt xấu này chứ? Chỉ là tiểu Hoàng tử vẫn bệnh không dứt, thần thiếp lại nghe lão nhân trong cung nói, phải tích phúc tích đức cho hài tử. Thần thiếp tâm tâm niệm niệm chỉ mong Hoàng tử tốt lên. Hiện tại Hoàng thượng trừng phạt cả nhà Khánh Lăng vương, thần thiếp chỉ sợ sát khí quá nặng..."

Hoàng đế không ngờ Tô Phi lại nghĩ như vậy, cuối cùng con tức giận cũng hoà hoãn một chút. Sắc mặt hấn điềm đạm, ý bảo Lam nhi đỡ nàng đứng dậy, nói: "Là tâm hấn có tồn tại ý phản nghịch, thiên địa bất dung. Chẳng qua trăm thay trời hành đạo, nàng cũng không cần sợ sát khí gì hết. Hoàng nhi của trăm đều có thiên thân phù hộ, thân thể sẽ không có gì đáng ngại."

Tô Phi vẫn khóc, Lam nhi đỡ nàng ngồi xuống, nàng ta vẫn cúi đầu, chung quy cũng không đề cập đến chuyện của Khánh Lăng vương nữa. Ánh mắt lại dừng trên ần hồng trên tay, nàng giờ tay phải lấy tay hấn, đau lòng hỏi: "Đau không? Có cần truyền thái y xem chút không?"

Hấn cầm lấy tay nàng, khẽ lắc đầu: "Đồng Nhi, tính tình nàng trầm hiểu, trầm không hy vọng ngay cả trăm nàng cũng không hiểu." Đấy mắt hấn khẽ chuyển, lại trong khoảnh khắc nhu hòa xuống.

Tô Phi thuận theo gật đầu.

Không khí quý dị cuối cùng cũng chậm rãi an hòa, mà tâm Toàn Cơ lại càng thêm bất an. Hấn nói, hy vọng Tô Phi hiểu hấn.

Hấn hào phóng mà tiếp nhận nàng ta vào lòng hấn sao?

Khẽ cắn môi, Toàn Cơ lặng yên nắm chặt khăn trong tay. Cũng khó trách Tô Phi từng tự tin mà nói như vậy, nàng ta sẽ trở thành nữ nhân trong lòng của hấn.

Từ Càn Thừa cung đi ra, Tô Phi cũng không dùng loan kiệu đợi sẵn bên ngoài, mà được Lam nhi chậm rãi đỡ ra. Đôi mắt nàng ta hồng hồng vì khóc, lúc quay đầu nhìn về phía Toàn Cơ, đáy mắt sợ hãi đã biết mất, chỉ còn lại thoải mái.

Toàn Cơ không biết sao, chỉ hỏi: "Nương nương nói thế với Hoàng thượng, thật tiện tay giết chết người khác."

Tô Phi nhìn thẳng nàng, bỗng nhiên dừng chân, thấp giọng nói: "Người ngoài không biết còn tưởng người ghen ghét bên cung."

Toàn Cơ ngăn người, vội nói: "Nô tỳ sợ hãi nên mới nói thế, nương nương không thể cũng nói vậy. Nếu để Hoa phi nương nương nghe thấy, nô tỳ sẽ không được yên thân."

Tô Phi không nghĩ như vậy, cười: "Bên cung chỉ thuận miệng nói thôi."

Toàn Cơ thu hồi tâm tư, cũng không đề cập chuyện đó, lại khẽ hỏi: "Hôm nay nương nương tới, thật sự là vì thay Khánh Lăng vương cầu tình sao?"

"Không giống sao?" Mắt phượng nàng ta hơi đổi, nhìn thẳng Toàn Cơ.

Toàn Cơ lắc đầu, không phải không giống, mà là rất giống, rất giống một người mẹ sẽ nói như vậy, chỉ là hành động đó, làm Toàn Cơ cảm thấy kỳ quái.

Loan kiệu vẫn chậm rãi theo sau, Tô Phi bỗng ho nhẹ vài tiếng, Lam nhi vỗ lưng nàng, khuyên: "Tiểu thư vẫn nên ngồi kiệu đi."

Nàng ta cũng không cự tuyệt, lúc xoay người lại đã thấy loan kiệu dừng ngay phía sau. Lam nhi tiến lên nhắc mình, vội đỡ nàng đi vào. Toàn Cơ lại đột nhiên nhớ tới điều gì, hỏi: "Chuyện mưu phản, làm sao nương nương biết không phải hấn?" Nàng ta không cần chỉ rõ người đó là ai, tin rằng trong lòng Tô Phi vẫn hiểu rõ.

Bước chân khẽ ngừng, Tô Phi cũng không xoay người, Toàn Cơ đã thấy tấm mình kia cẩn thận buông xuống. Loan kiệu đi qua, bên trong truyền tới thanh âm ôn nhu của nữ tử: "Bên cung chỉ vô ý nghe được."

Toàn Cơ ngăn người, loan kiệu đã đi xa, nơi này chỉ còn lại dư vị của câu nói kia. Nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện chưa hỏi, nàng cũng không đuổi theo, ánh mắt dừng trên loan kiệu đã đi xa. Đó là cỗ kiệu của Tô Phi, với thân phận là người của Hoa phi, việc nàng đuổi theo quả thật không thích hợp.

Mà câu nói vừa rồi của Tô Phi dù là thật hay giả, đến cuối cùng cũng không khác biệt quá lớn.

Trở về Tường Bình cung, vừa lúc thấy thái y đi ra, thái giám đi theo thấy Toàn Cơ, vội lôi kéo nàng: "Người đi đâu vậy? Mới vừa rồi nương nương còn tìm người đó!"

Toàn Cơ không có ý dừng lại, trực tiếp bước vào, đã thấy Hoa phi dựa trên giường uống trà. Nàng tiến lên hành lễ, quả nhiên nghe được Hoa phi hỏi nàng: "Người đi đâu?"

Toàn Cơ cúi đầu, thành thật trả lời: "Nô tỳ ở bên ngoài gặp được Hoàng thượng, có lẽ mấy ngày nay quá mệt mỏi, nô tỳ thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt cho lắm, bên cạnh lại không có cung nhân đi theo nên đưa ngài ấy về Càn Thừa cung."

Nghe long thể Hoàng đế không khỏe, Hoa phi ngồi dậy, lo lắng hỏi: "Hoàng thượng thế nào rồi?"

"Hồi nương nương, Hoàng thượng không có việc gì."

Hoa phi nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: "Vậy sao đi lâu như thế?"

Tâm tư Toàn Cơ khẽ chuyển, kể lại cho Hoa phi nghe: ".... Sau đó Tô Phi lại tới, thay Khánh Lăng vương cầu xin cho ba đứa nhỏ..."

"Vậy sao?" Hoa phi hí hóp đôi mắt lại, hứng thú hỏi: "Hoàng thượng có giận không?"

Đáy mắt Hoa phi hiện lên một tia đắc ý, Toàn Cơ lại lắc đầu nói: "Dạ không, tuy Hoàng thượng không đồng ý nhưng cũng không tức giận."

Nàng dứt lời, sắc mặt Hoa phi chợt biến đổi, nàng ta đứng lên, chén trà trong tay hung hăng ném xuống đất. Tiếng đập vang dội, từng mảnh vỡ cùng bọt nước văng tung tóe khắp phòng.

Hoa phi cắn răng: "Hoàng thượng đúng là quá sủng ái nàng ta luôn rồi!"

"Nương nương..." Toàn Cơ giữ chặt nàng ta, ý bảo nàng ta đừng lớn tiếng như vậy. Hoa phi ý thức bản thân thất thố, nặng nề hừ một tiếng, lại ngồi về giường, lạnh lùng nói: "Chẳng qua là nhận nuôi Trùng Hoàng tử, nàng ta đã kiêu ngạo như vậy, ngày sau còn không biết có bao nhiêu lợi hại nữa?"

Toàn Cơ nhỏ giọng an ủi: "Nương nương tạm thời đừng nóng nảy, ngài cố gắng chịu đựng qua khoảng thời gian này, đợi tương lai sinh hạ Hoàng tử, nương nương cũng không cần e ngại ngài ấy nữa. Chung quy, phân vị của ngài ấy vẫn ở dưới ngài."

Hoa phi lại không cảm thấy bản thân chiếm ưu thế, thật lâu sau mới nói: "Chuyện Hoàng thượng khôi phục phân vị Huệ phi cho nàng ta chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi."

"Nương nương..." Toàn Cơ ra vẻ kinh ngạc: "Sao có thể?"

Hoa phi nhỏ giọng nói: "Bổn cung đương nhiên là biết. Toàn Cơ, người nói xem rốt cuộc nàng ta có tài đức gì, có thể làm Hoàng thượng mê luyến như thế?"

Toàn Cơ ngẩn người, chỉ biết lắc đầu, về vấn đề này, nàng cũng không muốn trả lời. Kỳ thật thái độ của Bạc Hề Hành đối với Tô Phi, nàng mơ hồ cảm nhận được trong lòng hẳn rõ ràng có nàng ấy nhưng ngày ấy trên Hành Đài, ánh mắt của hắn lại không giống gạt người... Nàng có chút không hiểu lắm.

Lát sau, Toàn Cơ gọi người vào thu dọn mảnh vỡ dưới đất. Hoa phi có chút bức bối, sai người đem bàn cờ lên.

"Nương nương muốn tự chơi cờ sao?" Toàn Cơ đem hộp cờ trắng đưa cho nàng.

Hoa phi nhận lấy, cũng không nhìn Toàn Cơ, chỉ thấp giọng: "Người đánh với bổn cung đi."

Toàn Cơ bung hộp cờ đen trong tay, cười nhẹ: "Sao nô tỳ biết chơi cái này?" Cho dù nàng biết cũng sẽ không thừa nhận. Nếu một tiểu cung nữ biết quá nhiều sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Hoa phi cũng không trách cứ, tùy ý đặt một quân cờ xuống, nàng nhìn chằm chằm bàn cờ thật lâu, đột nhiên mở miệng: "Đã bao nhiêu năm rồi, khi đó bổn cung còn cùng nàng ta đánh cờ." Tuy trong lời nói là ý hoài niệm nhưng đáy mắt lại không hề ẩn chứa hương vị nhớ nhung ngày xưa, quạnh quẽ như cũ, nàng như phảng phất nói việc kia không chút quan hệ với mình.

Toàn Cơ đương nhiên nghe ra, nàng gác đồ vật trong tay xuống, lại thấy nàng ta đặt hộp cờ trắng xuống, nhẹ nhàng lấy một viên cờ đen trên tay, khẽ trầm tư rồi hạ xuống.

Toàn Cơ khẽ cười một tiếng: "Ngày ấy nương nương kêu nô tỳ đi thăm điện hạ, Tô Phi nương nương cũng một mình đánh cờ."

Quân cờ nắm trong tay khẽ dừng lại, lúc này Hoa phi không tức giận, buồn bã nói: "Kỳ nghệ của nàng ta so với bổn cung tinh vi hơn nhiều, nàng ta rất thông minh, khi còn nhỏ làm việc đã khác người thường..." Trong lòng khẽ động, chẳng lẽ đời này, nàng ta đều thua trong tay Tô Phi một chiêu sao?

Đột nhiên nàng ta nắm chặt quân cờ trong tay, nàng ta không cam lòng. Bỗng dưng nghĩ tới trong bụng đang mang cốt nhục của Bạc Hề Hành, tâm tư

tích tụ của nàng thoáng khởi sắc một chút.

Toàn Cơ đứng hầu bên cạnh nhũ mầy, nàng không nói cho Hoa phi biết ngày đó ở Tuệ Ngọc cung thứ bản thân thấy chính là một bàn cờ tàn cục, có lẽ là bàn cờ Bạc Hề Hành cùng Tô Phi đánh lưu lại. Nàng không nói, là sợ Hoa phi nghĩ nhiều, chỉ là, tuy Toàn Cơ không phải cao thủ kỳ nghệ nhưng cũng nhìn ra được tàn cục kia không quá cao minh. Mà nhìn bộ dáng của Tô Phi, lại như phá giải rất lâu...

"Chuyện của Hoàng Trường tử, bổn cung đã chờ lâu lắm rồi." Hoa phi đột nhiên phun ra một câu khiến Toàn Cơ lắp bắp kinh hãi.

Nàng hoàn hồn, thấy Hoa phi vẫn không nhìn về mình, ánh mắt nàng ấy vẫn chăm chú vào bàn cờ. Mà ngữ khí trầm thấp của nàng ta không phải Toàn Cơ nghe không hiểu, nàng chỉ thấp giọng đáp ứng, thuận tiện nhớ tới chuyện hôm nay chưa đề cập với Tô Phi. Đấy lòng thờ dài, nàng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

.....

Tháng sáu, Càn Khánh năm thứ hai, trời giáng lũ lụt, cảnh tượng ngoài nửa trượng mơ hồ không thể thấy rõ.

Lúc Bạc Hề Hành rời khỏi Càn Thừa cung, Đồng Dân có chút lo lắng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, hay người đừng đi?" Hần hỏi rất cẩn thận, cung nhân bên cạnh đã lấy dù đem tới. Đồng Dân nhận lấy, thấy Hoàng đế cất bước ra ngoài, hần vội đuổi theo, giờ cao dù che qua đỉnh đầu.

Màn mưa mông lung, mơ hồ có bóng người chạy tới, họ lại gần, mới thấy đó là Hàn Thanh đang mặc giáp, hần không che dù, cả người ướt đẫm. Hàn Thanh quỳ gối xuống đất, mở miệng: "Hoàng Thượng, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng."

Hần "Ừ" một tiếng, thấp giọng: "Trẫm không hy vọng ở pháp trường nghe được những thứ bậy bạ gì."

"Hoàng thượng yên tâm, mặt tướng đã xử lý ổn thỏa." Hàn Thanh đứng dậy, lập tức đuổi theo bước chân Hoàng đế.

Nơi nơi đều là tiếng mưa, ngự giá sớm đã đợi bên ngoài. Bạc Hề Hành đi vào, ngồi trên đế tọa, khép nhẹ hai mắt, trong không khí như phảng phất được tiếng mắng khàn cả giọng của Khánh Lăng vương ngày đó.

Mắng hần vu oan, mắng ngôi vị Hoàng đế của hần có được là bất chính, thậm chí mắng hần ngay cả con trẻ cũng không buông tha, nhất định sau này sẽ báo ứng lên con cháu hần.

Báo ứng...

Chuỗi ngọc trên tay đang động bồng ngừng lại, khoe môi nam tử bồng hiện lên một nụ cười lạnh, hần tất nhiên sẽ không tin báo ứng. Vận mệnh là do chính mình nắm giữ trong tay, nếu hần không tranh đoạt, ngôi vị Hoàng đế này căn bản cũng không tới lượt hần ngồi.

Ánh mắt trầm xuống, hần thấp giọng nhấn mạnh từng chữ: "Xuất cung."

Đồng Dân xoay người, gân cổ gào lên: "Hoàng thượng khởi giá."

Bên bụi hoa cách đó không xa, tựa có hai bóng người thấp thoáng. Trong tiếng mưa to tầm tã, từ từ hỗn loạn truyền đến tiếng ho khan của nữ tử. Một tay Lam nhi đỡ nàng, thấp giọng nói: "Tiểu thư, nếu Khánh Lăng vương thật sự bị oan uổng, hôm nay sẽ hạ tuyết." Khi nói chuyện, Lam nhi bất giác nhìn về phía ngự giá đang rời đi.

Ánh mắt Tô Phi vẫn nhìn thẳng về phía trước, cũng chẳng sợ cách màn mưa mênh mang không thể nhìn rõ cảnh sắc. Sau một lúc lâu, nàng mới cười nhạo nói: "Thật thật giả giả, ai có thể biết được?"

"Vậy Khánh Lăng vương thật sự sẽ bị xử tử sao?"

"Còn ai có thể cứu hần nữa chứ?"

.....

Tường Bình cung, Toàn Cơ kiểm tra lại cửa sổ trong tâm cung của Hoa phi, xác định toàn bộ đã đóng chặt, mới yên tâm.

Nàng xoay người, thấy Hoa phi đứng ở cửa ngơ ngác nhìn ra bên ngoài. Toàn Cơ tiến lên kéo nàng vào, nhỏ giọng: "Nương nương đừng đứng ở đây, bên ngoài mưa lớn, không khéo tạt vào."

Hoa phi không lên tiếng, theo Toàn Cơ vào trong nghỉ ngơi.

Trận mưa này kéo dài thật lâu, cho đến chạng vạng mới tí tách vài giọt rồi dừng lại.

Toàn Cơ dựa vào lan can bên ngoài, nhìn nét mặt cung nữ đầy hoảng sợ, lại thấy người trong viện chạy qua kéo lại, cấp bách bàn chuyện Khánh Lăng vương bị chém đầu ở ngọ môn.

Nàng cũng không đi lên, chỉ yên lặng mà nghe.

Bên ngoài một mảnh người đen nghìn nghịt, sôi nổi bàn tán.

Có người nói mỗi ngày Khánh Lăng vương ở thiên lao đều kêu oan, thậm chí còn nhục mạ Hoàng đế. Nói đến đây, cung nữ kia đè thấp thanh âm, nếu để người khác nghe được, tất cả sẽ bị chém đầu. Chân mày nàng ta cau lại: "Nói đến cũng thật kỳ quái, nghe nói hắc đế pháp trường, một câu cũng không nói."

Mọi người "A" một tiếng, lại có người lôi kéo cung nữ hỏi đó có phải sự thật không.

Án đường Toàn Cơ nhấn lại, sắc mặt khê trầm trọng.

Chuyện Khánh Lăng vương kêu oan khắp nơi, nàng có nghe nói nhưng lần này ra pháp trường, lại không nói một câu, quả thực có chút kỳ quái.

Nàng cúi đầu, đưa bốn chiếc khăn trong tay, trong viện bỗng nghe được thanh âm của một thái giám lớn tuổi: "Còn không đi làm việc, tụ tập ở đây khua môi múa mép, cần thận da của các người." Nói xong, mọi người lập tức giải tán.

Toàn Cơ ngẩng ra, lời nói của lão thái giám kia làm nàng nghĩ đến một chuyện.

Sắc mặt khê biến đổi, không tự giác mà che miệng lại. Bạc Hề Hành, hắc đế sẽ làm vậy sao?

Thật là thủ đoạn tàn nhẫn...

"Toàn Cơ cô nương, người làm sao vậy?" Thái giám tiến lại, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, nhỏ giọng hỏi.

Toàn Cơ đột nhiên hoàn hồn, nói một câu "Không sao" rồi xoay người chạy về hậu viện.

Tìm đập nhanh không ngừng "Thình thịch", nàng nhớ năm đó hắc đế có thể không hề có kỵ mà đẩy mình xuống vách núi Tây Bích. Hiện tại hắc đế ngồi vào đế tọa, còn có thủ đoạn gì không thể sử dụng chứ?

Dừng bước dựa vào vách tường, nàng bất giác cười nhẹ, thắng làm vui thua làm giận, đạo lý này là chính hắc đế dạy nàng. Ánh mắt dừng trên màu xanh nhàn nhạt trên tay mình, chẳng lẽ không có máu tươi sao? Bất giác nắm chặt chiếc khăn, năm đó, là nàng ôm lòng tin vào cung như vậy sao? Những năm đó trôi qua như thế nào, tất cả nàng đều đã quên, bây giờ còn trở nên nhân từ hơn sao?

Toàn Cơ à Toàn Cơ, người cũng là một con sói đi săn, lại còn giả trang từ bi làm gì?

Nàng không đi về phía trước, chỉ xoay người quay về tầm cung của Hoa phi, an tĩnh đứng hầu bên ngoài.

Lần này, tang chứng vật chứng có đủ, chuyện xử tử Khánh Lăng vương, các vương gia ở đất phong cũng không nói hai lời. Nghe nói, ngay cả Tương Hoàn vương không nói câu nào, người khác cũng sẽ không rảnh rỗi chọc vào phiền toái.

Toàn Cơ chỉ không thể xác định, chuyện này có phải do Bạc Hề Hành tự biên kịch hay không? Mà cái đầu của Khánh Lăng vương, liệu có phải liên quan đến lệnh bài ở hoàng lăng lần đó hay không? Nếu thật sự là vậy, tiếp theo sẽ đến lượt ai?

Tương Hoàn vương? Hay Tấn Huyền vương?

Toàn Cơ ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm vào hoa văn trên bình sứ đến phát ngốc, trong đầu không ngừng nghĩ đến đủ loại phát sinh trong thời gian này. Tất cả đều quá trùng hợp, cũng làm nàng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Tiếng bước chân mềm nhẹ truyền đến, một cung nữ nhỏ giọng nói: "Toàn tỷ tỷ, Tô Phi nương nương đến thăm nương của chúng ta."

Cung nữ vừa nói xong, đôi hài đẹp đẽ quý giá kia đã bước qua cửa. Trên người Tô Phi tựa hồ mang theo ẩm ướt, Lam nhi phía sau nàng ta mang theo một hộp đồ ăn. Toàn Cơ vội đứng lên hành lễ: "Nương nương xin đợi một lát, nương nương của chúng ta đang nghỉ ngơi bên trong." Nói xong, nàng liền xoay người đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Dụ rắn ra khỏi hang

Edit: Subo

"Toàn Cơ." Hắc đế đột nhiên gọi.

"Có nô tỳ." Toàn Cơ cúi đầu tiến lên, trong lòng không ngừng tính toán lý do cự tuyệt, lại không ngờ hắc đế chỉ nói: "Hoa phi, cung nữ này của nàng thật sự

rất tốt. Lúc này, nàng ấy còn nhắc nhở trăm lâu ngày chưa ghé Tường Bình cung thăm nàng."

Lời này làm Hoa phi ngẩn ra, hần lại cười nói: "Trung tâm như thế, sao trăm có thể đoạt người nàng thích chứ?"

Hoa phi lặng yên ngược mắt nhìn Toàn Cơ, cũng không nói gì. Toàn Cơ rũ mí mắt xuống nhìn đôi chân, đáy lòng nhớ lại lúc này gặp ở hành lang gấp khúc, hần đã nói qua lời đó.

Nàng đột nhiên muốn cười lớn, lời nam tử này nói, rốt cuộc câu nào là thật câu nào là giả vậy?

Chén trà nhỏ đã uống xong, Hoa phi định gọi người tiến lên pha tiếp, Bạc Hề Hành đã đứng dậy, nói muốn qua thăm Trường hoàng tử. Hoa phi tiến hần đến cửa cung, cho đến khi ngự giá biến mất ở chỗ ngoặt, nét cười trên mặt Hoa phi mới thu hồi.

Toàn Cơ nhẹ đỡ nàng ta vào trong, cái ly hần vừa dùng vẫn còn đặt trên bàn, Hoa phi không gọi người tới thu dọn, trong lòng Toàn Cơ biết nàng ta vì Hoàng đế không ở lại mà tức giận. Suy nghĩ một lát, Toàn Cơ mới mở miệng: "Trong lòng Hoàng thượng có nương nương."

Nghe nàng đã mở miệng, Hoa phi mới cười, đột nhiên hỏi: "Hôm nay sang Tuệ Ngọc cung, nhìn tiểu Hoàng tử, người cảm thấy thế nào?"

Toàn Cơ chỉ nói dối: "Việc này, nô tỳ muốn chờ thời cơ tốt".

Ngược mắt nhìn cung nữ một cái, thấy vẻ mặt Toàn Cơ trấn định, cuối cùng Hoa phi cũng yên tâm. Nàng ta nắm chiếc khăn trong tay đứng dậy, tới bên cửa sổ đứng thật lâu. Đột nhiên nàng ta xoay người, cầm tay Toàn Cơ, vỗ nhẹ: "Ngày khác, bốn cung sẽ ở trước mặt Hoàng Thượng sẽ nói tốt cho người."

Bị Hoa phi nắm tay có chút không tự nhiên, Toàn Cơ khẽ hỏi: "Nương nương muốn nói giúp nô tỳ cái gì?"

Nữ tử nhu mì cười: "Còn có thể nói gì? Bốn cung thấy Hoàng Thượng cũng thích người, để người làm chủ tử vẫn tốt hơn là làm nô tỳ."

Đáy lòng nàng đột nhiên run lên, đầu ngón tay như chạm vào cổ băng lạnh, nàng cuống quýt quỳ xuống: "Nương nương, nô tỳ tuyệt không có ý nghĩ không an phận. Hôm nay Hoàng Thượng chẳng qua chỉ nói vài câu vui đùa, sao ngài có thể nghĩ đó là sự thật chứ?"

Lại không ngờ đáy mắt Hoa phi lúc này lại không có chút tức giận, nàng ta khom người nâng Toàn Cơ đứng dậy, cười nói: "Nhìn người khản trương chưa kia? Bốn cung cũng chưa nói người làm sai cái gì, là Hoàng thượng thích người, có gì không tốt sao?" Lời nói của nữ tử vô cùng nhẹ nhàng, từ đầu đến cuối đều mang ngữ khí cười. Toàn Cơ lại nhớ tới ngày đó nàng ta còn sợ mình câu dẫn Hoàng đế, thế mà hiện tại thái độ lại hoàn toàn trái ngược, khiến trong lòng không khỏi có khúc mắc.

Hoa phi đương nhiên có tính toán của mình, hiện tại nàng ta đang mang thai, không thể thị tẩm. Hoàng đế tuổi còn trẻ, vốn dĩ cũng chỉ là một nam nhân bình thường, thay vì nhường tiện nghi cho những nữ nhân khác trong cung, chỉ bằng đẩy Toàn Cơ ra. Nàng ấy tốt xấu gì cũng là người của mình, chỉ cần chuyện của tiểu Hoàng tử đã định, nàng ta cũng không sợ Toàn Cơ phản bội mình. Đến lúc đó, chỉ cần động chút tay chân để nàng ấy không thể mang thai, nàng ta còn sợ người khác uy hiếp vị trí của mình sao?

Trước khi rời khỏi nội thất, câu cuối Hoa phi nói với nàng: "Coi như là bốn cung ban thưởng cho việc người người giúp bốn cung diệt trừ chướng ngại vật kia." Khóe miệng cong cong, chủ ý này của Hoa phi thật hiểm, dùng việc diệt trừ Trường Hoàng tử để ban thưởng cho nàng, chẳng qua chỉ là kiểm chế mà thôi. Hoa phi không tin trong cung này có người không nghĩ tới việc bay lên cao làm phượng hoàng, chỉ tiếc Toàn Cơ nàng ngàn dặm tới đây không phải vì việc này.

Đời này, chuyện được hần ôm ấp, nàng không chút hứng thú.

May mắn, trước khi trường Hoàng tử xảy ra chuyện gì, nàng sẽ không nói chuyện này cho Bạc Hề Hành. Tô Phi kêu nàng không cần nhúng tay vào, vậy thì chuyện duy nhất nàng cần làm, là chờ đợi.

Nhặt hòn đá dưới chân tùy ý ném xuống hồ, nhìn gợn sóng nhộn nhạo, nàng bỗng nhiên nhớ tới việc Tây Lương muốn cùng Yên Khương liên hôn. Việc này trong cung bảo mật đến cực điểm, hậu cung phi tần người lra ta gạt, chỉ mong sớm có ngày ngồi vào vị trí trung cung, thật không hiểu thời điểm công chúa Yên Khương tới, một đám các nàng sẽ có sắc mặt như thế nào?

Còn có Tô Phi, nàng sớm có dự cảm hậu vị không phải là thứ nàng ấy muốn. Nếu thật sự có một ngày vị trí trung cung có người, nàng ấy còn có thể bình tĩnh như hiện tại không? Không khỏi cười nhạo một tiếng, vì sao nàng phải để ý tới Tô Phi?

Tô Phi giúp nàng, chẳng qua chỉ vì nàng ta còn nợ Tấn Huyền vương một ân tình, như vậy việc này qua đi, nàng ấy cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của nàng. Kỳ thật như vậy cũng tốt, đoạn tuyệt sạch sẽ, nàng cũng không còn nhiều vướng bận.

Bỗng nhiên lại nhớ tới Mục Chúc, nàng ấy đi Tấn Quốc, nhất định sẽ sống tốt hơn trong cung này, chỉ là bản thân nàng không thể rời hoàng cung này được. Từ ngày gặp Hoa phi ở lãnh cung, từ việc nàng dùng mùi hương giúp Hoa phi tranh sủng, tất cả đã chú định.

Nàng cho dù muốn chạy khỏi, cũng sẽ có người liều mạng trói chặt nàng lại.

Nàng cười chua xót, gợn sóng dần tan đi, mặt hồ lại khôi phục đáng vẻ bình tĩnh. Nhìn xuống mặt nước, dường như nơi đó xuất hiện dung nhan của nam tử kia, còn có khóe miệng khi cười quen thuộc. Đáy lòng Toàn Cơ cả kinh, dường như theo bản năng ném thêm một viên đá xuống.

Nàng che ngực lại, bản thân mình làm sao vậy? Đang êm đẹp sao lại thấy Tấn Huyền vương?

Toàn Cơ bỗng nhớ tới câu nói kia của Tô Phi nói với nàng, nàng từng nói... "Vương gia, đừng đi."

Nhắm hai mắt lại, nàng âm thầm cảnh cáo chính mình, đây không phải sự thật, nhất định không phải sự thật.

.....

Cách giao giới của Tây Lương và Yên Khương năm trăm dặm, đội ngũ đưa thân từ trạm kiểm soát mệnh mông chạy một đường dài mấy chục trượng. Tướng quân dẫn đầu một thân áo giáp đen tuyền, trên mặt không hề thấy một tia ý cười. Phía sau hắn, một cỗ xe hoa lệ theo sát, màn xe cầm tú rủ xuống theo gió mà hơi hơi phiêu động, ngưng mắt nhìn lại cũng không thể thấy thân ảnh của Yên Khương công chúa, cho dù là một góc váy.

Màn đêm buông xuống, tướng quân hạ lệnh dừng trại.

Từng cơn gió thổi qua vẫn cảm thấy ẩm áp mùi phần, đột nhiên lại hỗn loạn kiếm khí. Tướng quân Yên Khương đột nhiên căng thẳng nắm chặt bội kiếm trong tay, trầm thấp nói: "Có biến! Bảo vệ Công chúa!"

Thanh âm hần vừa dứt, từ hai bên phía bìa rừng đã xuất hiện vô số hắc y nhân bịt mặt, trong phút chốc, một trận la hét vang lên, nơi nơi đao quang kiếm ảnh, còn có tiếng binh khí va nhau nghe chói tai.

Ra sức công phá vòng vây, hai kẻ bịt mặt xông tới giết thị vệ bên cạnh xe ngựa, nhảy lên, dùng sức đâm một kiếm vào trong. Nhắc màn xe nhìn vào bên trong, đôi mắt của hắc y nhân căng tròn, hần như ý thức được chuyện không hay, xoay người kêu to: "Rút!"

Trong nhất thời, tất cả bịt mặt đều lui sâu vào rừng.

Thị vệ Yên Khương muốn đuổi theo, lại nghe tướng quân kia nâng tay: "Không cần đuổi theo!"

Phó tướng bên cạnh hần về mặt khẩn trương: "Tướng quân, xe ngựa... bị bọn họ thấy được, việc này..."

Tướng quân lại lạnh lùng cười: "Việc này không cần chúng ta lo lắng, đi trông chừng xe ngựa, thu nhặt tàn cục."

"Chuyện này...." Thấy vẻ mặt Phó tướng kiên định, hần chỉ có thể làm theo.

Đám người bịt mặt rút lui nhanh chóng, thời điểm cách đội đưa gả của Yên Khương hơn năm dặm mới phát hiện tất cả ngựa ban đầu ở đây đều không cánh mà bay.

Cũng không biết ai hô lên một câu "Không hay", xung quanh bọn họ đột nhiên lao ra vô số binh lính, bao vây đám người bịt mặt.

.....

Phủ đệ Khánh Lăng vương.

Thanh âm rên rỉ yêu kiều của nữ tử từ phòng ngủ truyền tới, nam tử ôm chặt nữ tử trắng ngần, hai thân thể trần truồng gắt gao triền miên bên nhau. Hần thấp tiếng thờ phỉ phò, một lần lại thêm lần nữa muốn nghiền nát nữ tử bên dưới.

Đột nhiên có tiếng vang từ ngoài truyền tới, tiếp theo, "Bang" một tiếng, một kẻ phá nát cửa sổ, lăn xuống mặt đất.

Cả người Khánh Lăng Vương sớm đã cảnh giác, xoay người đứng lên. Nữ tử dưới thân hần kêu lên một tiếng sợ hãi, cuống quýt lấy tấm chăn mỏng che thân thể của mình.

Lấy quần áo trên giá khoác vào, Khánh Lăng vương bước nhanh ra ngoài, hắc y nhân bên ngoài tầm bình phong cả người như tắm máu, thấy Vương gia bước ra, hần gian nan ngẩng đầu, mở miệng: "Vương... Vương gia, chúng ta trúng mai phục."

"Cái gì?" Đáy mắt Khánh Lăng vương hiện lên một tia lệ khí, hần bước nhanh qua, bắt lấy cổ áo hắc y nhân, ý đồ muốn nghe rõ hơn.

Người nọ cố gắng lấy lại ý thức: "Xe ngựa của Yên Khương Công chúa là... là trống không..." Ánh mắt Khánh Lăng vương cả kinh, chỉ nghe hần lại nói: "Thời điểm chúng ta rút về, gặp mai... mai phục.... tám trăm thiết kỵ... Tất cả đều là... Cẩm vệ quân. Vương gia...." Hần còn muốn nói thêm, lại không còn sức lực, gục xuống mà bỏ mình.

Bên tai Khánh Lăng vương chỉ nghe được "Tám trăm thiết kỵ", "Cẩm vệ quân"....

Hần đột nhiên nhớ tới gì đó, Bạc Hề Hành đã biết toàn bộ kế hoạch, vậy tại sao lại để người của hần phá vòng vây tới mặt báo? Trong lòng căng thẳng, hần kêu to "Không tốt", nữ tử trên giường đã mặc xong quần áo, vòng ra ôm lấy cánh tay hần, hờn dỗi khóc: "Vương gia, hần là ai vậy? Có phải thích khách hay không? Vương gia, thiếp thân sợ quá..."

Ánh mắt thoáng nhìn bảo kiếm treo trên tường, hần rút trường kiếm ra, hung hăng một kiếm đâm thẳng vào bụng nữ tử. Đi nhanh ra ngoài, hần định gọi người, đã thấy quần gia của vương phủ vội vàng chạy tới, thấy trường kiếm trong tay Vương gia nhiễm máu, hần giật mình, nói: "Vương gia, không xong rồi, vương phủ đã bị người ta bao vây!"

Sắc mặt Khánh Lăng vương trắng bệch. Quả nhiên...

.....

Tin tức này truyền đến kinh thành đã là năm ngày sau, Bạc Hề Hành nhìn chăm chăm văn kiện trong tay, thật lâu sau mới lạnh lùng cười. Tin tức hòa thân hẳn chưa công bố ra ngoài, hẳn tin những người huynh đệ đó ai nấy cũng thần thông quảng đại, có thể tìm hiểu sự việc này nhưng lại không ngờ lại có kẻ ngốc như vậy.

Hàn Thanh tiến lên một bước, báo: "Lúc này đã bắt được cả người lẫn tang vật. Hoàng thượng cũng không cần lo lắng những Vương gia khác hai lời. Người cũng đã áp giải hồi kinh, đã bảy tám ngày, chắc cũng nên tới rồi."

"Vẫn là Hoàng Thượng anh minh." Thừa tướng cười nhẹ.

Hoàng đế chỉ xoay người: "Yên Khương công chúa thế nào rồi?"

Hàn Thanh vội đáp: "Hoàng thượng yên tâm, Công chúa hẳn chỉ bị kinh hách, cũng không có gì đáng ngại. Sáng sớm hôm sau đội ngũ đưa thân đã theo lễ thường lên đường."

Bạc Hề Hành gật đầu, như thế thì tốt. Chuyện thích khách cũng chỉ có thể chờ bọn họ hồi kinh để giải thích.

Lúc Toàn Cơ từ Nội Vụ Phủ trở về, từ xa đã nhìn thân ảnh của Hàn Thanh cùng Thừa tướng trên hành lang dài. Bọn họ không nhanh chóng rời đi, dường như đang nói chuyện gì đó. Nếu không phải chuyện đại sự, Hàn Thanh và Thừa tướng sẽ không cùng nhau vào cung. Toàn Cơ khẽ nhíu mi, chẳng lẽ liên quan đến chuyện liên hôn với Yên Khương? Thời gian lâu như vậy cũng không có động tĩnh, đội ngũ hòa thân có lẽ cũng nên tới rồi.

"Toàn Cơ tỷ tỷ." Cung nữ phía sau thấy nàng dừng chân, khẽ gọi một tiếng.

Toàn Cơ lấy lại tinh thần, cười cười, cùng cung nữ trở về cung.

Đã nhiều ngày trôi qua, Hoa phi bắt đầu nôn nóng, thúc giục hỏi Toàn Cơ chuyện kia khi nào mới có thể giải quyết. Không có lý do tốt, nàng cũng không thể đến Tuệ Ngọc cung hỏi phải làm sao bây giờ. Chuyện nàng có thể làm, cũng chỉ là mượn cơ hội lần này mà hoãn lại.

.....

Tháng năm, sau giờ Ngọ rất oi bức.

Hoa phi bị chuyện của Trương Hoàng tử làm cho bối rối, khó chịu lẫn qua lộn lại cũng không ngủ được. Nàng ta biết việc này cần phải chuẩn bị cẩn thận, chỉ là thấy Toàn Cơ chậm chạp động thủ, nàng ta thật không thể nhịn được.

Gọi Toàn Cơ vào, Hoa phi định hỏi, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm của Đồng Dân: "Hoàng thượng giá lâm."

Lời nói đến cổ họng cuối cùng cũng phải nuốt xuống. Hoa phi vội chỉnh trang dung đứng dậy. Toàn Cơ tiến lên đỡ nàng ta ra ngoài, đã thấy Bạc Hề Hành nhanh chóng tiến vào, ngăn không cho Hoa phi hành lễ, nhíu mi nói: "Trẫm nghe nói gần đây nàng không ăn gì cả, trẫm không yên tâm nên liền qua thăm."

Ánh mắt phiền muộn tạm thời che dấu đi, Hoa phi ôn nhu cười: "Thần thiếp đang trong thời kỳ thai nghén, nên không ăn uống được, đã khiến Hoàng thượng lo lắng."

Hắn đỡ nàng ta ngồi xuống, Toàn Cơ theo đó lui sang một bên. Hoa phi lại nói: "Hoàng thượng gần đây công vụ bận rộn, ngài phải cố gắng bảo trọng long thể."

Hắn liếc nhìn nàng ta, Hoa phi ý thức được mình nhiều lời, nữ tử hậu cung không được tham gia vào chính sự, nàng vội giải thích: "Thần thiếp vài lần muốn mời Hoàng thượng qua Tường Bình cung, cung nhân đều báo lại nói ngài ở Ngự Thư Phòng, cho nên thần thiếp mới..."

Hoàng đế không cho là đúng, hắn cầm tay nàng, cười: "Khẩn trương cái gì, trẫm cũng chưa nói gì mà. Toàn Cơ, kêu Ngự Thiện Phòng chuẩn bị chút thức ăn, trẫm muốn cùng Hoa phi dùng một chút."

Trong lòng Hoa phi vui mừng, vội hỏi: "Hoàng thượng cũng chưa ăn gì sao?"

Hắn "Ừ" một tiếng: "Vừa rồi có chút chuyện...."

Toàn Cơ lui ra ngoài, Đồng Dân đang đứng hầu ngoài cửa, thấy nàng đi ra, vội hỏi: "Toàn Cơ cô nương sao lại ra đây?"

"À, Hoàng thượng muốn dùng thiện."

Đồng Dân vừa nghe, vội vàng xoay người, mới vừa bước xuống bậc thang đã có một thái giám từ bên ngoài chạy lại, lôi kéo hắn thì thầm vài câu. Sắc mặt Đồng Dân đại biến, lập tức quay trở về. Toàn Cơ vốn dĩ định xoay người đi vào, thấy hắn quay lại, không khỏi hỏi: "Công công, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sừng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 9: Định tội

Đồng Dân cũng không kịp trả lời, chỉ lướt qua người nàng, đứng bên ngoài màn, cẩn thận mở miệng: "Hoàng thượng, Hàn tướng quân có chuyện quan trọng muốn thượng tấu."

Hai người bên trong đang to nhỏ trò chuyện, chợt nghe Đồng Dân nói, Bạc Hề Hành nhíu mày. Hoa phi theo hần đứng dậy, hần chỉ nói một câu: "Trẫm có việc" rồi lập tức ra ngoài.

Toàn Cơ sớm đã thấy Hàn Thanh đứng bên ngoài Tường Bình cung, lúc quay đầu nhìn lại đã thấy Hoàng đế vội vàng từ nội thất đi ra, phía sau hần chỉ còn lại nét mặt đầy thất vọng của Hoa phi. Nàng chỉ lui qua một bên, hần vội hành lễ.

Một thân mình hoàng gia đi qua trước mặt Toàn Cơ, bỗng dừng lại, sừng mặt hần khẽ liếc nhìn nàng. Trong lòng Toàn Cơ thất kinh, chỉ nghe hần nói nhỏ bên tai nàng một câu: "Rốt cuộc hần cũng làm phản."

Một câu ngắn gọn lại khiến Toàn Cơ ngây ra cả một lúc lâu. Trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại, tất cả đều là một chữ "Phản".

Hoa phi từ bên trong đi ra, thấp giọng gọi một tiếng "Toàn Cơ", nàng bỗng nhiên hoàn hồn, đưa mắt nhìn đã thấy thân ảnh Hoàng đế sớm đã rời khỏi Tường Bình cung. Hoa phi đến gần nàng, thấy sắc mặt nàng ta khó coi, mở miệng hỏi: "Vừa rồi Hoàng thượng nói gì với người?" Tuy nghe không rõ nhưng bọn họ nói chuyện, Hoa phi vẫn nhìn thấy.

Cổ tình cúi đầu, Toàn Cơ chỉ đem nguyên văn lời nói truyền đạt: "Hoàng Thượng nói, rốt cuộc hần cũng làm phản."

Nghe vậy, Hoa phi thoáng nhíu mày, hỏi lại một câu: "Đây là ý gì?"

Trái tim Toàn Cơ loạn như ma, Bạc Hề Hành chưa kịp nói rõ, chỉ là "hần" trong lời nói là Tấn Huyền vương sao? Nếu không phải, vậy những lời này của hần, là vì thù nàng.

Cố gắng áp chế suy nghĩ, nàng miễn cưỡng đáp: "Nô tỳ không biết." Ánh mắt lại lần nữa nhìn về cánh cửa, nơi đó sớm đã không còn thân ảnh của bất cứ kẻ nào.

Hoa phi tinh tế nhìn Toàn Cơ, đột nhiên hỏi: "Nói vậy, chẳng lẽ là Tấn Huyền vương?"

Trong lòng hoài nghi, lúc này Hoa phi lại nói thẳng, bàn tay giấu trong tay áo đột nhiên căng thẳng, Toàn Cơ miễn cưỡng mở miệng: "Nuông nuông, việc này không thể nói bậy."

Hoa phi khẽ cười, nói: "Bổn cung chỉ thuận miệng mà thôi."

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Đỡ Hoa phi vào trong nghỉ ngơi, Toàn Cơ mượn cơ hội ra ngoài. Bạc Hề Hành giữ nàng lại là muốn kiểm chế Tấn Huyền vương nhưng bản thân nàng lại vô cùng rõ ràng, nàng cùng Tấn Huyền vương chẳng chỉ là một vợ kịch mà thôi. Mục Chúc cũng không phải muội muội của nàng, nói đến cùng, giữa bọn họ, ai cũng không thể khống chế được ai.

Vậy, hần thật sự phản rồi sao?

Nhìn thần sắc của Bạc Hề Hành như đã chuẩn bị mọi thứ, vậy lần này, hần lại thắng tuyệt đối sao?

Vậy Tấn Huyền vương? Hần sẽ như thế nào?

Khẩn trương suy nghĩ, Toàn Cơ bất giác đã rời khỏi Tường Bình cung. Nàng biết giờ phút này Bạc Hề Hành sẽ đến Ngự Thư Phòng, nàng chỉ là một cung nữ, đương nhiên không thể tới nơi đó nhưng nàng lại so với bất cứ kẻ nào rất muốn biết, người kia trong miệng Bạc Hề Hành, đến tột cùng có phải Tấn Huyền vương hay không?"

Bước chân dừng lại, phía trước, loan kiệu chậm rãi tới gần, Toàn Cơ thấy rõ người bên cạnh là Lam nhi. Nàng lập bấp kính hãi, lui qua một bên hành lễ. Tô Phi vẫn không kêu dừng, lúc loan kiệu đi qua, nàng ấy nhắc bức màn lên, ngắn gọn phun ra hai chữ: "Quay về."

Quay về.

Thanh âm thật nhẹ nhưng cũng rất kiên định. Hai chữ ít ỏi như thế lại chứa quá nhiều huyền cơ bên trong.

Toàn Cơ ngược mắt, bức màn trước mặt đã rơi xuống. Lam nhi đi theo bên cạnh loạn kiệu thậm chí chưa từng liếc nhìn nàng. Nàng đứng thẳng người, ngơ ngác nhìn về phía loạn kiệu, trong bụng không ngừng nhớ lại hai chữ "Quay về" của Tô phi.

Nàng ấy nhất định đã biết gì đó, cho nên mới có ý tới nơi này. Nàng ấy sợ nàng đến Ngự Thư Phòng sao? Toàn Cơ không khỏi muốn cười, nàng có thể ngốc tới mức đó sao? Bạc Hề Hành mới nói một câu như vậy, nàng lại trông mong mà chạy đi chịu chết sao?

Chỉ là Tô Phi....

Ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía loạn kiệu, Toàn Cơ phảng phất càng ngày càng không hiểu nàng ấy.

Lúc này Bạc Hề Hành không đến Ngự Thư Phòng, mà là được Hàn Thanh bẩm báo, vậy bọn họ nhất định xuất cung tới đại lao Hình Chính Tư.

Hoàng đế đích thân tới, quan viên từ trên xuống dưới của Hình Chính Tư cuống quýt ra nghênh giá. Hắn chỉ lạnh lùng một câu: "Đẫn người đó tới gặp trẫm." Rồi hắn vỗ áo, ngồi ngay ngắn trên chủ vị.

Hàn Thanh nắm chặt trường kiếm theo cạnh hắn.

Không bao lâu, Khánh Lăng vương đã bị dẫn lên, trên người hắn mang theo hình cụ xích sắt, trên người cũng không còn là triều phục thân vương, mà chỉ là một thân tù phục dơ bẩn. Hắn vừa thấy Bạc Hề Hành liền tròn tròn hai mắt, mắng: "Ngươi tính kế ta!"

"Thành thật một chút!" Thị vệ áp giải hắn quát.

Khánh Lăng vương vẫn không sợ, cả giận nói: "Ngươi là cái thá gì mà dám quát bổn vương? Buông bổn vương ra!"

Hàn Thanh thấy vậy liền muốn tiến lên, Bạc Hề Hành giơ tay cản hắn, nhìn người bên dưới mở miệng: "Dám hành thích Hoàng hậu tương lai của trẫm, hiện giờ còn không thừa nhận? A, thì ra ngươi cũng có gan to như vậy."

"Phi! Ngươi muốn đổ oan cho ta sao? Hoàng hậu? Ha ha, cả thiên hạ này sợ rằng cũng không có kẻ nào biết Hoàng thượng ngài có Hoàng hậu rồi đây." Khánh Lăng vương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Người ngồi bên trên cũng không tức giận, khẽ cười: "Trẫm chỉ là chưa kịp chiếu cáo thiên hạ, vậy mà vẫn có người quan tâm tới trẫm, trước nay sớm đã điều tra chuyện liên hôn rõ ràng. Ngươi cảm thấy trẫm có nói sai không?" Sắc mặt hắn bỗng nhiên thay đổi, thanh âm lạnh xuống: "Ngươi cho rằng ám sát Công chúa của Yên Khương là có thể khơi mào chiến tranh của hai nước sao? Khánh Lăng vương, ngươi nên nhớ bản thân cũng là con dân Tây Lương đấy!"

Hai nước giao chiến, hắn muốn ngư ông đắc lợi thì thế nào? Giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm, đạo lý này chẳng lẽ hắn thật sự không hiểu sao?

Ai ngờ Khánh Lăng vương như nghe chuyện cười, cười to ba tiếng, trừng mắt nhìn Hoàng đế: "Hoàng thượng là thiên tử, trong tay nắm giữ quyền sinh sát, chỉ là ta không phục! Hoàng thượng dựa vào cái gì mà nói ta hành thích Yên Khương Công chúa? Chuyện đó chỉ là Hoàng thượng đặt một cái bẫy để ta rơi vào, chiếc xe ngựa vốn bỏ trống, bây giờ sao lại biến thành Yên Khương Công chúa? Nực cười! Nực cười!"

Khi Khánh Lăng vương thốt ra câu "xe ngựa trống không". Cuối cùng Bạc Hề Hành cũng động dung, từ vị trí bên trên đứng dậy. Hàn Thanh đứng cạnh sớm đã tiến lên, nói nhỏ bên tai hắn: "Hoàng thượng không cần nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, chắc hắn đoán hiện tại Hoàng thượng không thể dùng chuyện ám sát Công chúa định tội cho hắn mà thôi."

Ánh mắt yên lặng nhìn người bên dưới, Hoàng đế chỉ cười lạnh. Đối ngũ hòa thân của Yên Khương là người thật xe thật, không phải hắn tìm người giả trang, sao có thể sẽ là xe ngựa bỏ trống? Chỉ là trước nay hắn cũng không nghĩ dùng tội danh ám sát Công chúa để tiễn Khánh Lăng vương lên đường, tội danh như vậy, chỉ có thể giết một mình hắn, cho nên, vẫn chưa đủ nặng.

Liếc mắt thoáng nhìn qua Hàn Thanh.

Hàn Thanh hiểu ý, kêu một tiếng: "Vào đi", liền có thị vệ từ bên ngoài tiến vào, trên tay nâng vài cái rương lớn. Khánh Lăng vương nhìn thoáng qua, đã nghe Bạc Hề Hành lên tiếng: "Những thứ này là người của trẫm từ vương phủ của ngươi lục soát được."

Chiếc rương bị mở ra, bên trong tất cả đều là mũi tên huyền thiếc cùng đao kiếm.

Bạc Hề Hành lại nói: "Hiện tại đang là thái bình thịnh thế, trẫm thật không biết trong vương phủ ngươi chế tạo nhiều binh khí như vậy để làm gì? Nơi này vốn dĩ chỉ là một góc băng sơn, theo Phó tướng của trẫm nói, binh khí ở đó trong một chốc cũng không dọn hết. Mũi tên này, hình như trẫm cảm thấy khá quen mắt." Quay đầu, hắn lại nói tiếp: "Ngươi nói xem, có phải trẫm đã từng thấy ở nơi nào không?"

Sắc mặt Khánh Lăng vương trắng bệch, gấp gấp đến độ muốn đứng lên, hai thị vệ dùng sức đè người lại, hắn nhịn không được kêu lên: "Không thể nào! Là người giả họa cho ta! Là người! Là người!"

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, cả giận nói: "Hành thích vua, mưu phản, ám sát Hoàng hậu tương lai, có tội trạng nào là trẫm oan uổng cho ngươi? Đừng tưởng rằng đám huynh đệ đó có thể trốn dưới mí mắt của trẫm! Chỉ trách ngươi quá sốt ruột, không chờ được chiến tranh giữa Tây Lương và Yên Khương."

Hành thích vua, mưu phản, cho dù là tội danh nào cũng đều liên quan tới cừu tộc. Khánh Lăng vương trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, ngẩn ra một lúc lâu mới kích động lên: "Chuyện hoàng lăng không liên quan tới ta! Ta không có mưu phản! Âm sát công chúa càng là chuyện hư ảo!" Hân như tới gì đó, chỉ vào Bạc Hề Hành kêu: "Là trong lòng ngươi có quỷ, muốn giá họa để diệt trừ từng người bọn ta!"

Đôi mắt Hoàng đế đột nhiên căng chặt, Khánh Lăng vương ước chừng cảm thấy lần này không ai tới cứu hắn, dù sao cuối cùng cũng chết, hắn cũng không thêm đề ý gì, lớn tiếng kêu như cũ: "Ngươi đừng tưởng tất cả những chuyện ngươi làm mọi người đều không biết. Ngôi vị Hoàng đế này chẳng lẽ phụ hoàng thật sự truyền cho ngươi sao? Trường hoàng tử cùng con vợ cả đều còn, sao có thể đến phiên ngươi ngồi trên chiếc ghế này? Ngươi hiện tại liền bắt đầu diệt trừ huynh đệ, tốt, rất tốt! Dùng một đồng lý do để hãm hại ta, ngươi..."

"Đ dẫn đi!" Hân Thanh quát to một tiếng.

Người đã bị lôi đi, rất xa vẫn còn có thể nghe được thanh âm gào rống kêu oan không ngừng của hắn. Hân Thanh hoàn hồn, đưa mắt nhìn Hoàng đế, bội kiểm nắm trong tay thật chặt, rốt cuộc cũng không dám nói gì.

Việc này, từ đầu tới cuối, Bạc Hề Hành chưa hề oan uổng cho hắn. Ngày đó ở hiện trường phát hiện lệnh bài của Khánh Lăng vương, có thể là giá họa, cũng có thể chính là hắn, hiện giờ xem ra, giá họa là như thế này sao?

Mà chuyện này hắn cũng đã đoán được từ trước. Điều làm hắn tức giận không thể áp chế, chính là câu nói "Ngôi vị hoàng đế này chẳng lẽ phụ hoàng thật sự truyền cho ngươi sao?" của Khánh Lăng vương. Điều này vẫn luôn là việc hắn luôn hăm hực trong lòng.

Hắn đột nhiên trầm giọng lên tiếng: "Dụng hình cho trẫm!"

Hân Thanh lắp bắp kinh hãi, vội nói: "Hoàng thượng, việc này cần dụng hình sao?" Những lời vừa rồi, chẳng lẽ còn không đủ định từ tội cho Khánh Lăng vương sao?"

Hoàng đế xoay người ra ngoài, Hân Thanh vội đuổi theo, lại nghe hắn nói: "Vậy hỏi hắn, đồng mưu là ai?"

Vừa rồi Khánh Lăng vương có nói, Trường hoàng tử cùng con vợ cả đều còn, sao có thể đến phiên hắn. Nếu Khánh Lăng vương đã nói rõ ràng như vậy, cho nên khi bản thân thất bại, cũng không đến lượt Khánh Lăng vương ngồi lên chủ vị. Bạc Hề Hành mân mê môi mòng, điều hắn muốn biết, chính là Khánh Lăng vương rốt cuộc là người của ai?

Hân Thanh lúc này mới hiểu ý, gật đầu.

Trước cửa Ngự Thư Phòng, Đồng Dân thấy Bạc Hề Hành tới, vội qua hành lễ, hắn lập tức hỏi: "Ai đã tới."

Đồng Dân lắc đầu: "Hỏi Hoàng Thượng, không có ai."

"Vậy sao?" Khóe miệng Bạc Hề Hành cuối cùng cũng nở ra một nụ cười, vừa rồi ở Tường Bình cung, hắn thuận miệng hù dọa Toàn Cơ một phen, thoát nhìn, năng quả thật không chút quan hệ với Tần Huyền vương, như thế, hắn cũng yên tâm.

Hỏi xong, hắn cũng không tiến vào, lại xoay người đi qua Càn Thừa cung, thấp giọng phân phó: "Trẫm hỏi cung nghỉ ngơi một lát, nếu không có việc gì, bất cứ kẻ nào cũng không được quấy rầy trẫm."

"Vâng." Thái giám cung kính đáp lời.

.....

Mấy ngày liên tiếp, Hoàng đế không qua đêm trong cung phi tần nào, người trong cung chỉ nói mấy ngày nay Hân Thanh và Thừa tướng thường xuyên vào cung.

Toàn Cơ cẩn thận thay Hoa phi cầm châu thoa cuối cùng lên đầu. Hoa phi giờ tay, khẽ phất qua đong đưa đuôi thoa, cười nói: "Tay nghề của người ngày càng tiến bộ."

"Nương nương thích thì tốt." Nàng cúi thấp mặt, duỗi tay đỡ Hoa phi đứng dậy.

Hoa phi thư thái cười, Toàn Cơ đỡ nàng đến trong viện tản bộ, đi được một đoạn, Hoa phi lại nhíu mày: "Nghe nói Hoàng thượng gần đây thường ở Ngự Thư Phòng cho đến đêm khuya, bốn cung lo lắng long thể của ngài ấy. Lát nữa, cho người hâm tỗ yến, rồi ngươi mang qua cho Hoàng thượng đi."

Nếu Hoa phi đã có ý kêu nàng đi, việc như vậy sẽ không làm người ngoài nghi ngờ, chỉ là, trực giác nói rằng. Chuyện lần này không nhỏ, nàng không muốn trong tình hình chưa hiểu rõ mọi chuyện mà tiến lên phía trước.

Chần chờ một lát, Toàn Cơ mở miệng: "Nương nương, chuyện qua Ngự Thư Phòng, nô tỳ vẫn cảm thấy không thỏa đáng. Ngài muốn sau này vào Vị Ương cung nhưng đừng để miệng lưỡi nói ngài tham gia vào chính sự."

Một câu "Tham gia vào chính sự" làm thân mình Hoa phi run lên, nàng đột nhiên nhớ tới ánh mắt lần đó của Hoàng đế. Theo bản năng nuốt nước miếng xuống, Hoa phi hướng ánh mắt về nơi xa.

Toàn Cơ nhẹ nhàng thở ra, Hoa phi qua đình nghỉ chân, quay đầu nhìn nàng, đột nhiên nói: "Nếu thật sự là Tần Huyền vương, Chúc Nhi nhất định

không thoát được can hệ."

Sắc mặt Toàn Cơ khê biến, vội quỳ xuống nói: "Nếu thật là vậy, đến lúc đó cầu xin nương nương thay Chúc Nhi cầu tình. Nương nương ngài cũng biết, hiện tại nô tỳ chỉ có Chúc Nhi là người thân, nô tỳ không thể mất muội ấy."

Thấy nàng quả nhiên khẩn trương, Hoa phi thoáng yên tâm, kéo tay nàng, nói: "Chuyện này có gì khó, có lẽ không cần đến bốn cung thay người nói chuyện. Về sau người cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, đến lúc đó, người cứ ở bên gối Hoàng thượng thổi gió là được."

Xem ra chuyện này, Hoa phi còn ghi tạc trong lòng. Nhưng cho dù là nữ nhân của hần, nếu Tần Huyền vương thật sự mưu phản, Toàn Cơ tin rằng ai cũng không cầu tình được. Nàng không biết người mưu phản lần này là ai nhưng với tính tình của Bạc Hề Hành, nhất định sẽ không tha.

Chủ tớ hai người trong đình nói chuyện một lát, vừa định hồi cung, liền thấy một thái giám hoang mang hốt hoảng chạy vào. Toàn Cơ gọi hần lại: "Hoàng cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyền: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Cầu tình

Thái giám quay đầu lại, thấy Hoa phi, vội quỳ xuống hành lễ: "Nương nương, bên ngoài đều lưu truyền, nói Khánh Lăng vương mưu phản, bây giờ người trong cung đều không ngừng bàn tán."

Hoa phi "A" một tiếng, Toàn Cơ cũng hít vào một hơi, dù thế nào cũng không thể ngờ người đó là hần.

Xem ra mấy ngày an tĩnh này là đang tối tăm, Khánh Lăng vương chung quy cũng được toàn thây. Hoàng đế hạ chỉ cắt bỏ tước vị Khánh Lăng vương, biếm thành thứ dân, ban chết. Khánh Lăng vương phủ, miễn sao trăm

Nghe nói ba đứa con của Khánh Lăng vương, lớn nhất cũng mới chỉ có ba tuổi rưỡi.

Thái giám lải nhải nói chuyện, đột nhiên ý thức chính mình nói sai, hiện giờ còn ai dám có ý đồng tình tiếc hận chứ? Điều chán sống rồi sao?

Hoa phi cũng không để ý, trong lòng Toàn Cơ suy nghĩ, đạo thánh chỉ này, đối với các vị vương gia, không biết có loại cảm tưởng gì. Nhưng Toàn Cơ cảm thấy kỳ quái, thời điểm Bạc Hề Hành nói những lời đó với nàng, nàng cứ cảm thấy hần đã định liệu trước. Chuyện này lại kéo dài nhiều ngày như vậy mới định tội, hần nhất định muốn hỏi thêm gì đó.

Có lẽ, là tìm đồng mưu.

Khỏe miệng khê nhúc nhích, Cuối cùng là tìm không được sao? Nếu không, Khánh Lăng vương cho rằng hần không nói ra, thì người đó sẽ đến cứu mình sao? Vòng đi vòng lại, chủ mưu hành thích ở Hoàng lăng vẫn là Khánh Lăng vương, ai còn có thể nói không chứ?

Đưa Hoa phi vào nội thất nghỉ ngơi, khi Toàn Cơ đi ra liền thấy thái giám kia cùng mấy cung nữ ghé tai nói chuyện hăng say. Nàng ho một tiếng, trách mắng: "Chuyện này có thể nghị luận trong cung sao? Nếu không muốn roi đầu, tốt nhất là về sau đừng bàn tán chuyện này nữa."

Thấy thanh sắc nàng nghiêm khắc, cung nhân lập tức giải tán.

Toàn Cơ thở dài một tiếng, nâng bước ra ngoài. Tuy trước đây Tô Phi từng nói "Quay về" nhưng cho đến hôm nay mới chứng thực người đó không phải Tần Huyền vương, trái tim nàng cuối cùng cũng thả lỏng.

Sắc trời hôm nay thật đẹp, ánh mặt trời không hề mãnh liệt, bầu trời trong xanh, áng mây cũng nhẹ nhàng. Làn gió nhẹ khê cuốn vài hạt bụi trên mặt đất, trong không khí hỗn tạp hương khí cỏ cây tươi mát.

Hiện tại Toàn Cơ không có việc để làm, liền tùy ý đi dạo một lát. Đến sườn đông của Ngự Hoa Viên, nàng ghé bên điện Phó Thừa huy cùng Tiết Chiêu nghị. Các nàng xưa nay vốn không thích Toàn Cơ, nàng vẫn nên không gặp thì tốt hơn. Nghĩ như vậy, nàng liền xoay người tránh sau núi giả.

Thấy hai người đi qua, trong miệng không ngừng nhắc đến chuyện Khánh Lăng vương mưu phản.

Chờ các nàng đi xa, Toàn Cơ mới từ sau núi giả đi qua. Nàng biết rõ, tội danh của Khánh Lăng vương một khi đã định, đừng nói là hậu cung Tây Lương, sợ là thường dân bá tánh cũng nghị luận.

Lúc hoàn hồn, nàng nghe được thanh âm của nam tử từ từ trước mặt truyền đến: "Xem ra sở thích trốn tránh chủ tử của người vẫn không sửa được."

Toàn Cơ cả kinh, không biết Bạc Hề Hành đứng trên hành lang khi nào. Hần nhìn thẳng vào mình, trước sau không thấy một bóng cung nhân. Toàn Cơ không nghĩ lại gặp hần ở đây, vội tiến lên hành lễ, giải thích: "Thừa huy nương nương không thích nô tỳ, nô tỳ trốn đi để tránh chọc ngài ấy tức giận."

Chuyện nàng cùng Phó Thừa huy không thích nhau, Bạc Hề Hành cũng biết đôi chút, cho nên việc này, nàng cũng không cần tìm cớ che giấu.

Hắn vẫn nhàn nhạt như cũ nhìn nàng, tùy tiện bước đi liền gặp nàng. Điềm giữa lòng mây một mối vẫn chưa hòa hoãn, hắn dừng bước, chần chờ một lát, lại bước tiếp.

Sắc vàng long bào tới gần, hắn tùy tiện nói: "Thoạt nhìn xem ra trong khoảng thời gian này ngươi sống thật không tồi."

Trong lòng khẽ động, Toàn Cơ vội nói: "Nô tỳ không tốt."

"Vậy sao?" Hắn khẽ nhíu mày.

Nàng lại nói: "Chuyện lần trước Hoàng thượng nói với nô tỳ, nô tỳ còn tưởng rằng..."

"Tưởng cái gì?"

"Là Thất vương gia." Toàn Cơ lấy hết can đảm nói ra, tim đập nhanh hơn: "Nô tỳ mỗi ngày đều lo lắng cho an nguy của Chước Nhi nhưng lại không dám nói."

Hoàng đế khẽ cười, nhàn nhạt một câu: "Đứng lên đi."

Thấy hắn xoay người đi về phía trước, Toàn Cơ chỉ cúi đầu theo sau, lại nghe hắn nói: "Ngày đó trẫm nói, không phải Tần Huyền vương."

"Là nô tỳ vụng về." Nàng nhỏ giọng đáp, trong lòng Toàn Cơ không khỏi cười lạnh, ngày ấy hắn ám chỉ không phải Tần Huyền vương, vậy thì là ai?

Hắn lại hỏi: "Hoa phi dạo gần đây có tốt không?"

Toàn Cơ bẩm báo tất cả về Hoa phi, Bạc Hề Hành gật đầu, nàng lại nói: "Nương nương còn lo lắng Hoàng thượng mệt nhọc quá mức, muốn nô tỳ đem tổ yến qua cho Hoàng Thượng bồi bổ."

Hắn khẽ ngoái đầu nhìn lại: "Vậy sao không đi?"

Nàng kính cẩn cúi đầu: "Sau nương nương lại nói, Ngự Thư Phòng là trọng địa, nô tỳ không thích hợp qua đó, nên đã từ bỏ."

Hắn thấp giọng thở dài: "Nàng ấy thật có tâm."

Toàn Cơ không nói gì, khi hoàn hồn lại đã thấy phía trước là bậc thang hành lang, mà hắn lại như không nhìn thấy, một chân đạp xuống. Toàn Cơ vội đưa tay đỡ hắn, kinh hô: "Hoàng Thượng cẩn thận!"

Thân mình trong nháy mắt mất cân bằng, hắn theo bản năng bắt lấy thân thể mảnh khảnh của nàng, sức lực nàng không lớn, cả người đã bị hắn nắm chặt. Miễn cưỡng đứng lên, Bạc Hề Hành nhìn nàng, phản ứng của nàng vừa rồi như là... Trong lòng hắn khẽ chấn động, cung nữ trước mặt đã rũ mí mắt xuống, nhỏ giọng: "Ngài không sao chứ?"

Hắn buông tay nàng ra, chỉnh lại thần sắc.

Lần này bởi vì chuyện của Khánh Lăng vương, hắn luôn mong chờ sẽ truy vấn ra thêm đồng mưu, tuy đã định tội nhưng chung quy hắn vẫn còn bất mãn. Mới vừa rồi chỉ là trong lúc thất thần, hắn không chú ý dưới chân mà thôi.

Toàn Cơ lại hỏi: "Hoàng thượng mệt mỏi sao? Nô tỳ... Đưa ngài hồi cung?"

Liếc mắt nhìn nàng một cái, hắn cũng không cự tuyệt.

Đờ hán hồi cung, lại không thấy Đồng Dàn, Toàn Cơ biết không nên hỏi nhiều, vừa định cáo lui lại nghe hắn mở miệng: "Pha trà cho trẫm."

Nàng nghe theo, lui xuống.

Bạc Hề Hành thấy thân ảnh kia dần biến mất khỏi tầm mắt, hắn nhắm hai mắt dựa vào giường, đột nhiên nghe tiếng bước chân đi vào. Dừng lại ngoài sảnh, cung nữ khẽ nói: "Hoàng thượng, Tô Phi nương nương tới."

Không hề mở mắt, hắn chỉ nói: "Cho nàng vào đi."

Rất nhanh lại truyền đến tiếng bước chân, hắn liền ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt trên người nữ tử.

Nội thất, hương lượn lờ, nam tử khẽ nằm trên giường, chân móng vẫn còn ở một bên. Tô Phi phát tay cho Lam nhi lui ra, tự mình tiến lên, cúi người đắp chăn cho hắn, nhẹ giọng nói: "Trời tuy nóng nhưng Hoàng thượng nghỉ trưa cũng nên đắp chăn, đừng để cảm lạnh."

Nghe giọng nói mềm mại của nàng, tâm tình Bạc Hề Hành không khỏi tốt lên. Cánh tay nắm lấy đôi bàn tay nhỏ của nàng, hắn mở miệng: "Trẫm chưa ngủ. Sao nàng lại tới đây?"

Bị hấn lôi kéo, nàng thuận thế ngồi cạnh hắn, nét mặt Tô phi hiện lên tia cười, lấy hết can đảm nói: "Thần thiếp tới là vì chuyện của Khánh Lăng vương."

Một câu này làm cho Hoàng đế mở to hai mắt, lạnh nhạt nhìn nữ tử trước mặt.

Biểu tình nàng có chút khản trương, lông mi khẽ rũ một nửa, nhỏ giọng nói: "Thần thiếp biết Hoàng thượng không thích nghe, có lẽ còn cảm thấy thần thiếp..."

"Nếu đã biết, vì sao còn tới?" Không đợi nàng nói xong, hắn lạnh lùng cắt ngang lời nàng.

Ánh mắt Tô phi khẽ nhạt xuống, nàng đứng dậy quỳ gối trước giường, chỉ có bàn tay được hắn nắm vẫn không rút ra, cứ vậy mà nói: "Khánh Lăng vương tuy phạm tội nhưng phụ nữ cùng trẻ em vương phủ tội không đáng chết. Cổ ngữ có câu, phạm tội không liên lụy gia quyến, hôm nay thần thiếp, là vì những người đó mà cầu tình."

Tay nàng có chút run rẩy, lòng bàn tay sớm đã ướt thanh một mảng. Lam nhi cũng cúi đầu thật sâu, ngay cả hô hấp cũng không dám mạnh. Ai cũng không đoán được lời nói vừa rồi của Tô Phi có làm nam tử trên giường giận tím mặt hay không.

Gian ngoài, thanh âm từ trong nội thất truyền ra. Toàn Cơ ngược mắt, xuyên qua rèm châu như ẩn như hiện, nàng tựa hồ nhìn thấy vài bóng người. Đấy lòng thoáng giật mình, bước chân dưới chân cũng không ngừng lại.

Những hạt châu chạm vào nhau, dư quang thoáng nhìn cung nữ đi vào, Tô Phi đột nhiên lấp bắp kinh hãi.

Toàn Cơ cũng kinh ngạc, thấy nàng quỳ trước giường Hoàng đế, vội tiến lên hành lễ. Bạc Hề Hành chưa từng nói chuyện, hắn chỉ ngồi dậy, cúi đầu, chăm chú nhìn nữ tử mảnh khảnh bên dưới một cách khác thường.

Toàn Cơ không biết chuyện gì đã xảy ra, thoáng do dự, hắn đã mở miệng: "Mang hai ly trà tới đây, xem ra Tô Phi còn có chuyện muốn nói với trẫm." Nói xong, hắn cúi người, nâng Tô Phi lên, tầm mắt chuyển hướng mặt bàn bên cạnh.

Nàng rót trà, bung đến trước mặt họ. Lư hương bên cạnh nạm vàng còn lượn lờ tầng sương trắng, không nồng cũng không nhạt. Hiện tại trong nội thất bầu không khí đột ngột căng thẳng.

Ngón tay thon dài chạm vào chén trà, hắn nhấp một ngụm, lúc này mới lãnh đạm nói: "Trẫm nhớ trước đây nàng không thích quản chuyện nhân của người khác." Một câu chuyện nhân chẳng qua là nói cho Tô phi, người kia đã không còn thuộc về hoàng thất, hắn đương nhiên cũng sẽ không xử nhẹ.

Bích Loa Xuân trước mặt thoáng thoang thoảng mùi hương, Tô Phi cũng không ném, mắt nàng khẽ ngược lên, nhìn hắn: "Vì trước đây thần thiếp không hiểu chuyện, càng không rõ việc hải tử mang đến cho thần thiếp hạnh phúc cỡ nào. Nhưng hôm nay, thần thiếp cũng đã làm mẫu thân, nghĩ đến những đứa nhỏ như vậy, quả thật không đành lòng. Hoàng thượng, con trẻ là vô tội, ngài..."

Đầu ngón tay vốn đang lướt qua chén sứ Thanh Hoa lập tức dùng sức đập mạnh xuống bàn, nước trà văng ra, bắn đầy trên ngón tay hắn. Tô Phi hoảng sợ, cúi tay lau trà trên tay hắn nhưng ống tay áo sắc mình hoàng lại nhắc ra, nhẹ nhàng né tránh.

Con người thâm thúy đổi hướng, đột nhiên xẹt qua mặt Toàn Cơ. Nàng đột nhiên hoàn hồn, nâng bước tiến lên trước, lấy khăn thay hắn lau khô. Nước trà mặc dù không nóng nhưng làn da vẫn nổi lên ửng hồng.

Tô Phi thấy vậy, vội đứng lên quỳ xuống, hắn cũng không ngăn cản, nhẹ giọng nhưng khiến lại người ta sợ hãi: "Hiện tại hắn muốn hành thích vua mưu phản, nàng còn tới nói với trẫm con trẻ vô tội, người khác không biết còn tưởng rằng nàng đã hưởng thứ gì tốt đẹp từ hắn!"

"Hoàng thượng..."

Hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, lại nói: "Việc đã đến nước này, nàng còn cho rằng trẫm sai sao?"

"Hoàng Thượng không sai." Tô Phi anh anh mà khóc: "Cả người cùng trái tim thần thiếp đều trên người Hoàng thượng, làm sao có thể không biết chuyện tốt xấu này chứ? Chỉ là tiểu Hoàng tử vẫn bệnh không dứt, thần thiếp lại nghe lão nhân trong cung nói, phải tích phúc tích đức cho hải tử. Thần thiếp tâm tâm niệm niệm chỉ mong Hoàng tử tốt lên. Hiện tại Hoàng thượng trừng phạt cả nhà Khánh Lăng vương, thần thiếp chỉ sợ sát khí quá nặng..."

Hoàng đế không ngờ Tô Phi lại nghĩ như vậy, cuối cùng con tức giận cũng hoà hoãn một chút. Sắc mặt hắn điềm đạm, ý bảo Lam nhi đỡ nàng đứng dậy, nói: "Là tâm hắn có tồn tại ý phản nghịch, thiên địa bất dung. Chẳng qua trẫm thay trời hành đạo, nàng cũng không cần sợ sát khí gì hết. Hoàng nhi của trẫm đều có thánh thần phù hộ, thân thể sẽ không có gì đáng ngại."

Tô phi vẫn khóc, Lam nhi đỡ nàng ngồi xuống, nàng ta vẫn cúi đầu, chung quy cũng không đề cập đến chuyện của Khánh Lăng vương nữa. Ánh mắt lại dừng trên ả hồng trên tay, nàng giơ tay phủ lấy tay hắn, đau lòng hỏi: "Đau không? Có cần truyền thái y xem chút không?"

Hắn cầm lấy tay nàng, khẽ lắc đầu: "Đồng Nhi, tính tình nàng trầm hiểu, trầm không hy vọng ngay cả trẫm nàng cũng không hiểu." Đấy mắt hắn khẽ chuyển, lại trong khoảnh khắc nhu hòa xuống.

Tô Phi thuận theo gật đầu.

Không khí quý dị cuối cùng cũng chậm rãi an hòa, mà tâm Toàn Cơ lại càng thêm bất an. Hắn nói, hy vọng Tô Phi hiểu hắn.

Hắn hào phóng mà tiếp nhận nàng ta vào lòng hắn sao?

Khẽ cắn môi, Toàn Cơ lặng yên nắm chặt khăn trong tay. Cũng khó trách Tô Phi từng tự tin mà nói như vậy, nàng ta sẽ trở thành nữ nhân trong lòng của hắn.

Từ Càn Thừa cung đi ra, Tô Phi cũng không dùng loan kiệu đợi sẵn bên ngoài, mà được Lam nhi chậm rãi đỡ ra. Đôi mắt nàng ta hồng hồng vì khóc, lúc quay đầu nhìn về phía Toàn Cơ, đáy mắt sợ hãi đã biết mất, chỉ còn lại thoải mái.

Toàn Cơ không biết sao, chỉ hỏi: "Tình cảm giữa nương nương với Hoàng thượng, thật sự làm người khác ganh tỵ đến chết."

Tô Phi nhìn thẳng nàng, bỗng nhiên dừng chân, khẽ nói: "Người ngoài không biết còn tưởng người ghen ghét bốn cung."

Toàn Cơ ngăn người, vội nói: "Nô tỳ sợ hãi nên mới nói thế, nương nương không thể cũng nói vậy. Nếu để Hoa phi nương nương nghe thấy, nô tỳ sẽ không được yên thân."

Tô Phi không nghĩ như vậy, cười: "Bốn cung chỉ thuận miệng nói thôi."

Toàn Cơ thu hồi tâm tư, cũng không đề cập chuyện đó, lại khẽ hỏi: "Hôm nay nương nương tới, thật sự là vì thay Khánh Lăng vương cầu tình sao?"

"Không giống sao?" Mắt phượng nàng ta hơi đỏ, nhìn thẳng Toàn Cơ.

Toàn Cơ lắc đầu, không phải không giống, mà là rất giống, rất giống một người mẹ sẽ nói như vậy, chỉ là hành động đó, làm Toàn Cơ cảm thấy kỳ quái.

Loan kiệu vẫn chậm rãi theo sau, Tô Phi bỗng ho nhẹ vài tiếng, Lam nhi vỗ lưng nàng, khuyên: "Tiểu thư vẫn nên ngồi kiệu đi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 11

Tô phi cũng không cự tuyệt, lúc xoay người đã thấy loan kiệu dừng ngay phía sau. Lam nhi tiến lên nhắc mình, duỗi tay đỡ nàng đi vào. Toàn Cơ lại đột nhiên nhớ tới điều gì, hỏi: "Chuyện mưu phản, làm sao nương nương biết không phải hắn?" Nàng không cần chỉ rõ người đó là ai, tin rằng trong lòng Tô Phi vẫn hiểu rõ.

Bước chân khẽ ngừng, Tô Phi cũng không xoay người, Toàn Cơ đã thấy tấm mình kia cẩn thận buông xuống. Loan kiệu đi qua, bên trong truyền tới thanh âm ôn nhu của nữ tử: "Bốn cung chỉ vô ý nghe được."

Toàn Cơ ngăn người, loan kiệu đã đi xa, nơi này chỉ còn lại dư vị của câu nói kia. Nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện chưa hỏi, nàng cũng không đuổi theo, ánh mắt dừng trên loan kiệu đã đi xa. Đó là cỗ kiệu của Tô Phi, với thân phận là người của Hoa phi, việc nàng đuổi theo quả thật không thích hợp.

Mà câu nói vừa rồi của Tô Phi dù là thật hay giả, đến cuối cùng cũng không khác biệt quá lớn.

Trở về Tường Bình cung, vừa lúc thấy thái y đi ra, thái giám đi theo thấy Toàn Cơ, vội lôi kéo nàng: "Người đi đâu vậy? Mới vừa rồi nương nương còn tìm người đó!"

Toàn Cơ không có ý dừng lại, trực tiếp bước vào, đã thấy Hoa phi dựa trên giường uống trà. Nàng tiến lên hành lễ, quả nhiên nghe được Hoa phi hỏi nàng: "Người đi đâu?"

Toàn Cơ cúi đầu, thành thật trả lời: "Nô tỳ ở bên ngoài gặp được Hoàng thượng, có lẽ mấy ngày nay quá mệt mỏi, nô tỳ thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt cho lắm, bên cạnh lại không có cung nhân đi theo nên đưa ngài ấy về Càn Thừa cung."

Nghe long thể Hoàng đế không khỏe, Hoa phi ngồi dậy, lo lắng hỏi: "Hoàng thượng thế nào rồi?"

"Hồi nương nương, Hoàng thượng không có việc gì."

Hoa phi nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: "Vậy sao đi lâu như thế?"

Tâm tư Toàn Cơ khẽ chuyển, kể lại cho Hoa phi nghe: ".... Sau đó Tô Phi lại tới, thay Khánh Lăng vương cầu xin tha cho ba đứa nhỏ..."

"Vậy sao?" Hoa phi híp đôi mắt lại, hứng thú hỏi: "Hoàng thượng có giận không?"

Đáy mắt Hoa phi hiện lên một tia đắc ý, Toàn Cơ lại lắc đầu nói: "Dạ không, tuy Hoàng thượng không đồng ý nhưng cũng không tức giận."

Nàng dút lời, sắc mặt Hoa phi chợt biến đổi, nàng ta đứng lên, chén trà trong tay hung hăng ném xuống đất. Tiếng đập vang dội, từng mảnh vỡ cùng bọt nước văng tung tóe khắp phòng.

Hoa phi cắn răng: "Hoàng thượng đúng là quá sùng ái nàng ta luôn rồi!"

"Nương nương..." Toàn Cơ giữ chặt nàng ta, ý bảo nàng ta đừng lớn tiếng như vậy. Hoa phi ý thức bản thân thất thố, nặng nề hừ một tiếng, lại ngồi về giường, lạnh lùng nói: "Chẳng qua là nhận nuôi Trùng Hoàng tử, nàng ta đã kiêu ngạo như vậy, ngày sau còn không biết có bao nhiêu lợi hại nữa?"

Toàn Cơ nhỏ giọng an ủi: "Nương nương tạm thời đừng nóng nảy, ngài cố gắng chịu đựng qua khoảng thời gian này, đợi tương lai sinh hạ Hoàng tử, nương nương cũng không cần e ngại ngài ấy nữa. Chung quy, phân vị của ngài ấy vẫn ở dưới ngài.""

Hoa phi lại không cảm thấy bản thân chiếm ưu thế, thật lâu sau mới nói: "Chuyện Hoàng thượng khôi phục phân vị Huệ phi cho nàng ta chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi."

"Nương nương..." Toàn Cơ ra vẻ kinh ngạc: "Sao có thể?"

Hoa phi nhỏ giọng nói: "Bổn cung đương nhiên là biết. Toàn Cơ, người nói xem rốt cuộc nàng ta có tài đức gì, có thể làm Hoàng thượng mê luyến như thế?"

Toàn Cơ ngăn người, chỉ biết lắc đầu, về vấn đề này, nàng cũng không muốn trả lời. Kỳ thật thái độ của Bạc Hề Hành đối với Tô Phi, nàng mơ hồ cảm nhận được trong lòng hẳn rõ ràng có nàng ấy nhưng ngày ấy trên Hành Đài, ánh mắt của hắn lại không giống gạt người... Nàng có chút không hiểu lắm.

Lát sau, Toàn Cơ gọi người vào thu dọn mảnh vỡ dưới đất. Hoa phi có chút bức bối, sai người đem bàn cờ lên.

"Nương nương muốn tự chơi cờ sao?" Toàn Cơ đưa hộp cờ trắng cho nàng ta.

Hoa phi nhận lấy, cũng không nhìn Toàn Cơ, chỉ thấp giọng: "Người đánh với bổn cung đi."

Toàn Cơ bưng hộp cờ đen trong tay, cười nhẹ: "Sao nô tỳ biết chơi cái này?" Cho dù nàng biết cũng sẽ không thừa nhận. Nếu một tiểu cung nữ biết quá nhiều sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Hoa phi cũng không trách cứ, tùy ý đặt một quân cờ xuống, nàng nhìn chăm chăm bàn cờ thật lâu, đột nhiên mở miệng: "Đã bao nhiêu năm rồi, khi đó bổn cung còn cùng nàng ta đánh cờ." Tuy trong lời nói là ý hoài niệm nhưng đáy mắt lại không hề ẩn chứa hương vị nhớ nhung ngày xưa, quạnh quẽ như cũ, nàng ta như phảng phất nói việc kia không chút quan hệ với mình.

Toàn Cơ đương nhiên nghe ra, nàng gác đồ vật trong tay xuống, lại thấy nàng ta đặt hộp cờ trắng xuống, nhẹ nhàng lấy một viên cờ đen trên tay, khẽ trầm tư rồi hạ xuống.

Toàn Cơ khẽ cười một tiếng: "Ngày ấy nương nương kêu nô tỳ đi thăm điện hạ, Tô Phi nương nương cũng một mình đánh cờ."

Quân cờ nắm trong tay khẽ dừng lại, lúc này Hoa phi không tức giận, buồn bã nói: "Kỹ nghệ của nàng ta so với bổn cung tinh vi hơn nhiều, nàng ta rất thông minh, khi còn nhỏ làm việc đã khác người thường..." Trong lòng khẽ động, chẳng lẽ đời này, nàng ta đều thua trong tay Tô Phi một chiều sao?

Đột nhiên nàng ta nắm chặt quân cờ trong tay, nàng ta không cam lòng. Bỗng dưng nghĩ tới trong bụng đang mang cốt nhục của Bạc Hề Hành, tâm tư tích tụ của nàng thoáng khởi sắc một chút.

Toàn Cơ đứng hầu bên cạnh nhíu mày, nàng không nói cho Hoa phi biết ngày đó ở Tuệ Ngọc cung thứ bản thân thấy chính là một bàn cờ tàn cục, có lẽ là bàn cờ Bạc Hề Hành cùng Tô Phi đánh lưu lại. Nàng không nói, là sợ Hoa phi nghĩ nhiều, chỉ là, tuy Toàn Cơ không phải cao thủ kỹ nghệ nhưng cũng nhìn ra được tàn cục kia không quá cao minh, mà nhìn đáng về của Tô Phi, lại như phá giải rất lâu...

"Chuyện của Hoàng Trùng tử, bổn cung đã chờ lâu lắm rồi." Hoa phi đột nhiên phun ra một câu khiến Toàn Cơ lắp bắp kinh hãi.

Nàng hoàn hồn, thấy Hoa phi vẫn không nhìn về mình, ánh mắt nàng ấy vẫn chăm chú vào bàn cờ. Mà ngữ khí trầm thấp của nàng ta không phải Toàn Cơ nghe không hiểu, nàng chỉ thấp giọng đáp ứng, thuận tiện nhớ tới chuyện hôm nay chưa đề cập với Tô Phi. Đáy lòng thở dài, nàng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

.....

Tháng sáu, Càn Khánh năm thứ hai, trời giáng lũ lụt, cảnh tượng ngoài cửa trượng mơ hồ không thể thấy rõ. Lúc Bạc Hề Hành rời khỏi Càn Thừa cung, Đồng Dân có chút lo lắng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, hay người đừng đi giám hình nữa?" Hắn hỏi rất cẩn thận, cung nhân bên cạnh đã lấy dù đưa tới. Đồng Dân nhận lấy, thấy Hoàng đế cất bước ra ngoài, hắn vội đuổi theo, gờ cao dù che qua đỉnh đầu.

Trong màn mưa mờ mịt, mơ hồ có bóng người chạy tới, họ lại gần, mới thấy đó là Hàn Thanh đang mặc khôi giáp, hắn không che dù, cả người ướt đẫm. Hàn Thanh quỳ gối xuống đất, mở miệng: "Hoàng Thượng, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng."

Hắn "Ừ" một tiếng, thấp giọng: "Trẫm không hy vọng ở pháp trường nghe được những thứ bậy bạ gì."

"Hoàng thượng yên tâm, mặt tướng đã xử lý ổn thỏa." Hàn Thanh đứng dậy, lập tức đuổi theo bước chân Hoàng đế.

Nơi nơi đều là tiếng mưa, ngự giá sớm đã đợi bên ngoài. Bạc Hề Hành đi vào, ngồi trên đế tọa, khép nhẹ hai mắt, trong không khí như phảng phất được tiếng mắng khàn cả giọng của Khánh Lăng vương ngày đó.

Mắng hấn vu oan, mắng ngôi vị Hoàng đế của hấn có được là bất chính, thậm chí mắng hấn ngay cả con trẻ cũng không buông tha, nhất định sau này sẽ báo ứng lên con cháu hấn.

Báo ứng..

Chuỗi ngọc trên tay đang động bồng ngừng lại, khóe môi nam tử bồng hiện lên một nụ cười lạnh, hấn tất nhiên sẽ không tin báo ứng. Vận mệnh là do chính mình nắm giữ trong tay, nếu hấn không tranh đoạt, ngôi vị Hoàng đế này căn bản cũng không tới lượt hấn ngồi.

Ánh mắt trầm xuống, hấn thấp giọng nhấn mạnh từng chữ: "Xuất cung."

Đồng Dần xoay người, gân cổ gào lên: "Hoàng thượng khỏi giá."

Bên bụi hoa cách đó không xa, tựa có hai bóng người thấp thoáng. Trong tiếng mưa to tầm tã, từ từ hỗn loạn truyền đến tiếng ho khan của nữ tử. Một tay Lam nhi đỡ nàng, thấp giọng nói: "Tiểu thư, nếu Khánh Lăng vương thật sự bị oan uổng, hôm nay sẽ hạ tuyết." Khi nói chuyện, Lam nhi bất giác nhìn về phía ngự giá đang rời đi.

Ánh mắt Tô Phi vẫn nhìn thẳng về phía trước, cũng chẳng sợ cách màn mưa mênh mang không thể nhìn rõ cảnh sắc. Sau một lúc lâu, nàng mới cười nhạo nói: "Thật thật giả giả, ai có thể biết được?"

"Vậy Khánh Lăng vương thật sự sẽ bị xử tử sao?"

"Còn ai có thể cứu hấn nữa chứ?"

.....

Tường Bình cung, Toàn Cơ kiểm tra lại cửa sổ trong tâm cung của Hoa phi, xác định toàn bộ đã đóng chặt, mới yên tâm.

Nàng xoay người, thấy Hoa phi đứng ở cửa ngõ ngác nhìn ra bên ngoài. Toàn Cơ tiến lên kéo nàng vào, nhỏ giọng: "Nương nương đừng đứng ở đây, bên ngoài mưa lớn, không khéo tạt vào."

Hoa phi không lên tiếng, theo Toàn Cơ vào trong nghỉ ngơi.

Trận mưa này kéo dài thật lâu, cho đến chạng vạng mới tí tách vài giọt rồi dừng lại.

Toàn Cơ dựa vào lan can bên ngoài, nhìn nét mặt cung nữ đầy hoảng sợ, lại thấy người trong viện chạy qua kéo lại, cấp bách bàn chuyện Khánh Lăng vương bị chém đầu ở ngọc môn.

Nàng cũng không đi lên, chỉ yên lặng mà nghe.

Bên ngoài một nhóm người đen nghìn nghịt, sôi nổi bàn tán.

Có người nói mỗi ngày Khánh Lăng vương ở thiên lao đều kêu oan, thậm chí còn nhục mạ Hoàng đế. Nói đến đây, cung nữ kia dè dặt thanh âm, nếu để người khác nghe được, tất cả sẽ bị chém đầu. Chân mày nàng ta cau lại: "Nói đến cũng thật kỳ quái, nghe nói hấn đến pháp trường, một câu cũng không nói."

Mọi người "A" một tiếng, lại có người lúi lét kéo cung nữ hỏi đó có phải sự thật không.

Ấn đường Toàn Cơ nhăn lại, sắc mặt khê trầm trọng.

Chuyện Khánh Lăng vương kêu oan khắp nơi, nàng có nghe nói nhưng lần này ra pháp trường, lại không nói một câu, quả thực có chút kỳ quái.

Nàng cúi đầu, đùa bốn chiếc khăn trong tay, trong viện bỗng nghe được thanh âm của một thái giám lớn tuổi: "Còn không đi làm việc, tụ tập ở đây khuây mọi mứa mếp, cẩn thận da của các người." Nói xong, mọi người lập tức giải tán.

Toàn Cơ ngẩn ra, lời nói của lão thái giám kia làm nàng nghĩ đến một chuyện.

Sắc mặt khê biến đổi, không tự giác mà che miệng lại. Bạc Hề Hành, hấn sẽ làm vậy sao?

Thật là thủ đoạn tàn nhẫn...

"Toàn Cơ cô nương, người làm sao vậy?" Thái giám tiến lại, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, nhỏ giọng hỏi.

Toàn Cơ đột nhiên hoàn hồn, nói một câu "Không sao" rồi xoay người chạy về hậu viện.

Tìm đập nhanh không ngừng "Thình thịch", nàng nhớ năm đó hấn có thể không hề cố kỵ mà đẩy mình xuống vách núi Tây Bích. Hiện tại hấn đã ngồi vào đế tọa, còn có thù đoạn gì không thể sử dụng chứ?

Dừng bước dựa vào vách tường, nàng bắt giác cười nhẹ, thắng làm vui thua làm giận, đạo lý này là chính hấn dạy nàng. Ánh mắt dừng trên màu xanh nhàn nhạt trên tay mình, chẳng lẽ không có máu tươi sao? Bất giác nắm chặt chiếc khăn, năm đó, là nàng ôm lòng tin vào cung như vậy sao? Những năm đó trôi qua như thế nào, tất cả nàng đều đã quên, bây giờ còn trở nên nhân từ hơn sao?

Toàn Cơ à Toàn Cơ, người cũng là một con sói đi săn, lại còn giả trang từ bi làm gì?

Nàng không đi về phía trước, chỉ xoay người quay về tấm cung của Hoa phi, an tĩnh đứng hầu bên ngoài.

Lần này, tang chứng vật chứng có đủ, chuyện xử tử Khánh Lăng vương, các vương gia ở đất phong cũng không nói hai lời. Nghe nói, ngay cả Tương Hoàn vương không nói câu nào, người khác cũng sẽ không rảnh rỗi chọc vào phiền toái.

Toàn Cơ chỉ không thể xác định, chuyện này có phải do Bạc Hề Hành tự biên kịch hay không? Mà cái đầu của Khánh Lăng vương, liệu có phải liên quan đến lệnh bài ở hoàng lăng lần đó hay không? Nếu thật sự là vậy, tiếp theo sẽ đến lượt ai?

Tương Hoàn vương? Hay Tấn Huyền vương?

Toàn Cơ ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm vào hoa văn trên bình sứ đến phát ngốc, trong đầu không ngừng nghĩ đến đủ loại phát sinh trong thời gian này. Tất cả đều quá trùng hợp, cũng làm nàng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Tiếng bước chân mềm nhẹ truyền đến, một cung nữ nhỏ giọng nói: "Toàn tỷ tỷ, Tô Phi nương nương đến thăm nương của chúng ta."

Cung nữ vừa nói xong, đôi hài đẹp đẽ quý giá kia đã bước qua cửa. Trên người Tô Phi tựa hồ mang theo ẩm ướt, Lam nhi phía sau nàng ta mang theo một hộp đồ ăn. Toàn Cơ vội đứng lên hành lễ: "Nương nương xin đợi một lát, nương nương của chúng ta đang nghỉ ngơi bên trong." Nói xong, nàng liền xoay người đi vào.

Trên chiếc ghế quý phi lại không thấy thân ảnh của Hoa phi, Toàn Cơ khẽ giật mình, vòng qua bình phong mới thấy Hoa phi đang khẽ dựa vào cửa sổ, trong tay bưng bình nắm lấy cành hoa bên ngoài. Nghe tiếng có người đi vào, Hoa phi cũng không quay đầu, chỉ hỏi: "Nàng ta tới sao?"

"Vâng." Toàn Cơ đáp lời, duỗi tay đỡ Hoa phi.

Hoa phi phất ống tay áo, lại nhấp môi, mở miệng: "Vậy để nàng ta ở bên ngoài chờ đi."

Toàn Cơ giật mình, bất giác hỏi: "Nương nương, chuyện này.... Chỉ sợ không tốt lắm."

Hoa phi cười lạnh: "Có gì không tốt?" Đang nói chuyện, Toàn Cơ thấy nàng dùng sức trên đầu ngón tay kéo cánh hoa xuống, nơi đó chỉ còn lưu lại vài cánh hoa màu hồng nhạt, trong không khí thanh u lại mang về tịch liêu vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Muốn nàng sống sót

Edit: Subo

Thần sắc Hoa phi không rõ là vui hay giận, Toàn Cơ đột nhiên kinh hãi, vội nói: "Nô tỳ đi quá giới hạn, thỉnh nương nương thứ tội."

Hoa phi không nhìn cung nữ bên cạnh, thanh âm vẫn trầm thấp như cũ: "Đến hôm nay chuyện của Tuệ Ngọc cung vẫn chưa có tin tức gì truyền đến. Toàn Cơ, là trí tuệ của người suy giảm, hay là Tô phi quá mức lợi hại?"

Nàng biết nàng ta đang ám chỉ điều gì, Toàn Cơ quỳ xuống, chuyện này, nàng thật sự không có lý do để giải thích. Giết một hài tử, nàng không phải không làm được, chỉ đơn giản là không muốn làm, chỉ cần chuyện gì có nguy hiểm, nàng đều sẽ suy xét thỏa đáng, nàng tiến cung, không phải vì làm đao phủ cho Hoa phi.

Ném đóa hoa trong tay xuống, Hoa phi đứng lên, liếc mắt nhìn nữ tử trên mặt đất, sau đó lại cười nhu hòa, cúi người nâng nàng dậy, thấp giọng nói: "Bỏn cung cũng muốn người sớm trở thành chủ tử. Hiện tại, tuy bỏn cung được sủng ái nhưng cũng không thể mọi chuyện đều che chở cho người. Nếu một ngày nào đó bỏn cung không còn, người lại cùng đám người Phó Thừa huy xảy ra tranh chấp, đến lúc đó phải cố gắng mà tìm chỗ dựa mới. Nữ nhân mà, chỗ dựa trong cung này, đơn giản còn không phải Hoàng thượng sao?" Lời nói một phen, trong mắt Hoa phi không chút gợn sóng, chỉ nhẹ nhàng hiện lên ý cười, không chút tức giận.

Toàn Cơ nhỏ giọng đáp: "Vâng." Hoa phi mới cười buông tay nàng, xoay người ngồi, mở miệng: "Mời Tô Phi vào đi."

"Vâng."

Bước ra ngoài, Toàn Cơ thấy Tô phi vẫn ngồi đợi, cùng Lam Nhi cười nói, cũng không nhìn ra một chút không vui nào. Nàng bước lên phía trước, hành lễ: "Nương nương phải đợi lâu rồi, nương nương của chúng ta mời ngài vào trong."

Tô Phi hoàn hồn, Lam nhi đỡ nàng ta đứng dậy, vòng qua người Toàn Cơ, như ẩn như hiện nhẹ giọng cười: "Nàng ta cho rằng ra oai phủ đầu với bốn cung thì nàng ta sẽ thắng sao?"

Toàn Cơ ngẩn ra, đã thấy Lam nhi vén rèm châu đỡ Tô Phi đi vào.

Nàng theo sau đi vào, thấy chủ tớ hai người hành lễ với Hoa phi. Hiện tại Hoa phi sớm đã không còn biểu hiện như lúc này, nụ cười trên mặt giảo hoạt, tự mình kéo tay Tô Phi, khẽ nói: "Biểu tỳ đã lâu không tới nơi này của bốn cung."

Tô Phi nhu hòa cười: "Tần thiếp sợ quấy rầy nương nương, mấy hôm trước thân thể tiểu Hoàng tử còn không được tốt."

Nghe Tô Phi đề cập đến Trưởng Hoàng tử, con người Hoa phi hiện lên một tia lệ khí, sau đó lại cười: "Bốn cung thật ra cũng muốn qua thăm tiểu Hoàng tử nhưng Hoàng thượng lại dặn dò nghỉ ngơi trong cung, nên mới kêu Toàn Cơ qua đó. Tiểu Hoàng tử hiện giờ đã tốt hơn chưa?"

"Nhờ phúc của nương nương." Tô Phi theo nàng ngồi xuống, nhìn thoáng qua Lam nhi. Lam nhi đặt đồ vật trong tay lên bàn rồi cung kính lui ra, lại nghe Tô Phi nói: "Tần thiếp mang chút điểm tâm tới, nhìn cũng không tệ, hy vọng nương nương có thể dùng một chút."

Nắp được mở ra, bên trong là chén sứ với hoa văn tinh tế cùng với điểm tâm, riêng chỉ nhìn vào cũng làm người ta phải chảy nước dãi. Tô Phi gấp một miếng đưa cho nữ tử trước mặt: "Nương nương mời nếm thử."

Ánh mắt dừng trên khối điểm tâm chậm rãi di chuyển đến mặt Tô Phi, Hoa phi cũng không duỗi tay tiếp nhận. Tô Phi như ý thức được, xoay đĩa đưa vào bên môi, nhỏ nhẹ cắn một miếng, mới nói: "Nương nương hiện tại đang mang thai, cũng nên đề phòng mọi thứ."

Sắc mặt Hoa phi hơi đổi, tâm trạng phòng bị lúc này mới lơi lỏng. Nàng ta nhìn Toàn Cơ một cái, khẽ nói: "Lui xuống hết đi, bốn cung muốn cùng biểu tỳ nói chuyện."

Hai cung nữ đều lui xuống, Toàn Cơ nhìn thoáng qua Lam nhi, thấy biểu tình nàng ấy nhàn nhạt, không muốn nói chuyện với mình. Nàng cũng thức thời, không nói một câu.

Cung nữ bên ngoài tiến vào, thêm huân hương vào lư hương, thuận miệng hỏi: "Toàn tỳ tỷ, Nội Vụ Phủ mới tặng huân hương mới, công công mang tới, muốn hỏi xem nương nương có muốn thay đổi hay không."

Cung nữ ra ngoài, Toàn Cơ bất giác tiến lên, huân hương lượn lờ bay lên, nhắm mắt ngửi ngửi, nàng kỳ thật khá thích loại hương này, nhàn nhạt, sẽ không làm người ta cảm thấy phiền muộn.

Lư hương vẫn chưa đầy nắp, Toàn Cơ định duỗi tay đầy lại nhưng vào lúc này lại nghe từ nội thất truyền đến thanh âm "Bang" một tiếng. Nàng vội xoay người, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lam nhi, không chút chần chừ, nàng ta nâng bước vọt vào.

"Tiểu thư!" Lam nhi ở phía sau vọt lên, lướt qua thân mình Toàn Cơ chạy về phía Tô Phi ngã trên mặt đất.

Lúc này Toàn Cơ mới phản ứng lại, sắc mặt Hoa phi trắng bệch, run rẩy chỉ vào điểm tâm trên bàn, phun ra một câu "Có độc", máu tươi theo đó mà phun ra.

"Nương nương!" Toàn Cơ đỡ lấy thân thể sắp đổ của nàng, cuồng quát kêu lên: "Thái y! Mau truyền thái y!"

Toàn bộ Tường Bình cung lập tức hoảng loạn, tiếng bước chân ra ra vào vào bên tai không dứt. Có thái giám chạy thẳng qua Ngự Thư Phòng, các cung nữ đều bị dọa trắng mặt, run rẩy nghe Toàn Cơ phân phó.

Hoa phi đã được đỡ lên giường, nàng chỉ cảm thấy trong bụng đau đớn, toàn thân không còn sức lực. Trán Toàn Cơ ướt đầm mồ hôi, bàn tay bắt mạch cho nàng ta, cung mảy nhấn lại, đây rốt cuộc là độc gì thì Toàn Cơ không biết, chỉ biết độc tính của nó rất mạnh.

"Tiểu thư!" Phía sau bình phong truyền đến tiếng thét kinh hãi của Lam nhi.

Lúc này đã có Thái y chạy vào, Toàn Cơ vội dẫn vô trong, không khỏi xoay người hướng bình phòng nhìn qua. Lam nhi đang khóc, nàng vòng qua thấy Tô Phi đang nằm trong lòng Lam nhi, hơi thở vô cùng mỏng manh.

Người tới chỉ có một vị Thái y, có lẽ những người khác đang ở các cung. Toàn Cơ tiến lên, nửa quỳ trước mặt Tô Phi, duỗi tay bắt mạch cho nàng. Con người nửa khép của nàng chống lên, rụt tay về.

"Nương nương." Kinh ngạc nhìn Tô Phi, mười ngón tay của nàng đã nắm chặt quần áo của Lam nhi, biểu tình vô cùng thống khổ. Lam Nhi khóc đến sưng cả mắt, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Trong không khí hoảng loạn, chỉ nghe được bên ngoài truyền vào một câu: "Hoàng Thượng giả lâm".

Toàn Cơ ngược mắt, đã thấy bóng dáng mình hoàng kia. Sắc mặt hần tái mét, xông đến bên giường Hoa phi, sốt ruột hỏi: "Sao rồi?"

"Hoàng Thượng..." Thái y lau mồ hôi: "Chỉ sợ..." Thái y mới nói được một nửa, đã thấy sắc mặt Hoàng đế lạnh như sương, những từ sau cũng không dám nói ra.

Tô Phi thông khổ rên lên một tiếng khiến Lam Nhi run lên: "Tiểu thư..."

Ánh mắt Bạc Hề Hành nhìn qua, thái giám qua Ngự Thư Phòng bẩm báo chỉ nói Hoa phi trúng độc, hần vội vàng chạy tới, lại không ngờ Tô Phi cũng ở nơi này.

Xoải bước đi qua, nhìn khuôn mặt trắng bệch của nữ tử, hần giận đến rống to: "Người của Thái Y Viện đều chết cả rồi sao?"

Đồng Dần phía sau vội nhỏ giọng giải thích: "Hoàng Thượng, Lưu thái y trùng hợp đi ngang qua Tường Bình cung, các thái y khác giờ phút này, tới... Có cần đưa Tô Phi về Tuệ Ngọc cung không ạ?"

Sắc mặt Bạc Hề Hành hết sức khó coi, hần đứng dậy ôm nữ tử đến bên giường, bây giờ đâu còn thời gian để lãng phí chứ?

Cung nữ bên ngoài vội tiến vào, giường nệm chung quanh đã được chuẩn bị.

"Sao lại thế này?" Hung hăng kéo Toàn Cơ qua, nhìn sắc mặt hoảng sợ của nữ tử, hần nhấn rõ từng chữ: "Nói!"

Toàn Cơ chịu đau, vội trả lời: "Là Tô Phi nương nương mang điểm tâm tới..."

Nàng chưa nói xong, chỉ nghe "Bùm" một tiếng. Lam nhi chạy đến quỳ gối dưới chân Hoàng đế, khóc lóc mở miệng: "Oan uổng quá Hoàng thượng! Điểm tâm này là Phó Thừa huy đưa, tiểu thư vừa lúc muốn tới Tường Bình cung thăm Hoa phi nương nương nên dẫn dò nô tỳ mang điểm tâm qua luôn. Hoàng thượng, hung thủ là Phó Thừa huy, là Phó Thừa huy!" Nàng vừa khóc lóc vừa đập đầu, trong lúc nhất thời làm Toàn Cơ ngẩn ra.

Đồng Dần há to miệng, nửa chữ cũng không dám nói bậy.

Lại có hai Thái y từ bên ngoài tiến vào, vội hành lễ rồi đến mép giường Hoa phi. Hoàng đế lúc này mới hoàn hồn, nặng nề nói: "Xem cho Tô phi!"

Một Thái y trong đó vội quay đầu, vừa tới gần màn trướng đã nghe thanh âm suy yếu của Tô Phi truyền ra: "Hoàng thượng, thần thiếp... thần thiếp có tội. Hoa phi nương nương hiện đang nguy hiểm, thần... thần thiếp không muốn chữa trị."

Ánh mắt hoàng đế trầm xuống: "Hô nháo!" Hần nhìn thoáng qua thái y: "Còn không tiến lên chữa trị?"

Thái y bị dọa đến hốt hoảng, duỗi tay vén màn trướng, Tô Phi đã khóc lóc mở miệng: "Điểm tâm là thần thiếp mang đến, nương nương nếu có... có mệnh hệ gì, thần thiếp... Từ tội..."

Lam Nhi cũng quỳ gối trước mặt Thái y, ngăn hần lại, ủy khuất khóc: "Hoàng thượng, việc này không liên quan tới tiểu thư, thỉnh Hoàng thượng tin ngài ấy."

Sắc mặt Bạc Hề Hành càng thêm khó coi, chuyện điểm tâm, hần xác thực còn hoài nghi. Chỉ là, Tô Phi lại cự tuyệt chữa trị..

Một khắc đó, trong lòng hần có chút kinh hoàng, luyện tiệp nữ tử này đi tìm cái chết. Hần nâng bước về phía trước, cảm màn trướng rũ xuống, thanh âm của nữ tử bên trong đã như mờ như ảo: "Thỉnh... Thỉnh Hoàng thượng thành toàn. Khụ khụ..." Tô Phi nhìn không được, kịch liệt ho khan, giường nệm bên cạnh đã loang lổ vết máu.

Lam nhi khóc lớn.

Lúc này, nghe cung nữ kinh hô một tiếng "Nương nương", tay nắm màn trướng của Bạc Hề Hành khẽ run lên, hần theo bản năng quay đầu nhìn về phía sau bình phong. Đồng Dần cũng nghe tiếng, vội gọi: "Hoàng thượng."

Hần chần chờ một chút, rốt cuộc cũng xoay người qua.

Lam nhi vẫn ngăn thái y như cũ, không cho tiến lên, hai vai nàng không ngừng run rẩy, rõ ràng cũng sợ Tô Phi sẽ gặp bất trắc. Nữ tử trong trướng đã ho kịch liệt, hơi thở như dần yếu.

Toàn Cơ lặng yên đứng, không dám động đậy.

Hoa phi bên kia đã có Thái y chăm sóc, hiện giờ cũng không cần nàng. Vừa rồi Lam nhi có nói, nàng tuyệt đối không tin, điểm tâm này không có khả năng là Phó Thừa huy động tay chân. Vậy là Tô Phi dùng khổ nhục kế sao?

Trong lòng vừa động, bởi vì là khổ nhục kế, nên mới không dám để Thái y đi vào xem xét sao?

Suy nghĩ như vậy, tìm Toàn Cơ đột nhiên đập nhanh hơn, nhớ lại khi nàng bắt đầu đến Thái Y Viện tìm hiểu bệnh tình của Tô Phi. Nàng nghĩ, người

chuyên môn phụ trách kê đơn thuốc cho Tô Phi khai được điều trị người, đúng là Thảm thái y!

Mà hiện tại lại không thấy Thảm thái y ở đây, có lẽ là có việc gì trì hoãn. Cho nên Tô phi không cho thái y khác điều trị cho nàng ta.

Thái y đứng trước trướng trên trán đã toát mồ hôi to như hạt đậu, ngại các chủ tử ở đây vẫn chưa mở miệng nói chuyện, cũng không dám tiến lên trị bệnh cho Tô Phi. Lam nhi khóc đến nổi thở hổn hển, đáng về nàng ta, lại không giống Tô phi đang dùng khổ nhục kế.

Cuối cùng Toàn Cơ nhịn không được, vén rèm lên vọt đi vào, Lam nhi không chú ý tới nàng, lúc muốn ngăn cản đã không kịp.

Trên mặt Tô phi đã tái nhợt không còn một tia huyết sắc, hai bờ môi mỏng đã hiện ra màu sắc tím đen. Đây rõ ràng chính là dấu hiệu trúng độc! Đáy lòng Toàn Cơ trầm xuống, nửa quý xuống, đề thấp thanh âm hỏi: “Nương nương trúng độc là thật hay là giả?”

Tô Phi đau đến mồ hôi lạnh ròng ròng, lại nghe nàng hỏi vậy, nàng ta thê mà lại miễn cưỡng cười một cái, ngay sau đó mở miệng: “Hoàng. .... Hoàng Thượng ở. ....” Không có nói rõ nhưng Toàn Cơ lại kinh ngạc.

Thì ra, không phải khổ nhục kế?

Nàng ta thật là không muốn sống nữa sao?

Cẩn rằng một cái: “Vây thỉnh thái y tiến vào!”

Nàng vừa đứng lên, cánh tay lại bị mười tay mảnh khảnh chế trụ, nàng ta không còn sức lực lớn, Toàn Cơ chỉ cần hơi dùng một chút lực liền có thể rút ra. Chỉ là, nàng cũng chỉ lỏng mày nhẹ nhàng nhú lại, nàng dường như hiểu được cái gì.

Ngoài đầu nhìn lại, yên lặng nhìn đáng về nữ tử suy yếu trên giường, không tự giác mà tới gần nàng ta: “Là không thể tuyên, đúng không?”

Lam nhi ghé sát vào duy trướng, muốn nghe hai người bên trong đang nói cái gì một chút, trong lúc lơ đãng, lại nhìn thấy bên ngoài Thái y vẫn đứng như cũ. Nàng ta giật mình, lại vội vã anh anh mà khóc lên, một mặt ngăn cản Thái y không cho đi vào, một mặt lại nhìn ngóng xung quanh.

Bàn tay nhỏ yếu của nàng không buông ra. Lúc này, Tô phi không có phủ nhận.

Toàn cơ không thể hiểu rõ vì sao, có lẽ nàng cũng không biết đến tận cùng vì cái gì mà nàng muốn cứu nàng ta. Rõ ràng, sau khi diệt trừ Hoa phi, giao ước giữa các nàng chỉ gian cũng hết, ai cũng không cần lại bảo vệ ai. Mà điều làm nàng cảm thấy an toàn nhất, chính là Tô Phi chết.

Cho dù vậy, nội tâm, lại như là có loại cảm giác kỳ quái muốn cứu nàng ta.

Cẩn chặt hàm răng, nàng xoay người nửa quý, nhẹ mở bàn tay nàng ta, khẽ nói: “Vây nô tỳ làm, cho dù nô tỳ phát hiện cái gì, cũng sẽ giữ kín như bưng. Nếu nương nương không tin cũng không có cách gì, độc này lợi hại hay không, chỉ sợ bản thân ngài cũng rõ ràng.”

Người trên giường dường như muốn nói cái gì, khẽ ho một tiếng, một búng máu lại phun ra, bắn vào trước ngực Toàn Cơ. Nàng ta lấp bấp kinh hãi, ngược mắt, thế nhưng lại thấy Tô Phi cười.

Rõ ràng nên là lúc thống khổ, nàng ta lại thật sự cười. Bị mở bàn tay, nàng ta lại lần nữa cầm tay nàng, lời nói mờ ảo: “Phải sống, nhất định phải sống. ....”

Ngơ ngẩn chăm chú nhìn nàng ta, Toàn Cơ không hiểu, không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng ta.

Kêu nàng sống sót, vậy Tô Phi thì sao?

Khuôn mặt Toàn Cơ chậm rãi thay đổi trở nên mơ hồ. Chỉ có một thứ không biến đổi, là khóe miệng tươi cười kia của Tô phi. Dung nhan mơ hồ đó, dần dần như hiện ra một khuôn mặt khác, khuôn mặt thanh tú tương tự, cũng thanh âm mềm nhẹ dịu dàng. . .

Nàng ta muốn nàng vĩnh viễn nhớ rõ, nữ tử kia, tên là Tuân Văn Tâm.

Tay Tô Phi không còn chút sức lực nhưng nàng ta vẫn cố gắng cầm thật chặt, khóe miệng vẫn tươi cười. Nàng ta thật sự rất vui vẻ, thì ra nàng không có chết, nàng còn sống. Như vậy nhiều năm ẩn nhẫn, Tô Phi cảm thấy cái gì cũng đều đáng giá.

Tô Phi muốn giống như trước đây gọi nàng “Tuân Thượng cung”, chỉ là nàng ta không thể, không phải giờ phút này, không thể tại nơi đây.

Tồn tại. ....

Giúp nàng diệt trừ Hoa phi, diệt trừ Phó Thừa huy, con đường sau này, hy vọng nàng có thể đi dễ dàng hơn. . .

“Nương nương!” Bên tai, quanh quẩn tiếng gọi nôn nóng của Toàn Cơ, đôi mắt Tô Phi không nhắm lại, chỉ nhìn, thế mà nhiều cảnh tượng năm xưa kia như hiện ra, gương mặt quen thuộc như trước mắt. . .

Trong giây phút hoảng hốt, Tô phi dường như nghe được tiếng nàng gọi "nàng", không phải “Nương nương”, không phải “Tô phi”, mà là cái tên thuộc về nàng kia ——

Quyển 3 - Chương 13: Tô Phi trúng độc

Lam nhi đưa chiếc khăn đầy máu cho cung nữ đem ra, trong lúc lơ đãng, nàng ta thoáng nhìn qua tấm bình phong thấy thân ảnh mình hoàng tiến vào. Nàng ta đột nhiên cả kinh, lớn tiếng kêu: "Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng!"

Ngân châm nắm trong tay Thảm thái y run lên, vội duỗi tay kéo chắn đắp lên thân thể Tô Phi. Thanh âm khẩn trương của Lam nhi khiến Toàn Cơ nhớ tới gì đó, chỉ là lúc này lên tiếng, về tình về lý đều không thích hợp.

Bạc Hề Hành thấy một Thái y đang ở bên ngoài phối thuộc, hần cũng không vội vã đi vào, chỉ hỏi: "Sao rồi?"

Thái y vội hành lễ, mới nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, Thảm đại nhân đang ở bên trong trị liệu, thần cho rằng..."

Hần nói chưa xong, lại nghe Hoàng đế lạnh giọng, quát: "Hỗn trướng! Ngươi cho rằng cái gì?" Hần xoay người, nâng bước về trước. Đưa tay vén rèm trướng, tiếp theo, lộ ra khuôn mặt đầy mồ hôi của Thảm thái y. Thấy Bạc Hề Hành, hần vội cúi đầu: "Hoàng thượng, nương nương trúng độc Phệ Tâm."

Toàn Cơ nhũ mày lại, loại độc này nàng có nghe nói. Nàng lặng yên nhìn thoáng qua Bạc Hề Hành, thấy hần vẫn nhũ mày, chờ Thảm thái y tiếp tục nói.

"Độc này rất mạnh, độc tính vào người sẽ tràn ra, cuối cùng đi vào tâm mạch đến chết. Độc này, không có thuốc giải." Rõ ràng thấy ánh mắt Bạc Hề Hành âm trầm đi xuống, Thảm thái y vẫn nói: "Nương nương không được cứu trị đúng lúc, may mà có người cắt cổ tay nương nương lấy máu, nếu không ngay cả đại la thần tiên cũng khó cứu."

Bạc Hề Hành vội hỏi: "Chuyện đó không nguy hiểm sao?"

Thảm thái y ngẩn người, sau đó lại chuyển lời: "Hoàng thượng thứ tội. Độc Phệ Tâm không có giải dược, sẽ có tàn độc lưu lại trong thân thể, thân mình nương nương vốn suy nhược, lần này sợ càng là đầu đổ bìm leo." Nói đến đây, hần vội quỳ xuống.

Lam nhi quỳ xuống lau khô nước mắt, hai vai không ngừng run rẩy, trước sau không dám ngước mắt nhìn Hoàng đế.

Mà Toàn Cơ, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, mặc kệ cuối có xảy ra chuyện gì, cũng phải nói, nhờ công của nàng, Tô Phi mới có thể cứu chữa được, không đúng sao?

Mà Thảm thái y nói thế, Toàn Cơ chắc chắn không tin, hần cùng Tô Phi có liên quan với nhau. Nếu Tô Phi nếu đã dám xuống tay hại Hoa phi, lại hãm hại thêm Phó Thừa huy, nhất định sẽ nghĩ đến con đường để mình rút lui.

Ánh mắt Bạc Hề Hành xuyên qua màn trướng nhìn vào bên trong, trên đường tới đây, trong lòng hần trước sau vô cùng lo lắng. Thảm thái y vừa rồi nói như thế, đẩy lòng hần dâng lên một tia không buông.

Đúng vậy, không buông.

Hần thừa nhận ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng ấy, bởi vì rất giống nên hần đặc biệt chú ý.

Chỉ là cùng chung chốn gối đã hơn một năm, rốt cuộc ở trong lòng hần, nàng ấy vẫn chiếm một góc.

Khẽ lui nửa bước, hần đỡ cạnh bàn ngồi xuống, thanh âm trầm thấp: "Nàng ấy còn bao nhiêu thời gian?"

Thảm thái y cúi đầu đáp: "Chậm thì ba tháng, nhiều thì nửa năm."

Bàn tay nắm cạnh bàn không tự chủ mà siết chặt lại, tâm hần như lạnh lẽo. Khóe miệng chậm rãi cười lạnh một tiếng, hần là chủ của thiên hạ, muốn giữ một người bên cạnh thật sự khó đến như vậy sao?

Bạc Hề Hành đứng lên, chân chờ một lát, cuối cùng cũng nâng bước. Ngón tay thon dài nắm lấy tiêu trướng trước mắt, khẽ giơ tay, khuôn mặt tái nhợt bất kham của nữ tử đã ánh vào mắt hần, chỉ có lồng ngực mỏng manh đang phập phồng nói cho hần biết, nàng vẫn còn sống.

Bước chân lại đi về trước một bước, Lam nhi đang quỳ thấy Hoàng đế tiến vào, sợ hãi cúi người càng thấp. Lại không ngờ, nam tử trước mặt đột nhiên xoay người, bước chân lao thẳng ra ngoài...

"Hoàng thượng!" Thảm thái y vội vàng gọi hần, hần lại dường như không nghe thấy, bước chân vẫn như cũ đi nhanh ra ngoài.

Toàn Cơ lại nhẹ nhàng thở ra lần nữa, nghĩ đến giờ phút này hần cũng không có thời gian lo chuyện của mình.

Bước chân khẽ động, phía sau truyền đến thanh âm của Lam nhi: "Còn phải cảm ơn Toàn Cơ cô nương đã ra tay cứu giúp." Thanh âm của cung nữ đã không còn khẽ run như lúc Bạc Hề Hành còn ở đây, mà giọng nói mang theo chút giễu cợt.

Toàn Cơ ngẩn ra, từ lời nói của Lam nhi, nàng như ngửi ra mùi vị bất an. Nàng ngoái đầu nhìn lại đã thấy Thảm thái y hướng thái y bên cạnh lên tiếng: "Trương đại nhân vẫn là qua Thái Y Viện đốc thúc người điều dược đi, nơi này có ta là được."

Thái y kia cũng không nghĩ nhiều, gật đầu rồi đi ra ngoài.

Lam nhi vội kêu cung nữ thái giám trong nội thất lui xuống, cửa cung đóng chặt, ánh sáng từ chiếc đèn lưu li trên bàn như bất an mà thoáng lên. Sắc mặt Thảm thái y vô cùng khó coi, nhìn thoáng qua Lam nhi: "Người nói là nàng?" Hắn dừng một chút, lại bổ sung một câu: "Nàng ta đều thấy rồi hả?"

Trong lòng Toàn Cơ trầm xuống, quả nhiên nàng đoán không sai, Thảm thái y cùng Tô Phi thuộc cùng một phe, hẳn biết bí mật của Tô Phi.

Lam nhi gật đầu, thấp giọng hỏi: "Đại nhân, ngài nói xem, phải làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao?" Hắn thuận thế lấy ngân châm mang theo rút ra, kẹp giữa khe hở của ngón tay, bước chân nhanh như gió, Toàn Cơ chỉ cảm thấy thân ảnh trước mắt nhoáng lên, thân mình đã bị người phía trước đè trên vách tường. Thảm thái y căn bản không muốn làm những chuyện vô nghĩa với nàng, hần giờ tay đâm ngân châm xuống.

Toàn Cơ hoảng hốt, theo bản năng giơ tay chặn lại.

"Dừng tay!" Không khí mang thanh âm mờ ảo xuyên thấu qua tiêu trường trước giường truyền tới, theo đó là tiếng ho khan liên hồi. Sắc mặt Lam nhi biến đổi, rốt cuộc cũng xoay người, duỗi tay định nâng người ngồi dậy, lại bị Tô Phi đẩy tay ra.

Sắc mặt người trước mặt cơ hồ đã tái nhợt đến trong suốt, đã hơn một năm, thói quen yếu đuối bị bệnh của nàng, bộ dáng ôn hòa nhu nhược, mà giờ phút này loại ánh mắt đó, Lam nhi chưa bao giờ nhìn thấy từ trên người nàng ta qua.

Rõ ràng Tô phi vẫn yếu ớt như cũ nhưng trong đáy mắt của nàng ta lại lộ ra một tia muốn giết người.

Nàng không nhìn Lam nhi, ánh mắt sắc bén như có thể đâm thủng tiêu trường trước mặt, một khắc kia, Lam nhi cảm thấy người trên giường này thật đáng sợ. Tay nắm tiêu trường không tự giác mà run lên, bước chân dưới chân lại không dám động dậy nửa phần.

Thảm thái y ngừng tay, không khỏi quay đầu nhìn qua, thanh âm nữ tử trong trướng lại lần nữa truyền tới: "Buông nàng ra!" Thanh âm tuy không lớn nhưng lại lộ ra kiên định.

Đáy mắt Thảm thái y hiện lên một tia khói mù, cánh tay giam cầm Toàn Cơ vẫn không buông, hần cười lạnh một tiếng, mở miệng: "Nương nương hồ đồ rồi sao? Cung nữ này đã biết bí mật của chúng ta, sao có thể giữ nàng ta lại?"

Cảnh tượng trước mắt có chút mơ hồ, cả người tựa hồ không chút sức lực, chỉ là nàng vẫn ngang ngạnh, miễn cưỡng mở miệng: "Nàng ấy là người của ta."

Nàng ấy nói, nàng là người của nàng ấy.

Toàn Cơ không kinh ngạc, lần đó, nàng còn tự hỏi bản thân đến tột cùng có phải mình là người của Tô Phi hay không, vậy hiện tại, là phải sao?

Thảm thái y nhăn mày: "Người của người?" Ánh mắt vừa chuyển, dừng trên mặt Lam nhi.

Lam nhi chần chờ, cuối cùng khẽ lắc đầu. Ngân châm trong tay thoáng động, Thảm thái y thấp giọng nói: "Nương nương vẫn nên dưỡng bệnh cho tốt đi."

Toàn Cơ chấn động, quả nhiên ánh mắt của hắn lần nữa lại dừng trên người nàng.

Một khắc kia, không biết người trên giường có bao nhiêu phần sức lực, Tô Phi lập tức đứng lên.

Lam nhi thờ nhẹ một tiếng, duỗi tay đỡ lấy nàng ấy, nàng ấy vẫn như cũ đẩy ra, băng gạc màu trắng trên cổ tay phải bỗng nhiên bị sắc đỏ thấm tới, cùng sắc mặt tái nhợt làm người ta sợ hãi của nàng ấy hoàn toàn đối lập. Thân hình mỏng manh, phảng phất như chỉ một con gió nhẹ có thể thổi ngã. Nàng ấy đứng không vững, cơ hồ theo bản năng nắm chặt tiêu trường bên cạnh, thờ hờn nhìn Thảm thái y: "Ta nói, buông nàng ra."

Nàng ấy suy yếu đến cơ hồ ánh mắt không thể tập trung, chỉ là, ngưng tụ trong đáy mắt kia rõ ràng không phải lỗ trống. Một khắc kia, không biết vì sao, trong lòng Toàn Cơ như bị thứ gì đó đập vào, thoáng đau nhói.

Nàng ấy lại mở miệng, lúc này đã thành uy hiếp: "Nếu lúc này ta chết, Thảm đại nhân cũng không có kết cục tốt."

"Người..." Thảm thái y phẫn nộ, thế nhưng một chữ cũng không dám nói ra. Toàn Cơ cảm nhận được cánh tay giam cầm nàng thoáng chần chờ, sau một lát liền buông ra, Thảm thái y xoay bước rồi đi.

Lam nhi muốn gọi hắn, lại thấy hắn đi quá nhanh, nàng ta giật giật một lát, liền chuyển hướng Tô Phi, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao tiêu thư phải cứu nàng ta? Nàng ta là người của Hoa phi đó!"

Tô phi không nhìn nàng, chỉ phun ra hai chữ: "Ra ngoài."

"Tiểu thư..."

"Ra ngoài." Tô phi khẽ tăng thêm ngữ khí, Lam nhi cắn môi, xoay người lui xuống.

Thân ảnh cung nữ đã biến mất ngoài rèm châu, cuối cùng Tô Phi cũng không kiên trì nổi, thân mình liền ngã xuống đất. Toàn Cơ nâng bước chạy lên, vung vàng đồ lấy thân hình đơn bạc phiêu linh đó, khóe môi khẽ nhúc nhích, hai tiếng "Nương nương" không thể ra khỏi miệng.

Bởi vì, giờ phút này nàng không biết nên xưng hô với nữ tử trước mặt như thế nào.

Không...

Người trước mặt căn bản không thể xưng là nữ tử.

Nhớ lại lại một màn ở Tường Bình cung, ánh mắt không tự chủ dừng lại ngực người trong lòng. Đôi tay Toàn Cơ có chút run rẩy, giữa ngực bụng bất giác nảy lên một cảm giác ghê tởm, chỉ là, nàng vẫn cố gắng nhìn xuống.

Bên dưới duy trưởng, nàng đã thấy bộ ngực khiến người muốn buồn nôn kia. Xung quay bộ ngực, từng vòng máu chảy lênh láng... Tâm đột nhiên siết chặt, Toàn Cơ không đành lòng nhớ lại, nàng thật sự không biết bản thân đến tột cùng đã nhìn thấy cái gì? Quái vật sao?

Ngón tay mảnh khảnh run rẩy xoa khuôn mặt nàng, đôi môi xanh tím đã phai nhạt một chút, hai mảnh môi mỏng bỗng nhiên cong lên, bày ra độ cong cực hoàn hảo. Cùng với tiếng ho khan rất nhỏ, tờ máu dọc theo khóe miệng chảy xuống.

Toàn Cơ cả kinh, theo bản năng giơ tay lau đi.

Thanh âm mỏng manh truyền tới: "Có phải thấy ta rất đáng sợ hay không? Có phải... dọa người rồi không? Khụ... Thật xin lỗi Toàn Cơ, thật xin lỗi..." Liều mạng xin lỗi, chỉ là không muốn làm cung nữ trước mặt thấy mình đáng sợ, chỉ là không muốn nàng hiểu lầm.

Toàn Cơ khiếp sợ nhìn người trước mặt, nàng không rõ, một chút cũng không rõ.

Nàng cắn răng đỡ người trong lòng ngực lên giường, nhìn không được hỏi: "Người rốt cuộc là ai?" Nàng có thể khẳng định, người này không phải Tô Phi, tuyệt đối không phải là Tô Phi!

Muốn đứng lên, tay lại bị bắt lấy, động tác thật mềm nhẹ lại khiến Toàn Cơ không khỏi chấn động. Không thoát khỏi cảm giác này, lời nói hư nhược vô lực truyền tới: "Vốn dĩ, không định nói cho người. Ai biết... A, tình cờ gặp lại, không phải vậy sao? Tuân Thượng cung... Không nhớ rõ ta sao?"

Một câu "Tuân Thượng cung" khiến Toàn Cơ căng to đôi mắt, nàng lặng yên nhìn người trên giường, giờ phút này thanh âm kia đã không còn sự mảnh mai vốn có của nữ tử, tuy cũng không mạnh mẽ như nam tử chân chính nhưng cũng khiến Toàn Cơ chấn động. Nàng dường như theo bản năng xoa mặt của mình. Không thể nào! Sao lại có người biết thân phận của nàng? Sao có thể?

Bỗng dưng rút lòng bàn tay ra, Toàn Cơ vội vàng suy nghĩ xem hiện tại còn ai có thể biết thân phận của nàng.

Sư phụ, chỉ có sư phụ!

Nhưng, sư phụ căn bản không ở trong cung, hẳn căn bản không có khả năng nói bí mật này cho người khác biết.

Rối loạn, đáy lòng nàng là một mảnh hoảng loạn.

Vừa rồi không cho Thẩm thái y giết nàng, là vì thân phận của nàng sao? Chỉ là, người trước mặt, đến tột cùng có thân phận gì?

Toàn Cơ động môi, định hỏi, lại bị ngắt lời. Thanh âm kia thật sự rất yếu, nhưng bên trong lại chứa niềm vui bất tận: "Còn nhớ mẫu đơn ở Ngự Hoa Viên năm ấy không? Còn nhớ "Bách Hoa Tửu" không? Còn nhớ không?"

Đáy mắt khẩn trương trong khoảnh khắc bị kinh ngạc thay thế, sao Toàn Cơ có thể không nhớ rõ "Bách Hoa Tửu" chứ? Mẫu đơn ở Ngự Hoa Viên năm ấy...

Đứng rồi, lần đầu tiên nàng điều hương chính là dùng mẫu đơn. Nghe nói thân mẫu của Tiên đế sai người trồng công phẩm mẫu đơn, năm đó nở đặc biệt sáng lạng. Nàng vẫn nhớ có người trộm hái, đưa nàng làm hương liệu...

Năm đó, chẳng qua nàng chỉ mới vào cung một năm, mới mười một tuổi.

Đó là người nàng quen biết đầu tiên sau khi vào cung. Sau này, nàng đến Vị Ương cung hầu hạ Tiên Hoàng hậu, còn người kia ở lại Thái Y Viện làm việc.

Đôi tay không tự chủ mà run rẩy, nàng không tin nhìn người trước mặt.

Đôi môi khẽ run, Toàn Cơ không nhận được kêu lên cái tên mà nàng cho rằng cả đời không thể gọi: "Trác Ngũ..." Công phu điều hương là một tay hán dạy nàng, chỉ có hán mới hiểu rõ như vậy.

Trác Ngũ gian nan cười, kỳ thật từ lần đầu tiên Hoa phi tới Tuệ Ngọc cung, hán nghĩ được mùi hương trên người Hoa phi liền nảy sinh hoài nghi. Vì chuyện này, hán còn phân phó cung nhân đặt nhiều lò sưởi trong cung, hán chỉ muốn hỏi thăm, hương thơm trên người Hoa phi là nằm trên đồ vật, trên người, hay quần áo. Như vậy sau một hồi đồ mò hỏi, mùi hương cũng theo đó mà nhạt đi. Chỉ là, Hoa phi thay đổi xiêm y, mùi hương kia vẫn còn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Cổ nhân

Lúc ấy trong lòng hán vô cùng kích động, bởi vì tay nghề này, trên thế gian hán chỉ dạy cho một người, ngoại trừ hán, chỉ còn người kia.

Cho đến khi hán vô tình nghe nàng buột miệng gọi "Vân Khanh". Hán mới bừng tỉnh, thì ra người trước mặt chính là Tuân Vân Tâm, chính là nàng! Cũng một khắc đó, hán đột nhiên mới suy nghĩ cẩn thận, kỳ hương trên người Hoa phi đến tột cùng là có như thế nào.

Hán thật sự rất hưng phấn, rất kích động, chỉ là cảm xúc đó hán không thể biểu hiện ra ngoài. Vì giúp nàng, vì bảo vệ nàng, hán lại dùng lý do Tiên Hoàng hậu có ơn với Tô gia. Chỉ là Hoa phi lại bức nàng giết Trường hoàng tử, hán không còn cách nào khác, chỉ có thể giúp nàng diệt trừ Hoa phi. Chuyện này, hán vốn dĩ không muốn để nàng biết, lần này hán ôm quyết tâm phải chết, nếu hán chết, Hoàng đế sẽ biết hán can bản không phải là Tô Phi, nhất định sẽ giận tím mặt, Tô gia không giữ được, tất cả người có quan hệ cùng hán sống cũng không được. Cho nên hán không định nói cho nàng nhưng hán lại không ngờ, nàng lại cứu hán.

Có lẽ, đây là duyên phận.

"Tuân..." Lời vừa ra khỏi miệng, hán như ý thức được gì đó, khẽ cười: "Toàn Cơ, trở về đi, tất cả, đều mạnh khỏe. Hoa phi, Phó Thừa huy đều không thể sống được, sau này, cũng sẽ không có người có thể uy hiếp tới ngươi." Nơi này tuy rằng chỉ có hai người bọn họ nhưng hán vẫn phải cẩn thận, không thể gọi tên thật của nàng. Có lẽ, nội tâm hán cũng thích gọi nàng là "Toàn Cơ" hơn, bởi vì như thế sẽ không còn khoảng cách. Ngay cả thanh âm kia cũng thay đổi trở về, biểu lộ lại là tiếng nói ôn nhu của nữ tử.

Toàn Cơ nào còn để ý? Nàng chỉ vội lắc đầu, giờ phút này kêu nàng trở về như thế nào?

Nàng không tự giác mà tiến lên vài bước, nàng nửa quỳ trước giường, cổ nén nước mắt, trong bụng chất chứa hàng ngàn nghi hoặc muốn hỏi hán. Chỉ là, lời nói chưa ra khỏi miệng, hán lại nói: "Ngươi không nên tới Tuệ Ngọc cung, không nên tới..."

Hán là Tô Phi, nàng là người của Hoa phi, bọn họ dù quãng tám sào cũng không chút liên quan với nhau, trong hậu cung này, ai cũng biết Hoa Tô song phi như nước với lửa.

Sắc mặt Bạc Hề Hành làm cho người ta sợ hãi kia bỗng nhiên hiện lên trước mắt, Toàn Cơ hơi thấp đầu, nói: "Ta có tới cũng không cần lý do." Nàng chỉ không muốn nói cho hán, nếu hôm nay hán thật sự không được cứu trở lại, như vậy, nàng tất phải chôn cùng hán. Mà thân phận của hán... A, sợ là Bạc Hề Hành còn chưa phát hiện thân phận của phi tử ngày đêm bên cạnh hán thì nàng đã mất mạng rồi.

Chần chờ một lát, Toàn Cơ run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng xẹt qua mặt hán: "Thuật dịch dung?"

Hán gật đầu, lời nói bi thương: "Chỉ là hiện tại, không thể để người nhìn mặt của ta." Hán không thể bại lộ bản thân không có kỳ như vậy.

Toàn Cơ không nói gì, nàng chỉ nhíu mày chăm chú nhìn mặt hán. Không có sơ hở, không hề có sơ hở! Quá hoàn mỹ, cơ hồ hoàn toàn cùng gương mặt của hán khảm vào nhau. Loại công phu tà môn ngoại đạo này Toàn Cơ từng nghe nói qua, chỉ là chưa từng chân chính thấy được. Hôm nay vừa thấy, quả thật khiến người ta kinh ngạc vô cùng.

Nàng cũng biết giờ phút này không tiện gỡ mặt nạ của hán xuống, nàng không phải là người không hiểu chuyện. Hít vào một hơi thật sâu, nàng mới hỏi: "Nói ta biết, ngươi trở thành Tô Phi như thế nào?" Nếu không tận mắt nhìn thấy, Toàn Cơ nhất định sẽ không tin. Đó là một sự thật rợn cả người như vậy, không phải sao? Nàng không tin chỉ cần thay đổi một khuôn mặt, hán từ một người vô quyền vô thế có thể công khai vào cung giả mạo sủng phi của Hoàng đế.

Ánh mắt nàng, vẫn như cũ lưu luyến trên khuôn mặt tái nhợt gầy ốm của hán, đáy mắt lưu chuyển, tất nhiên không thể tin tưởng.

Lòng ngực truyền đến một trận khó chịu, hán khẽ xoay người, cổ nén thứ tanh ngọt trong cổ họng không cho chảy ra ngoài. Cả người run nhẹ, hán biết việc này nếu không giải thích, nàng nhất định sẽ không đi.

"Trác Ngũ!" Sắc mặt Toàn Cơ biến đổi, lòng bàn tay nắm trên cổ tay hán, lại bị hán xảo diệu né qua. Tươi cười trên mặt có chút âm trầm, hán nhìn nàng, ý cười cuối cùng còn sót lại cũng tan đi.

Hắn không trả lời vấn đề của nàng, lại sâu kín nói: "Cung biến ngày đó, ta thấy... Ta thấy người ra ngoài. Lúc ấy, người của Quyền An vương chiếm lĩnh hoàng cung, trong cung sớm đã hỗn loạn, ta không biết người muốn đi đâu, sợ người nguy hiểm, ta... Ta cũng trộm một con ngựa xa xa mà chạy theo. Toàn Cơ, ta thấy, ta đều thấy! Khụ, khụ khụ..." Hắn nói đến kích động, ức chế không được mà ho khan lên.

"Không cần... Đừng nói nữa!" Đôi môi run rẩy, Toàn Cơ sao lại không biết hắn đã nhìn thấy cái gì? Chỉ là mỗi lần, nàng đơn độc nhớ tới chuyện ngày ấy, dường như nếu lui một bước, phía sau sẽ là vực sâu vạn trượng! Nàng sợ hãi, đó là ác mộng mà cả đời này nàng không thể quên được.

Sắc mặt Trác Ngũ càng thêm trắng bệch, ánh mắt di chuyển đến tiêu trưởng kia, buồn bã than: "Là hắn... Là Hoàng thượng muốn giết người. Vì cái gì, người vì hắn làm nhiều chuyện như vậy, người yêu hắn như vậy, vì cái gì..." Lần đó, xa xa thấy nàng đi gặp Quyền An vương, hắn đã biết, Toàn Cơ là mật thám của Quyền An vương đặt bên cạnh Tiên Hoàng hậu.

Hắn dường như cũng hiểu rõ, vì sao Thất Vương gia thích nàng như vậy, nàng lại trước sau vẫn thờ ơ. Nàng từng nói, nàng là nô tỳ, trào cao không nổi.

Từ khi nào, hắn cũng vì lời nói của nàng mà vui vẻ. Bởi vì mỗi lần, thời điểm nàng ở cùng mình, hắn đều cảm thấy tự tại, cảm thấy vui vẻ.

Chỉ là, cho dù thế nào hắn cũng chưa từng có suy nghĩ không an phận, bởi vì hắn chỉ là một tiểu thái giám, một tên hoạn quan!

Thái giám, sao còn có cảm tình đáng nói? (Su: Đau lòng thật. Ty đơn phương)

Năm ấy vào cung, hắn mới tám tuổi, vẫn là cái tuổi ngây thơ khờ dại. Sau này hiểu chuyện, hắn hình như cũng không còn oán hận phụ thân hắn. Nhà hắn nghèo, bên trên có hai ca ca, bên dưới còn có đệ đệ cùng muội muội, nhà hắn thật sự không nuôi nổi bọn họ. Cho đến khi gặp được Toàn Cơ, nàng từ mười một đến mười sáu tuổi, bọn họ cơ hồ lớn lên cùng nhau. Nhớ không rõ là đêm nào, hắn từ trong trí nhớ mơ hồ của mình, bị người khác gọi là "nửa" nam nhân. Nếu hắn không phải thái giám, không biết sẽ có bao nhiêu điều tốt đẹp đây?

Chỉ là, mọi thứ đều không có nếu.

Duy trưởng khế dòng đưa càng trở nên mơ hồ, bộ dáng xinh đẹp của nữ tử trước mắt lại thêm rõ ràng trong mắt. Hắn vĩnh viễn nhớ cái đêm đó, thời điểm nàng tới lấy thuốc cho Tiên Hoàng hậu, hai người bọn họ còn hàn huyên một hồi. Nàng còn cười hỏi: "Công công thì làm sao? Công công không phải là người sao?"

Vì những lời này của nàng, hắn cao hứng đến suốt đêm không ngủ được. Hắn cũng từng mơ tưởng, có lẽ, mười năm, hai mươi năm sau, chờ cho bọn họ đều đã già, hắn có thể cùng nàng ở bên nhau. Hắn nghe nói rất nhiều thái giám trong cung cùng cung nữ ở bên nhau, đúng rồi, bọn họ gọi đó là "Đối thực".

Hình ảnh nhoáng lên trước mắt, hình như đầu đó có vài giọt nước mắt nhỏ xuống.

Thấy bộ dáng kinh hoàng thất thố của nữ tử, hắn đột nhiên hoàn hồn, đã thấy nàng quay mặt đi. Kỳ thật hắn không sợ nhìn thấy bộ dáng đó của nàng.

Thực Nguyên năm thứ mười một, khi đó nàng từng đắc tội Lan Quý nhân, phải ăn hai mươi đại bản, hắn liền mượn danh nghĩa đưa thuốc đi thăm nàng. Kỳ thật khi đó nàng so với hiện tại còn chật vật hơn nhiều, chỉ là hắn không hề cảm thấy nàng khó coi.

Hắn vĩnh viễn, cũng sẽ không cảm thấy nàng khó coi.

Có lẽ những chuyện này, nàng đều đã quên. Chỉ là mỗi một sự kiện, hắn đều ghi tạc trong lòng, đó là ký ức mà cuộc đời này hắn trân quý nhất.

Toàn Cơ lau khóe mắt đi, lại nghe bên tai có người hỏi nàng: "Còn yêu sao?" Bằng không, vì sao nàng lại rơi nước mắt.

Nàng lắc đầu, có lẽ giờ phút này, là cảm động cùng đau lòng. Trác Ngũ vì cái gì mà lưu lại nơi này, nàng chẳng lẽ còn không rõ sao?

Mười ngón tay vòng qua cánh tay gầy ốm của hắn: "Đây là chuyện của ta, người tội gì phải tham dự vào?"

Trác Ngũ ngơ ngẩn, những năm đó, là hắn hiểu sai ý của nàng, hắn cho rằng nàng cũng có ý với hắn. Chỉ là, hắn thấy nàng đi tìm đường chết, cừu hận trong lòng cư nhiên lấp đầy toàn bộ thân thể hắn. Một khắc đó, hắn mới hiểu được, người trong lòng nàng có phải là hắn hay không căn bản không hề quan trọng, quan trọng là, hắn nguyện ý vì nàng mà làm mọi chuyện. (Su: ta không thích xen vào lắm nhưng đọc đến đoạn này ta lại không cảm được nước mắt. Có mấy ai yêu được như Trác Ngũ.)

"Có lẽ, ta không xứng, chỉ là Toàn Cơ, ta có thể bảo vệ người." Những lời này, hắn nói có chút bất an. Hắn chính là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, đáy lòng không khỏi tự giễu cười.

Trong lòng Toàn Cơ đau xót, nàng có khi nào có ý như vậy.

"Trác Ngũ..."

Hắn gật đầu: "Ta biết, ta đều biết, không cần... Không cần giải thích." Hắn sợ nàng giải thích, sợ nàng nói không cần lo chuyện của nàng. Hắn cấp bách chuyển chủ đề: "Ta biết người còn nghi ngờ vì sao ta có thể trở thành Tô Phi, còn vì sao qua thời gian lâu như vậy Hoàng thượng vẫn không phát hiện, đúng không?"

Toàn Cơ yên lặng nhìn hắn, đúng vậy, Bạc Hề Hành trời sinh tính tình đa nghi, sao có thể không phát hiện sủng phi của mình không phải nữ tử?

Hắn muốn ngồi dậy, chỉ là cả người không còn sức lực, thanh âm yếu ớt, phảng phất như không chuyên chú sẽ không nghe thấy: "Hắn giết ngươi, còn hủy hoại di chiếu, ta đều thấy hết. Ngồi vị Hoàng đế này lại lịch bất chính, hắn đương nhiên cũng sợ hãi. Năm đó, người trong cung đều thay đổi, cũng bao gồm Thái y. Chỉ là hắn quá xem nhẹ, mặc dù thay đổi có thể vứt bỏ chút ít tai mắt nhưng lại có thể dễ dàng ăn vào kẻ khác. Mà ta, cùng lắm chỉ là một tiểu thái giám, đương nhiên sẽ không có ai chú ý. Ta ở lại, muốn... Muốn giết Hoàng thượng." Toàn Cơ sẽ không biết, nàng từng là tín niệm của hắn, là Bạc Hề Hành hủy hoại tín niệm của hắn, hắn sẽ không để kẻ đó hưởng thụ bất cứ gì cả.

"Có một lần, Hoàng thượng cảm lạnh, Đồng công công tới Thái Y Viện lấy thuốc, ta liền biết cơ hội đã tới. Chỉ là, việc này để Thảm thái y biết được, ta cho rằng, ngày đó ta sẽ bị xử tử. Ai ngờ, hắn lại không vạch trần ta. Ta lừa hắn, nói Hoàng Thượng hại chết người nhà của ta, ta muốn báo thù. Ai ngờ Thảm thái y liền cười, hắn nói đồ ăn của Hoàng Thượng đều phải trải qua tầng tầng nghiệm độc mới đưa đến bên môi của hắn, mọi thứ không đơn giản như ta tưởng tượng. Kỳ thật ta cũng hiểu rõ, rốt cuộc ta ở trong cung cũng không phải một hai năm, chỉ là, ta còn biện pháp khác sao? Thảm thái y nói, chỉ cần ta chịu nghe hắn, hắn có thể giúp ta báo thù." Nói đến đây, đáy mắt sâu kín của hắn sáng ngời lên, đôi môi tím nhạt khẽ run, thanh âm vẫn trầm thấp như cũ: "Hắn còn nói, Hoàng thượng coi trọng nhất là ngôi vị Hoàng đế, nếu hắn mất đi ngôi vị Hoàng đế, chắc chắn sẽ khó chịu hơn cái chết."

"Thảm thái y là người của ai?" Toàn Cơ vội hỏi, nàng không tin một Thái y như hắn có thể có loại suy nghĩ này.

Người trước mặt ngơ ngẩn, lại lắc đầu: "Hắn không nói cho ta, với ta mà nói, chuyện này cũng không phải trọng điểm. Năm ấy, tú nữ tiến cung, Tô Vũ Đồng rất nhanh được sắc phong làm Phi. Lúc đó Mân Chiêu nghi được sủng ái còn khinh thường, chỉ là ta biết... Biết vì sao hắn phong nàng ấy làm Phi." Ánh mắt thê lương dừng trên gương mặt của Toàn Cơ, chậm rãi ôn hòa, hắn cười cười: "Bởi vì nàng ấy rất giống ngươi."

Toàn Cơ không tự chủ được mà rùng rợn, cười suy sụp: "Hoa phi còn nói, vì nhớ thương một nữ tử chết trong cung biến năm đó, hắn còn ba ngày không uống một giọt nước."

Trác Ngũ nhàn nhạt lên tiếng: "Đó là tin tức ta tung ra, ta chỉ một xem phản ứng của hắn. Quả nhiên, hắn phái rất người đi điều tra nơi phát ra tin tức này, chỉ là không có kết quả. Tin tức không uống một giọt nước kia... À, lời đồn cuối cùng bị thêm mắm thêm muối. Sau đó, ta lại nói việc này cho Thảm thái y, vừa lúc thân hình ta cùng Huệ phi không mấy sai biệt, hắn liền muốn ta... Giả trang thành Huệ phi."

Một câu "thêm mắm thêm muối" kia không làm Toàn Cơ cảm thấy quá bị ai, từ lúc quyết định giết nàng, vị trí của nàng trong lòng hắn, sớm đã không còn. Mà sự thật Trác Ngũ giả trang Huệ phi, tuy Toàn Cơ đã biết nhưng khi nghe hắn kể lại, nàng vẫn nhìn không được bật thốt hỏi: "Hắn thật sự chưa từng... Không có..." Toàn Cơ cau mày, nàng vẫn là một tiểu cô nương, về chuyện giường chiếu thật khó mở miệng.

Hắn hiểu rõ nghi hoặc của nàng, thờ gấp nói: "Là Thảm thái y, hắn hạ thuốc vào đồ ăn của Huệ phi, sau khi Hoàng Thượng lâm hạnh nàng, nàng liền chịu không nổi, bệnh nặng nửa tháng. Về sau, ta giả mạo nàng."

"Vậy nàng ấy..."

"Chết rồi." Khép chặt hai mắt, đó là lần đầu tiên hắn ném trái cảm giác khủng bố giết người, đặc biệt, đó là một nữ nhân vô tội.

Tuy không phải hắn động tay nhưng mỗi lần nhớ tới, hắn đều như nhìn thấy đáng sợ hoàng sợ của nữ tử, còn có mười ngón tay mảnh khảnh kia... Chuyện đó, thật sự rất đáng sợ.

Hắn không nói với Toàn Cơ, là Thảm thái y lừa hắn, hắn cho rằng Huệ phi không cần phải chết, chỉ cần thay đổi đưa nàng ra ngoài mà thôi. Chỉ là sự thật, rất nhanh đã vượt qua mong muốn của hắn, là hắn quá thiên chân, thì thế kia sao có thể dễ dàng đưa ra ngoài như vậy?

Nàng ấy vốn nên hưởng thụ vinh hoa quý của một nữ tử, lại bị hắn thay thế, bị tùy táng ở bãi tha ma sừng tây hoàng cung. Bởi vì, một thái giám chết đi, đái ngọc không thể cao hơn.

Toàn Cơ kinh hồn chưa định: "Vậy Lam nhi..."

Hắn khẽ cười nhạo: "Chết, hoặc sống thay người khác bán mạng, nàng ta căn bản sẽ chọn đường sống. Huống chi, Thảm thái y còn nói, chỉ cần nghe lời hắn, tương lai nàng ta vinh hoa phú quý sẽ rất nhiều."

Lời dụ hoặc thật hay, Lam nhi xác thật không thể không đứng bên này. Mà Toàn Cơ, cũng dần dần hiểu rõ nguyên nhân Thảm thái y giữ lại Lam nhi. Nàng là nha hoàn bên người Huệ phi, mọi chuyện của Huệ phi, nàng ta đều biết. Dung mạo tuy giống, cũng chỉ là thứ yếu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Máu Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 15

Trong lòng cả kinh, nàng nhìn hắn, ngạc nhiên nói: "Cho nên năm đó ngươi hãm hại Hoa phi? Là vì sợ nàng ta biết ngươi không phải Tô Vũ Đồng thật sự sao?" Dù sao các nàng cũng là biểu tỷ muội, cho dù Lam nhi ở bên cạnh, cũng khó tránh khỏi Hoa phi sẽ nhìn ra manh mối.

Đúng vậy, nàng nghĩ tới, lần đầu tiên Hoa phi gặp hần là sau khi rời khỏi lãnh cung, Hoa phi từng đề cập ước định năm đó của tỷ muội các nàng. Chỉ là đáy mắt Huệ phi lại hiện lên tia kinh ngạc, bởi vì "hàng" không phải Huệ phi, đương nhiên không thể biết ước định đó.

Trác Ngũ vui mừng cười: "Người vẫn thông minh như vậy, nhanh như thế đã nghĩ ra."

Toàn Cơ lại lắc đầu: "Là người nhân từ, không nên... giữ nàng ta."

Ánh mắt hần có chút trốn tránh, vì cái chết của Tô Vũ Đồng, hần không muốn lại giết người lung tung nữa.

Hần là thay Toàn Cơ báo thù, kẻ thù chỉ có một, hần không muốn khiến nhiều người mất tính mạng như vậy.

Cuối cùng Toàn Cơ cũng hiểu, bởi vì lần đó làm hạnh xảy ra chuyện, Hoàng đế sẽ không làm hạnh Huệ phi lần nữa, càng không nghĩ sau đó Huệ phi căn bản không phải người lúc đó.

Không biết vì sao, nàng có chút khản trương, ánh mắt dừng trên ngực hần...

Hần như ý thức được gì đó, thấp giọng nói: "Nếu không làm hạnh, hần sẽ không vạch ra tầng nội y này."

"Vậy..." Nhớ tới một màn nhìn thấy ở Tường Bình cung, Toàn Cơ chung quy không đành lòng tiếp tục nói.

Hần lại không né tránh, chỉ mở miệng: "Ta không phải nữ nhân, Thâm thái y nói dùng đồ vật độn bên trong thật không an toàn, chỉ có thể làm như thế. Đây là Tái Sinh Cổ của Miêu Cương, muốn thay đổi bộ phận nào, chỉ cần dùng nó là được. Nhưng bởi vì nó quá mức tàn nhẫn, nên bị liệt vào cấm thuật. Chỉ là Thâm thái y biết dùng nó. Loại cổ thuật này, bộ phận sử dụng sẽ không hư thối, cổ trùng găm cắn, cổ nó chặt trên thân thể. Mới vừa rồi ta trúng độc, làm cổ trùng đó bức về, cho nên mới..."

Lời hần nói lại lần nữa khiến Toàn Cơ khiếp sợ, nàng thở nhẹ một tiếng, theo bản năng muốn vươn tay ra. Hần vô lực cầm lấy tay nàng, chậm rãi lắc đầu: "Đừng nhìn... Rất nhanh, sẽ tốt thôi."

Ngón tay hần, trắng nõn thon dài, trơn mềm như ngọc. Đây là do hần hàng năm ở Thái Y Viện tay ngâm trong nước nhân sâm mới có được. Toàn Cơ như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, hần từng làm việc ở Thái Y Viện mấy năm, hoàn toàn là vì sau này hần phải giả dạng làm nữ nhân.

Nàng càng không ngờ đến, đã từng sống chung với nhau một thời gian, ở trong lòng hần, nàng lại quan trọng như vậy, vết hầu nghẹn lại, khóe mắt đã động nước nhưng không chảy xuống. Khi đó, trong lòng nàng ngoại trừ Bạc Hề Hành thì đâu còn chỗ để ý tới người khác nữa chứ? Nhưng thì ra, là do nàng có mắt như mù, không ngờ sau lưng còn có rất nhiều người quan tâm đến nàng như vậy.

Trác Ngũ yên lặng nhìn nàng, hần cho rằng nàng đã chết, hai năm nay mỗi ngày hần đều trôi qua trông tốt cùng đau khổ. Hần chưa từng có ngày nào vui vẻ như hôm nay, là nàng ra tay cứu hần. Hiện giờ biết nàng còn sống, đối với hần, vậy là tốt, vậy là tốt rồi.

Về dung mạo của nàng và chuyện của mấy năm nay, hần sẽ không hỏi nàng, nếu nàng muốn nói, đương nhiên hần sẽ nguyện ý lắng nghe. Nhưng mặc kệ dung mạo của nàng có thay đổi như thế nào, nàng trước sau vẫn là người kia trong lòng hần.

Nàng thậm chí, còn gọi hần -- Trác Ngũ.

Trong hồi ức, nàng chỉ biết nghịch ngợm gọi hần là "Trác công công".

A, hần thật sự muốn cười, chỉ là lồng ngực truyền đến cơn đau dữ dội, đau đến mức hần nhịn không được rên ra tiếng. Đáy lòng Toàn Cơ trầm xuống, thuận thế bắt mạch cho hần, ngưng thần tìm tòi, đáy mắt bỗng dưng căng thẳng, nàng khiếp sợ nhìn hần: "Trong cơ thể người... Còn độc?" Nàng cho rằng đây chỉ là một vở kịch: "Phệ tâm" kia nhất định không phải sự thật, mà cho dù là vậy, Thâm thái y cũng nhất định nghĩ ra biện pháp cứu chữa. Chỉ là, sao lại...

Tay hần muốn né tránh nhưng lại không thắng nổi sức lực của Toàn Cơ. Vốn dĩ, hần không muốn nàng biết... Đột nhiên, hần như nhớ tới gì đó, đáy mắt suy yếu hiện lên một tia kinh ngạc, hần cố chịu đau, hỏi: "Sao người lại biết?"

Không có nhiều thời gian giải thích với hần như vậy, nàng chỉ nói một câu: "Ta có hiểu chút ít y thuật, giải được đâu?" Toàn Cơ gấp gáp, độc là hần hạ, nhất định là có giải được. Nàng không tin "Phệ tâm" không có thuốc giải.

Đôi tay mò tìm bên trong chiếc gối của hần, nàng sờ soạng cả ngày cũng không tìm được gì. Toàn Cơ có chút nóng nảy, lại hỏi: "Giải được đâu?"

Thấy dáng vẻ sốt ruột của nàng, hần có điểm muốn cười. Sắc mặt nàng tái nhợt, hai má vì kích động mà nhiễm đỏ, con mắt sáng không che được lo lắng. Tất cả, giờ phút này đều là vì hần.

Đột nhiên hần cảm thấy, đáng giá, tất cả mọi chuyện, đều đáng giá.

Hần khẽ lắc đầu: "Không có giải được."

"Phệ tâm" không phải thứ gạt người, chuyện nó không có giải được cũng không phải giả. Bạc Hề Hành không phải kẻ ngốc, một chút mưu mẹo không thể lừa được hần. Cho nên chuyện này, hần căn bản không nghĩ muốn toàn thân trở ra. Chỉ có như vậy, Bạc Hề Hành trời sinh tính tình đa nghi mới không hoài nghi chính hần hạ độc. Trong mắt thế nhân, hần là sủng phi của Hoàng đế, cho dù hần muốn tranh sủng, cũng không thể không màng đến tính

mạng của mình.

Nhưng hôm này, mạng của hắn không ngờ lại nhật được.

"Trác Ngũ..." Nàng thật sự gấp đến độ muốn khóc, hoảng đến mức không biết bây giờ phải làm sao mới tốt.

Hắn hơi dùng lực, đẩy đẩy nàng: "Trở về Tường Bình cung đi, nhớ kỹ, mọi chuyện chưa từng xảy ra. Về sau, không có việc gì người cũng đừng tới nơi này. Ta còn phải làm Tô Phi của ta, Toàn Cơ người phải nhớ."

"Ta không..."

"Người không sợ hắn trở về, hai người chúng ta... Đều không sống được sao? Đi..." Đáy mắt hắn hàm chứa một tia kiên định, chỉ là vì nàng: "Người muốn tất cả chuyện ta làm đều uống phí sao?"

Lời nói nghẹn lại ở yết hầu, hắn không để nàng nói một câu, nàng chỉ yên lặng nhìn, chỉ là, nhìn, có tác dụng gì sao? Có thể thay đổi được gì sao?

Toàn Cơ đột nhiên đứng lên, tay hắn từ lòng bàn tay nàng lập tức rơi xuống, nặng nề dừng trên giường. Mọi thứ trước mặt dường như trở nên mơ hồ, nàng hít một hơi thật sâu, hồn nhiên xoay người. Vén tầng tiêu tường mỏng, nàng chợt nghe người phía sau lên tiếng: "Vương gia, hắn... Trong lòng hắn vẫn luôn có người." Những lời này nghẹn trong lòng hắn đã lâu, vài lần định nói nhưng cuối cùng lại có chút không cam lòng. Chỉ là hắn vẫn muốn nói, vì bản thân hắn không xứng với nàng.

"Vương gia" trong miệng hắn, ngoại trừ Tấn Huyền vương, còn có thể là người khác sao?

Nàng đột nhiên nhắm chặt hai mắt, dùng tốc độ thật nhanh mở mắt lần nữa, mạnh mẽ đem tất cả bi ai nuốt vào. Nàng không quay đầu, chạy thẳng ra ngoài, cuộc đời này, nàng cùng bọn họ, đều là nghiệt duyên, cưỡng cầu thì được gì?

Nữ tử trước mắt, từ hai tầng tiêu tường, lại cách một tấm bình phong, cuối cùng là tấm rèm châu, sau đó, cuối cùng đã không còn nhìn thấy. Ánh mắt hắn vẫn không thu hồi, si ngốc mà nhìn ra cửa.

Hắn vốn dĩ giúp Tấn Huyền vương, vì năm đó Tấn Huyền vương đối đãi toàn tâm toàn ý với nàng.

Mà hiện tại, hắn càng phải nỗ lực giúp đỡ Tấn Huyền vương, bởi vì chỉ khi Tấn Huyền vương ngồi trên địa vị cao, mới có thể cho Toàn Cơ hạnh phúc.

Hắn nghiêng người, ho một tiếng, chất lỏng sền sệt từ khóe môi chảy xuống. Trước mặt có bóng người nhoáng lên, sau đó lộ ra khuôn mặt của Lam nhi: "Tiểu thư." Nàng ta duỗi tay thay hắn lau vệt máu.

Nơi này không có người ngoài nhưng cung nữ vẫn không sửa lại cách xưng hô kia. Có đôi khi diễn kịch quá lâu, hắn từng cho rằng bản thân là Tô Vũ Đồng thật sự, chỉ là hiện tại, hắn sẽ không hồ đồ, bởi vì hắn còn phải bảo vệ người đó.

Ánh mắt lướt qua cung trang màu xanh của Lam nhi, nhìn về người bên ngoài, hắn khép nhẹ hai mắt: "Thẩm đại nhân, ba tháng, ta có thể sống đến không?" Không đợi Thẩm thái y lên tiếng, hắn lại nói: "Chỉ cần ta còn sống, người đừng hòng động vào nàng. Nếu không, một khi Hoàng thượng biết chuyện của chúng ta, sợ rằng đối với chủ tử người cũng không tốt."

Thời gian dài như vậy, hắn nói một câu là chủ tử nhưng điều buồn cười nhất là, hắn không biết người đứng sau rốt cuộc là ai.

Đáy mắt Thẩm thái y hiện rõ tia tức giận, hiện tại hắn phải ăn nhấm thật tốt. Người trước mặt, đối với bọn họ mà nói còn hữu dụng, hắn không thể giết Trác Ngũ. Chỉ là Toàn Cơ...

Nàng ta thật sự sẽ giữ kín chuyện này sao?

Từ Tuệ Ngọc cung đi ra, một đường Toàn Cơ chạy vội. Đêm đã tối, lại không có đèn, đường nhỏ dưới chân chỉ lưu lại bóng hình nhàn nhạt, rõ ràng đã là mùa hạ, vậy mà gió lại thấm se lạnh lẽo như vậy. Nàng vẫn không rơi nước mắt, có lẽ, từ nhiều năm trước, nàng đã không còn biết khóc là gì.

Lòng bàn chân không biết dẫm phải thứ gì, Toàn Cơ không thu chân kịp, ngã nhào xuống đất, từ cổ chân truyền đến cơn đau nhức. Nàng dường như nhìn thấy Trác Ngũ của năm đó, sợ hãi nhắm chặt hai mắt, nàng cơ hồ như sắp quên gương mặt của hắn.

Hoa phi muốn nàng xuống tay hại chết Trường hoàng tử, thời điểm Trác Ngũ kêu nàng giao việc này cho hắn, nàng căn bản không nghĩ sự tình sẽ đi đến nước này. Hắn chỉ muốn dùng tính mạng của mình đổi lấy sự bình an cho nàng. Toàn Cơ à, sao người lại nhẫn tâm như vậy? Rất nhiều, rất nhiều chuyện hiện lên trong đầu nàng.

Lòng bàn tay chà xát làn da, vừa nóng rát lại vừa đau nhưng nàng thậm chí chưa từng cúi đầu nhìn. Nàng bò dậy, chỗ đau ở mắt cá chân cơ hồ khiến bản thân không thể đứng thẳng dậy, nàng hít một ngụm khí lạnh, cố gắng lê mình đi về trước.

Nàng suy nghĩ thật nhiều, làm thế nào để Trác Ngũ có thể toàn thân trở ra?

Nàng không nghĩ được, thật sự không nghĩ ra được! Hiện tại, nàng cùng lắm chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, bản thân nàng còn không đủ khả năng để tự bảo vệ mình, thì nàng lấy năng lực gì để đưa hắn xuất cung? Hoa phi rơi đài, nàng mất đi chỗ dựa, giải quyết được phiền toái này, phiền toái khác lại nổi gót tới.

Trong lúc hoảng hốt, trước mặt tựa hồ nhìn thấy sắc vàng của nam tử, trong đêm tối như ẩn như hiện. Trong lòng Toàn Cơ cứng lại, không tự chủ nhớ lại việc Hoa phi từng muốn nàng làm. Nếu, nàng trở thành phi tử, có một số việc sẽ trở nên dễ dàng hơn sao?

Chỉ là, muốn nàng làm phi tử của hắn, nàng, không làm được!

Toàn Cơ cắn răng, chịu đựng đi về trước. Nàng dựa vào lan can phía trước, ngọn đèn dầu khẽ lay động, bước chân hơi khựng lại, nam tử chậm rãi xoay người, nhìn nàng. Suy nghĩ đột nhiên thu hồi, Toàn Cơ mới ý thức được, vừa rồi không phải ảo giác, người trước mặt nàng thật sự là Bạc Hề Hành.

Bên cạnh hắn không hề thấy bóng dáng của một cung nhân. Toàn bộ hành lang dài này, một mảnh yên tĩnh, cung nhân tuần tra ban đêm cũng không thấy. Nơi này, chỉ có hắn cùng nàng, gió thổi đến làm ngọn đèn dầu lay động, tua rua sắc đỏ như đan xen vào nhau, cắt không đứt, gờ rờ hơn.

Trên gương mặt đó, không một ý cười, thậm chí là, chưa từng có một biểu cảm nào. Tay nắm vào lan can gắt gao xiết chặt, nàng khẽ nhìn lại, trong ánh đèn mờ hồ, nàng giật giật môi, vội thấp đầu: "Hoàng Thượng, nô tỳ phải qua Tường Bình cung trước."

Nàng không biết hắn đã đứng ở chỗ này bao lâu, mà thời gian nàng lưu lại Tuệ Ngọc cung lâu như vậy, thật sự không có lý do để giải thích.

Hành lễ với hắn, nàng cố ý dùng sức dẫm chân bị thương xuống, cơn đau truyền tới khiến nàng theo bản năng duỗi tay đỡ trụ hành lang bên cạnh. Nàng không định dừng lại, bước chân tiếp tục đi về phía trước.

"Tô Phi đã tỉnh chưa?" Cuối cùng hắn cũng mở miệng, nhàn nhạt hỏi một câu.

Chủ tử hỏi chuyện, nàng chỉ có thể dừng lại, nhẹ giọng đáp: "Hồi Hoàng thượng, nô tỳ không biết. Nô tỳ theo ngài tới đây, chỉ là vô ý té ngã, cho nên mới trì hoãn như vậy." Vừa vận chân bị thương, nếu không thật sự khó giải thích với hắn.

Ánh mắt sắc bén dừng trên người nàng, Toàn Cơ không dám tự tiện dời bước, chỉ đành cúi đầu. Nam tử trước mặt cũng không lên tiếng nói chuyện, thật lâu sau, nàng mơ hồ nghe được tiếng bước chân truyền tới.

Người đó tới gần, thì ra là một thị vệ, hắn quỳ gối, nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, trên dưới Phó gia đều đã áp giải đến thiên lao. Trên đường Phó Thừa huy liên tục kêu oan, Hàn tướng quân muốn thuộc hạ đến xin chỉ thị của Hoàng thượng, xem nên xử trí thế nào ạ?"

Ánh mắt hắn dời khỏi Toàn Cơ, liếc nhìn thị vệ một cái, mở miệng: "Còn tra cái gì nữa? Kêu Thừa tướng vào cung, thay trẫm suy nghĩ ý chỉ định tội!" Những lời này, hắn nói không chút chần chừ, sau hắn cũng không có ý ở lại, nàng bước rồi đi.

Thị vệ đáp vâng, vội xoay người đuổi theo.

Toàn Cơ vẫn đỡ trụ hành lang bên cạnh, cả người chỉ cảm thấy từng trận lạnh lẽo từ bàn chân dâng lên.

Nàng hiểu vì sao hắn không lấy mạng của Phó thừa huy, rốt cuộc cũng hiểu vì sao giờ phút này hắn lại có thể chém đinh chặt sắt mà không cần tra lại. Nắm chặt lòng bàn tay, nàng bật một hơi bi ai, thì ra lúc đó, hắn còn muốn thử. Hắn hoài nghi Tô Phi tự hạ độc mình, nàng cứ nghĩ, hắn sẽ có chút luyến tiếc Tô Phi, nào ngờ trong lòng hắn vẫn luôn tồn tại nghi ngờ.

Chỉ do một câu "Phệ tâm" không có thuốc giải của Thảm thái y mới khiến hắn bỏ xuống toàn bộ hoài nghi trong lòng sao? Trên đời này làm gì có ai dùng cả tính mạng để đặt cược chứ?

Thì ra lần đó, thời điểm Trác Ngũ qua Càn Thừa cung thay Khánh Lăng vương cầu tình cho ba hài tử, đã dự liệu đến ngày hôm nay.

Hay cho một câu "Sát khí quá nặng", nàng làm sao không biết, hắn căn bản không phải vì đi cầu tình, hắn chỉ muốn để Bạc Hề Hành thấy, báo ứng này lại đến đúng lúc như vậy!

Khẽ động bước chân nhưng nàng lại không đi về phía trước, sống lưng chậm rãi dựa vào trụ hành lang phía sau. Nàng kỳ thật rất muốn hỏi hắn, cả ngày phòng bị cái này, phòng bị cái kia, chẳng lẽ hắn không mệt sao?

Nàng đột nhiên muốn cười, cảm thấy đáng thương cho hắn. Thế giới này hắn còn có thể tin tưởng ai?

Cười xong, nàng thu hồi tâm tư, lẳng lặng đứng thẳng dậy.

Chần chờ đã lâu, lúc này nàng phải trở về Tường Bình cung.

Hít một hơi thật sâu, có lẽ nơi đó đang chờ nàng, là tin tức Hoa phi bất hạnh bỏ mình. Mấy ngày nữa, Phó Thừa huy cũng sẽ chết, sóng gió chốn hậu cung, nơi nơi thâm tàng sát khí. Nàng ở nơi này cũng không phải một năm hai năm, mà đến hôm nay, mới chân chính cảm nhận được nguy hiểm cùng gọn sóng chung quanh tràn ngập.

Bên ngoài Tường Bình cung, gió thổi làm hai ngọn lửa trong đèn lồng màu đỏ đong đưa không ngừng, chiếu rọi bóng dáng trên mặt đất. Nàng ngưng thần, nghe được có tiếng bước chân chạy tới. Cung nữ chạy thật nhanh, vội kéo tay nàng, thờ gấp nói: "Toàn tỳ tỳ cuối cùng cũng đã về? Thật tốt quá, may mà cứu chữa kịp thời, nương nương của chúng ta phúc lớn mạng lớn, cuối cùng cũng bình an." Cung nữ hưng phấn mà kêu, lại vội nói: "Ta đi lấy thuốc trước, người mau vào đi." Nói xong liền nhanh chóng biến mất ngoài cửa cung.

Toàn Cơ ngẩn ra, lúc này mới hoàn hồn.

Trong lòng không quá thất vọng, nàng chậm rãi cười nhạt một tiếng, cuối cùng thì người tính cũng không bằng trời tính. Trác Ngũ có lẽ không ngờ lúc xảy ra chuyện, vừa lúc có thái y ở gần Tường Bình cung như vậy. Ánh mắt lạnh lùng, nàng nâng bước đi về phía trước. Lúc này, nàng phải nhanh chóng giải quyết vấn đề của mình.

Thâm trong tẩm cung vẫn chưa đổi, một góc gần cửa cung còn giữ lại vết máu của Phó thừa huy. Chỉ là hiện giờ, vết màu sẫm đã nâu thẫm, nửa đọng trên thảm đất, nhìn đến rợn người.

Nghe tiếng nói chuyện từ bên trong truyền tới, Toàn Cơ đi vào, thấy các Thái y chưa rời đi. Hai Thái y còn đứng tụ lại thương lượng gì đó, bên cạnh có cung nữ thái giám đứng hầu, sắc mặt mỗi người đều nghiêm trọng. Nàng cũng không nói lời nào, nhỏ giọng đi qua, liếc nhìn nữ tử trong tiêu trường. Nàng ấy vẫn hôn mê như cũ, cả khuôn mặt trắng bệch đến đáng sợ, khóe môi hình như có dấu vết của thương tích.

Cung nữ cẩn thận bưng thuốc tiến vào, các Thái y đội một lát, rồi lấy hòm thuốc xoay người rời đi. Toàn Cơ đi theo ra ngoài, gọi Lưu thái y lại: "Lưu đại nhân, nương nương chúng ta sao rồi?" Nàng dừng một chút, vội nói: "À, nô tỳ lo lát nữa Hoàng thượng sẽ đến, nếu ngài ấy có hỏi, nô tỳ cũng biết phải trả lời như thế nào."

Sắc mặt Lưu thái y lúc này cũng không được tốt, trên gương mặt vẫn còn dấu vết mờ hời chảy. Hắn đứng lại trước cửa, ấn đường nhíu chặt, thở dài nói: "Việc này bọn ta vốn định đích thân bẩm báo với Hoàng thượng, độc Hoa phi nương nương trúng là 'Phệ tâm', là độc không có giải được. Vốn dĩ người trúng độc sẽ mất mạng, chẳng qua vấn đề là thời gian, cũng may nương nương đang mang thai, trong cơ thể có một chịu thể. Huống hồ, long thai cho dù thế nào cũng không giữ được, nên bọn ta liền chuyển độc lên người thai nhi. Tính mạng đã được bảo toàn, chỉ là ngày sau, Hoa phi nương nương sợ là không thể hoài thai nữa." Nói đến đây, Lưu thái y không khỏi lắc đầu. Hắn là thay Hoa phi cảm thấy đáng tiếc, nữ tử hậu cung, có thể hoài long thai là chuyện may mắn lớn lao đến chừng nào, nếu không thể mang thai, đó là nỗi bi ai lớn nhất. Ai cũng nói mẫu bằng tử quý[1], nếu không có con nối dõi, cho dù nàng ta được sủng ái, cũng là vài ngày ngắn ngủi mà thôi.

[1]Mẫu bằng tử quý: Mẹ vinh hiển nhờ con.

Điểm này Toàn Cơ thật không nghĩ tới. Nàng bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, Hoa phi trăm phương ngàn kế muốn hại Trường hoàng tử, hiện tại lại không giữ được hài tử của mình, còn vĩnh viễn mất đi khả năng sinh đẻ. Ai có thể nói chuyện này không đáng châm chọc chứ?

Tẩm cung chỉ còn lại Toàn Cơ, nàng nửa quỳ trước giường Hoa phi. Nữ tử kia vẫn chưa tỉnh, quanh đó chỉ đậm mùi hương phảng phất. Nàng ngơ ngác nhìn Hoa phi, trong lòng không khỏi phiền muộn, Trác Ngũ vì thay nàng giải vây mà thiết kế vở diễn này, Hoa phi vẫn còn sống, mà hắn lại phải bồi cả tính mạng. Hít một hơi thật sâu, khép chặt hai mắt lại, nàng thật không cam lòng.

Đêm nay, quả nhiên Hoàng đế không đến Tường Bình cung, bên ngoài lâu lâu truyền đến tiếng cung nhân gác đêm khe khẽ nói chuyện, các nàng lo lắng cái gì tất nhiên Toàn Cơ biết. Mà nàng chỉ là đang tính toán làm sao có thể thoát khỏi Hoa phi.

Sáng sớm hôm sau, cung nữ bưng bồn nước lạnh lẽ đi vào, lại đi tới mở cửa sổ ra, chải vuốt lông chim của chim nhỏ. Bỗng chim nhỏ kêu lên một tiếng, chọc đến cung nữ cũng thờ nhẹ sâu thẳm.

Toàn Cơ nghe được âm thanh, bỗng dưng mở hai mắt. Ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào sườn mặt của nàng, nàng lúc này mới đột nhiên đứng lên, thấy góc áo của cung nữ đập vào mắt, vội hỏi: "Bây giờ là giờ nào rồi?"

Cung nữ trả lời: "Còn chưa đến giờ Thìn, công công bên ngoài nói, sợ nương nương tỉnh lại sớm nên kêu nô tỳ vào lau mặt cho nương nương. Toàn tỷ tỷ, người cũng ra ngoài rửa mặt chải đầu đi, nước đã chuẩn bị rồi." Nàng nói xong, xoay người lấy khăn ngâm trong nước.

Toàn Cơ gật đầu, vết thương dưới chân dù chưa xử lý nhưng vẫn không còn cảm giác đau nữa. Cung nữ, thái giám bên ngoài hỏi Hoa phi đã tỉnh chưa, thấy nàng lắc đầu, bọn họ đều lộ ra thần sắc kinh hoàng. Hai cung nữ đứng ngoài cửa cũng vội vã hỏi Hoa phi nương nương có tốt không.

Trong lòng Toàn Cơ cười lạnh, tình huống hiện tại, với Hoa phi mà nói, chết còn dứt khoát hơn. Nàng ngửa đầu, phủ chiếc khăn bao trên mặt, suốt đêm, bây giờ cũng cảm nhận được cảm giác mát lạnh, thật là thoải mái.

Mọi thứ trước mắt đều chìm xuống, chỉ có thanh âm bên tai vẫn rõ ràng:

"A, lo lắng cũng vô dụng thôi, Tô Phi nương nương của Tuệ Ngọc cung cũng trúng độc. Cung nhân bên đó so với chúng ta cũng không tốt hơn là mấy."

"Nói thì nói như vậy, chỉ là... Người nói xem, Tô Phi nương nương có phải... Người trong cung ai cũng biết ngài ấy suốt ngày đau bệnh, thân thể ốm yếu..."

"Hừ, lời này không được nói bậy, chỉ là, người nói cũng có vài phần đạo lý."

Toàn Cơ cúi đầu, chiếc khăn trên mặt rơi xuống bồn nước bên dưới, hai tiểu cung nữ giữ cửa cả kinh ngậm miệng, hoang mang xoay người lui xuống.

Ở trong cung, nghị luận chuyện của chủ tử sẽ bị vả miệng. Toàn Cơ cũng hiểu rõ, giờ phút này, ai ai cũng muốn tìm cho mình nơi tốt để nương tựa. Chỉ là, tìm một chủ tử khác, cũng không dễ dàng như vậy.

"Nương nương..." Nội thất truyền đến thanh âm nôn nóng của cung nữ, theo đó là tiếng rơi của bộ trà cụ.

Rèm châu đông đưa, Toàn Cơ chạy nhanh vào bên trong. Sau tấm bình phong, nàng mơ hồ nhìn thấy tình cảnh trong tiêu trường đang lay động mãnh liệt. Nàng bước nhanh về trước, thấy cung nữ kinh hoàng ẩn thân mình từ từ xuống: "Nương nương, ngài không thể ngồi dậy!" Lúc này, nếu hầu hạ không tốt, các nàng cũng không thể sống nữa. Lúc Hoàng đế nói câu đó, cung nhân Tường Bình cung đều sợ hãi ghi nhớ.

"Nương nương." Toàn Cơ thấp giọng gọi một tiếng, ý bảo cung nữ ra ngoài, nàng cúi người đề thân mình từ từ: "Thân mình còn chưa tốt, ngài muốn làm gì vậy?"

Lòng bàn tay gắt gao đặt trên bụng mình, Hoa phi dùng sức ngược mắt, nước trong khóe lập tức nhỏ giọt xuống dưới. Nàng đột nhiên bắt lấy tay Toàn Cơ, thanh âm run rẩy hỏi: "Hải tử... Hải tử của bốn cung đâu?"

Hoa phi không phải kẻ ngốc, kỳ thật chuyện hải tử không giữ được, điểm này hẳn đã nghĩ tới, chẳng qua là không muốn thừa nhận mà thôi. Cánh tay nắm lấy Toàn Cơ run rẩy kịch liệt, sức lực cũng không nhỏ, móng tay khảm trên tay nàng. Nàng không nhú mày, chỉ thấp giọng nói: "Nương nương, xin ngài nén bi thương."

"A..." Hoa phi thê lương hét lên một tiếng, hai mắt trong nháy mắt thành màu đỏ đậm, đôi môi không ngừng run rẩy: "À tiện nhân kia... Nàng ta dám làm thế với bốn cung! Nàng ta dám hại chết hải nhi của bốn cung! Hoàng thượng, Hoàng thượng đâu? Bốn cung muốn đi tìm Hoàng thượng!"

"Nương nương, xin ngài đừng như vậy."

"Toàn Cơ, Toàn Cơ ngươi nói xem, nàng ta dựa vào cái gì mà đối xử với bốn cung như thế? Nàng ta cho rằng nuôi dưỡng Trưởng hoàng tử, sau lại hại chết hải tử của bốn cung, nàng ta có thể độc bá lục cung sao? Nàng ta cho rằng làm thế, bốn cung không có khả năng hoài thai lại sao?" Hoa phi kích động thở phì phò, nước mắt trong ánh mắt hồng hồng vẫn không ngừng trào ra.

Hải tử của nàng, nàng cũng đau lòng như thế. Toàn Cơ không biết, thời điểm nàng quyết định trừ bỏ Trưởng hoàng tử, trong người đang ôm dạng tâm tình thế nào. Có lẽ, trong mắt nàng, Trưởng hoàng tử không phải là một hải tử, chỉ là một khối trở ngại ngăn chân nàng ta.

Toàn Cơ đỡ Hoa phi, yên lặng mở miệng: "Nương nương, hung thủ không phải Tô Phi nương nương, mà là Phó Thừa huy."

Hoa phi lập tức ngây ngẩn cả người, một lúc sau, nàng đột nhiên cười lạnh: "Sao có thể không phải nàng ta? Có phải nàng ta đã nói gì đó với Hoàng thượng không? Hoàng thượng sao có thể tin tưởng nàng ta? Ngươi cho rằng nàng ta cũng trúng độc thì không phải nàng ta hãm hại bốn cung sao? Toàn Cơ, ngay cả ngươi cũng tin? Chuyện này có thể chỉ là khổ nhục kế của nàng ta! Bốn cung muốn gặp Hoàng thượng! Bốn cung muốn gặp Hoàng thượng!"

Nàng ta liều mạng muốn đẩy Toàn Cơ ra, trên mặt đã tràn đầy nước mắt, tóc đen tán loạn bồi phía sau, lúc này nhìn Hoa phi giống một người điên. Móng tay bén nhọn đâm qua da thịt của Toàn Cơ, nàng cũng không để ý, ấn người Hoa phi lại: "Nương nương, việc này Hoàng thượng đã điều tra, chính là Phó Thừa huy làm. Điểm tâm này là ngài ấy đưa cho Tô Phi, hơn nữa... Hơn nữa ngài có biết đó là độc gì không?"

Một câu khiến mắt Hoa phi căng lớn, nàng ta như ý thức được chuyện không tốt, động môi, căng thẳng nhìn cung nữ trước mặt.

Việc này không lừa được, Toàn Cơ thành thật đáp: "Thái y nói, độc này tên là 'Phệ tâm', căn bản không có giải dược. Vốn dĩ cơ thể Tô Phi đã suy nhược, thái y chẩn bệnh nói, ngài ấy dài nhất chỉ sống được nửa năm, ngắn thì ba tháng."

"Ngươi nói cái gì?" Hoa phi kinh ngạc nhìn nàng, bật thốt lên hỏi: "Vậy bốn cung thì sao?" Tim nàng ta đập cực nhanh, cả người đề run rẩy.

Cung nữ trước mặt chỉ cúi đầu, không nói lời nào.

"Toàn Cơ, ngươi nói đi!" Có phải nàng ta cũng chết hay không? Có phải nàng ta không thể sống lâu hay không?

Lời nói nghẹn ở yết hầu, Toàn Cơ chần chờ, có lẽ chuyện này, nàng không nên nói. Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm của cung nữ: "Nương nương, Đồng công công tới."

Trong lòng Toàn Cơ khẽ động, ngược mắt nhìn Hoa phi, sắc mặt nàng vẫn không cam như cũ, Toàn Cơ tự tiện làm chủ: "Còn không mời Đồng công công vào?"

Tiếng bước chân truyền vào, sau đó liền thấy y phục nội thị của Đồng công công, hẳn tiến lại hành lễ: "Nô tài thỉnh an nương nương. A, ở đây có chuyện gì vậy?" Mảnh vỡ của bộ trà cụ vẫn chưa được thu dọn, sắc mặt Đồng công công lặng yên thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Hoa phi: "Nương nương... Đều đã biết rồi sao?"

Xem ra thái y đã bẩm báo việc này với Bạc Hề Hành.

Toàn Cơ khẽ nhẹ nhàng thở ra, việc này nàng nói, cũng không bằng Đồng Dần tự mình đến nói.

Tim Hoa phi đập nhanh nhưng không nói lời nào, Đồng Dần vội nói: "Nương nương, việc này ngài cũng thấy một ít, tuy rằng về sau ngài không còn khả năng sinh con nhưng hôm nay, địa vị trong lục cung của ngài vẫn là tôn quý nhất. Chỉ cần giữ được tính mạng, trong lòng Hoàng thượng vẫn có nương nương." Hẳn ngừng lại, theo bản năng nhìn ra bên ngoài, lại nói: "Nô tài phụng mệnh đem chút đồ bỏ tới cho nương nương, Hoàng thượng phải đi xử lý chuyện của Phó gia, trong chốc lát không thể tới Tường Bình cung được nên kêu nô tài tới trấn an nương nương. Lần này, Hoàng thượng nhất định sẽ không buông tha cho Phó gia, thỉnh nương nương yên tâm."

Đồng Dần trước giường Hoa phi lắc nhai một hồi, hai mắt Hoa phi trống rỗng, phảng phất như không nghe thấy gì. Đồng Dần lại gọi nàng ta vài tiếng,

thấy nàng ta vẫn thờ ở, đành phân phó Toàn Cơ ở lại hầu hạ, sau đó trở về phụng mệnh.

Toàn Cơ không động, cứ thế đứng trước giường nữ tử.

Một đoạn thời gian rất dài, đáy mắt nữ tử vẫn một mảnh vắng lặng, trong mắt không có một tia tức giận, cả khuôn mặt mắt hờn cứ như người chết. Toàn Cơ rũ mí mắt xuống, ánh mắt dừng trên vết thương trên tay, dấu móng tay rất sâu, lúc này sớm đã nổi đỏ, nàng ngược lại không cảm thấy đau, một chút cảm giác cũng không có.

Cung nữ từ bên ngoài tiến vào, nhỏ giọng hỏi: "Toàn Cơ tỷ tỷ, đồ vật bên ngoài Hoàng thượng ban thưởng có cần để nương nương nhìn qua không?"

Toàn Cơ lắc đầu, cung nữ hiểu ý, định xoay người rời đi. Trong lúc vô tình thấy trước giường Hoa phi có mảnh vỡ chưa được thu dọn, nàng vội ngồi xổm xuống, nhặt từng mảnh từng mảnh lên.

Đúng lúc này, Hoa phi như nổi cơn điên, cúi người qua, một phen nhỏ cây trâm trên đầu cung nữ, hung hăng đâm xuống vai nữ tử. Thịnh linh xảy ra chuyện, cung nữ không kịp phản ứng, trên vai chỉ cảm thấy một vật bén nhọn đâm tới, nàng kêu lên sợ hãi, cuống quýt ném mảnh vỡ xuống đất rồi che vết thương trên vai.

Đáy mắt nữ tử hàm chứa thống hận, lạnh giọng phun ra từng chữ: "Cút!" Hiện tại, ai nàng ta cũng không muốn gặp, ai cũng không cần!

Cung nữ trên mặt đất bị dọa đến ngất người, ngốc nghếch ngồi đó. Toàn Cơ kéo nàng ta qua, hai người cùng rời khỏi nội thất. Cung nữ rút cuộc cũng khóc lên, lôi kéo Toàn Cơ hỏi: "Toàn tỷ tỷ, nương nương ngài ấy làm sao vậy? Ngài ấy... Ngài ấy muốn giết nô tỳ sao?"

"Không phải." Nhận nhặt phủ nhận, Toàn Cơ thoáng nhìn qua miệng vết thương trên vai nàng, cây trâm đâm không quá sâu, chỉ cần bôi thuốc sẽ khỏi. Đưa cung nữ rời khỏi tâm cung, trên đường, nhiều người hoảng sợ nhìn vết đỏ trên vai cung nữ.

Lần này Hoa phi chịu kích thích không nhỏ, vừa rồi trong nháy mắt, nhất định là mất đi lý trí.

Tìm Toàn Cơ đập có chút nhanh, nàng không biết nếu vừa rồi người cúi người thu dọn là nàng, Hoa phi có thể cũng đâm cho nàng một trâm hay không?

Cả người cung nữ run rẩy, vừa kéo vừa khóc. Toàn Cơ đưa nàng ta về phòng, giúp nàng ta băng bó. Bên ngoài cửa đã tụ tập rất nhiều cung nhân, ai nấy đều hiếu kỳ vừa rồi trong phòng Hoa phi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Băng bó xong, Toàn Cơ lau vết máu trên tay đi, quay đầu mở miệng với cung nữ: "Biết tí nữa phải nói với bọn họ thế nào rồi chứ?"

Cung nữ lúc này mới hoàn hồn, nghe Toàn Cơ nói thế, nàng ta vội gật đầu: "Ta biết."

Đương nhiên là bản thân nàng ta không cần thận bị cắt qua phần vai, ai cũng không dám nói bậy Hoa phi chuyện gì. Chỉ là sau đó, Toàn Cơ nghe đám cung nhân nghị luận, nói Hoa phi điên rồi.

Nàng không tiến lên quả trách, chỉ khẽ xoay người, dựa vào cửa sổ. Chuyện Hoa phi sinh non chắc hẳn đã truyền khắp hậu cung nhưng, chuyện nàng ấy không thể sinh con, không thể truyền ra ngoài. Mà trong nội thất, Toàn Cơ cũng không đi vào, nàng không phải kẻ ngốc, ngay lúc này đi tìm phiền toái.

Về sau, Lư Thái y tới thỉnh mạch nhưng vừa mới đi vào liền vội vã rời khỏi, nói rằng không cho bất luận kẻ nào tiếp cận Hoa phi. Toàn Cơ cười làm lành giải thích với Thái y, hiện tại, nàng vẫn là tâm phúc của Hoa phi.

Lư Thái y tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Toàn Cơ cô nương không cần nói nhiều, ta đều hiểu rõ. Hoa phi nương nương tốt xấu gì cũng bảo toàn được tính mạng, nghe nói Tô Phi nương nương của Tuệ Ngọc cung lại học ra máu, Thâm đại nhân bên kia cả ngày vẫn chưa về Thái Y Viện." Hắn khẽ lắc đầu, rời khỏi Tường Bình cung.

Trác Ngũ...

Không tự chủ đi tới cửa, hắn từng nói nàng không thể đến Tuệ Ngọc cung. Nàng hiểu rõ, cũng biết bản thân thật sự không thích hợp, chỉ là, nàng thật sự rất lo lắng.

Tay vịn khung cửa, trong viện, bóng cây đong đưa, ánh nắng trời vàng rực rỡ mà lóng lánh. Cung nhân đi lại, trên mặt không chút biểu tình nào, vẻ mặt cười vui ngày xưa cũng không còn. Bởi vì Hoa phi nương nương sinh non, phi tần hậu cung không vội tới cửa thỉnh an, lúc này, tất cả mọi người đều muốn tránh còn không kịp.

Toàn Cơ cúi đầu thờ dài, vừa muốn xoay người, lại nghe bên trong truyền đến tiếng động, sau đó lại thấy Hoa phi lao đảo lao tới. Nàng ta đứng không vững, lập tức ngã trên bàn, nàng ta đỡ cạnh bàn, lại định đi tới.

Toàn Cơ vội tiến lên đỡ nàng ta: "Nương nương..."

Hoa phi không nhìn nàng, đảo dạt trên mặt chỉ có cừu hận: "Kêu người chuẩn bị kiệu cho bản cung, bản cung muốn đi gặp Hoàng thượng!"

"Nương nương..."

"Câm miệng! Ai cũng đừng hòng ngăn cản bản cung!" Việc này nếu cùng Phó Thừa huy có quan hệ, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Phó Thừa huy.

Cho dù là xử tử, nàng ta cũng phải tận mắt nhìn thấy.

Rất nhanh loan kiệu đã được chuẩn bị, cung nhân bên ngoài không ai dám tiến lên hầu hạ, bọn họ đều nhớ tới chuyện cung nữ bị thương kia. Giờ phút này Toàn Cơ cũng không sợ, nàng cứ sống một mình lâu như vậy, có cừ hận nào mà chưa trải qua.

Theo cạnh loạn kiệu, màn xe như ẩn như hiện hiện ra hình dáng tiều tụy của nữ tử, Toàn Cơ hít một hơi thật sâu, dời ánh mắt đi. Xa xa bắt gặp một đoàn người, Lam nhi bưng thuốc vội vàng đi qua, Toàn Cơ chấn động, chỉ là bước chân bên dưới chưa từng dừng lại, chỉ còn ánh mắt đuổi theo thân ảnh cung nữ vừa rời đi...

Trong Ngự Thư Phòng, huân hương đã bị đem xuống, ai cũng có thể nhìn ra Hoàng đế đang cố nén giận. Thừa tướng đứng cạnh, thật lâu cũng không dám nói chuyện. Đồng Dân từ bên ngoài đi vào, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, Tô Phi nương nương vẫn chưa tỉnh." Ánh mắt Hoàng đế đảo qua mặt thái giám, không nói lời nào.

Thừa tướng khẽ trầm ngâm một hơi, mở miệng nói: "Chuyện của Phó gia, Hoàng thượng định lập tức xử lý?" Ông dừng một chút, lại nói: "Nghe nói, Phó Thừa huy không chịu nhận tội."

Hoàng đế lên tiếng: "Hay là Thừa tướng cho rằng việc này cần điều tra lại?"

Thừa tướng vội đáp: "Thần không có ý này." Từ xưa đến nay hậu phi tranh sủng không dứt, ông chỉ là một ngoại thần, tất nhiên không nên can thiệp. Ông chỉ nói: "Chỉ là đội ngũ đưa gả của Yên Khương hai ngày nữa sẽ đến, thần cho rằng đừng để Yên Khương công chúa cảm thấy hậu cung của Hoàng thượng không yên ổn mới tốt."

Bạc Hề Hành đứng lên, cười lạnh: "Việc này, không nhọc Thừa tướng lo lắng."

Sắc mặt Thừa tướng biến đổi, một câu cũng không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Cầu xin giám trảm

Edit: Subo

Tháng sáu, những cơn gió thổi qua cũng mang theo chút khô nóng, ánh mặt trời mãnh liệt như muốn làm cho làn da người ta nứt ra. Toàn Cơ cúi đầu thấp xuống, cố ý tránh cho ánh mặt trời kia chiếu lên người. Phiến đá phía dưới, ẩn hiện có chút nước còn sót lại, có lẽ là dấu vết còn sót lại mà các cung nhân đã đổ nước để làm hạ nhiệt.

Sắc mặt Hoa phi tái nhợt như tờ giấy, nóng bức khiến cho trên thái dương nàng ta chảy ra vài giọt mồ hôi tinh tế, nàng ta vẫn ngồi ngay ngắn trong loạn kiệu không hề nhúc nhích. Đáy mắt giống như một hồ nước chết, không có nửa phần kích động. Chỉ có mười ngón tay đặt ở trên đầu gối nắm chặt quần áo, một chút hô hấp là cảm thấy nặng nề.

Loan kiệu dừng ở bên ngoài bậc thang trước Càn Thừa cung, Toàn Cơ ngược mắt lên đã nhìn thấy cung nhân đi lại bên ngoài Càn Thừa cung. Nàng duỗi tay, vén màn, cẩn thận đỡ Hoa phi xuống loạn kiệu. Thân thể nàng ta rất yếu, dường như phải dựa cả cơ thể nàng ta vào Toàn Cơ mới có thể nâng bước đi về phía trước.

Cung nữ Phía trước thấy Hoa phi, vội vàng dừng lại, hành lễ.

Hoa phi chỉ nói: "Bỏ cung muốn gặp Hoàng Thượng."

Cung nữ cúi đầu: "Nương nương, hiện tại Hoàng Thượng đang ở Ngự Thư phòng. Không bằng, ngài đi vào trong trước, chờ Hoàng Thượng trở về..." Cung nữ chưa kịp nói xong, Hoa phi đã quyết đoán xoay người, ánh nắng chói mắt chiếu xuống làm cho nàng ta có chút vầng đầu hoa mắt nhưng nàng ta vẫn không dừng bước chân.

"Nương nương. ...." Toàn Cơ nhỏ giọng gọi nàng ta.

Nàng ta không nhìn nàng, chỉ cắn môi nói: "Vậy thì bỏ cung sẽ đến Ngự Thư phòng diện thánh!"

Toàn Cơ lấp bắp kinh hãi: "Nương nương, Ngự Thư phòng không phải là nơi ngài có thể đi, ngài chẳng lẽ không sợ..."

"Sợ? Bỏ cung còn sợ cái gì nữa? Hài tử của bỏ cung đã mất, sau này bỏ cung lại không thể có hài tử!" Ánh mắt nàng ta dần dần trở nên sắc bén, mười ngón tay được sơn tỷ mỹ cắm vào trong lòng bàn tay, thanh âm nàng ta không lớn, lại chứa đầy cừ hận: "Toàn Cơ chẳng lẽ ngươi không hiểu rõ nỗi đau hiện giờ của bỏ cung? Tiệt nhân kia, bỏ cung muốn nàng ta không được chết từ tế!"

Mí mắt Toàn Cơ hạ xuống: “Nô tỳ không phải có ý này, chỉ là, việc này Hoàng Thượng sẽ xử lý.”

Một câu này, Hoa phi làm như không nghe thấy, hất tay Toàn Cơ, sai bước lên loan kiệu, nặng nề nói một tiếng: “Đi Ngự Thư phòng.” Nàng ta không thay đổi ý định.

Toàn Cơ thở dài, lúc này Hoa phi, sợ là ai cũng ngăn không được.

Loan kiệu dừng lại ở phía trước Ngự Thư phòng, vừa lúc gặp Đồng Dân vừa ra tới. Hắn quay người lại, nhìn thấy Toàn Cơ đỡ Hoa phi xuống loan kiệu, trong lòng thất kinh, cuống quýt vung cây phát trần chạy chậm tới, nhủ thầm nói: “Hoa phi nương nương, đây không phải là nơi ngài có thể tới. Hoàng Thượng vừa rồi còn nhắc tới ngài, để cho ngài ở Tường Bình cung nghỉ ngơi cho tốt!”

Nàng ta không nhìn hắn, chỉ lạnh lùng mở miệng: “Đi vào thông bẩm, nói bốn cung muốn gặp Hoàng Thượng.”

Sắc mặt Đồng Dân cứng đờ, vội cười làm lành: “Làm như thế không được, nương nương, ngài cũng đừng làm khó dễ nô tì.”

Nếu nàng ta dám đến nơi này, thì cái gì cũng không cần lo. Hiện giờ có thể nói là nàng ta cái gì cũng đều không có, cùng lắm thì đầu đến cá chết lưới rách! Cho dù là chết, nàng ta cũng không thể để cho Phó Thừa huy yên!

Nàng ta nâng bước về đi phía trước, cửa Ngự Thư phòng chậm rãi mở ra, đôi giày màu đen của Thừa tướng xuất hiện. Hắn nhìn thấy nữ tử trước mặt cách đó không xa, đầu tiên hắn ngăn ra, ngay sau đó sắc mặt bình thường lại, tiến lên hành lễ, không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua, hắn mới lên tiếng: “Không biết nương nương ở chỗ này làm gì?”

Âm sắc Hoa phi lạnh lùng: “Chuyện nhà của Hoàng Thượng cũng không phải chuyện Thừa tướng có thể quan tâm!”

Sắc mặt Thừa tướng biến đổi, thấy nàng ta đi qua bên cạnh người mình, hắn không có quay đầu lại, vuốt râu cười nhạt ra tiếng. Việc nhà... Chuyện của Hoàng đế làm gì có việc nhà gì đáng nói chứ?

Đồng Dân đi theo, cũng không biết nên ngăn cản hay không. Bàn tay nữ tử tay vịn lên cánh cửa màu đỏ, Toàn Cơ giật giật môi, lại thấy bước chân nàng ta dừng lại.

Từ sau khi biết cái tin dữ kia, dọc đường đi, đáy lòng Hoa phi phần nộ đến nỗi cơ hồ muốn điên lên mất. Chỉ là giờ phút này, đôi tay nàng ta lại run rẩy bám vào trên cánh cửa, giật mình một cái như là gọi chính mình thanh tỉnh lại.

Ánh mắt nàng ta nhẹ nhàng di chuyển, nàng ta mới thật xác định mình đã tới Ngự Thư phòng. Đây là, nơi phi tần hậu cung kính nhi viễn chi^[1]. Nàng ta chỉ trong nháy mắt kia, phảng phất hoàn toàn hiểu được.

Chính mình đến tột cùng đang làm cái gì đây? Là muốn cho những người trong hậu cung kia ngồi chờ chê cười mình sao?

[1]Kính nhi viễn chi: Phiên âm từ thành ngữ tiếng Hán 敬而遠之. Có nguồn gốc từ lời nói của Khổng Tử về quỷ thần, tức là đáng kính đấy nhưng cần xa lánh.

Nghĩ như vậy, tay nàng ta càng run rẩy, lui về sau một bước, đáy mắt hình như có chút nước mắt nổi lên. Trong lòng rất không cam, dựa vào cái gì mà nàng ta tốt nhất không nên đến?

“Nương nương...” Đồng Dân thấy nàng ta không đi vào, có chút nghi hoặc gọi nàng ta một tiếng.

Toàn Cơ muốn hỏi, thấy nàng ta bỗng nhiên “Bùm” một tiếng quỳ xuống, cúi người xuống, nặng nề mở miệng: “Thần thiếp cầu kiến Hoàng Thượng!” Nàng ta không được vào, thì nàng ta có thể khiến cho hắn đi ra.

“Nương nương.” Toàn Cơ cũng quỳ xuống theo, thoáng vịn thân mình nàng ta lung lay như sắp đổ. Khuôn mặt tái nhợt làm cho người ta có một loại cảm giác gió thổi qua sẽ ngã xuống. Đôi mắt nữ tử này, trong lòng Toàn Cơ không biết nên đồng tình hay chán ghét. Mồ hôi nóng bỏng theo gương mặt chảy xuôi, nhỏ giọt xuống mặt đất, chẳng qua âm thanh rất nhỏ “Xích ——” một tiếng, nhanh chóng biến mất chỉ còn lại một cái dấu vết nhàn nhạt.

Đồng Dân phải đi vào bẩm báo, Hoàng đế ngồi ngay ngắn ở trước ngự án không biết suy nghĩ cái gì, nghe thái giám bẩm báo như thế, không khỏi nhíu mi. Hắn cứ tưởng rằng Hoa phi phải nên ở Tường Bình cung tu dưỡng, lại chưa từng nghĩ nàng ta cư nhiên lại tới nơi này.

Trong lòng hắn trong có chút giận dữ, vừa rồi lúc Thừa tướng đi ra ngoài tất nhiên cũng nhìn thấy, nếu truyền ra ngoài khiến cho người khác nghĩ Hoàng đế như hắn không quản giáo tốt phi tần! Hừ lạnh một tiếng, ném tấu chương trong tay lên trên mặt bàn. Đồng Dân vội vàng chạy tới, hắn đẩy cửa ra Ngự Thư phòng ra.

Tiếng “Kêu kẹt” vang lên, theo bản năng Hoa phi ngược mắt, hai mắt đâm lẹ mòng lung, nàng ta nhìn thấy thân ảnh nam tử cao lớn xuất hiện ở trước mắt. Toàn Cơ hít vào một hơi, nàng nhìn thấy đáy mắt hắn âm thầm ẩn chứa một cỗ phần nộ, thần nhiên thoáng chuyển động ngọc ban chỉ đang đeo trên ngón tay cái trước ngực. Thanh âm uy nghiêm lộ ra lạnh lẽo: “Đây là chỗ người có thể tới sao?”

Hoa phi nghẹn ngào bật khóc thành tiếng, trong lời nói mang theo chút suy yếu: “Thần thiếp biết sai! Nếu Hoàng Thượng muốn trách phạt thần thiếp, thần thiếp không hề có một câu oán hận. Chỉ là, hải tử thần thiếp bị chết quá oan uổng, thần thiếp nhất định phải vì hải tử tìm được nguyên do!”

“Việc này trẫm sẽ làm chủ.” Hắn không đi phía trước, thậm chí cánh cửa trước mặt cũng không bước qua, ánh mắt thẳng tắp nhìn hai người đang quỳ

trên mặt đất.

Hoa phi ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào đôi mắt hấn: “Thần thiếp muốn biết Hoàng Thượng tính xử trí Phó Thừa huy như thế nào?”

“Phó gia xử chém cả nhà.” Hấn nhàn nhạt mà mở miệng: “Hôm nay hành hình.”

Toàn Cơ cả kinh, đã định tội, cũng không nên hấp tấp như vậy. Lời nói sắp ra khỏi miệng đành nuốt lại, hiện giờ nàng chỉ là một cung nữ nhỏ, chuyện lớn thế này chỉ có thể nghe.

Trong mắt Hoa phi rõ ràng cũng hiện lên một tia khiếp sợ, vốn dĩ nàng ta chỉ nghĩ là một mình Phó Thừa huy, mà lại quên mất mưu hại con vua, mưu sát hoàng phi thì việc lớn thế này chắc chắn tai ương sẽ là toàn bộ Phó gia. Xem ra lúc này đây, Bạc Hề Hành cùng chính mình giống nhau không muốn tha cho Phó Thừa huy, nghĩ như vậy, trong lòng nàng ta rốt cuộc có một chút an ủi. Ngay sau đó nàng ta lại phủ thấp thân mình mở miệng: “Thần thiếp có một yêu cầu quá đáng. Hy vọng có thể tự mình giám hình!” Phó Thừa huy cho dù chết, cũng không thể lên lút chết đi.

Rốt cuộc Toàn Cơ biết được, thì ra nàng ta tới nơi này, muốn Hoàng đế đáp ứng cái này.

Bạc Hề Hành nhíu mày, bắt giắc nhìn cung nữ bên cạnh người nàng, u thanh nói: “Thân mình không tốt thì trở về Tường Bình cung đợi đi, việc này không thể để người tới giám hình.”

“Hoàng Thượng!” Hoa phi ngẩng đầu lên, hai dòng nước mắt rơi xuống, nàng ta khóc cực kỳ bi ai: “Xin ngài chấp nhận cho thần thiếp đi! Coi như thần thiếp vì hải tử làm một việc cuối cùng!”

Án đường hấn nhíu càng sâu, yên lặng nhìn nữ tử trước mặt. Trong cung, chưa từng có người nào dám trực diện chống đối với hấn. Tô Phi cũng chưa bao giờ như thế, chỉ là lúc này đây, thế mà hấn lại không cảm thấy tức giận, ngược lại là từ trên người Hoa phi, hấn thấy được một loại tính cách bướng bỉnh tương tự chính mình. Tuy rằng, tính cách trên người Hoa phi, hấn cũng không thích nhưng giống như nàng ta nói, coi như làm một việc cuối cùng cho hải tử. Nàng ta là mẫu thân, đương nhiên có cái quyền này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Máu Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Xử trảm Phó gia

Hấn gật đầu.

Trong lòng Hoa phi vui mừng, vội dập đầu tạ ơn.

Toàn Cơ đỡ nàng ta đứng lên, cả người nàng ta đứng không vững, đột nhiên ngã vào người nàng. Nàng thở nhẹ một tiếng, dùng thân mình chống đỡ thân thể Hoa phi. Đột nhiên không kịp phòng ngừa mà lui hai bước, ôm Hoa phi đâm vào Bạc Hề Hành.

“Hoàng Thượng!” Toàn Cơ hoảng hốt, vội đứng vững thân mình từ trong lòng ngực hấn lui ra.

Sắc mặt hấn vẫn như cũ, chỉ có Hoa phi vội vàng mở miệng: “Thần thiếp không có việc gì.” Nàng ta sợ Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, bắt nàng ta trở về Tường Bình cung nghỉ ngơi.

Hấn buông lỏng tay, nhỏ giọng “Ừ” một tiếng, ý bảo Đồng Dàn đưa Hoa phi lên kiệu. Đồng Dàn đỡ Hoa phi, cẩn thận đi xuống bậc thang. Toàn Cơ muốn đuổi theo, chợt nghe Hoàng đế nói: “Chuyện của Tô phi, trẫm muốn thưởng cho người.”

Lời nói của hấn vừa rồi khiến nàng không hề cảm nhận được một trận gió ầm thổi qua như thế nào, lời này nghe vào trong tai Toàn Cơ như càng thêm lạnh lẽo. Nàng bỗng nhiên cảm thấy thật là châm chọc, lúc trước bởi vì chuyện của Tô phi mà hấn muốn giết nàng.

Nàng cúi đầu nói: “Nô tỳ sợ hãi.”

Ánh mắt hấn ánh mắt không dừng ở trên người nàng, mà nhìn đỉnh kiệu phía xa xa trước mặt kia chưa rời đi, thanh âm lãnh đạm như cũ: “Cho dù bất cứ thứ gì, ví dụ như vàng bạc châu báu, tùy người chọn.”

Nàng cười khổ: “Nô tỳ muốn mấy thứ đó làm gì?”

Cuối cùng hấn liếc nhìn nữ tử trước mặt, lại thấy nàng cúi người hành lễ với hấn: “Hoa phi nương nương còn chờ nô tỳ, nô tỳ xin cáo lui trước.” Uyển chuyển nhẹ nhàng xoay người, bước chân không chút chần chừ, đi thẳng về phía loan kiệu.

Đôi mắt Hoa phi vẫn hồng hồng, lại không quên hỏi nàng: “Chuyện gì?”

“Hoàng Thượng kêu nô tỳ hầu hạ cho tốt, hầu hạ không chu toàn, sẽ hỏi tội nô tỳ.” Về chuyện Tô Phi, nàng rất tin Bạc Hề Hành sẽ không đề cập ở

trước mặt Hoa phi.

Nữ tử trong kiệu không nói thêm gì nữa, ho khan một tiếng.

Đồng Dần đã trở về, nhìn thấy Hoàng đế đang ngơ ngẩn nhìn, hần cũng không dám nói chuyện. Thật lâu sau, cho đến khi loan kiệu rời đi, Bạc Hề Hành cười khẽ, hần còn nghĩ rằng, hần hứa cho nàng bất luận điều kiện gì, ít nhất nàng sẽ chần chờ suy nghĩ, lại không ngờ, nàng ấy cái gì cũng không cần.

Toàn Cơ, hần có chút nhìn không thấu nữ tử này.

.....

Phó Thừa huy phạm phải tử tội, liên lụy toàn bộ Phó gia.

Mà cuối cùng nàng ta đã làm nương nung, chẳng sợ Bạc Hề Hành biếm nàng ta thành phế phi, nàng ta hành hình cũng không có khả năng bị kéo đến thiên lao hoặc là chỗ khác. Hoa phi không trở về Tường Bình cung, mà đi thẳng về phía Huyền Hi cung.

Phía ngoài Huyền Hi cung, tụ tập rất nhiều cung nữ thái giám, tất cả mọi người đều đứng ở rất xa, châu đầu ghé tai to nhỏ nghị luận nhưng lại không dám tới gần. Chuyện này, khiến nhiều người tò mò, có rất nhiều người thay chủ tử nhà mình tới thám thính tin tức. Ở trong cung, một khi ai bị hạch tội, sẽ không có người dám đứng ra giúp đỡ. Loại chuyện này, Toàn Cơ thấy quá nhiều.

Từ phía xa xa, nhìn thấy loan kiệu của Hoa phi tới đây, mọi người đều mở to đôi mắt thật lớn, một dáng vẻ tò mò không thôi.

Toàn Cơ đỡ Hoa phi xuống khỏi loan kiệu, Hoa phi nhìn một hồi về phía những cung nữ thái giám đó, nhóm người hiểu chuyện sợ tới mức vội vàng lách mình tránh ra. Bọn họ còn không biết chuyện Hoa phi không bao giờ có thể mang thai nữa, ai cũng không thể biết chắc sau việc này qua đi, Hoa phi có được sủng ái nữa hay không. Đây chính là cái mấu chốt quan trọng nên không ai có gan đi chọc tức Hoa phi.

Trong Huyền Hi cung, đã không thấy bất cứ một cung nữ hay thái giám nào nữa, chỉ còn lại từ trong phòng truyền đến từng trận tiếng khóc, thanh âm xin tha. Chủ tử bị hạch tội, làm nô tài đều phải gặp tai ương.

Thị vệ chào đón, ngăn cản các nàng. Thanh âm Hoa phi âm lạnh lùng quát: “Cút ngay!”

Trên mặt thị vệ khẽ hiện ra chút kinh ngạc, lướt qua bà vai Hoa phi, nhìn thấy Hàn Thanh từ bên ngoài đi vào, hần dường như thờ phào nhẹ nhõm, vội mở miệng: “Tướng quân, Hoa phi nương nung nói muốn

đi vào.”

Hoa phi không quay đầu lại nhưng Toàn Cơ lại không khỏi ngoái đầu nhìn lại hần. Trên người Hàn Thanh mang một bộ áo giáp màu bạc, không đeo bội kiếm. Hần không nhiều lời, phát tay ý bảo bọn thị vệ tránh ra, thấp giọng nói: “Nương nung mời vào bên trong.”

Hoa phi vẫn như cũ chưa từng nhìn đến hần, chỉ nâng chân bước vào bên trong. Phó Thừa huy bị nhốt ở trong tấm cung của mình, tiếng khóc của nàng ta truyền ra từ bên trong, từ xa đã nghe tiếng đập cửa “Bang bang” rung động, thanh âm nữ tử sớm đã kêu đến nghẹn ngào: “Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan uổng! Hoàng thượng ngài nghe thần thiếp giải thích đi Hoàng thượng! Hoàng thượng.”

Bên ngoài, truyền đến tiếng bước chân, còn có thể thấy bóng người khác ở trên cửa, Phó Thừa huy như là thấy được hy vọng, càng dùng sức vỗ cửa: “Có phải Hoàng thượng tới thăm thần thiếp hay không? Hoàng thượng... Hoàng thượng thần thiếp thật sự bị oan uổng!”

Cánh cửa bị người dùng sức đẩy ra, đột nhiên cánh cửa bị đẩy ra, cả người Phó Thừa huy do không kịp phòng bị mà đụng phải ngã ra ngoài. Ngã xuống đất, nàng ta cũng không quan tâm đến đau đớn, cuống quýt bò dậy, ngoái đầu nhìn lại, người trước mặt đứng trong ánh sáng mặt trời chói lóa, mới đầu nàng ta không nhìn thấy rõ, đợi người đó đi tới gần một chút, nàng ta mới đột nhiên há to miệng.

Hoa phi!

Chẳng qua mới không thấy một ngày, Toàn Cơ cơ hồ sắp không nhận ra Phó Thừa huy. Hai má đầy đặn như là lập tức lồm xồm xuống, khóe miệng dường như còn vương chút máu lưu lại làm cho người ta sợ hãi. Ngày ấy ở Tường Bình cung nàng ta còn một dáng vẻ sắc bén, hôm nay gặp lại, chỉ còn lại khuôn mặt tái nhợt cùng tiêu tụy. Một cú đá của Bạc Hề Hành kia không đá chết nàng ta, thì cũng sẽ không cho thái y tới điều trị cho nàng ta.

Toàn Cơ đỡ Hoa phi đến một cái ghế ngồi xuống, Hàn Thanh cũng đuổi theo kịp, Phó Thừa huy mới hồi phục tinh thần lại. Biểu tình nàng ta có chút hoảng sợ, rất nhiều lần động môi, thế nhưng lập tức không biết nên nói cái gì.

Hàn Thanh cúi đầu nhìn sườn mặt Hoa phi nói: “Nương nung, cách thời gian hành hình còn hai canh giờ, ngài...”

Hoa phi hừ lạnh một tiếng: “Bổn cung chờ được. Vậy thì làm phiền Hàn tướng quân đi chuẩn bị chút hình cụ cho bổn cung.”

Trong mắt Hàn Thanh lộ ra kinh ngạc: “Nương nung, chuyện này chỉ sợ không tốt lắm. Hoàng thượng vẫn chưa nói muốn tra tấn...”

“Hoàng thượng cũng chưa nói không cho phép động chút tay chân!” Ánh mắt Hoa phi trầm xuống, mười ngón bấm vào thành tay vịn, một ly rượu độc, hoặc là ba thước lụa trắng chẳng phải là quá tiện nghi cho ả sao?

Hàn Thanh nghe Hoa phi nói như vậy thì như nghẹn lời, có chút xấu hổ: “Nhưng ở đây lấy đâu ra hình cụ?”

Ánh mắt Hoa phi trước sau không rời khỏi Phó Thừa huy, âm thanh nàng ta lãnh lẽo đến cơ hồ có thể kết băng: “Gậy gỗ, chắc là có thể tìm đến đây cho bốn cung chứ?”

“Đây... Vâng.” Hàn Thanh phân phó thị vệ bên ngoài đi xuống chuẩn bị.

Toàn Cơ không rõ Hoa phi rốt cuộc muốn làm gì, Phó Thừa huy trên mặt đất hiện tại mới thật sự có phản ứng, nàng ta hoảng sợ nhìn Hoa phi, bỏ vài lần cũng chưa bỏ dậy, vội vã khóc lớn: “Nương nương, không phải ta làm! Thật sự không phải ta!” Bò lại đây, phủ phục ở bên chân Hoa phi, run rẩy lôi kéo một góc váy áo màu tím nhạt của Hoa phi.

Toàn Cơ vội đẩy Phó Thừa huy ra, đôi mắt nữ tử ấy hàm chứa đầy nước mắt nhưng cũng tỏ ra chút tức giận, giờ phút này lại thu liễm rất tốt, nàng ta vẫn như cũ ngửa mặt lên nhìn Hoa phi: “Nương nương, ngài phải tin tưởng ta. Là... Là Tô Phi nương nương hại người, độc nhất định là do nàng ta hạ, tàn thiếp chỉ là bị hãm hại! Nàng ta hạ độc, muốn tìm kẻ thay nàng ta gánh tội đó nương nương!”

Hoa phi vẫn ngồi ngay ngắn ổn định như cũ, ánh mắt khiếp người nhưng trước sau không nói lời nào. Khuôn mặt âm trầm đến nỗi làm người ta nhìn không được khẽ rùng mình.

Hàn Thanh tới cửa, lạnh lùng nhìn, ở thời điểm nghe Phó Thừa huy đề cập tới Tô Phi, đáy mắt hần rõ ràng cũng có một tia động dung. Một chút mỉm cười biến hóa, đều thu vào trong đáy mắt Toàn Cơ, Hàn Thanh là người của Bạc Hề Hành, hần đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, khó tránh khỏi không phải Bạc Hề Hành phái hần tới giám thị. Chỉ là, về chuyện của Tô Phi, Bạc Hề Hành hần là sẽ tin tưởng nàng ấy vô tội, bởi vì “Phệ tâm”, không phải sao?

Chuyện này, cho dù Phó Thừa huy ở chỗ này kêu to oan uổng, thì khi nàng ta đề cập đến Tô Phi, Bạc Hề Hành cũng sẽ không hoài nghi. Nghĩ như vậy, nàng cũng yên tâm không ít.

Thấy Hoa phi không nói lời nào, Phó Thừa huy càng thêm hoảng loạn, nàng ta lại giơ tay, giữ chặt ống tay áo Hoa phi, khóc lóc cầu xin: “Nương nương ngài nhất định phải tin tưởng ta, nhất định phải tin ta, ta nói những câu này đều là sự thật! Ta hại ngài, thì người tiếp theo được sủng ái cũng không tới phiên ta! Chỉ có Tô Phi không giống như vậy, nếu không có ngài, Tô Phi lại nuôi Hoàng trưởng tử, trong hoàng cung này còn không phải là thiên hạ của Tô Phi hay sao? Hơn nữa... Hơn nữa Tô Phi cũng trước sau cho rằng nương nương ngài uy hiếp tới vị trí Tô Phi!” Nàng ta cứ nói, ánh mắt đột nhiên dừng ở trên người Toàn Cơ, nàng ta đột nhiên như là nhớ tới cái gì, chỉ vào Toàn Cơ giọng the thé gào lên: “Ta đã biết, là người! Là người thông đồng với Tô Phi, nhất định là vậy!”

Toàn Cơ ngăn ra, ngay sau đó thông dong nói: “Người đừng nói bậy.”

“Hừ, ta nói bậy? Ngày đó người hái hoa ở Ngự Hoa viên, bị ta thấy, ta kêu Tô Phi xử trí người, nàng ta thì sao? Có xử trí người không?” Nàng ta như bùng tình đại ngộ: “Ta hiện tại đã biết, cái gì mà sợ đắc tội với Hoa phi nương nương, tất cả đều là giả! Người và Tô Phi cùng một giuộc!”

Ánh mắt nàng ta lảng yên lướt qua mặt Hoa phi, thấy thần sắc Hoa phi không có gì thay đổi, Toàn Cơ mới mở miệng: “Nương nương, nô tỳ oan uổng quá, nô tỳ hái hoa cũng không phải lần đầu.” Bất động thanh sắc khẽ tăng ngữ khí hai chữ “hái hoa”, xảo diệu kéo trọng tâm dồn hết lên đó. Người khác không biết, còn Hoa phi không thể không biết, Toàn Cơ thật sự muốn nói chính là chuyện Ngưng Hương hoàn. Câu nói kế tiếp, nàng không nói thêm nữa, thâm ý kia cũng đủ để bản thân Hoa phi nhắm nháp.

Tuy Hoa phi không nói chuyện, đáy mắt phần nộ đã lại lần nữa trở nên nồng đậm. Phó Thừa huy lại không hiểu gì, vẫn chỉ vào Toàn Cơ như cũ: “Hoa phi nương nương, cung nữ bên người ngài chắc chắn đã cùng Tô Phi đạt thành nhận thức chung nào đó, muốn diệt trừ một đám tỷ muội trong hậu cung! Nương nương, ngài đừng tin các nàng, chuyện hạ độc lần này thật sự không phải ta hạ!”

Tuy Hoa phi không nói gì nhưng cũng không nói chuyện giúp Toàn Cơ, Phó Thừa huy còn tưởng rằng Hoa phi nghe xong những lời nàng ta nói mà dao động, liền liều mạng ở bên tai nàng ta thay mình kêu oan.

Lúc này, có thị vệ ở cửa thì thầm vài câu cùng Hàn Thanh, chỉ thấy Hàn Thanh xoay người tiến vào, gác gậy gỗ đang cầm trong tay đặt trên bàn, nói: “Nương nương thứ ngài muốn đã lấy tới.”

Lúc này ánh mắt Hoa phi mới từ trên người Phó Thừa huy dời đi, nàng ta nhẹ nhàng quét mắt đến cây gậy trên bàn, nhỏ giọng: “Làm phiền Hàn tướng quân, bốn cung cùng Phó Thừa huy muốn nói vài lời, mời tướng quân tránh đi một lát.”

Lời này vừa nói ra, đôi mắt Phó Thừa huy tỏa sáng, Toàn Cơ đọc được ở trong ánh mắt nàng ta có một tia hy vọng. Chỉ là nàng lại không cho là như vậy, nàng biết rõ con người Hoa phi, không phải loại dễ dàng buông tha cho người khác.

Hàn Thanh có chút khó xử: “Đây... Mặt tướng ở đây, muốn bảo vệ nương nương chu toàn.”

Hoa phi cười trào phúng, hiện tại nàng ta thật sự là tay trái gà không chặt, muốn chính tay đâm kẻ thù là không thể! Hít vào một hơi, nói: “Vậy gọi người trói chặt Phó Thừa huy vào cây cột, như thế, thì Hàn tướng quân không cần lo lắng bốn cung nữa, đúng không?”

Nghe vậy, sắc mặt Phó Thừa huy lập tức thay đổi, vừa định tiến lên, Hàn Thanh đã hô người đi vào, trói nàng ta vào một bên cột, mọi người mới lui ra ngoài. Trong phòng, không khí lập tức yên lặng. Hoa phi chống tay lên ghế dựa đứng lên, Toàn Cơ vốn muốn đi tới đỡ nàng ta, lại bị nàng ta đẩy ra.

Nàng ngăn ra, thấy nữ tử đi tới phía trước nửa bước, một tay chống lên mép bàn, hít thở phì phò nhìn Phó Thừa huy đang bị trói rất chặt. Hoa phi nói với Toàn Cơ: “Người đánh cho bốn cung!”

“Nương nương!” Phó Thừa huy kinh ngạc kêu một tiếng.

Toàn Cơ biết nàng ta muốn tra tấn nhưng không ngờ nàng ta lại muốn mình động thủ. Chần chờ chút, thấy Hoa phi nhìn nàng, thanh âm sâu lạnh: “Sao thế, vừa rồi trước mặt bổn cung còn vu oan cho người, bây giờ người còn không hạ thủ được sao?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Phó Thừa huy liền trắng bệch, đôi môi nàng ta run rẩy: “Nương nương vẫn không tin ta... Rõ ràng chính là Tô Phi làm...”

“Bang” một tiếng, chặn lại câu nói kế tiếp của Phó Thừa huy. Bàn tay vừa rồi đánh Phó Thừa huy không nhịn được mà run rẩy, cả người Hoa phi không còn sức, lui về sau hai bước dựa cả người lên trên bàn mới đứng vững, nụ cười có chút bi thương: “Tin? Chẳng lẽ bổn cung tin Tô Phi dùng chính tính mạng của mình để tranh sủng hay sao?” Cho dù tranh được rồi, thì dùng một thi thể để giành sự sủng ái của Hoàng Thượng sao? Buồn cười, quả thật là buồn cười!

Cái tát vừa rồi, không phải Hoa phi không dùng sức, mà kỳ thật nàng ta không có chút khí lực nào. Chỉ là Phó Thừa huy lại bị nàng đánh đến nỗi nói không ra lời, chậm rãi, chậm rãi lắc đầu, sao có thể? Sao có thể?

Khuôn ngực phập phồng, rốt cuộc là ai hại nàng ta?

“Toàn Cơ sao còn chưa động thủ?” Hoa phi càng thêm nổi giận.

Nàng đành cầm lấy cây gậy đi qua, Toàn Cơ khẽ nhú mi, muốn mở miệng nói, dùng gậy chẳng lẽ không phải đánh vào mông hay trên sống lưng sao? Trói chặt vào cây cột như thế, kêu nàng xuống tay thế nào?

Đang lúc nàng còn do dự, thì nghe được thanh âm phía sau lại lần nữa truyền đến: “Phó Thừa huy, bên trong hậu cung người châm ngòi ly gián châm ngòi ly gián khắp nơi, đừng tưởng rằng bổn cung không biết! Người hại bổn cung mất hài tử, hại bổn cung vĩnh viễn mất đi quyền làm mẫu thân! Tất cả những chuyện này, người đều là phải trả giá! Phải trả lại! Người cho rằng uống một ly rượu độc là có thể chấm dứt sao? Người đừng mơ!” Ngực phập phồng kịch liệt, hai mắt Hoa phi màu đỏ đậm, chầm chầm nhìn nữ tử trước mặt lộ vẻ hoảng sợ. Phó Thừa huy thật sự bị câu “Vĩnh viễn mất đi quyền làm mẫu thân” của nàng ta dọa cho ngáy người, thật đáng buồn chính là nàng ta đến bây giờ còn không biết loại độc này là độc gì!

----- Ta là đường phân cách -----

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Hình phạt ‘ giam cầm ’

Hoa phi bỗng nhiên cười như nổi cơn điên: “Người làm hại bổn cung như thế, người cho rằng bổn cung sẽ cho người cái chết nhẹ nhàng sao? Bổn cung muốn người phải giống bổn cung, vĩnh viễn không được làm mẫu thân!”

Bàn tay nắm gậy gỗ đột nhiên run lên, nếu không phải phản ứng nhanh, thì cây gậy trong tay nàng thiếu chút nữa rơi xuống. Mười ngón thon dài bỗng dưng khựng lại, Toàn Cơ ngược mắt nhìn về phía nữ tử đang dựa ở bên cạnh bàn.

Muốn Phó Thừa huy cũng mất đi quyền làm mẫu thân, đây là một loại hành hình gì, sao Toàn Cơ lại không biết?

Phó Thừa huy càng sợ tới mức một câu cũng nói không nên lời, Hoa phi âm lãnh cười nói: “Như thế nào, ở trong cung đã lâu như vậy, còn không biết ‘giam cầm’ sao?”

“Không”. Phó Thừa huy thê lương kêu một tiếng, liều mạng lắc đầu, cả người run rẩy đến nỗi lời nói cũng không được đầy đủ.

Toàn Cơ đã nghĩ đến, hiện giờ nghe Hoa phi nói ra, nhịn không được vẫn cứ cảm thấy kinh khủng.

Cái gọi là “Nam tử thế đi, phụ nhân giam cầm”[2], giam cầm là “Cung hình” dành cho nữ tử. Toàn Cơ từng có nghe qua nhưng lại chưa từng thật sự nhìn thấy, chỉ là nghe vài cung nữ lớn tuổi nói qua, tiền triều có một vị phi tử, bởi vì cùng thị vệ thông dâm, đã bị hành hình này qua. Nghe nói là dùng gậy gỗ mạnh mẽ đánh vào ngực và bụng của nữ tử, sau đó dùng một vật trụ bịt kín âm đạo lại, làm cho nữ tử không thể thụ thai.

Đây là hình pháp cực kỳ tàn nhẫn.

Trên mặt nữ tử trước mặt nước mắt ràn rụa, cầu xin nhìn Hoa phi, đến một lúc lâu sau, mới nghe Phó Thừa huy mở miệng nói: “Nương nương tha cho ta, không phải ta... Thật sự không phải...”

Đối với Phó Thừa huy, trước nay Toàn Cơ không cảm thấy nàng ta đáng thương, chỉ là giờ khắc này, nàng lại thấy mềm lòng vài phần. Rốt cuộc, trong chuyện này tiền căn hậu quả[3], không có người nào khác so nàng rõ ràng mọi chuyện hơn. Thời điểm Trác Ngũ mong muốn diệt trừ Hoa phi cũng đã lựa chọn kéo Phó Thừa huy làm đệm lưng, chính là vì giúp nàng diệt trừ những người luôn khắp nơi nhắm vào nàng.

[

3] Tiền căn hậu quả: nguyên nhân kết quả, từ đầu đến cuối.

Giết người, nàng không sợ. Chỉ là “Giam cầm thì...”

Nàng cũng là nữ nhân, nàng biết cái loại thống khổ cùng tuyệt vọng này.

Hoa phi lại ra lệnh: “Toàn Cơ, sao còn chưa động thủ? Phó Thừa huy đã nhiều lần muốn đưa ngươi vào chỗ chết, hôm nay bổn cung để cho ngươi tự mình báo thù!”

Trong lòng trầm xuống, nàng đã nhìn quen huyết tinh mưa máu nhưng hiện tại lại có chút chần chờ. Trong ngực nàng như có thứ gì, rất khó chịu. Dưới chân lại như nặng ngàn cân, nửa bước cũng không nâng lên được. Nếu không phải dùng tất cả sức lực nắm cây gậy kia thì đã sớm rơi khỏi tay nàng.

Phó Thừa huy khóc lóc: “Toàn Cơ, ta thành thật xin lỗi ngươi, là ta oan uổng ngươi, là ta oan uổng ngươi! Ngươi thay ta cầu tình cùng nương nương đi, cầu xin ngươi!” Nàng ta sợ chết, càng sợ trước khi chết gặp khổ hình như vậy.

Toàn Cơ không đành lòng nhìn nàng ta, nhẹ nhàng quay người lại nhìn về phía Hoa phi, khẽ nói: “Nương nương, nô tỳ chỉ mới nghe qua loại hình pháp này, lại không biết thi hình thế nào. Nô tỳ chỉ sợ, đến lúc đó chưa làm được giống suy nghĩ của nương nương, thì lại... làm chết người rồi.”

Hoa phi nhìn chằm chằm tìm tòi nghiên cứu cung nữ trước mặt, thấy ánh mắt nàng không hề trốn tránh, liền tin vài phần. Nàng nói cũng có vài phần đạo lý, vạn nhất trực tiếp đánh chết người, thì không thể nói chuyện với phía Hoàng thượng được. Chỉ là, không dùng hình phạt này, Hoa phi thật sự không tâm cam!

Im lặng trong chốc lát, Hoa phi đột nhiên nói: “Đi truyền Lư ma ma ở Hoán Y cục, bổn cung nghe nói bà ta là ma ma duy nhất đã từng thực hiện hình phạt này trong cung.”

Lư ma ma.....

Toàn Cơ sắp nhớ không nổi người này có dáng vẻ thế nào rồi, từ ngày nàng rời khỏi Hoán Y cục tới nay, cũng chỉ nhìn thấy thoáng qua một lần ở trên hành lang xa xa. Bà ta trốn tránh mình giống như trốn ôn thần vậy.

Thời điểm tìm được bà ta ở Hoán Y cục, bà ta đang cầm cây gậy trúc trong tay, vênh vác tự đắc giáo huấn tiểu cung nữ phạm lỗi. Trong miệng còn gào to nếu các ngươi không nghe lời thì phải coi chừng cái mạng mình linh tính.

Toàn Cơ đứng phía sau bà ta, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Lư ma ma”.

Thân thể to tròn trước mặt vô cùng chấn động, khi quay đầu nhìn lại đôi môi kia sớm đã có cười tươi rói: “A, đây không phải Toàn Cơ cô nương sao? Sao hôm nay Toàn Cơ cô nương lại rảnh rồi mà tới chỗ hạ tiện này? Mau mau, mời vào bên trong ngồi. Nhìn cái gì mà nhìn, tiểu đề tử đáng chết này, còn không đi châm trà cho Toàn Cơ cô nương!” Lúc bà ta nói chuyện, còn hung hăng đẩy cung nữ kia một phen.

Một người đắc thế, quả thực sắc mặt những kẻ phía dưới cũng thay đổi.

Chẳng qua hôm nay, nàng không phải tới để ôn chuyện. Lư ma ma thấy nàng đứng bất động, khuôn mặt đang tươi cười rốt cuộc cũng có chút hỗn loạn bất an, xoa xoa tay bước tới: “Hôm nay Toàn Cơ cô nương tới là vì?”

Nàng không có thời gian cùng bà ta nói lời vô nghĩa, Toàn Cơ lập tức mở miệng: “Hoa phi nương nương tìm ngươi có việc.”

“Hoa phi nương nương?” Gương mặt dữ tợn của bà ta giật giật, đẩy mắt Lư ma ma lóe lên một tia không biết là tìm tòi nghiên cứu hay là vui sướng.

Cho đến khi Lư ma ma đối mặt với Phó Thừa huy đang bị trói ở vào cây cột, khuôn mặt già của bà ta bỗng nhiên thay đổi. Hoa phi chỉ nói một câu, sẽ giúp bà ta điều đến Tường Bình Cung làm việc, Lư ma ma vội vàng vui vẻ đáp ứng. Hoán Y cục là cái loại địa phương nào, nếu có cơ hội rời đi, thì ai mà không vui sướng chứ?

Toàn Cơ lui về một bên, không nói lời nào.

Tiếng gào khóc thê lương của Phó Thừa huy thấm thiết kèm theo tiếng gậy gõ đánh hỗn loạn vang vọng khắp phòng. Toàn Cơ không nhìn đến nhưng dường như tình cảnh thê thảm này như hiện lên trong mắt vô cùng sống động. Đôi mắt khép lại, không tự giác hô hấp như ngừng lại, Phó Thừa huy rơi vào kết cục thế này, ít hoặc nhiều cũng có quan hệ với mình?

Toàn Cơ, đồng tình sao? Không đành lòng sao?

Nàng cắn răng, ở trong lòng biến đổi tự hỏi: làm sao đây? Như vậy thì đã là gì!

Chỉ là vì sao, trước sau nàng cũng không thể cảm thấy nhẹ nhõm?

Hiện tại toàn bộ lực chú ý của Hoa phi dồn tất cả lên trên người Phó Thừa huy, nhìn dáng vẻ nữ tử thống khổ vạn phần, nhớ tới nỗi đau của mình khi mất

hài tử, nàng ta mới cảm thấy có chút an ủi. Loại người này, căn bản không cần khách khí với nàng ta!

Cũng không biết trận cung hình này tiến hành bao lâu rồi, cho đến khi Lưu ma ma đầy đầu mồ hôi trở về nói đã ổn thỏa, Toàn Cơ mới cảm thấy nhẹ nhàng thở ra. Phó Thừa huy sớm đã ngất đi, chỉ là nàng ta nhất định sẽ không chết, ít nhất không phải bây giờ.

Khi Toàn Cơ tiến lên đỡ Hoa phi, liều mạng hít thở, mới biết cánh tay mình run lợn hại như vậy.

Lưu ma ma đuổi theo ra ngoài, ở bên cạnh loan kiều, xoa xoa tay hỏi: “Nương nương, nô tỳ làm như vậy thì có thể đi theo ngài không?”

Hoa phi “Ừ” một tiếng, lại nói: “Ngày mai bốn cung sẽ nói với Nội Vụ Phủ, điều người tới bốn cung bên ngoài.”

Lưu ma ma nghe được lời này, cười đến nỗi như nở hoa, vội vàng nói lời cảm tạ, giống như vừa rồi ở bên trong căn bản chưa từng xảy ra chuyện gì. Trái tim Toàn Cơ đập nhanh, thấy khoe miệng Hoa phi hàm chứa một chút ý cười nà cũng như không cười, tiếp theo, lại nghe thanh âm nàng ta lãnh đạm nói: “Hồi cung đi.” Nàng lấy tay kéo tấm màn xuống, thân hình Lưu ma ma đã lặn mất.

Hoa phi thỉnh thoảng cười, cuối cùng Toàn Cơ cũng không đủ tàn nhẫn nhưng Lưu ma ma ra tay rất tàn nhẫn, bên người nàng ta cũng thật sự cần một người như vậy. Trước đây, là do nàng ta quá mềm yếu, khiến cho trước đây cả hậu cung bao gồm cả Hoa phi nàng còn đấu không lại một con ma ồm!

Từ nay về sau, chẳng sợ nàng ta không có Hoàng tử dưới gối, nàng ta cũng không lùi bước!

Nàng ta cắn chặt răng ngà, gương mặt Hoa phi tái nhợt lại nổi lên một chút màu hồng mất tự nhiên. Sắc mặt như đánh phấn đậm, lại như màu máu đỏ tươi. Nhưng, thứ duy nhất không mất đi, đó chính là thù hận tràn ngập trong ánh mắt nàng ta.

Bên cạnh là thanh âm tua chủy ngọc của loan kiều va chạm vang lên lọt vào trong tai Toàn Cơ, không ngờ lại như biến thành tiếng khóc, tiếng la thê lương của Phó Thừa huy mới vừa rồi trong Huyền Hi cung kia. Nàng khẽ thở dài, cảnh giác cúi nhìn bên cạnh, bức màn đã thả xuống, đáng vẻ thất thố vừa rồi của nàng, Hoa phi sẽ không nhìn thấy.

Lúc này, đột nhiên loan kiều dừng lại, Toàn Cơ cả kinh, nghe thanh âm Hoa phi truyền đến: “Sao thế?”

Nàng đưa mắt nhìn lại, đã thấy một thái giám té ngã ở phía trước loan kiều, chắc là có chuyện vội vã. Hắn thấy là đã va chạm đến loan kiều của Hoa phi, sắc mặt thái giám kia tái nhợt, cuống quýt quỳ xuống dập đầu: “Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!”

Một bàn tay mang hộ giáp bằng vàng ròng từ trong loan kiều vươn ra, nhẹ nhàng vén màn lên, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn thái giám bên ngoài đang quỳ dưới đất xin tha. Đôi mắt Hoa phi hơi khàn trương, mở miệng nói: “Đây không phải là công công của Tuệ Ngọc Cung sao? Vội vội vàng vàng như vậy, đã xảy ra chuyện gì hả?”

Trong lòng Toàn Cơ căng thẳng, đôi mắt Hoa phi thật là tốt. Nàng quay đầu lại, nhìn thái giám trên mặt đất, hắn khẽ lau mồ hôi, mới trả lời: “Nương nương chúng ta sức khỏe không được tốt, nên sai nô tài đi mời thái y!”

“Hả?” Trong mắt Hoa phi hiện lên một tia ý vị thâm trường, bỗng nhiên nhìn về phía Toàn Cơ: “Bốn cung về cung nghỉ ngơi trước, người thay bốn cung đi một chuyến tới Tuệ Ngọc Cung, thăm hỏi bệnh tình của biểu tỷ.”

Nàng quay đầu nhìn lại, đúng lúc thấy màn loan kiều kia buông xuống, nàng nhấc chân bước theo, không ngờ lại nghe thanh âm Hoa phi truyền đến: “Dừng rồi, nếu có rồi rãnh, cũng đi Hoàng Tử sở một chuyến nhìn xem Tiểu hoàng tử một chút.” Nghe Hoa phi đề cập đến Hoàng trưởng tử, Toàn Cơ giật mình, Hoa phi lại nói tiếp: “Thân thể Tô phi yếu ớt nghiêm trọng đến như vậy, cũng không biết sau này còn có năng lực chiếu cố đến Tiểu hoàng tử hay không.” Nàng ta thốt lời này, nói không chút để ý, thanh âm cũng không lớn, chỉ có Toàn Cơ đứng gần loan kiều mới nghe thấy.

Nàng khẽ thừa vâng, rồi nhìn theo loan kiều rời đi.

Hiện tại Thái giám đang quỳ trên mặt đất thái giám cũng không dám trì hoãn, cuống quýt bò dậy chạy nhanh về hướng Thái Y viện.

.....

Hai cung nữ dựa vào cửa Tuệ Ngọc cung, đang châu đầu vào nhau thì thầm to nhỏ. Lúc này Toàn Cơ mơ hồ nghe được các nàng nói cái gì mà “Uống được” “Đại nạn” vân vân..., mới nhớ tới phản ứng vừa rồi của thái giám kia, trong lòng nàng càng kích động.

Dưới chân bước nhanh hơn nhưng lại làm hai cung nữ kia khiếp sợ. Lập tức có người đi vào bẩm báo, Toàn Cơ đứng ở bên ngoài tầm cung của Tô phi một lúc lâu, liền thấy Lam nhi theo cung nữ ra tới, thấy nàng, Lam nhi vẫn không khách khí như cũ: “Toàn Cơ cô nương tới nơi này không sợ bị người khác đặt điều gì sao?” Nàng ta không rõ vì sao chủ tử nhà mình lại không giết Toàn Cơ. Ngày ấy khi nàng rời đi, nàng ta cũng không hỏi được nguyên do gì. Nếu Thẩm thái y đã không truy cứu, nàng ta chỉ là một cung nữ còn có thể nói gì? Chỉ là, trực giác khiến nàng ta cảm thấy không thích nữ tử trước mặt này.

Toàn Cơ không muốn cãi nhau với nàng ta, chỉ nói: “Hoa phi nương nương cố ý để cho ta tới thăm Tô phi nương nương, người cảm thấy kẻ nào dám nói bậy?”

Trên mặt Lam nhi nổi lên một tia tức giận, nàng ta vốn cũng không phải tới để ngăn cản nàng, cho nên cắn răng lui sang một bên. Toàn Cơ hiểu ý, không cần phải nhiều lời nữa, lập tức bước vào trong. Trên bàn lư hương sớm đã không còn, vào bên trong nội thất, hai hương đình hình con hạc nạm vàng hai bên cũng không còn mùi hương nồng đậm bay ra. Toàn bộ trong tầm cung, chỉ ngửi thấy một mùi thảo dược.

Người trên giường phượng nằm nghiêng, một nửa tiểu trường màu ẩm khiến đáng về người bên trong bóng như ẩn như hiện, nhìn đến, lại dâng lên một chút hương vị mỏng lung.

Toàn Cơ lặng lẽ tiến lên, lập tức quy củ mà hành lễ trước giường: “Nô tỳ thỉnh an Tô Phi nương nương.” Tuy nàng đã sớm biết thân phận của hắn, hiện tại uốn gối hành lễ, không biết vì sao, nàng lại không cảm thấy có chút buồn cười nào. Lam Nhi chung quy không đi theo nàng tiến vào, nàng biết nhất định là ý của Trác Ngũ.

Không đợi hắn mở miệng, nàng đứng dậy đến trước giường hắn, chần chờ chút, rốt cuộc cũng duỗi tay vén tiểu trường trước mắt lên.

Bên trong, bàn tay ôm kia lại nhẹ nắm lấy tầng tiểu trường, thanh âm nhu hòa vô cùng suy yếu vang lên: “Không phải đã kêu ngươi đừng tới sao?”

“Là Hoa phi muốn ta tới.” Một câu đơn giản, xem như giải thích.

Sắc mặt Trác Ngũ biến đổi, vừa muốn hỏi, Toàn Cơ lại nói: “Yên tâm, nàng ta không có hoài nghi cái gì. Chỉ là ở trên đường gặp thái giám Tuệ Ngọc Cung đi đến Thái Y viện, nàng ta vội vàng muốn ta tới đây thăm bệnh của ngươi.” Vừa nói, tay người bên trong lực đạo cũng tăng lên.

“Trác Ngũ?” Nàng nhú mi khẽ gọi một tiếng.

“Cứ như vậy nói chuyện đi, ta không sao.” Hắn không buông tay, lời nói rất bình tĩnh: “Phải nhớ những lời ta đã nói với ngươi. Sau này, ta làm Tô Phi của ta. Ở đây không có Trác Ngũ.”

Hắn nói, hàm chứa kiên định. Mười ngón tay nắm tiểu trường không tiếp tục kiên trì, khẽ nói: “Vậy ngươi để ta bắt mạch cho ngươi.”

“Chút nữa, Thảm thái y sẽ đến.” Hắn vẫn cự tuyệt.

Từ sau lần chia tay trước, hắn đối với nàng thái độ dường như lạnh lùng. Kỳ thật làm sao Toàn Cơ không hiểu, không có quan hệ, đối với hai người bọn họ mới là an toàn nhất. Chỉ là nàng không yên tâm, thử hỏi Trác Ngũ như vậy, làm sao nàng có thể yên tâm?

Ngồi xuống trước giường hắn, nàng cố ý bỏ qua thái độ của hắn: “Thái y nói, Hoa phi không chết, chỉ là bị xảy thai, sau này, cũng không có khả năng có thể hoài thai. Trác Ngũ, ngươi làm vậy không đáng giá!” Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong lòng Toàn Cơ thống khổ nói không nên lời, hơn nữa, hiện giờ thân ở trong cung, nàng và hắn cũng không thể nói chuyện bình thường được.

Một câu của nàng “Không đáng giá” làm cho trong lòng Trác Ngũ càng thêm đau đớn, lại không phải vì tính mạng của hắn, mà là nàng để ý. Kỳ thật nàng làm sao biết được, với hắn mà nói, chỉ cần nàng không có nguy hiểm, hắn làm cái gì cũng đều đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Cung Đình Huyết: Đế Vương Lãnh Bạc Mát Súng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.